

Giới thiệu Kim Tiền Bang

Truyện Kim Tiền Bang tác giả Nhan Lương Vũ bộ ngôn tình xuyên không đầy thú vị với những tình tiết hồi hộp lôi cuốn hứa hẹn sẽ đem lại cho bạn đọc những phút giây thư giãn khi theo dõi bộ truyện này.

Lão đại đương nhiên cũng hiểu được tri thức chính là tiền. Từ nhỏ Tiền Tiểu Phi sinh ra vốn là trẻ mồ côi, không có bà con thân thuộc nuôi dưỡng.

Hắn vẫn cho rằng mình hạnh phúc,

Mặc dù hắn không biết mẹ hắn là ai,

Tuy không lo cái ăn cái mặc nhưng hắn chưa bao giờ được đến trường.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tiền Tiểu Phi vẫn cho rằng mình hạnh phúc.

Tuy rằng không biết phụ mẫu là ai, nhưng hắn từ nhỏ đã được lão đại của một tập đoàn móc túi thu dưỡng, không phải lo ăn mặc; tuy rằng chưa bao giờ đi học, nhưng hắn học ở đồ thư quán của bang cũng không thua bạn đồng trang lứa [không cần kỳ quái vì sao tập đoàn móc túi lại có đồ thư quán, thời đại kinh tế tri thức, lão đại đương nhiên cũng hiểu được tri thức chính là tiền]; tuy rằng lão đại thường xuyên đánh hắn mắng hắn, còn buộc hắn ra ngoài trộm ví người ta, nhưng hắn chưa bao giờ hạ thủ với người tốt [ít nhất hắn cho là tốt], bởi vậy cũng sống thoải mái an tâm. Nhìn những kẻ ăn không ngon mặc không đủ ấm, lúc nào cũng ở ranh giới sống chết đấu tranh với bệnh tật, Tiền Tiểu Phi may mắn chính mình có cơ sở kinh tế cùng với thân thể khỏe mạnh.

Tóm lại, Tiền Tiểu Phi nhận định chính mình cùng với những thanh niên bình thường sống hạnh phúc dưới ánh mặt trời cũng không có gì khác biệt, trừ bỏ bọn họ là học sinh mà mình là móc túi, phân công xã hội bất đồng mà thôi, cũng không có gì to tát.

Chính là khi Tiền Tiểu Phi mười chín tuổi mười một tháng hai mươi ba ngày, nhận định này bắt đầu dao động.

“Đại thúc, người xác định?”

“Đương nhiên, không tin người cứ đi hỏi mọi người, hoàng đế hiện tại đã từng là hòa thượng đó.”

Xem ra chế độ phong kiến triều Minh quả thực giống như sách lịch sử ghi, không hề nghiêm khắc, ngay cả một lão bá bán bánh nướng cũng có thể gọi thẳng tực danh của hoàng đế.

Hai giờ sau, Tiền Tiểu Phi dùng nói chuyện với lão bá bán bánh. Trải qua hai giờ nói chuyện, hắn đã hoàn toàn tin tưởng mình rơi vào triều Minh, chính xác là Minh sơ, khi Chu Nguyên Chương làm hoàng đế.

Ai, chính là không có một thanh niên hạnh phúc nào lại cảm ba trăm nhân dân tệ vừa trộm được đi vào đường tối, sau đó rơi xuống một hố ga bị tên đạo tặc thiếu đạo đức nào đó trộm mất nắp, khi tỉnh lại phát hiện mình nằm ở một quán bánh nướng không biết tên, trong tay còn cầm chặt một cái bánh.

Tại gia thiên nhật hảo, xuất môn bán lộ nan (ở nhà ngàn ngày thì chả sao, vừa ra cửa đã gặp chuyện), Tiền Tiểu Phi hiện tại thập phần hoài niệm lão đại, hai mươi năm qua vẫn ăn của y, ở chỗ y, dùng đồ của y, đột nhiên rời đi quả thực có chút không thích ứng được, mà lão đại chắc cũng rất nhớ hắn, tuy rằng lão đại thường bảo đem hắn về nuôi là sai lầm lớn nhất, tập đoàn cũng quả thật vì hắn mà bị cảnh sát bất ngờ tập kích n lần, nhưng hắn vẫn đem lão đại đối đãi như thân nhân, cũng từng nghĩ hầu hạ y đến già. Hắn tin tưởng lão đại cũng muốn vậy, vì y không chỉ một lần nói qua “còn như vậy tiếp tục người chờ đưa mẹ ta đi”.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Tiền Tiểu Phi vô mục đích lang thang tìm tâng đá ngồi xuống, lục lọi toàn thân mới tìm được ba trăm nhân dân tệ cùng một bọc nhỏ công cụ [công cụ phạm tội] và một cái nhẫn.

Ở thế giới này hắn chẳng có bạn hữu nào, cũng không có ý định mạo hiểm thử nhảy vào hố ga chết đuối lần nữa, huống hồ thời nhà Minh cũng chả có hố ga, mà bánh nướng đại gia kia cũng chẳng có manh mối gì.

Tiền Tiểu Phi chống cằm trầm tư, quần chúng Minh triều lại chống cằm soi hắn. Thói thích xem náo nhiệt hắn là từ cổ đã có đi.

Cũng chẳng trách mọi người xúm lại xem, ở thời Minh sơ, cái mái tóc vàng của Tiền Tiểu Phi quả thật rất chói mắt, đây là còn chưa kể đến tai trái còn

đeo khuyên tai thủy tinh màu tím, còn mặc nguyên cả bộ jeans.

Mắt thấy người tụ tập càng ngày càng nhiều, Tiền Tiểu Phi bức thiết hy vọng thoát thân. Nghĩ là làm, hần đột nhiên đứng dậy dùng toàn lực hướng ra ngoài chạy, không nghĩ đám người cũng theo hần chuyển động, chen thành một đống.

“ta, ta sắp không thở được -” tiếng kêu cứu của Tiền Tiểu Phi ở giữa đám ồn ào hoàn toàn không có tác dụng.

Nếu thời đại này mà có báo chí, ngày hôm sau trang nhất đầu đề nhất định là “Một thanh niên không rõ nguyên nhân bị kẹp chết ở đầu đường XX”.

Ô ~ sinh mệnh tuổi trẻ sao lại có thể như vậy trôi đi, Tiền Tiểu phi trong lòng bùng lên khát vọng sống! Chỉ thấy hần đem hết toàn lực ngửa mặt lên trời kêu to –

“Xem a! Trên trời có cái gì a!”

Mọi người trong nháy mắt đồng loạt theo một phản xạ có điều kiện mà ngẩng đầu lên.

Sau đó, Tiền Tiểu Phi chạy thoát.

Cái này gọi là trí tuệ a! Tiền Tiểu Phi vì chính mình trốn thoát thành công mà dương dương tự đắc. Bất quá vì phòng ngừa lần thứ hai bị đè, hần buộc phải tìm cách kiếm một bộ quần áo.

“Cầm đồ! Cầm đồ! Tuyệt không lừa đảo, vàng bạc quần áo, đồng tửu vô khi!”

Quả thực là muốn gì được nấy, trước mặt Tiền Tiểu Phi xuất hiện ngay một cái bảng thật to “Cầm đồ”.

Trong *** chỉ có một hóa kẻ, vừa thấy Tiền Tiểu Phi bước vào đã chạy ra đón, vẻ mặt nịnh nọt: “Vị khách quan này, có gì cần tiểu nhân hỗ trợ?”

Ý thức phục vụ quá kém, thấy mình mặc như vậy còn hỏi mấy thứ dư thừa. Tiền Tiểu Phi vừa nghĩ vừa lấy cái nhẫn ra, đây là nhẫn bạch kim khác hẳn giới tuần trước hần chôm của một tên chính khách, nếu ở hiện đại hần là phải bán được xấp xỉ ba ngàn nhân dân tệ.

Hóa kẻ xem cái nhẫn nửa ngày, chăm chú không nói một câu. Đến lúc Tiền Tiểu Phi hết cả kiên nhẫn, hóa kẻ mới lên tiếng gọi lão bản.

Diễn hình cho loại nhà giàu mới nổi, bụng phì toàn mỡ, cười lên vẻ mặt dửng dưng.

“Vị khách quan này, nhẫn bạc của người quả thực rất nhỏ, căn bản không đáng giá tiền!” Lão bản vừa nói vừa không ngừng chà lau nhẫn, vẻ mặt rõ ràng là vừa thấy đã thích.

Gi chứ, nhẫn?! Đúng là không biết phẩm vị mà! Còn có, cái gì mà nhẫn bạc a, đây là bạch kim nha! Tiền Tiểu Phi thật là cảm kích cật hoàng liên, chính là không thể nào cũng một người triều Minh nói xem bạch kim cùng bạc khác nhau chỗ nào đi.

“Bất quá hoa văn khắc ở mặt trên thật ra tinh tế.” Lão bản lại lên tiếng.

“Coi như là người tinh mắt.” Tiền Tiểu Phi một bụng tức giận cuối cùng cũng có chút nguôi ngoai, “Nói đi, bao nhiêu tiền?”

“Àn...” Lão bản ra vẻ trầm tư, sau đó phun ra một câu làm Tiền Tiểu Phi choáng váng, “Nhiều nhất năm lượng”

Nhẫn của ta! Tiền Tiểu Phi không ngừng hít sâu, sau đó tươi cười một cái đến đáng sợ: “Hảo, thành giao.”

Lão bản nghe vậy hoa tâm nộ phóng, hai mắt sáng lên. Chỉ thấy hần đen nhẫn nhét vào trong lòng, sau đó phân phó hóa kẻ: “Đi lấy tiền.”

Mắt thấy hóa kẻ biến mất ở buồng trong, Tiền Tiểu Phi cũng thuận thế đuổi theo, không nghĩ bị lão bản tiến lên ngăn trở, đầu đập ngay vào một bức tường-thịt.

“Ta nói vị khách quan này, người không cần nóng vội làm gì!” Lão bản hiển nhiên có chút bất mãn, vừa nói vừa cau mày phui bụi tại chỗ bị Tiền Tiểu Phi đâm vào.

“Nga.” Tiền Tiểu Phi không cam lòng đáp một tiếng.

Hóa kẻ quả nhiên rất nhanh đem bạc giao đến tay Tiền Tiểu Phi.

Cân cân bạc vụn trong tay, Tiền Tiểu Phi trong lòng lập tức rõ ràng, này mới có hơn bốn lượng mà! Thật đúng là hắc *** không hơn không kém. Bất quá hần cũng chẳng muốn nói nhiều, hai tay ôm quyền: “Cáo từ!”

Hai mươi phút sau, trên đường ít đi một kẻ kì trang dị phục, nhiều hơn một công tử phong độ tao nhã.

Cúi đầu nhìn chính mình một thân bạch y, Tiền Tiểu Phi cảm thấy hiệu quả cũng không tồi. Đây là hần đã cố cải trang đến mức tốt nhất rồi, còn tóc thì đúng là không có cách, đành phải chờ dài ra rồi nói.

Sắc trời dần tối, Tiền Tiểu Phi quyết định trước hết phải đi tìm khách ***.

Cách đó không xa, một khối vào bờ bay phấp phới, mặt trên đề bốn chữ thật to – Dị hương khách ***.

Độc tại dị hương vì dị khách (chỉ có người khách tha hương tại nơi đất lạ), thật đúng là hợp chính mình, Tiền Tiểu Phi nghĩ liền đi tìm nơi ngủ trọ.

Giá phòng khách *** cũng không đắt, một đêm hai lượng bạc, chẳng qua bao lâu Tiền Tiểu Phi đã được đưa đến phòng.

“Khách quan, đây là nước ấm ngài yêu cầu, ngài có muốn ăn chút gì không?”

“Không cần.” Tiền Tiểu Phi buổi chiều ăn bánh nướng còn chưa có tiêu hóa hết nữa.

“Vậy thỉnh khách quan nghỉ ngơi, tiểu nhân ra ngoài.” Tiểu nhị rất nhanh liền ly khai.

Trong bồn nước ấm, hơi nước lượn lờ, ngọn đèn lay động, như ảo như hiện. Thế giới dường như thật, lại dường như giả, hư hư thực thực. Ý nghĩ cũng trở nên mơ hồ, có lẽ hết thảy là một giấc mộng cuối thu, sáng mai rời giường đâu sẽ vào đó.

Tiền Tiểu Phi lắc lắc đầu, bắt đầu rửa mặt. Nước nóng chạm vào mặt, tất cả cũng trở nên rõ ràng. Hắn thực sự đã đến triều Minh, cũng thực sự đang ở trong một cái khách *** hơn sáu trăm năm trước, bên người bất cứ thứ gì cũng là văn vật có giá trị cả.

Rửa mặt xong, hắn lại nhớ tới sắc mặt của cái tên chủ hiệu cầm đồ kia, quả nhiên triều đại nào cũng có loại người như thế. Bất quá –

Tiền Tiểu Phi sờ soạng bên hông một lúc, sau đó mở bàn tay, một chiếc nhẫn bạch kim tinh xảo đã nằm trong lòng bàn tay.

“Thiết ~ cùng ta đấu!”

Con buồn ngủ kéo đến, Tiền Tiểu Phi thối tắt ngọn đèn.

Đêm bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tiền Tiểu Phi có một giấc mơ kì quái, trong mơ hắn đi tại một đường hầm tối đen, bốn phía đều là hắc ám, chỉ có một tia sáng ở phía xa xa. Hắn cố gắng đi về phía ánh sáng, nhưng mãi không đến gần được. Chính là, khi hắn kiệt sức muốn bỏ cuộc, không biết từ nơi nào mọc ra một bàn tay, hung hăng tát một phát, làm má trái của hắn rất bồng.

“TMD! (Con-mẹ-nó) Đưa nào đánh tao!” Tiền Tiểu Phi phản nộ tỉnh mộng, lại bị cảnh tượng trước mắt làm đầu óc trống rỗng. Đây không có phải là phòng của hắn nha, cũng không phải là giường sắt của hắn, cũng không thấy đèn ngủ ở đầu giường. Hắn đang ở Minh triều, tại Dị hương khách ***, nằm trên giường gỗ của khách ***.

Đều tại cái giường cứng muốn chết, làm hại hắn mơ mấy thứ kỳ quái.

Tiền Tiểu Phi theo bản năng sờ sờ má trái, ai dè thực sự đau nha!

Chả lẽ không phải là mộng?

Tiền Tiểu Phi châm đèn, đi đến trước gương đồng.

Hình ảnh trong gương mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể thấy được má trái có một vết sưng đỏ.

Tiền Tiểu Phi hắn tuy không dựa vào mặt mũi mà kiếm ăn, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là ngọc thụ lâm phong, thế mà vừa đến Minh triều dung nhan đã bị phá hủy!

Bất quá mê tín đến thế nào cũng không thể tin là mơ cũng có thể gây thương tổn thật đi, cho nên...

Hắn cầm ngọn đèn, sờ soạng trên giường một hồi lâu, rốt cuộc phát hiện một vật cứng cứng, chính là một mảnh ngói nhỏ, tuy mỏng manh nhưng sắc bén dị thường. Đầu sở dĩ đau người hắn là nó đi.

Nhưng là thế nào trên giường lại có mảnh ngói được?

Tiền Tiểu Phi mới nghĩ tới đây, đột nhiên trên nóc nhà truyền đến một trận thanh âm kỳ quái, nghe kỹ lại hình như là tiếng người đánh nhau.

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nhớ tới [Đại nội mật thám](chắc tên phim gì đó), Tây Môn Xuy Tuyết, Diệp Cô Thành cùng tứ đại cao thủ quyết đấu trên nóc nhà, chẳng qua người ta là đánh trên nóc phòng của hoàng đế, hơn nữa mấy người kia diện mạo thật sự là...

Tiền Tiểu Phi vừa tự hỏi mấy thứ chả có tác dụng gì, vừa nhẹ nhàng chuồn, bởi vậy chỉ chớp mắt đã từ phòng bên trái té sang phòng bên phải, chẳng qua là việc này lại thành chuyện may mắn nhất cuộc đời hắn. Nguyên nhân là hắn vừa lò dò vào phòng bên phải, liền nghe được một tiếng nổ, một người thẳng tắp từ nóc nhà bay vào phòng hắn, vừa vọt rơi vào phòng trái.

Tiền Tiểu Phi lau lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi mà rơi lên người mình thì ngòm luôn mất!

Hết thấy trở về yên tĩnh, trên nóc nhà cũng không còn tiếng động. Tựa như chưa có gì phát sinh quá. Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, đó là trong phòng có thêm một người nằm trên mặt đất. Nga, còn có nóc nhà thêm một cái lỗ to nữa.

Chính là, trong nháy mắt, Tiền Tiểu Phi rơi vào trạng thái hóa thạch. Người trước mặt sinh từ chẳng rõ làm cho hắn cảm thấy không ổn. Nói thật, Tiền Tiểu Phi là móc túi chứ không phải cường đạo, thân thể cũng khỏe như trâu, không đánh người càng chưa từng nằm viện, bởi vậy hắn chưa bao giờ gặp qua người chết. Thình lình một cái xác hiện ra trước mắt quả thực là một cái khảo nghiệm ác liệt.

“Khụ, khụ!” Người nằm trên mặt đất đột nhiên lên tiếng.

Cảm ơn trời đất, còn chưa có chết! Tiền Tiểu Phi cơ hồ là mừng phát điên luôn, chạy đến nâng nam nhân kia dậy, hận không thể ngay lập tức làm cho hắn cút xéo không bao giờ xuất hiện trước mắt mình nữa.

Bất quá nam nhân kia tựa hồ bị trọng thương, căn bản không thể động đậy, thanh âm cũng dị thường suy yếu: “Thiếu hiệp, đem cái này giao cho, giao cho Xuân Phong Môn... Khụ, khụ...”

“Xuân Phong Môn là cái gì a?” Tiền Tiểu Phi sốt ruột hỏi.

“Xuân Phong Môn...” Nam nhân không nói thêm gì nữa, bởi vì tử thần cũng không cho hắn thời gian nữa.

Nam nhân không nhúc nhích, đã chết.

Tiền Tiểu Phi có cảm giác như vừa bị lừa đảo. Chết đi chết xù đi, làm gì lại sống lại làm hại ta cao hứng một hồi! Còn nữa, nói lại còn không nói hết, biết rõ chính mình không nói được thì đừng có nhắc lại hai lần “Xuân Phong Môn”, cứ nói thẳng vào đề đi cho rồi, bốn chữ cũng không nói nổi nữa!

Tiền Tiểu Phi nhìn bản quyền phổ nam nhân giao cho, cái này là gì mà khiến người ta không tiếc tính mạng bảo hộ? Chẳng lẽ là võ công bí tịch hay được nhắc trong tiểu thuyết võ hiệp?

Ý tưởng xét qua đầu làm Tiền Tiểu Phi hưng phấn không thôi, hắn vội vàng đem quyền phổ mở ra, trong là hình vẽ, dưới mỗi hình đều có mấy dòng giải thích. Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không hiểu cái gì là “Mạch hồi nhân trung, khí thôn đan điền” (bạn cũng X hiểu, chắc là cái gì mà tụ khí ở đan điền xyz...), cho nên chỉ có thể xem hình ảnh.

Ba khắc sau, Tiền Tiểu Phi vẽ mặt đầy hắc tuyến. Đây là cái bí tịch gì nè, càng xem càng thấy giống trong đồ thư quán của bang tăng năm hàng ba bên trái cuốn thứ hai – video thể dục [Tam lộ trường quyền] (ba đường trường quyền) vậy nè? Chính là hiện tại trường đại học thể dục nào chả dạy cái này.

Kỳ thực cũng không phải, bản quyền phổ này chính là tổ sư gia của “Tam lộ trường quyền”, trải qua mấy trăm năm biến đổi mới biến thành loại thể dục kia.

Quên đi, miên man suy nghĩ cũng chẳng được gì, hiện tại quan trọng nhất là cái thi thể bên cạnh này.

Nói không sợ hãi là nói dối, Tiền Tiểu Phi thật sự rất khẩn trương. Hắn đã mắng thầm cũng không dưới mấy vạn câu, nhưng thế nào cũng không thay đổi được sự thật. Chủ nghĩa nhân đạo trong lòng đột nhiên phát huy tác dụng, dù sao cũng không thể để người ta tại đây, Tiền Tiểu Phi đành phải lôi chân bông ta đem nam nhân gói lại, dùng khăn buộc chặt, thừa dịp nguyệt hắc phong cao chuồn êm khỏi khách ***.

Tiền Tiểu Phi từ cửa sổ nhìn thấy phía sau khách sạn là một rừng cây. Hắn hiện tại đang ở trong rừng tìm chỗ chôn cái xác.

“Thi thể sẽ không tự nhiên sống lại đi?” Xung quanh tiếng gió thổi thê lương làm cho Tiền Tiểu Phi không tự chủ được lên tiếng phá vỡ sự yên lặng đến quỷ dị, bất quá thực rõ ràng là càng nói càng khùng bô.

“Ta, ta đây là, là đang tích đức làm việc thiện, người biến thành quỷ cũng được, nhưng đừng tới tìm ta!” Tiền Tiểu Phi sợ hãi, răng va vào nhau lập cập, đồng thời dùng một cái tốc độ hoàn toàn tương phản với tốc độ nói mà đem người ta chôn kỹ.

Khi Tiền Tiểu Phi ra khỏi cánh rừng, trời đã bắt đầu sáng.

Khách *** chắc chắn là không thể trở về rồi, Tiền Tiểu Phi sờ sờ quyền phổ trong lòng, biết chính mình tiếp theo phải làm gì.

Không có chút do dự, nam nhân lâm chung phó thác làm cho hắn có cảm giác mình mang một sứ mệnh nặng nề.

“Vị đại gia này, Xuân Phong Môn đi như thế nào?”

“Đừng, đừng hỏi ta!”

“Vị bác gái này, người có biết Xuân Phong Môn sao?”

“Không biết, không biết!”

“Vị này... Ai, người đừng chạy a!”

Chính ngọ, Tiền Tiểu Phi miệng lưỡi đã khô khốc cả. Hắn không rõ một cái Xuân Phong Môn có bao nhiêu thần bí, cư nhiên không ai biết, hơn nữa không biết thì thôi, tất cả lại còn lẫn thật xa, hắn cũng không phải bệnh truyền nhiễm!

Tiền Tiểu Phi ngồi ở bên đường buồn bực, bỗng nhiên cảm giác chính mình bị một bóng đen bao phủ.

Ngẩng đầu, Tiền Tiểu Phi thấy rõ trước mặt xuất hiện một nam nhân. Một thân tứ y, ước chừng hai ba hai tư tuổi, ngũ quan thực tuấn tú, pha chút vị nho nhã.

“Nghe nói huynh đài đang hỏi thăm về Xuân Phong Môn?” Thanh âm của nam nhân thực trong trẻo, nghe thực thoải mái.

“Người có biết?” Tinh thần Tiền Tiểu Phi lập tức tỉnh táo. Cái gọi là hi vọng chính là loại cảm giác này đi.

“Trước tiên có thể nói cho ta tiết vì sao người muốn đến Xuân Phong Môn được không?”

Nam nhân vừa nói, vừa lộ ra một nụ cười mê người, Tiền Tiểu Phi thiếu chút đã ngất xỉu. Cũng rất may hắn nhanh chóng thanh tỉnh lại, cũng bắt đầu cảnh giác hơn.

“Ta như thế nào cảm thấy người đang dụ ta xưng tội?”

“Dụ người xưng tội?” Nam nhân biểu tình mê mang, “Nghĩa là sao?”

Biểu tình của nam nhân làm cho Tiền Tiểu Phi bừng tỉnh đại ngộ: “Nha, ta đã quên, người là...”

“Àn?” Nam nhân càng thêm không hiểu.

“Không có gì.” Tiền Tiểu Phi không có ý định giải thích cho hắn mấy cái thuật ngữ chuyên nghiệp của thế kỉ hai mươi mốt, “Của ta ý tứ là, ta có thể không nói lý do đi Xuân Phong Môn được sao?”

Nam nhân nhìn chằm chằm Tiền Tiểu Phi một lúc, sau đó lại lộ ra nụ cười sáng lạn: “Đương nhiên, nói hay không là tùy người.”

Sau đó nam nhân bắt đầu hướng phố tây đi.

Tiền Tiểu Phi có cảm giác nam nhân là đánh giá hắn hẳn là vô hại, hoặc là nói chẳng làm được cái gì kinh thiên động địa mới lộ ra nụ cười sáng lạn như thế, hoặc cũng có thể nói là nụ cười yên tâm đi, mới có thể dẫn đường cho hắn.

Tuy rằng bị người khác xem thường cũng có chút không cam lòng, Tiền Tiểu Phi vẫn là bước nhanh theo.

Xuân Phong Môn đúng là phù hợp hết thảy đặc thù của tà giáo trong võ hiệp tiểu thuyết – địa điểm bí ẩn, kết cấu phức tạp, môn chủ kỳ quái.

Chính mình sẽ không bị cuốn vào cái gì giang hồ phân tranh đi, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên thấy lo lắng. Hắn cảm thấy hiện tại mình rất là giống Trương Vô Kỵ lên Quang Minh Đình, khác biệt duy nhất là Trương Vô Kỵ hẳn không biết võ công. Cho nên Trương Vô Kỵ thật thì có thể lên làm giáo chủ mà chính hắn thì rất có khả năng sẽ chết thật sự thảm.

Trước tiên là nói về địa điểm bí ẩn, Tiền Tiểu Phi theo nam nhân quẹo trái lái đong chuyển tây gần hai giờ, hoàn toàn mất hết cảm giác về phương hướng, chỉ biết là Xuân Phong Môn ở ngoại thành.

Nói đến kết cấu phức tạp, từ khi vào cửa Tiền Tiểu Phi không ngừng gặp lỗi rẽ, ngã tư, thậm chí ngã tám! Trời ạ, hắn cảm thấy thân ảnh của nam nhân phía trước trong nháy mắt thật là to lớn nha, người này hẳn là trí nhớ kinh người, không thì ắt là trực giác cực kỳ chuẩn.

Cuối cùng nói về môn chủ. Hẳn kỳ quái không phải là ở diện mạo, bộ dáng cũng coi như là anh tuấn đi, nhưng không thể so với nam nhân dẫn đường kia được; cũng không phải ở quần áo, đều là hắc y bình thường, không có u ám như tượng tượng. Hẳn kỳ quái ở chỗ thái độ với Tiền Tiểu Phi. Nhìn thấy Tiền Tiểu Phi, phản ứng đầu tiên của hắn là đại ra một thời gian dài [đương nhiên đây là Tiền Tiểu Phi thấy thế, chứ kỳ thực đối phương là sùng sốt thật lâu], sau đó bỗng nhiên cười ha hả.

“Sa Ngũ, người lôi đầu ra cái thứ này vậy?”

Tiền Tiểu Phi chán ghét nhũn mảy, không phải vì bị gọi là “thứ này”, mà vì nụ cười của tên kia.

Tiền Tiểu Phi chán ghét cách cười kia, trong ánh mắt hoàn toàn không có tiểu ý, làm cho người ta nhìn thấy không thoải mái.

Không muốn cười thì cười làm gì chứ!

“Ta lang thang trên đường thì thấy hắc y nam tử chạy quanh hỏi về Xuân Phong Môn, nên mới đem hắc y nam tử đến.” Từ y nam tử cười đến tự tại, “Bằng không hắc y nam tử sợ cả đời tìm cũng không đến nơi này.”

Hắc y nam tử nghe vậy cũng cười theo: “Dễ dàng vậy, không sợ hắc y nam tử là địch nhân sao?”

Hai người nói chuyện làm Tiền Tiểu Phi thất phần bất mãn, rõ ràng không coi mình ra gì mà.

“Hai người đủ chưa?” Tiền Tiểu Phi rốt cục nhịn không được lên tiếng, “Ngươi rõ ràng đoán chắc ta không có uy hiếp gì mới mang vào!” Tiền Tiểu Phi nói xong lại quay đầu về phía hắc y nam tử, “Còn có ngươi, căn bản cũng nghĩ vậy còn cùng với hắc y nam tử xướng người họa, có ý tứ thật!”

“Hàn, ngươi có thấy là hắc y nam tử nói chuyện là lạ?” Từ y nam tử, cũng chính là Sa Ngữ, bởi vì Tiền Tiểu Phi cuối cùng một câu “có ý tứ thật” mà lại mơ hồ.

Nam nhân được gọi là Hàn không phản ứng giống Sa Ngữ, mà lại cảm thấy hứng thú nhũn nhũn.

“Sa Ngữ, có lẽ hắc y nam tử đơn giản như ngươi tưởng tượng.”

“Cũng có khả năng.” Sa Ngữ có chút dăm chiêu, “Bất quá khả nghi nhất là bối cảnh của hắc y nam tử, ngươi nhìn tóc hắc y nam tử, ta không nhớ có môn phái nào có cái dạng tóc này.”

“Bối cảnh...” nam nhân lại bắt đầu cười, “Có lẽ thực sự không bình thường đâu...”

Đương nhiên không bình thường! Tiền Tiểu Phi kinh thường thầm nghĩ, ta chính là người thế kỷ hai mươi mốt a!

“Ngươi từ đâu tới đây?”

Tiền tiểu phi cảm giác nam nhân hỏi thực kỳ quái, tựa như biết chính mình không phải người ở thế giới này.

Bất quá hắc y nam tử rất nhanh liền quên ý niệm này, bắt đầu nổi hứng đùa dai: “Cộng hòa dân chủ nhân dân Trung Hoa, chưa từng nghe qua đi?”

Sa Ngữ nghe vậy nhũn nhũn nhìn phía hắc y nam tử: “Đó là nơi nào? Hàn, ngươi nghe qua sao?”

Hắc y nam tử không trả lời, lại hỏi tiếp: “Ngươi tới Xuân Phong Môn làm cái gì?”

“Nha! Thiếu chút đem chính sự quên luôn!” Tiền Tiểu Phi giống như bỗng chợt nhớ ra cái gì, liền hỏi, “Các ngươi ở đây có ai cần quyền phổ không?”

Sa Ngữ nghe vậy ngơ ngào ~ Lúc trước thần thần bí bí không thể nói lại là loại chuyện này, đi đến Xuân Phong Môn bán quyền phổ?!

Hắc y nam tử nghe vậy cũng ngơ ngào ~ Lúc này cho rằng hắc y nam tử đơn giản tựa hồ là mình đa lo chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phản ứng của hai người làm cho Tiền Tiểu Phi ý thức được cách biểu đạt của mình tựa hồ có vấn đề.

“Không phải, không phải! Ý ta là ta có một bản quyền phổ, các ngươi ai cần?”

Ngã lần hai ~

“Thứ ta nói thẳng.” Sa Ngữ cố nhịn cười, “Hai câu ngươi nói ta chẳng thấy có gì khác biệt.”

“Quên đi, ta nói lại từ đầu.” Tiền Tiểu Phi biết chắc chắn không thể nào nói ngắn gọn được rồi, vì thế đem sự tình kể hết từ đầu chí cuối.

Tiền Tiểu Phi chỉ lo nói, không hề chú ý tới hắc y nam tử càng kể không khí lại càng ngưng trọng, đến khi hắc y nam tử nói xong cả đại đường đã lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người đều thận trọng nhìn chăm chăm hắc y nam tử, rồi lại giả như không có việc gì. Tiền Tiểu Phi nhìn không thấu suy nghĩ của hắc y nam tử, nhưng cũng tự cảm thấy không ổn.

“Đem quyền phổ cho ta xem.” Hắc y nam tử rốt cuộc mở miệng, nhưng lời nói ra lại làm Tiền Tiểu Phi nhũn nhũn.

“Không được, đây là người nợ trước khi chết phó thác cho ta, ta chỉ có thể đưa cho chủ nhân thực sự của nó thôi.”

“Vậy chủ nhân thực sự là ai?” Nam nhân ung dung nhìn Tiền Tiểu Phi.

“Ta không biết mới hỏi, ngươi là môn chủ, tra tìm một chút chẳng phải sẽ biết.”

“Tim?” Nam nhân không nhịn nổi cười ha hả, “Ta dám cam đoan không ai thừa nhận.”

“Vì cái gì?” Tiền Tiểu Phi không hiểu. Người nợ quả thật là nói “Xuân Phong Môn” a, còn nói những hai lần.

“Bởi vì tư tàng bí tịch là phạm vào môn quy, cho nên nếu thừa nhận chỉ có một con đường chết.” Nam nhân nói đến chữ chết, giọng điệu vẫn thản nhiên như nói chuyện thời tiết, làm cho Tiền Tiểu Phi không rét mà run.

“Môn quy này... Có phải là hơi nghiêm khắc?” Tiền Tiểu Phi khẽ nuốt nước bọt, thận trọng nói ra suy nghĩ của mình, “Nói cho cùng cũng chỉ là một cái bí tịch thôi, nhiều lắm chỉ có thể cường thân kiện thể chút.”

“Ngươi xem rồi?” Hắc y nam tử nhướn mi.

“Không có! Tuyệt đối không có!” Tiền Tiểu Phi lập tức mạnh mẽ lắc đầu, lời nói dối gần như tự nhiên thốt ra. Cũng không phải hắn muốn nói dối, nhưng là không biết nếu nói đã xem sẽ gặp phải hậu quả gì nữa. Cứ coi như hắn không có cốt khí cũng được, dù sao hắn cũng không dám thừa nhận.

“Có phải hay không, cứ đưa bí tịch cho ta chẳng phải là được rồi sao.” Nam nhân không buông tha, “Đưa nó cho ta.”

Tiền Tiểu Phi sợ hãi, thực sợ hãi, phi thường sợ hãi, nhưng là, thật đáng buồn, ý thức tránh nhiệm vẫn bắt hắn kiên trì theo đuổi nguyên tắc.

“Kia, không phải là ta không thể cho người, mà là của người khác thì ngươi không nên lấy.”

Lời nói của Tiền Tiểu Phi làm cho hắc y nam tử cảm thấy thú vị, chỉ thấy hắn khẽ nhướn mắt, kiêu ngạo nhìn xuống dưới: “Ta là môn chủ, tất cả mọi thứ trong Xuân Phong Môn đều là của ta, huống chi là một quyển quyền phổ nhỏ nhoi?”

Cũng không đợi Tiền Tiểu Phi trả lời, nam nhân liền lệnh cho Sa Ngữ lục soát người Tiền Tiểu Phi, có thể thấy hắn cũng đã hết cả kiên nhẫn.

Nhìn Sa Ngữ tiến lên, Tiền Tiểu Phi kích động một trận.

“ta, ta biết Hàng Long Thập Bát Chương! Cả Đà Cầu Bổng! Càn Khôn Đại Na Di! Còn cả... Nha! Ngươi không được đến gần đây!”

Sa Ngữ không thèm để ý đến một đồng loạn thất bát tao chiều số kia, mà chỉ quan tâm đến một việc: “Không muốn ta động thủ thì giao ra đây.”

Ồ ~ Thế này rõ ràng là cường đạo mà! Tiền Tiểu Phi lui dần về phía sau, cuối cùng thân thể đã tới sát tường.

Sa Ngữ không cho hắn chút thời gian nào, trực tiếp động thủ.

Tiền Tiểu Phi thực sự không biết võ công [kỹ thuật móc túi không tính], mà Sa Ngữ hiển nhiên là một cao thủ, cho nên thực không thể so sánh hai người với nhau được. Nhưng nếu có thứ mà Tiền Tiểu Phi biết, thì đó là giấy dựa – giương nanh múa vuốt mà giấy dựa, cực kỳ lừng lẫy mà giấy dựa, vô cùng thâm mà giấy dựa. Mà cái loại không phải chiêu số gì chống cự này lại làm cho Sa Ngữ đau đầu.

Người bình thường so chiêu đều có quy luật, cho dù là người chỉ biết một tý tạo võ công. Người tập võ sợ nhất gặp phải mấy đứa một tạo võ công cũng không biết, lại ở cự ly gần, bởi vì gần quá võ công rất khó thi triển, cuối cùng thậm chí có khả năng chà khác gì hai kẻ không biết võ oánh nhau.

Mà tình huống trước mắt chính xác là như thế.

Hắc y nam tử cau mày nhìn thủ hạ đắc lực nhất của mình cùng một tiểu tử lai lịch bất minh ầu ẩu như hai thằng lưu manh ngoài phố. Quả thực là một kỳ quan trăm năm hiếm có đi, Sa Ngữ lúc nào cũng nho nhã sạch sẽ giờ hoàn toàn mất hết hình tượng.

Năm phút sau, ầu ẩu kết thúc. Người chiến thắng là – Sa Ngữ.

“Hàn, ta là hy sinh tất cả vì ngươi rồi đây.” Sa Ngữ chặt vật đem quyền phổ [đã rách nát mấy trang] trở về, giao cho nam nhân, sau đó bắt đầu không ngừng xoa xoa cánh tay [bị ai đó cắn].

Đương nhiên, riêng về phần chặt vật thì Tiền Tiểu Phi còn thâm hơn Sa Ngữ nhiều. Tay áo rách một nửa, giày mất một chiếc, mái tóc vàng vốn bóng mượt giờ trở thành thương hiệu nổi tiếng – tổ chim.

Hắc y nam tử nhìn qua nhìn lại hai người, cuối cùng không nhịn được cười ha hả: “Sa Ngữ, ân của ngươi ta sẽ nhớ kỹ! Xem ra chúng ta đều coi thường hắn rồi!”

“Đáng cười vậy sao?” Tiền Tiểu Phi bất mãn nói thầm, hắn chính là liều mạng giấy dựa a! Tuy rằng bộ dáng có chút thảm hại, nhưng hy sinh cũng không có uổng phí, bởi vì...

“Uy! Hai người các người mau đem đồ trả lại cho ta!” Tiền Tiểu Phi hai tay chống nạnh kiêu ngạo nói.

Hắc y nam tử như vừa nghe được truyện cười: “Nào người không gặp vấn đề gì đi! Đồ đã ở trên tay ta, dựa vào cái gì lại trả cho người?”

“Người đã nói không thì...” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa giơ tay trái lên, “Ta liền hủy nó...”

Tay hắc cầm là một khối ngọc bội hình rồng, giữa sắc trắng chen chút sắc xanh, chung quanh mờ mờ tỏa ra một luồng khí lạnh nhè nhẹ.

Ngọc bội vừa xuất hiện, hai nam nhân cũng chia ra phản ứng khác nhau. Hắc y nam nhân nhíu mày bất mãn, còn Sa Ngữ lại hoàn toàn rối loạn.

Vừa rồi Tiền Tiểu Phi chính là thừa dịp loạn sở soạn trên người Sa Ngữ một hồi, không nghĩ là lấy đúng thứ cần lấy. Xem ra vật này đối với hắc rất trọng yếu. Cổ nhân không phải đều thích lấy ngọc bội làm tín vật hay làm đồ gia truyền sao. Nghĩ vậy, Tiền Tiểu Phi không nhịn được đắc ý một hồi.

“Nguyên lai giấy dựa lưng tung là vì cái này,” Hắc y nam nhân thanh âm trầm xuống, “Sa Ngữ, người thực sơ suất quá rồi. Bất quá vấn đề của ai người đó tự giải quyết đi, người hắc là hiểu ý ta đi.”

“Ta biết.” Sa Ngữ hơi lên giọng, Tiền Tiểu Phi thậm chí nghe được tiếng hắc hung hăng cắn chặt hàm răng.

Tiếp theo, Sa Ngữ đi đến bên Tiền Tiểu Phi, hít sâu một hơi, nói:

“Thiếu hiệp xưng hô như thế nào?”

Nha! Trở thành thiếu hiệp rồi! Tiền Tiểu Phi cảm thấy rõ địa vị của mình có sự thay đổi. Chỉ thấy hắc ngẩng đầu lên, cũng học cách nói của cổ nhân: “Tại hạ Tiền Tiểu Phi!”

Sa Ngữ nghe vậy nói: “Tiền thiếu hiệp, quyền phổ hiện tại ở trong tay môn chủ, ta không có khả năng cũng không có biện pháp nào đưa cho người, nhưng khối ngọc bội kia lại rất quan trọng với ta, thiếu hiệp có thể trả lại cho ta không?”

Tại sao lại như vậy? Theo kế hoạch thì hắc phải dùng quyền phổ trao đổi chứ? Như thế nào lại biến thành như vậy?

Sự tình đúng là phát sinh ngoài dự kiến, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục kiên trì: “Không có quyền phổ vậy cũng không nói nữa. Người chờ nó hóa thành tro đi!”

Kỳ thực nói mấy lời này, Tiền Tiểu Phi cũng không thực kiên định, bởi vì vẻ mặt của Sa Ngữ thực sự làm cho hắc dao động. Hắc không phải là đem bảo vật quan trọng của người ta chôm mất đi, như vậy sẽ bị trời phạt mất.

“Thiếu hiệp chậm đã!” Sa Ngữ xem ra thực gấp gáp, biểu tình ngưng trọng, nghiêm mặt nói, “Ngọc bội trong tay thiếu hiệp so với tính mạng ta còn trọng yếu hơn, xin thiếu hiệp hạ thủ lưu tình!”

So với tính mạng còn trọng yếu hơn?! Đến tột cùng là có ý nghĩa gì đây?

Đơn giản vài chữ, lại làm cho Tiền Tiểu Phi không thể xuống tay.

Hắc kỳ thực cũng không muốn phá hủy ngọc bội, chính là muốn đổi lấy quyền phổ, nhưng kết quả lại khác hẳn một trời một vực.

“Rất trọng yếu?” Tiền Tiểu Phi không nhịn được hỏi.

“Rất trọng yếu!” ánh mắt Sa Ngữ đầy kiên định.

“So với tính mạng còn trọng yếu hơn?” Hắc còn muốn xác nhận lại.

“So với tính mạng còn trọng yếu hơn!” Sa Ngữ không một chút chần chừ.

Chân thành trong mắt Sa Ngữ Tiền Tiểu Phi không phải là không nhìn thấy. Bốn mắt nhìn nhau, hắc hoàn toàn đầu hàng.

“Trọng yếu như vậy thì đừng tùy tiện để trên người, bằng không bị trộm lúc nào cũng không biết!” Tiền Tiểu Phi không cam lòng lắm lắm, nhưng cũng ngoan ngoãn đem đồ trả lại cho Sa Ngữ.

So với tính mạng còn trọng yếu hơn, hắc thực không chịu nổi câu nói trầm trọng như vậy. Con người ta sống cả đời tìm được bao nhiêu thứ so với tính mạng còn trọng yếu? Sa Ngữ tìm được rồi, không phải là ngọc bội, mà là thứ ẩn sau ngọc bội ấy.

Trong nháy mắt, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên thấy thực hâm mộ Sa Ngữ.

“Người tới, đem hắc dẫn đi, trông coi cẩn thận.” Nháo kịch kết thúc, hắc y nam tử lên tiếng.

Tiền Tiểu Phi không nghĩ tới bọn họ còn có thủ đoạn như vậy.

“Uy! Quyền phở đã cho ngươi, ngọc bội cũng đã trả, còn muốn như thế nào nữa a! Uy – đây là giam giữ bất hợp pháp – “

Thanh âm càng lúc càng xa, hiển nhiên hắn đã bị người ta lôi xuống.

Đại đường chỉ còn lại hắc y nam tử cùng Sa Ngữ.

“Vì sao không dùng ‘Thủy sa’?” Hắc y nam nhân nhíu mày nói, “Dùng sẽ không mất nhiều thời gian vậy.”

“Ta nghĩ ngươi cũng không muốn ta dùng.”

“Nga?” Hắc y nam tử cảm thấy hứng thú với lời nói của Sa Ngữ.

“Ánh mắt ngươi nhìn hắn không giống bình thường, ta không chắc nếu ta giết hắn có thể hay không lập tức lại chết dưới tay người nữa.” Sa Ngữ cười nói, nhìn như vui đùa, lại ẩn chứa vài phần sợ hãi.

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.” Hắc y nam tử cười nhạt, bác bỏ lời nói của Sa Ngữ, “Nếu dùng ‘Thủy sa’, với khoảng cách ấy ngươi hoàn toàn có thể chấm dứt tính mạng của hắn, ta tin bằng kinh công của ngươi hắn là có thể trong nháy mắt thu hồi ngọc bội.”

“Nhưng ta lại muốn dùng phương thức không đổ máu,” Sa Ngữ cười, “Như vậy chẳng phải tốt sao? Tay ngươi và ta đều dính quá nhiều máu tươi rồi.”

“Kẻ mạnh ăn kẻ yếu, thể gian chính là như vậy.” Hắc y nam tử thôi không cười, trả lời như một chuyện đương nhiên.

“Ta vẫn không hiểu, Hàn,” Sa Ngữ chăm chú nhìn nam nhân, “Ta giết chóc là vì báo thù, còn ngươi thì sao? Ngươi là vì cái gì?”

“Nếu ta nói ta cũng đang báo thù, ngươi có tin không?” Khóe miệng nam nhân khẽ nhếch, tạo thành một độ cong tàn nhẫn, “Hương cả thể gian báo thù...”

Sa Ngữ nghe xong trầm mặc thật lâu. Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Hàn nói chuyện này, chính là nghe rồi lại thà rằng chính mình chưa từng nghe.

Sa Ngữ khẽ lắc đầu, nói: “Hàn, ngươi có tin không? Ta thấy trong mắt hắn cảm động. Khi hắn nghe ta nói ngọc bội so với tính mạng ta còn trọng yếu hơn, trong mắt hắn đầy cảm động! Ta đều đã quên lần cuối chính mình cảm động là khi nào...”

“Đây hẳn mới là lý do thực sự khiến ngươi không giết hắn đi.”

Sa Ngữ không nhắc lại, xem như đồng ý.

“Cảm động...” Nam nhân khinh thương lặp lại hai chữ này, ánh mắt lộ là tia tàn nhẫn.

“Cảm động phải không? Ta đây liền hủy diệt nó!”

Trong hồ, sen nở thướt tha muôn màu muôn vẻ. Trên hồ, thủy tạ cổ sắc cổ hương. Theo lý mà nói, cảnh sắc thực hẳn là tươi mát động lòng người, nhưng giờ Tiền Tiểu Phi chỉ thấy phiền toái bất an, bởi vì hắn đã bị nhốt trong này ba ngày liền.

Đình viện rất lớn, nhưng mọi cửa ra đều có người coi giữ, hắn đã thử rất nhiều lần, nhưng là đều mạnh không bằng người ta, lại bị đẩy vào. Tuy rằng trước sau cũng chồm được kha khá đồ từ mấy tên giữ cửa, chính là không có cái gì có thể dùng.

“Tốt xấu gì cũng phải có một người nói chuyện chứ! Trong ngục giam còn có thời gian thông khí, còn có bạn tù mà nói chuyện phiếm. Thật là...” Tiền Tiểu Phi chán sấp chết ngồi tại thạch bàn, miệng liên tục lầm bầm.

“Xem ra ta đối xử với ngươi vẫn còn tốt chán, có muốn thử đến phòng giam Xuân Phong Môn xem không?”

Thanh âm đột nhiên truyền tới làm Tiền Tiểu Phi thiếu chút ngã khỏi ghế đá.

“Ngươi là quý a, đi đường cũng không có tiếng bước chân!” Tiền Tiểu Phi thảm oán, nhìn nam nhân mới đến.

Vẫn như ba ngày trước, một thân hắc y.

“Uy, quần áo của ngươi không phải tất cả đều một kiểu dáng một màu sắc đi, tốt xấu gì cũng có kiểu nào mới chút chứ.”

Nam nhân tự động bỏ qua vấn đề thứ hai Tiền Tiểu Phi hỏi, chỉ thấy hứng thú với câu hỏi đầu tiên. Hắn nghiêng đầu đến gần tai Tiền Tiểu Phi, nói: “Nếu ta bước đi có tiếng động, đã sớm bị người khác giết chết không biết bao nhiêu lần rồi.”

Nam nhân thở ra, khí phả vào tai Tiền Tiểu Phi, cảm giác là lạ, nhưng thứ khiến hắn mao cốt từng nhiên lại là nội dung lời nam nhân nói. Bước đi có tiếng động sẽ bị giết? Kia chính mình còn sống đến bây giờ hẳn là quá may mắn!

Nam nhân đem phản ứng của Tiền Tiểu Phi đều thu hết vào đáy mắt: “Như thế nào, không tin?”

“Là ngươi cực đoan,” Tiền Tiểu Phi nhíu mày, “Thế giới không phải như thế.”

“Chính là như vậy!” Nam nhân bỗng nhiên trở nên kích động, ánh mắt thị huyết, “Trên đời chỉ có hai loại người, một loại là giết người, một loại là bị giết.”

Tiền Tiểu Phi bị vẻ mặt của nam nhân dọa tới, hắn không biết loại chuyện gì có thể làm cho nam nhân biến thành như vậy, nhưng vẫn là không thể đồng ý với lời nói của nam nhân: “Ta cho tới bây giờ chưa từng giết ai, hiện tại chẳng phải vẫn sống hảo hảo sao.”

“Cho tới bây giờ chưa giết ai?” Nam nhân nghe vậy bỗng nở nụ cười, “Thật sự là vậy sao?”

“Đương nhiên!” Điểm này thì Tiền Tiểu Phi tự tin, tuy rằng hắn là một tên móc túi, nhưng cũng không làm mấy chuyện thương thiên hại lý, càng không phải nói đến việc giết người.

Nhìn nam nhân tươi cười, cảm giác chán ghét lại dâng lên trong lòng Tiền Tiểu Phi: “Người không thể đợi đến lúc muốn cười mới cười sao? Rõ ràng không phải thật lòng, lại còn muốn cố tình ra vẻ tươi cười, làm cho người ta nhìn vào thấy thật không thoải mái! Ta không tin làm thế người lại thấy thoải mái đi!”

“Phải không?” Nam nhân không phát hỏa như dự kiến, mà ngừng cười, nói, “Cám ơn người đã nhắc nhở, để hồi báo ta nói cho người một việc...”

“Cái gì?” Tiền Tiểu Phi thực sự cảm thấy tò mò.

“Chủ nhân của quyền phổ tìm được rồi.”

“Thật sự?” Tiền Tiểu Phi cao hứng, rốt cuộc cũng hoàn thành nguyện vọng của người nợ rồi.

“Đừng quá cao hứng.” Nam nhân ngắt lời, “Chỉ sợ người không còn có thể gặp hắn.”

“Vì cái gì?” Lời nói của nam nhân làm Tiền Tiểu Phi chợt có dự cảm không tốt.

Nam nhân không trả lời ngay.

Tiền Tiểu Phi thấy vẻ mặt của hắn chậm rãi vặn vẹo, sau đó bên tai truyền đến một thanh âm quỷ dị.

“Bởi vì ta đã giết hắn rồi.”

Đầu óc Tiền Tiểu Phi hoảng loạn trống rỗng, hắn không thể dùng từ nào để miêu tả cảm thụ của chính mình. Là hận chính mình, hay hận nam nhân trước mặt, hoặc có thể nào hận cả hai?

Hắn hoàn toàn rối loạn, trong mơ hồ còn thấy nam nhân tươi cười –

“Người không giết người ta, người ta lại vì người mà chết. Người còn dám nói chính mình chưa từng giết người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Tiền Tiểu Phi không biết nam nhân đi lúc nào, chỉ biết đến khi tinh thần hồi phục lại, trời đã tối.

Trên mặt nước, sóng gợn từng đợt thanh hắc sắc, trong bóng đêm có một loại yêu dã không nói lên lời.

Gió nổi.

Câu nói cuối cùng của nam nhân cứ quanh quẩn bên tai hắn. Là hắn hại chết sao? Ý của nam nhân có phải là, có một người vì hắn mà chết? Hắn không dám nghĩ tới, càng không dám thừa nhận chính mình hại chết một mạng người.

Người là do bọn họ giết, vì sao lại lỗi cả mình vào? Chính mình giúp người ta hoàn thành nguyện vọng thôi, có gì sai đâu? Tiền Tiểu Phi nghĩ không ra vì sao sự tình lại trở nên như vậy, việc đầu tiên mình làm sau khi đến thời cơ đại cư nhiên lại là giết người!

Không! Người không phải do hắn giết, là nam nhân kia!

Nhưng chính mình cũng coi như là đồng lõa đi, nếu không phải mình đem quyền phổ đến...

“Đang nghĩ gì vậy?”

Thanh âm của Sa Ngữ vang lên trong bóng đêm trống trải, nghe lại càng phá lệ trong trẻo.

“Ta có phải đã sai rồi không? Ta căn bản không nên đến đây, không nên nói đến quyền phổ, không nên...”

“Chờ một chút!” Sa Ngữ nhủ mày, ngắt lời Tiền Tiểu Phi, “Ngươi làm sao vậy? Không phải nói nhất định phải hoàn thành nguyện vọng lúc lâm chung của người nọ, nên mới thiên tâm vạn khổ đến Xuân Phong Môn sao? Như thế nào giờ lại hối hận?”

“Đúng là hối hận...” Tiền Tiểu Phi bình tĩnh lại, nhưng xúc cảm trong lòng vẫn thật nặng nề, “Có một người vì hành vi của ta mà chết, tuy không phải ta giết, nhưng hấn vì ta mà chết, nếu sớm biết vậy ta thà không đến đây...”

“Ai vì ngươi mà chết? Nói rõ ra xem.” Sa Ngữ hoàn toàn không hiểu.

“Các ngươi không phải giết người kia rồi sao? Bây giờ còn giả bộ gì nữa!” Tiền Tiểu Phi bắt đầu sinh khí. Hấn hấn là có quyền tức giận đi, nhất là ở trước mặt Sa Ngữ cùng cái nam nhân đáng giận kia.

“Giả bộ” đối với Sa Ngữ mà nói lại là một từ mới nữa, bất quá giờ phút này hấn cũng không có tâm trạng mà quan tâm đến chuyện này, tốc độ nói siêu nhanh của Tiền Tiểu Phi làm cho hấn thiếu chút không kịp hiểu vấn đề: “Chúng ta giết người? Giết ai?”

Hấn cùng Hàn đúng là đã giết không ít người, nhưng chuyện đó dù sao cũng không liên quan tới Tiền Tiểu Phi, vậy tại sao hiện giờ Tiền Tiểu Phi lại làm như cùng hấn bất cộng đại thiên?

“Vẫn còn giả bộ nữa!” Tiền Tiểu Phi nghe vậy khinh khỉnh nhìn Sa Ngữ, “Phạm vào môn quy thì sao, khiển trách một chút không phải được rồi? Có nhất định phải giết người không? Giết người còn đặc biệt đến báo cho ta, các ngươi quả thực là...”

Trong khi Tiền Tiểu Phi còn chưa tìm được từ nào để mắng tiếp, Sa Ngữ đã hiểu được vấn đề, lắc đầu bất đắc dĩ: “Ai nói cho ngươi chúng ta tìm được người rồi? Ai nói cho ngươi chúng ta giết hấn?”

“Àn?” Tiền Tiểu Phi ngây ngẩn cả người, “Chính là Hàn môn chủ của các ngươi a, hấn hôm nay đến đây nói các ngươi đã giết chủ của cuốn quyền phổ rồi... Chẳng lẽ không phải vậy?”

“...” Sa Ngữ trầm mặc. Hấn thực không ngờ Hàn lại làm như vậy, nhưng đại khái cũng biết nguyên do.

Hủy diệt Tiền Tiểu Phi, bước đầu tiên chính là làm cho hấn tự chán ghét chính mình... Hàn, ngươi nhất định phải làm thế sao?

Sa Ngữ trầm mặc lại làm cho Tiền Tiểu Phi nóng nảy, giống như một kẻ lữ hành trong sa mạc, rốt cuộc cũng nhìn thấy ốc đảo, nhưng lại sợ đó chỉ là ảo ảnh.

Hấn nắm chặt ống tay áo Sa Ngữ, thanh âm có chút run rẩy: “Nói cho ta biết, hấn không chết phải không? Các ngươi căn bản không có giết hấn đúng không?”

Sa Ngữ nhìn vào ánh mắt đầy lo lắng của Tiền Tiểu Phi, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nếu chúng ta thực sự đã giết hấn, ngươi sẽ làm gì?”

Thời gian dài hỗn loạn, tựa hồ trong nháy mắt Sa Ngữ đặt câu hỏi, tất cả đều trở nên thực rõ ràng.

“Từ nơi này nhảy xuống.” Tiền Tiểu Phi không do dự đáp.

Sa Ngữ vừa nghe vừa cười, sờ sờ đầu Tiền Tiểu Phi: “Vậy ngươi quên chuyện đó đi được rồi, chúng ta không chỉ không giết, thậm chí còn không tìm được người.”

“Thật sự?” Tiền Tiểu Phi xác nhận lại.

“Đương nhiên.” Sa Ngữ nhìn Tiền Tiểu Phi, ánh mắt trở nên dịu dàng ôn nhu, “Ngươi đã quên sao, ngày đó Hàn đã nói, dưới tình huống như vậy không ai lại ngốc đến mức tự thừa nhận, huống chi chỉ dựa vào một quyển quyền phổ chúng ta cũng chẳng tra được cái gì.”

“Đúng nga.” Tiền Tiểu Phi chớp mắt nghĩ nghĩ, cũng không phải loại chí tôn bí tịch ai ai cũng muốn có như [Tịch tà kiếm phổ], [Cửu dương chân kinh], chỉ là một cuốn “Tam lộ trường quyền”, ai ngu đến mức nhận chứ. Nghĩ đến đây, Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng cười an tâm.

An tâm rồi, Tiền Tiểu Phi liền phát hiện ra Sa Ngữ đang nhẹ nhàng xoa đầu mình, liền gạt tay hấn ra: “Đừng coi ta như tiểu hài tử.”

Sa Ngữ đầu tiên là sững sờ, sau đó cười nói: “Như thế nào, không tốt sao?”

Tiền Tiểu Phi liếc mắt nhìn hấn, thái độ giống như Sa Ngữ vừa hỏi cái gì thực ngu ngốc: “Ngươi ở đâu tìm thấy một nam nhân hai mươi tuổi bị một nam nhân cùng lứa chỉ hơn mình mấy tuổi đối xử như một hài tử mà còn cao hứng?”

“Ngươi hai mươi tuổi rồi?” Sa Ngữ hoàn toàn bị bất ngờ, “Ta vẫn nghĩ ngươi trông già hơn tuổi, dù sao...” Sa Ngữ nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại.

“Dù sao lừa ta cũng dễ quá đi?” Tiền Tiểu Phi thay hấn nói hết câu, vừa nói vừa hối hận, “Ta biết ngươi toàn nói dối mà, căn bản không nên tin tưởng người, không nên trả ngọc bội cho ngươi...”

“Nếu sớm đã biết, vì cái gì còn trả lại cho ta?” Sa Ngữ hứng thú nhướn mày.

“Ta chỉ là sợ thôi, vạn nhất là thật thì sao? Tuy là khả năng rất nhỏ, nhưng chỉ cần nghĩ tới là ta lại không đành lòng hạ thủ.” Tiền Tiểu Phi tựa hồ thực chán ghét tính cách của mình.

“Yên tâm đi,” Sa Ngữ không tiếp tục trêu chọc hắn, mỉm cười nói, “Ngươi không cần hối hận, vì khi đó ta nói thật.”

“Lần này cũng là thật chứ?”

“Ta từ lúc gặp ngươi đến giờ vẫn chưa từng lừa gạt người đi?” Sa Ngữ cười khỏ, xem ra Tiền Tiểu Phi thực sự sợ bị lừa.

“Được rồi, tin tưởng ngươi thêm một lần.” Tiền Tiểu Phi tựa hồ như hạ quyết tâm rất lớn.

Sa Ngữ lắc đầu, khẽ thở dài: “Thật sự hâm mộ ngươi, cho tới nay đều sống hạnh phúc đi.”

Không phải câu hỏi, là một câu trần thuật.

Tiền Tiểu Phi suy nghĩ một lúc, rồi gật gật đầu. Hắn cảm thấy chính mình thực đúng là hạnh phúc [lý do xin tham khảo đệ nhất Chương].

“Vậy trở về đi,” Sa Ngữ lại lộ ra vẻ cười làm cho người ta chưa sót, “Rời khỏi giang hồ, đến từ đâu lại về nơi đó đi.”

Đến từ đâu lại về nơi đó? Tiền Tiểu Phi bị câu này chọc cười, cũng là một nụ cười khỏ: “Ta chỉ sợ không về được.”

Gió lạnh lại thổi qua, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng trải đầy mặt hồ, đẹp đến sắc nhọn. Dưới ánh trăng ấy, hai người, bất đồng tâm tư, tương đồng thương cảm.

“Ta sẽ đi khỏi đây.” Sa Ngữ bỗng nhiên mở miệng, lời nói ra làm cho Tiền Tiểu Phi sùng sốt.

“Ngươi sẽ đi khỏi Xuân Phong Môn? Vậy ngươi muốn đi đâu? Ngươi không phải ở nơi này sao?”

Sa Ngữ nghe vậy, cười cười: “Ai nói với ngươi ta ở đây?”

“Àn...” Tiền Tiểu Phi không trả lời được. Không phải trong tiểu thuyết võ hiệp mọi người đều ở trong môn phái của mình sao? Chưa thấy ai rời đi bao giờ a, đương nhiên trừ khi bị trục xuất khỏi sư môn.

Sa Ngữ cũng không hỏi lại, tiếp tục nói: “Ta vốn không phải người Xuân Phong Môn, hai năm trước ra nhập cũng là có mục đích, hiện giờ thời cơ đã đến, ta phải đi giải quyết chuyện của mình.

Sa Ngữ vừa nói vừa nhìn xuống mặt nước, Tiền Tiểu Phi lại từ cặp mắt kia thấy được cừu hận cùng quyết tuyệt.

“Forgive...”

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm rất thấp, tựa như một lời thì thầm.

Đó là một loại ngôn ngữ Sa Ngữ chưa từng nghe qua, câu nói kia đối với hắn nghe giống như một chú ngữ, giờ phút ấy, Tiền Tiểu Phi khiến hắn hoàn toàn mê hoặc.

Tiền Tiểu Phi cũng biết Sa Ngữ không có khả năng hiểu được, cho nên hắn xoay người lại trong phòng, mang tới giấy bút [“nhà tử” hắc y nam nhân chuẩn bị cho hắn quả thực rất chu toàn].

Tiền Tiểu Phi rất ít dùng bút lông, chỉ có đôi khi tò mò chơi đùa, nhưng giờ phút này hắn thực sự viết lên giấy mấy ký tự kia.

Đem giấy giao cho Sa Ngữ, Tiền Tiểu Phi mở miệng: “Đây là một loại ngôn ngữ ở chỗ ta, nó có ý nghĩa là – tha thứ.”

“Tha thứ...” Sa Ngữ trầm ngâm thật lâu.

Sau đó, hắn lặng lẽ đem giấy cuộn lại, bỏ vào trong người.

Trong con gió đêm, thanh âm Sa Ngữ phá lệ rõ ràng –

“Cảm ơn, có lẽ... Ngươi thực sự không phải một hải tử.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Sa Ngừ đi rồi, Tiền Tiểu Phi biết hẳn thực sự đã ly khai. Mỗi người đều cần đối mặt với chính mình, trốn tránh vĩnh viễn đều chỉ là biện pháp tạm thời.

Tương niệm sao? Nói thật, còn chưa tới mức độ đó. Hẳn không thuộc về nơi này, nơi này hết thấy với Tiền Tiểu Phi đều chỉ là một tuồng kịch, mà hẳn vừa là diễn viên vừa là khán giả, hẳn cùng với bọn họ vốn chỉ có thể là hai đường thẳng song song, dù có gần đến mấy, cũng chẳng thể tương giao.

Nhưng hẳn lại ngẫu nhiên đến đây, cho nên hẳn mới nói “Tha thứ” với Sa Ngừ, là bởi vì hy vọng hai chữ kia có thể giúp Sa Ngừ sống tốt hơn.

Bất quá thực rõ ràng, hai chữ này chính hẳn cũng không làm được, bởi vì hẳn không có ý định tha thứ cho tội ác của nam nhân kia [Tiền Tiểu Phi cảm thấy gọi hẳn là hắc y nam tử nghe thực giống trong [thăm từ lòng danh Conan] (ặc), cảm thấy là lạ, cho nên trước khi biết tên hẳn thì cứ tạm gọi là nam nhân].

Đúng, chính là tội ác. Tiền Tiểu Phi thực không hề khoa Churong, hẳn luôn yêu quý bản thân mình suốt hai mươi năm, thiếu chút nữa bị một câu nói của nam nhân kia phá hủy, người như thế không thể tha thứ được.

Tiền Tiểu Phi càng nghĩ càng tức, càng xem càng bức, cuối cùng cúi xuống mặt hồ lăm bầm lăm bầm: “Ta là người thế kỷ hai mươi mốt ai, từ bé đến lớn lúc nào cũng kính già yêu trẻ vui vẻ giúp đỡ người khác ngũ giảng (ngũ giảng: giảng văn minh, giảng lễ mạo, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức) tứ mỹ (tứ mỹ: tâm linh mỹ, ngữ ngôn mỹ, hành vi mỹ, hoàn cảnh mỹ) mỗi ngày mỗi tốt, vì cái gì lại tới phải tới cái chỗ khi ho cò gáy này đâu? Đến đây còn chưa tính, nơi đầu tiên tới lại là cái Xuân Phong Môn kỳ quái, gặp đầu tiên cũng là cái nam nhân quái đản kia! Ta lại không đánh hẳn không chọc hẳn có gì lại cứ đi làm khó ta, thiết! Khăng định là ghen tị ta có khí phách, có phẩm vị, có học thức, kiến thức rộng rãi lại tính cách sáng sủa thiên chân hoạt bát...”

Cách đó không xa, nam nhân cau mày nhìn Tiền Tiểu Phi vừa lăm bầm lăm bầm vừa khoa chân múa tay vui sướng, bắt đầu hoài nghi liệu có phải mình giam lỏng lâu quá làm cho đầu óc hẳn có vấn đề không, tuy rằng hẳn vốn cũng chẳng thông minh gì.

“Người nếu có nhiều oán khí không chỗ phát tiết như thế, có thể trực tiếp nhảy vào hồ là xong, ta không vớt đâu.” Nam nhân rút cuộc hết cả nhẫn nại mở miệng.

Nghe thấy tiếng của cừu nhân, Tiền Tiểu Phi nhanh chóng quay đầu lại, cũng không kịp suy nghĩ thì cái miệng đã theo phản xạ công kích: “Nhảy vào hồ? Người không có ý thức bảo vệ môi trường sao! Nhiều cá sống trong hồ như vậy, con nào cũng đáng yêu, bơi tới bơi lui, nơi này chính là tổ ấm hạnh phúc của chúng nó a, người cư nhiên như thế tàn nhẫn muốn phá sao? Biết không, nếu như ta nhảy xuống, sẽ tương đương với sáu ngàn năm trăm vạn.. không đúng, là hơn sáu ngàn bốn trăm chín mươi chín vạn chín ngàn ba trăm năm trước sao chửi đằm vào địa cầu, mấy con cá này sẽ y như khủng long tuyệt chủng hết...”

Tiền Tiểu Phi thực sự hoàn toàn lạc đề, lạc đến bất luận hiện đại cổ đại nam nữ già trẻ bần hàn phú quý đều biết hẳn lạc đề. Nam nhân đương nhiên cũng biết.

“Ta nói...” Nam nhân muốn kéo Tiền Tiểu Phi về vấn đề chính, hẳn không phải tới đây để nghe Tiền Tiểu Phi nói về vận mệnh của cá trong hồ, mà tới để... Chết tiệt! Chính là, nghe lung tung một hồi, chính hẳn cũng quên tới để làm gì!

“Nói cái gì mà nói!” Tiền Tiểu Phi thấy nam nhân mở miệng, lập tức ngắt lời, đồng thời cũng đã nói xong cái đoạn lạc đề kia, bắt đầu chuyển sang chủ đề khác, “Người không cần giải thích, cũng đừng vọng tưởng ta sẽ tha thứ cho người! Nói cho người biết, ta vĩnh viễn... Ân... một thời gian dài... cũng không có tha thứ cho người!”

Giải thích? Nam nhân mặc danh kỳ diệu (không hiểu gì cả), bộ dạng hẳn giống đến để giải thích lắm sao?! Không phải Tiền Tiểu Phi bị đau mắt chứ?

Trong lòng tự bảo phải nhẫn nại, ở trước mặt kẻ địch hẳn thống hận nhất, nam nhân cũng chưa từng không khống chế được cảm xúc, hiện tại cư nhiên bị một tiểu tử chọc giận.

Đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn mà, nam nhân tự nhủ.

“Ta vì cái gì phải giải thích?” Nam nhân nhẫn nại nhẫn nại rồi lại nhẫn nại, cuối cùng nghiêng răng hỏi.

“Người lừa ta, còn hỏi vì cái gì!” Tiền Tiểu Phi hiện ngang lăm liệt nói đồng đặc, “Người có biết, vì một câu nói của người, ta thiếu chút nữa tự sát!”. Vừa nghĩ đến sinh mệnh tuổi trẻ tươi đẹp của mình thiếu chút chôn vùi trong tay hẳn, Tiền Tiểu Phi liền thấy chán nản.

“Xem ra Sa Ngừ đối với người không tệ, trước khi đi vẫn còn muốn giúp người một phen.” Nam nhân lập tức hiểu rõ ngọn nguồn.

“Hẳn chính là người thiện lương, không đành lòng thấy ta bị ác nhân lừa gạt.” Tiền Tiểu Phi nói.

“Thiện lương? Ha ha...” Nam nhân cười không nhin nổi, “Ta lần đầu nghe thấy có người nói Sa Ngừ thiện lương!”

“Người... Không sao chứ?” Phản ứng của nam nhân làm Tiền Tiểu Phi không hiểu nổi, hẳn cũng đâu có nói cái gì kì quái, làm sao lại khiến người ta cười thành như vậy?

“Ta tốt lắm, bắt quả ngồi nghe ta nói xong, chỉ sợ sẽ không tốt thôi.” Nam nhân cuối cũng cũng ngừng cười, vẻ mặt làm Tiền Tiểu Phi mao cốt từng nhiên.

“Thiện lương Sa Ngữ của ngươi đã từng vì một nữ nhân mà tự tay giết ca ca của hần...”

Lời nói của nam nhân như một dây leo độc, không ngừng uốn lượn sinh trưởng, gắt gao quấn quanh Tiền Tiểu Phi, làm cho hần hít thở không thông.

Sa Ngữ luôn ôn nhu mỉm cười với hần, Sa Ngữ thường xuyên lộ ra vẻ mặt đau thương ấy, cư nhiên...

“Như thế nào? Biết chân tướng rồi sợ hãi?” Nam nhân vừa lòng với phản ứng của Tiền Tiểu Phi, “Có phải là bắt đầu hối hận chính mình từng cùng một kẻ tự tay giết huynh thân cận qua?”

Tiền Tiểu Phi cúi đầu thật lâu, đến khi ngẩng lên, ánh mắt nhìn về phía nam nhân đã tràn đầy kiên định, không có lấy một tia nghi ngờ.

“Mỗi người đều có một bộ mặt bị che giấu đi, hoặc tàn nhẫn, hoặc ôn nhu, hoặc thiên chân, hoặc lời dối, không có ai phơi bày hết bản thân mình ra trước mặt người khác, mỗi người tự thân đều có một loại tự bảo hộ, đó chính là bản tính của con người.”

Cho nên ta một chút cũng không hối hận, Tiền Tiểu Phi tự nói trong lòng. Ngược lại, hần còn thấy thực may mắn, tối hôm trước khi nói câu kia, hần chính là hy vọng Sa Ngữ có thể tha thứ cho người khác, mà hiện tại, hần còn hy vọng Sa Ngữ có thể tha thứ cho chính bản thân mình.

Bản tính con người? Nam nhân kinh thường lặp lại trong lòng. Hần gặp qua, con người chỉ có ích kỷ, tham lam, cùng vĩnh viễn không dừng lại giết chóc, cái gọi là mặt bị che giấu cũng chỉ có thể là những loại bản tính này thôi.

Nam nhân nhìn về phía Tiền Tiểu Phi, hần bỗng nhiên rất muốn biết bộ mặt người này che giấu là như thế nào, so với hiện tại còn ngu xuẩn hơn, hay là lại vô cùng khôn khéo. Hoặc là cả hai đều không phải, mà là một bản chất xấu xí?

“Ngươi không cần nhìn ta như vậy,” Tiền Tiểu Phi bị nam nhân nhìn chằm chằm đến mắt tự nhiên, “Bộ mặt ngươi che giấu kia khẳng định không phải ôn nhu gì, nói không chừng còn đậm máu hơn bây giờ.”

Thực ra Tiền Tiểu Phi không phải muốn nói vậy, chính là nam nhân nhìn khiến hần không tự nhiên, nên mới cố ý nói lớn tiếng để che giấu, nhưng hần cũng không ngờ nam nhân cư nhiên chấp nhận.

“Nga, nguyên lai là như vậy...” Nam nhân cố ý tỏ vẻ ấm chiêu, sau đó lạnh giọng nói, “Nếu đều đã bị ngươi nhìn thấu mà lại không thể hiện chút thì thực xin lỗi ngươi rồi...”

Không cần! Tiền Tiểu Phi hiện tại đã biết rõ thế nào là đào hố chôn mình, chính là nguyên bản hồ bẫy người khác, kết quả chính mình nằm vào.

Nhìn nam nhân từng bước tới gần mình, Tiền Tiểu Phi răng đập vào nhau lộp cộp, đầu cũng hoạt động hết khả năng, cuối cùng nghĩ ra một lý do: “Uy! Thế nào là mặt bị che giấu chứ, sao cho thể tùy tiện cho người khác biết, chúng ta cũng không phải quen thuộc đến thế, đúng không?”

Nam nhân dừng lại, chớp mũi hần cách mặt Tiền Tiểu Phi chỉ có 0.01.cm, Tiền Tiểu Phi thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của hần.

Tiền Tiểu Phi không biết hần nghĩ gì, nhưng là mình đúng là đã thoát được một kiếp.

Rất cực, nam nhân mở miệng, giọng nói hoàn toàn mất đi độ ấm, trở nên dị thường xa lạ: “Ngươi nói đúng, chúng ta cũng không phải là rất quen thuộc. Cho ngươi một ngày thu dọn đồ đạc, ngày mai ta phái ngươi đưa ngươi rời khỏi Xuân Phong Môn.”

Nói xong, nam nhân bước đi, để lại Tiền Tiểu Phi một người đứng sững sờ.

Tình trạng gì thế này, sao không ai giăng giải cho hần một chút đi? Nam nhân là muốn đuổi hần đi sao, kính nhờ, hần cũng có muốn ở lại đây đâu, chính là hần bị giam lỏng mà! Nói cứ như là hần ở lại không đi! Nào tên kia có phải là bị ngâm nước rồi không?

Một phen tự hỏi xong xuôi, Tiền Tiểu Phi vẫn không tìm được lý do gì để giải thích. Bất quá, hần hiểu được một việc, chính là sự khác nhau giữa hiện đại và sáu trăm năm trước quả nhiên là không thể san bằng.

Quên đi, mặc kệ hần nghĩ thế nào, chính mình có thể rời khỏi đây vẫn là chuyện đáng mừng. Tiền Tiểu Phi nghĩ tới tương lai tốt đẹp phía trước, nhanh chóng thu dọn đồ đạc [kỳ thực hần cũng chẳng có thứ gì, mấy thứ mang đến từ thế kỷ hai mươi mốt đến đều để cả trên người, bọc đồ chỉ dùng để chứa đủ thứ thượng vàng hạ cám chôn được từ vệ môn].

Trong lúc Tiền Tiểu Phi hưng phấn không ngủ được, bên kia nam nhân cũng không ngủ.

Thả hần đi có lẽ là đúng, tuy không thể nói rõ vì sao, nhưng nam nhân có dự cảm rằng, Tiền Tiểu Phi sẽ thay đổi tất cả mọi thứ của hần, bao gồm cả tính thần cùng vật chất.

Mà hần, thực chán ghét thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Tiền Tiểu Phi đến tận sáng hôm sau vẫn còn phấn khích. Hắn dùng nguyên đêm để thu dọn phòng, cụ thể là dùng màn đem tất cả mọi thứ [mà hắn nghĩ] đáng giá thu vào, gói lại, buộc chặt.

Thấy thì phải lấy mới là bản sắc móc túi, hắn không thể làm sai lời dạy bảo của lão đại được.

Thu thập tốt mọi thứ xong, mặt trời đã nhô lên ở phía đông, Tiền Tiểu Phi ôm cả bụng mong đợi cùng một bọc đồ to oành ngồi ở ghế đá trước cửa phòng chờ nam nhân thực hiện lời hứa.

Một giờ sau...

Tiền Tiểu Phi đặt bọc đồ xuống – Con người không thể quá tham lam, nếu không cuộc sống sẽ rất nặng nề.

Hai giờ sau...

Tiền Tiểu Phi trở về phòng, lấy chăn bông cuộn quanh người – gió lạnh buổi sáng từng đợt từng đợt thổi tới, kiên trì lâu như vậy đã là rất lợi hại rồi.

Ba giờ sau...

Tiền Tiểu Phi đứng lên – phần thân thể tiếp xúc với ghế đá đã toàn toàn mất cảm giác.

Bốn giờ sau...

Tiền Tiểu Phi quay trở lại phòng, trèo lên giường – vẫn là trong phòng ấm áp.

Năm giờ sau...

Tiền Tiểu Phi bò ra ngoài, rồi ngay lập tức quay về nằm tiếp – bọc đồ để quên ở ngoài đã được đem vào.

Sáu giờ sau...

Tiền Tiểu Phi đang trong cơn mộng đẹp – hắn đã chắc chắn là nam nhân quên mất lời nói hôm qua rồi.

Tiền Tiểu Phi đang ngủ, đột nhiên bị đánh thức. Ai có học cũng biết, đang ngủ mơ bị đánh thức là việc đáng oán giận nhất nhì trong cuộc đời, bất luận là bị lão sư, gia trưởng hay là bạn học, bất luận là ở lớp học, trong nhà hay là ký túc xá.

Mà Tiền Tiểu Phi lại không có đi học, cho nên bị người ta đánh thức đối với hắn là việc đáng oán giận nhất.

Đó chính là lý do mà sau khi bị đánh thức, Tiền Tiểu Phi không lập tức mở mắt mà nắm chặt tay thành quyền. Hắn là tính toán – bất luận tiến lên là ai, trước cứ đảm cho phát rồi nói sau.

Thanh âm ồn ào càng ngày càng gần, Tiền Tiểu Phi nhắm mắt, thính giác lại càng dị thường mẫn tuệ, hắn biết cửa phòng bị đẩy ra, nghe tiếng có vẻ không chỉ một người tiến vào. Bọn họ nhìn chung quanh một lúc, rồi tiến thẳng đến bên giường. Tiền Tiểu Phi giả bộ ngủ, đồng thời lại tăng thêm vài phần lực đạo vào nắm tay, chỉ còn chờ xem tên nào không có mắt đưa đầu vào.

Nhưng là, hiện thực luôn luôn tàn khốc, kế hoạch tốt mấy cũng không bằng ứng biến nhanh.

Cho nên, hiện thực có biến đổi lớn, Tiền Tiểu Phi cũng thay đổi sách lược, từ định đánh người chuyển thành đem chăn bông cuộn chặt lấy mình, lăn thẳng xuống gầm giường.

Tà vậy xem ra còn chưa đủ trực quan, quá trình Tiền Tiểu Phi chuyển từ “đánh người” sang “lăn giường” cụ thể từng động tác như sau:

Bước đầu tiên: Tay trái nắm chặt, chuẩn bị hất chăn bông ra.

Bước thứ hai: Nắm tay bên trái sắp tung ra khỏi chăn bông đột nhiên từ quyền biến thành, nhanh chóng mở ra, nắm chặt chăn bông.

Bước thứ ba: Tay trái nắm chặt chăn bông nhanh chóng hạ xuống, đồng thời tay phải cũng thu vào.

Bước thứ tư: Hai tay phối hợp, nhanh chóng đem chăn bông cuộn chặt thân thể.

Bước thứ năm: Chân phải đạp xuống, chân trái giơ lên, xoay người xuống giường.

Bước thứ sáu: Thắt lưng, bụng, đùi dùng lực, lăn thẳng vào gậm giường.

Xong! Động tác thật hoàn mỹ trôi chảy!

Nhưng mà, biến đổi lớn đến tột cùng là cái gì?

Kỳ thực, bất quá cũng chỉ là mấy người mới tới nhìn thấy tư thế ngủ tuyệt mỹ của Tiền Tiểu Phi, liền gào to một câu: “Nơi này còn có một tên Xuân Phong Môn, các huynh đệ chém hân!”

Tuy rằng chỉ có một câu ngắn ngủi, Tiền Tiểu Phi vẫn ngay lập tức hiểu được vấn đề. Người kia nói cái gì? Là “chém” á! Tức là nếu hân đấm người ta thì đừng có mong thu hồi lại được, mà hân cũng không nguyện ý làm Dương Quá! (ý em nó là không muốn giờ tay ra để bị chém cụt như Dương Quá ấy mà) Cho nên bản năng cầu sinh khiến cho hân dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh như chớp – lăn xuống gậm giường.

Mấy người mới tới có lẽ chưa bao giờ thấy qua loại “khinh công” này đi, đều bị dọa đến ngây người, thật lâu sau vẫn không nói được lời nào. Lúc này, từ dưới gậm giường một bàn tay run rẩy thò ra, cầm một mảnh vải trắng [xé ra từ quần áo], đáng thương vậy vậy: “Các vị đại hiệp, ta không phải người của Xuân Phong Môn...”

Người tới rút cuộc phục hồi tinh thần, ác thanh ác khí kêu la: “Người nào? Đi ra nói chuyện!”

“Các ngươi phải cam đoan không giết ta...” thanh âm nói chuyện cũng đáng thương không kém bàn tay vừa thò ra, chỉ nghe thấy một tia yếu ớt, hân là cách một tầng chăn bông phát ra.

“Nếu ngươi thực không phải người Xuân Phong Môn, chúng ta cũng không có lý do giết ngươi, nhưng nếu ta phát hiện ra ngươi lừa...”

“Vậy OK!” Không đợi người tới nói xong, Tiền Tiểu Phi hoan hỉ ngắt lời, dùng tốc độ ngang ngửa với lúc trước lăn ra.

Trong phòng, ngoại trừ Tiền Tiểu Phi còn có ba nam nhân, trên người mặc thô bố y, vừa thấy đã biết là cái loại không có gì tiểu bang phái. Tiền Tiểu Phi xuất hiện, bọn họ cũng nhanh chóng trở nên cảnh giác.

Tiền Tiểu Phi thấy thế nhú mày. Có lần không vậy, bọn họ có cái gì phải khẩn trương á! Ba người, ba ngọn thương... Nga, không phải, là ba cây đao, hơn nữa, mỗi người khẳng định ít nhiều đều biết một chút võ công, nên khẩn trương phải là hân á!

“Ngươi nói ngươi không phải người Xuân Phong Môn, có gì để chúng ta tin tưởng?” Nam nhân đứng đầu rất cục mớ miệng.

“Àn...” Tiền Tiểu Phi cúi đầu tìm một hồi, ánh mắt dừng lại ở bọc đồ cạnh giường.

Hắc hắc, mình quả nhiên thông minh mà. Tiền Tiểu Phi vừa nghĩ, vừa đi đến, đem gói đồ ôm đến trước mặt ba người: “Đây là chứng cứ.” Hân nói xong, liền mở gói đồ ra, bên trong là đủ các loại đồ dùng dụng cụ, quả thực rực rỡ muôn màu. Có bình hoa, có nến, có sách cổ, có tranh cuốn, nếu ở thời hiện đại cũng đủ để mở một cửa tiệm đồ cổ nhỏ.

“Cái này cũng tính là chứng cứ?” Mọi người không hiểu.

“Ài, các vị đại ca nhìn kỹ phòng này xem, có phải chỉ còn bốn bức tường không? Vì cái gì? Vì tất cả đồ đều ở trong này á!” Tiền Tiểu Phi kêu lên, tựa như tiên sinh đang giảng đạo cho mấy tên học trò đầu đất, “Ta là ăn trộm á.”

“Trộm?” Mọi người tự hồ vẫn không hiểu.

Tiền Tiểu Phi bắt đầu kể, mấy kẻ này quả thật hỏi đến không còn gì để nói mới thôi, làm hân đành phải tiếp tục giải thích: “Đúng vậy, ta chính là ăn trộm, sáng nay từ bên ngoài len vào, tính chộm một ít đem ra ngoài bán, nhưng là chưa kịp chạy đã bị các vị đại ca bắt được.”

Tiền Tiểu Phi thực là há mồm ra đã có thể nói dối, bất quá không phải tất cả đều giả, hân quả thật đúng là trộm.

“Nguyên lai là như vậy...”

Tiền Tiểu Phi mừng thầm, xem ra cái tên đứng đầu kia thực sự tin rồi.

“Không đúng, vậy ngươi như thế nào lại ngủ ở đây?”

Chà, sự tình phát triển ngày càng phức tạp.

“Khụ, khụ, này...” Tiền Tiểu Phi nghĩ nhanh, sau đó liền nói dối tuôn ra như nước chảy, “Ài nha, là như vậy, ta đem đồ vật gói lại định rời đi, chợt nghe bên ngoài có thanh âm, nhất thời sợ hãi bỏ chạy, núp vào trong chăn. Ta nghĩ là người ngoài cửa không thấy trong phòng có động tĩnh gì sẽ rời đi, không ngờ lại đẩy cửa vào. Cho nên ta không phải ngủ ở trên giường mà là trốn trên giường.”

“Nga...” Tên đứng đầu có chút dăm chiêu gật gật đầu, sau đó hỏi, “Vậy người vào là ai?”

Ngã ngửa! Tiền Tiểu Phi thật rất muốn có thể dùng Thiên mã lưu tinh quyền(cái này trong truyện Saint Seiya hay ở Việt là Áo Giáp Vàng -_-|||) mà đem

mấy thằng trước mặt đánh bay, hoặc là dùng Thủ thuật đao của Jinbei(thằng này trong One Piece hay Đao Hải Tặc -_-|||)) bỏ đầu ra xem bên trong là hồ dán hay là rom!

Nhấn tự trong lòng nhất bả đao, khán nhĩ nhãn thuật cao bất cao (Để chữ nhấn trong lòng, dù bị chém một đao cũng không có phản ứng, để xem khả năng nhấn của người cao hay thấp). Tiền Tiểu Phi trong lòng tự nói nhấn nạy tới n trăm lần, nói khắc chế n ngàn lần, đồng thời hít sâu n vạn lần, rốt cuộc... vẫn là không nhấn được!

Chính là tại lúc nước sôi lửa bỏng này, từ đáy lòng hần bỗng vang lên một thanh âm “Bọn họ đang nắm cái mạng nhỏ của người nha.”

Bao nhiêu xúc động biến mất hết, nội tâm bình tĩnh lại, vẻ mặt tươi cười cũng xuất hiện.

Tiền Tiểu Phi dùng nụ cười phải trải qua bao nhiêu đau khổ mới xuất hiện, đối mặt với tên cầm đầu, nói: “Người bước vào... chính là chư vị đại ca a.”

“Thì ra là thế.” Nam nhân đã hiểu, cuối cùng cũng đã hiểu. Hần nhìn bọc đồ, rồi lại nhìn Tiền Tiểu Phi, hoàn toàn tin tưởng.

“Người không phải người ở đây, vậy ân oán của chúng ta với người cũng không có can hệ gì.” Tên cầm đầu vừa nói vừa hạ đao xuống, sau đó nhìn chăm chăm vào mặt thứ đồ kia.

Tiền Tiểu Phi lập tức hiểu được ý tứ của nam nhân, vội vàng cười nói: “Hôm nay nhận thức coi như là duyên phận, các vị đại ca thích cái gì cứ lấy, coi như chúng ta kết làm bằng hữu!”

Ba người nghe xong lập tức mặt mày hớn hởi, ngồi xổm xuống bắt đầu chọn đồ, vừa chọn vừa riu ra riu rít thảo luận xem đồ của ai đáng giá hơn.

Tiền Tiểu Phi cũng ngồi xuống, hiện tại hần có cả một bụng nghi vấn cần mấy người này giải đáp.

Thừa dịp nam nhân dừng lựa đồ, Tiền Tiểu Phi sấp vào: “Ta nói các vị đại ca, các người hôm nay tới đây làm gì a?” Xuân Phong Môn thế nào có thể để các người tùy tiện ra vào được? Câu này hần không hỏi ra tiếng.

“Người còn không biết a!” Nam nhân hiển nhiên tâm tình tốt, cho nên nói cũng là thao thao bất tuyệt, “Hôm nay tứ đại môn phái vây đánh Xuân Phong Môn, mà cái Xuân Phong Môn này thật đúng là khó tìm, nếu không có nội ứng chỉ sự tứ đại môn phái vào cũng còn không nổi đâu. Bất quá nghe nói môn chủ nơi này đã bị Tích Thiện trụ trì đánh trọng thương, Xuân Phong Môn còn không nào loạn như rấn mất đầu? Cho nên người xem, bình thường Xuân Phong Môn kiêu ngạo như vậy, đến bây giờ không phải liên trốn trốn chạy chạy sao! Hắc hắc, cho nên mấy tiểu bang phái chúng ta liền thừa dịp loạn vào chia phần...”

Tên cầm đầu còn nói tiếp, bất quá Tiền Tiểu Phi cũng chẳng muốn nghe, hần không biết Xuân Phong Môn xấu xa như thế nào, nhưng hần cảm giác như đang ở trong [Ý thiên Đồ long ký] phần “Lục đại môn phái vây đánh Quang Minh Đình”, bình thường giả vờ chính nghĩa, cái gọi là danh môn đại phái chẳng qua là ý nhiều đánh ít. Không nghĩ tiểu thuyết của Kim Dung tiên sinh thế mà lại là chuyện có thật, đột nhiên Tiền Tiểu Phi bắt đầu hoài nghi Kim Dung có phải hay không cũng xuyên việt quá không, nếu không tại sao lại viết giống thực như vậy! Hần mỗi lần đọc đều thấy Trương Vô Kỵ xuất hiện thật quá hay, chỉ có điều hần không nên chịu của mỗi chương môn ba chiêu, mà nên cho mỗi đũa một quyền mới phải! Dù sao nếu Tiền Tiểu Phi có ở đó, hần nhất định sẽ đánh, đương nhiên, điều kiện đầu tiên là hần có võ công như Trương Vô Kỵ.

Ba người kia thu hoạch xong rất nhanh liền ly khai, lúc rời đi còn dặn Tiền Tiểu Phi cũng nhanh chóng đi đi. Tiền Tiểu Phi nhìn cái màn [chỉ còn lại mỗi cái màn bọc đồ], tiếc không để đâu hết. Ai, tự làm tự chịu a.

Hần cũng định đi, Xuân Phong Môn bị diệt, cũng không ai giam lỏng hần nữa, cái nam nhân kia [chính là môn chủ] mặc kệ hần đã chết hay bị thương cũng không can hệ gì đến mình. Người ta sống có mệnh cả, Tiền Tiểu Phi cảm thấy chính mình như đang ở trong một cuốn tiểu thuyết võ hiệp, tuy là có chút cảm khái, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt rồi đi.

Tiền Tiểu Phi chỉnh lại quần áo, bắt đầu cất bước.

Ai ngờ mới vừa ra tới cửa, dưới chân không biết bị cái gì giữ lại! Tiền Tiểu Phi đang muốn mở miệng mắng, lại bị tình cảnh trước mặt hách trụ, giữ chân mình không phải ai khác, chính là người mà tên cầm đầu kia nói đã bị trọng thương – Xuân Phong Môn môn chủ! Mà hần bây giờ sắc mặt xanh xao, khóe miệng còn dính huyết, bộ dáng thật sự rất dọa người.

Tiền Tiểu Phi phát hiện mình sai lầm rất nghiêm trọng, chính là độc giả thì có thể trơ mắt lạnh nhạt, mà hần thì không thể.

Bởi vì hần đã là một phần của cuốn tiểu thuyết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tiền Tiểu Phi khẩn trương ngồi xuống, thật cẩn thận dùng đầu ngón tay chọc chọc hai má trắng bệch của nam nhân: “Uy, người có khỏe không?”

Tiền Tiểu Phi vốn tưởng rằng nam nhân đã ngất đi rồi, hoặc ít nhất là thần chí không rõ, không ngờ tới hẳn cư nhiên vẫn còn thực thanh tỉnh.

“Nếu... Khụ, khụ, như thế này còn gọi là khỏe... Vậy người gọi như thế nào là không khỏe...” Nam nhân hiển nhiên rất không hài lòng với câu hỏi của Tiền Tiểu Phi.

“Thiết, còn có thể châm chọc người ta, tức là bị thương còn không đến nỗi rất nặng” Tiền Tiểu Phi lạnh lùng đứng dậy, phui phui quần, “Ta đây liền cúi chào.”

Tình cảnh này đối với Tiền Tiểu Phi mà nói, quả thật là không tệ. Thử suy nghĩ một chút coi, cừu nhân của người đang bị thương, cần giúp đỡ, người mất không đổi sắc xoay người rồi đi, lưu lại một câu “Đây là báo ứng”, như thế mới thực vui sướng thực hả hê chứ.

Bất quá Tiền Tiểu Phi căn bản không đùa giỡn bao lâu. Thứ nhất, nghiêm túc mà nói thì nam nhân cũng không phải cừu nhân của hắn, nhiều lắm chỉ là kẻ đáng ghét thôi; Thứ hai, cá tính của Tiền Tiểu Phi không cho phép hắn thấy chết mà không cứu; Thứ ba, cũng là trọng yếu nhất, đánh thức tất cả “thiện lương” trong lòng Tiền Tiểu Phi là – một câu nói của nam nhân.

“Ta chết chính là do người hại...”

Lời nói mang phần hận, thanh âm u oán, ý cảnh thâm lương, hoàn toàn phù hợp với đặc tính của Tiền Tiểu Phi – sợ ma hãi quỷ, tâm từ thủ nhược. (nhân từ, nương tay).

Có nhầm hay không, cũng không phải ta đánh hắn, dựa vào cái gì nói ta hại hắn chết a! Còn không phải làm nhiều chuyện xấu mới bị báo ứng sao! Tiền Tiểu Phi trong lòng 120% không muốn, nhưng lại một lần nữa ngồi xuống, miệng phun ra những lời hoàn toàn đi ngược lại suy nghĩ trong lòng: “Muốn ta... Giúp người như thế nào?”

Nam nhân ý vị thâm trường liếc nhìn Tiền Tiểu Phi một cái, tựa hồ đang đánh giá khả năng tín nhiệm của hắn, khiến cho Tiền Tiểu Phi thực khó chịu, hừ, có giỏi thì tự làm đi, đừng có dựa vào hắn a! Cũng may nam nhân rất nhanh chóng liền thu hồi ánh mắt, suy yếu nói: “Đằng sau giá sách có một mật thất...”

“Đã biết” Không đợi nam nhân nói xong, Tiền Tiểu Phi liền hiểu rõ. Hắn cảm thấy tình cảnh hiện tại càng ngày càng ngược đời, cừu gia đột kích, trốn vào mật thất, có thể hay không chuẩn bị xuất hiện mấy thứ bí tịch bảo tàng linh tinh chương như trong võ hiệp tiểu thuyết.

Tiền Tiểu Phi vừa nghĩ vừa xuất thủ, chuẩn bị đỡ nam nhân dậy, tuy rằng hành động đã nói rõ quyết định của hắn, nhưng ngoài miệng vẫn là không cam lòng: “Mặc danh kỳ diệu đem ta nhốt tại cái chỗ khi ho có gáy này lâu vậy, đến lúc nước sôi lửa bỏng mới nhớ tới nhờ người ta giúp! Còn nói cái gì ta không giúp chính là hại chết người, làm cho người ta gặp phải áp lực tâm lý trầm trọng như tương lai của Tổ quốc chuẩn bị hủy trong tay... Người khẳng định đoán chắc ta là người tốt nên mới nói vậy, đồ giáo hoạt mà...”

May là Tiền Tiểu Phi chỉ lo chính mình lâm nạn, không chú ý tới về mặt của nam nhân, nếu không chỉ sợ dù biết rõ sẽ chết người hắn vẫn là thấy chết không cứu.

Đó là một nụ cười nhạt, nụ cười thực hiện được quỷ kế, giống như loại tươi cười của con sói giả làm dê mẹ lừa được dê con mở cửa (truyện cổ tích đây mà -_-), ba chú dê con, nếu nhớ không nhầm -_-), loại ấy cười hiện lên trên khóe miệng nam nhân, làm cho người ta run cả da đầu.

Tiền Tiểu Phi nói hắn giáo hoạt, có lẽ thực sự đúng. Hắn đúng là lợi dụng Tiền Tiểu Phi, đặt cược vào việc Tiền Tiểu Phi đồng tình với hắn. Hiển nhiên, hắn thắng cược. Kim Hàn không thấy mình có gì sai, thế giới này vốn là vậy, người lợi dụng ta ta lợi dụng người, đều vì lợi cho mình thôi. Hôm nay ngay tại giờ khắc sinh tử hắn gặp Tiền Tiểu Phi, liền tuyệt đối không cho y chạy trốn, đe dọa cũng được, lừa gạt cũng được, uy hiếp hay năn nỉ cũng xong, hắn sẽ dùng tất cả thủ đoạn để giữ chân, hoặc là làm cho y cứu mình, hoặc là đem y chôn cùng mình. Lựa chọn đầu tiên là do bản năng cầu sinh, sau là do bản chất ích kỷ.

Tiền Tiểu Phi còn đang ngây ngốc làm cổ gồng cứu người, trong đầu nam nhân, suy nghĩ đã luân chuyển vài vòng, cân nhắc lợi hại, cuối cùng đạt đến kết quả, mà cái kết quả ấy chắc chắn không phải thứ mà Tiền Tiểu Phi muốn gặp phải.

Tiền Tiểu Phi rút cuộc kéo được nam nhân dậy, toàn bộ sức nặng của một người cao hơn hẳn tới nửa cái đầu đặt hết lên vai, Tiền Tiểu Phi cũng chỉ có thể nhắm mắt chịu đựng, oán giận nói: “Người thực sự rất nặng!”

Tiền Tiểu Phi vừa dứt lời, ánh mắt nam nhân cũng liền thay đổi. Từ cảnh giác biến thành tàn nhẫn, từ bình tĩnh chuyển sang cừu hận, cùng lúc đó nam nhân khẽ giơ tay phải, Tiền Tiểu Phi thấy rõ từng kẽ tay đều đầy cương châm, thực làm người sợ hãi. Hắn không thể tưởng tượng, nếu như bị cái đám châm này đâm, chắc chắn sẽ thành tổ ong vô vẽ, vô cùng thâm hiểm.

“Đại, đại ca, ta chính là oán giận hai câu thôi, người đừng ác như vậy đi, tốt xấu gì ta cũng đang cứu người, như thế nào có thể lấy oán trả ơn!” Nam nhân ngoảnh mặt làm ngơ, động tác vẫn tiếp tục.

Tiền Tiểu Phi nhanh chóng đổi giọng: “Giết ta sẽ không có ai cứu người, người sẽ bị tứ đại môn phái giết chết, phơi thầy đầu đường, thi cốt vô tồn, phơi thầy hoang dã, ngũ mã phanh thầy, máu thịt khắp nơi...”

Tiền Tiểu Phi bắt đầu nói năng lộn xộn, nhưng nam nhân căn bản vẫn bất vi sở động, làm hắn cảm giác mình căn bản khó thoát khỏi kiếp nạn này, đành phải nhắm mắt chờ đợi cái chết, đồng thời chuẩn bị tốt việc cuối cùng nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp cần làm trước khi chết – kêu to một tiếng “a”.

“A -“

Tiếng kêu vang lên đúng lúc. Thanh âm thê thảm, tiếng khóc thê lương, căn bản nghe không giống tiếng Tiền Tiểu Phi, thực sự làm cho người nghe thương tâm rơi lệ, nghe xong tâm lý cực độ khó chịu tinh thần cực độ đau đớn thân thể cực độ...

Dừng! Chờ đã! Tiền Tiểu Phi chậm rãi mở mắt, cẩn thận nhìn lại thân thể chính mình, căn bản không có lấy một vết thương, quay đầu lại nhìn cách đó không xa, không biết từ khi nào đã nhiều hơn một cái xác chết. Đã nói như thế nào thanh âm kia không giống tiếng mình mà, chính là hắn đã mở miệng đâu! Thanh âm là cái “xác chết” kia, trong khắc cuối cùng còn là “người” phát ra, mà bị đâm thành tổ ong vỡ vụn rốt cuộc là cái dạng gì Tiền Tiểu Phi cũng đã được thấy, nhất thời, hắn quả thực thấy buồn nôn.

“Như thế nào, sợ sao?” Nam nhân có vẻ thấy phản ứng của Tiền Tiểu Phi thực thú vị, cố ý nói “vừa rồi người nói nhiều thành ngữ về xác chết như vậy, ta cũng không ngại về sau nhất nhất cho người xem ví dụ thực tế.”

Tiền Tiểu Phi không có ngần ngại, hắn biết nam nhân nói thật, cũng tin tưởng hắn làm được, một kẻ giầy trước còn suy yếu đến chính mình phải nâng dậy, giầy sau đã có thể tàn nhẫn giết người như vậy, chỉ nghĩ tới thôi Tiền Tiểu Phi cũng đã một thân hân khí. Trước đây chỉ thấy sát nhân giết người không chớp mắt trong TV với tiểu thuyết, giờ lại ở ngay bên cạnh mình, mà chính mình lại đang cứu hắn. Tiền Tiểu Phi liền cảm thấy tâm của nam nhân giống như một cái động tối, mà chính mình cũng sắp sửa bị nuốt vào.

“Đang nghĩ có nên giết ta ngay bây giờ hay không sao,” Thấy Tiền Tiểu Phi tạm dừng, nam nhân cười lạnh, gương mặt xanh xao của hắn trở nên dị thường khủng bố, “Người có thể lập tức động thủ, nếu như người đủ tự tin. Đừng nói ta không nhờ trước, đến lúc đó ta sẽ không cho người chết toàn thân.”

Tiền Tiểu Phi chán ghét nhủ mảy: “Người vì sao luôn nghĩ xấu cho người khác vậy? Người không suy nghĩ như người bình thường được sao?”

Nam nhân nghe vậy khinh thường cười mỉa mai: “Người bình thường? Ha ha, vậy nói cho ta biết người bình thường sẽ nghĩ như thế nào?”

Tiền Tiểu Phi sinh khí nhướn mày: “Người bình thường đều biết ta đang tự hỏi mật thất cơ quan ở đâu!”

Mất sức chín trâu hai hổ, Tiền Tiểu Phi rốt cuộc đem nam nhân lôi vào mật thất. Nam nhân cũng không nói gì nữa, chỉ mở to mắt nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Tiền Tiểu Phi. Chính là cửa mật thất vừa đóng lại, nam nhân cũng ngất đi.

Hắn là cuối cùng cũng bỏ được cục nghi ngờ đi, Tiền Tiểu Phi tâm tình phức tạp nhìn nam nhân ngã vào lòng mình. Hắn vừa ghét nam nhân lãnh huyết, cũng lại có chút đau lòng. Chính là loại đau lòng giống như khi nhìn thấy mấy con thú nhỏ, như là mèo con chó con gì đó bị thương. Lão đại nói lòng thương của hắn quá lớn, căn bản không nên làm móc túi, cho nên mỗi lần hắn lấy lý do “Người kia thật đáng thương” mà không chịu làm việc, lão đại luôn lắc đầu thờ dài, cũng không nói gì nhiều, bởi lão đại thực rất hiểu hắn.

Cúi đầu nhìn nam nhân trong lòng, nếu hắn biết mình đem hắn so sánh với thú nhỏ nhất định sẽ trăm ngàn lần không thích đi, Tiền Tiểu Phi có thể tưởng tượng đến việc hắn dùng ánh mắt khủng bố bắt mình thu hồi so sánh, tựa như Sakuragi dùng mắt giết người (Slam Dunk, nhân vật chính trong Slam Dunk đây mà -_-|||). Nghĩ đến đây, Tiền Tiểu Phi bỗng nở nụ cười. Được rồi, nếu hắn không thích thì sẽ đổi cách so sánh, không đem hắn ví với chó con mèo con nữa, mà so với dã thú, hắn là hắn không có ý kiến đi.

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên cảm thấy mình so sánh thực đúng, nam nhân chính là một con dã thú, một con dã thú hận cuộc đời, hận cả thế giới, nhất là nhân loại.

Chính là...

Tiền Tiểu Phi không biết, một con dã thú chân chính, khi bị thương hôn mê có thể hay không cũng giống nam nhân trong lòng mình, lộ ra vẻ mặt an tâm, như một thai nhi ngủ say trong cơ thể người mẹ – vô hại cùng ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Ngoài mật thất truyền đến một trận ồn ào, Tiền Tiểu Phi biết có người đang lục soát nơi này, tiếng đồ vật vỡ, tiếng bàn bị đập vang lên, Tiền Tiểu Phi thậm chí có thể tưởng tượng bọn họ muốn tìm nam nhân đến mức nào, muốn bức hắn vào con đường chết.

Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không lo lắng, vì hắn hoàn toàn tin vào độ an toàn của cơ quan tại vách đá phía bên phải cái lỗ nhỏ của tấm ván gỗ cách giá sách phía sườn tây của giường mười cm.

Nam nhân hiển nhiên cũng không lo lắng, bởi vì hắn đang an ổn nằm trong lòng mình, nhìn vào căn bản không thể tưởng tượng bộ dáng hung tàn của vài phút trước. Tiền Tiểu Phi thực không rõ mình đã cứu ai, một người hay một con ác quỷ, nhưng cánh tay ôm nam nhân lại thực là kiên định.

“Người đừng lấy oán trả ơn cho ta...”

Tiền Tiểu Phi cũng không biết mình nói cho nam nhân nghe, hay chính là đang tự thuyết phục mình.

Nhìn quanh bốn phía, Tiền Tiểu Phi mới phát hiện mấy tác giả tiểu thuyết võ hiệp khẳng định là chưa bao giờ chui vào mật thất đi, cái loại mật thất có đầy đủ mọi thứ phương tiện lại còn có đường rẽ sang linh tinh lang tang động khác rõ ràng là lừa đảo! Sự thật trong đây ngoài trừ ngọn đèn mờ mờ cùng với bốn vách tường đen kịt thì cái gì cũng không có! Chỗ này căn bản chỉ là một cái hầm thôi, mà hắn với nam nhân là rau cải trắng bị chôn trong đó mà!

Mới nghĩ tới đây, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn, Tiền Tiểu Phi lúc này mới nhớ tới nam nhân bị thương.

Không biết hắn bị thương ra sao, Tiền Tiểu Phi liền vừa nghĩ vừa bắt đầu cởi quần áo nam nhân. Kỳ thực hắn cũng không cần cởi, vì quần áo sớm đã bị đủ các loại lợi khí chém thành một cái giẻ rách.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Tiền Tiểu Phi hút một hơi khí lạnh, nhìn đến đâu cũng toàn những vết thương ghê người, từ bả vai đến trước ngực, từ sau đùi đến bên hông, trên người nam nhân không có đến một chỗ lành! Có vết thương còn bị máu làm dính vào vạt áo, có chỗ còn liên tục rỉ huyết.

Tiền Tiểu Phi không đành lòng nhắm mắt, hắn giống như trông thấy vô số người vây quanh nam nhân, không ngừng dùng đủ các loại vũ khí thương tổn hắn. Cái gọi là đại hiệp lấy một địch trăm vĩnh viễn chỉ có trong truyện, thực sự mỗi người đều làm từ máu thịt, đều là phàm nhân thôi.

Nghĩ đến đây, Tiền Tiểu Phi bắt đầu không thể khống chế hận những kẻ đó, thống hận bọn chúng ti tiện, thống hận bọn chúng lấy nhiều khi ít, thống hận bọn chúng tàn khốc.

Đây chính là Tiền Tiểu Phi, một người sống tại thế kỷ hai mươi mốt, một thanh niên dễ dàng bị nhiệt huyết che mờ đầu óc. Nếu hắn bình tĩnh hơn một chút thì hắn sẽ nghĩ tới, bằng tác phong của nam nhân trước mặt hắn kia, những kẻ đó kết cục so với hắn cũng chẳng tốt hơn được phần nào, mà cái tên mới này bị biến thành tổ ong vô về chính là một bằng chứng xác thực.

Ngoài cửa đã không còn động tĩnh gì, Tiền Tiểu Phi đang tự hỏi mấy người kia đã đi thật chưa, xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, nghe thanh âm cũng đủ rõ ràng độ kịch liệt của vụ nổ.

Trong phút chốc, Tiền Tiểu Phi liền hiểu được. Bọn họ lấp cửa vào! Tựa như Thành Côn làm nổ Quang Minh Đình (Ỗ thiên đồ long đây, vẫn cái đoạn lục đại môn phái oanh Quang Minh Đình thôi), chỉ khác ở chỗ Xuân Phong Môn kết cấu quá phức tạp, làm cho bọn họ chủ có thể nổ cửa vào, nếu không chính chúng cũng không thể chạy ra. Nhưng dù như vậy, mục đích giết chết nam nhân cũng coi như đã đạt thành, nam nhân hoặc bị thương nặng mà chết, hoặc sẽ bị nhốt đến chết ở chỗ này.

Nhân tâm vì cái gì có thể tàn nhẫn đến thế? Tiền Tiểu Phi nghĩ không ra. Hắn còn có thể vì trộm nhằm tiền của người tốt mà áy náy mấy ngày, những người này tại sao có thể vô cảm đuổi cùng giết tận nam nhân!

Tiền Tiểu Phi nghĩ nát óc cũng không thông, nhưng có một việc hắn sáng tỏ, đó là hắn từ thống hận đã biến thành cừ hận. Hắn đời này chưa bao giờ hận ai, những kẻ này may mắn trở thành người đầu tiên.

Nguyên nhân cũng không phức tạp, không phải đau lòng nam nhân, càng không phải lòng chính nghĩa nổi lên, mà là...

Hắn sẽ cùng nam nhân bị nhốt chết ở đây!

Không được, hắn là thanh niên tốt thân mang tuyệt kỹ khỏe mạnh luôn hướng về phía trước, làm sao có thể bị nhốt chết? Không được, tuyệt đối không được! Nghĩ nghĩ, hắn bắt đầu lay động hy vọng duy nhất, cũng chính là nam nhân đang hôn mê, thật sự nếu không ra ngoài trị liệu thì hy vọng duy nhất này của hắn cũng sẽ mất máu mà chết luôn!

Cho nên hắn phải lay, lay thật nhanh, lay thật mạnh, đồng thời mỗi lần lay lại một lần hét:

“Đại hiệp, cơ quan ra ngoài ở chỗ nào a – “

Phỏng chừng là chịu tác động quá mãnh liệt, Kim Hàn cuối cùng cũng tỉnh: “Cứ lay nữa ta thực sự sẽ chết trong tay người...”

Hắn nói lời này nghe có chút sinh khí, có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn là an tâm. Đúng vậy, mờ mắt ra người đầu tiên nhìn thấy là Tiền Tiểu Phi, thực khiến hắn an tâm, không có lý do gì, đơn giản là an tâm.

“Cơ quan dưới tầng đá ở góc tường...” Kim Hàn nói. Hắn quả thực phải nhanh chóng ra ngoài, vết thương trên người đã để đủ lâu rồi.

Cơ quan ra ngoài dễ tìm hơn so với cơ quan tiến vào, bằng chứng là lần trước Tiền Tiểu Phi dưới sự chỉ đạo của nam nhân mất tới hai mươi phút mới tìm được, mà lần này hắn không quá một phút đã mở được cửa mật thất.

Ngoài cửa là một đồng hồ độn, thực rõ ràng mấy kẻ kia đã kịch liệt cướp đoạt một hồi. Đối với con người, hay ít nhất là đối với mấy tên đó, đứng trước kim ngân tài bảo đầu óc liền trống rỗng, bản tính cướp bóc nguyên thủy liền lộ rõ.

Tiền Tiểu Phi đem giường chiếu thu thập qua loa một chút, rồi đỡ nam nhân nằm lên. Trong vô thức, động tác của hắn cũng trở nên thực nhẹ nhàng cẩn thận. Nam nhân cũng cảm giác được, nhưng chỉ phức tạp nhìn Tiền Tiểu Phi, không lên tiếng.

“Thương thế của người cần lập tức trị liệu, bất quá ta chỉ biết thương được, nên nói coi được để ở đâu?” Tiền Tiểu Phi hỏi. Hắn quả thực chỉ biết thương được, anh em trong tập đoàn thường nói hắn ít nhất cũng có điểm này dùng được, cho nên bị thương luôn tìm đến.

“Sương phòng phía Đông Bắc... Được đều để ở đó.” Nam nhân trả lời.

Tiền Tiểu Phi lập tức đứng dậy, chuẩn bị đi lấy được, không nghĩ bị nam nhân giữ chặt lại. Quay lại nhìn nam nhân nắm vạt áo mình, nội tâm kinh ngạc một trận. Đây là lần đầu tiên nam nhân chủ động chạm vào hắn, hắn vẫn cảm thấy nam nhân không thích tiếp xúc với người khác, không nghĩ tới...

“Còn có gì phải làm sao?” Tiền Tiểu Phi khó hiểu hỏi.

Nam nhân không nhìn Tiền Tiểu Phi, mà gắt gao nhìn chăm chăm tay mình, tựa hồ băn khoăn thật lâu, sao đó mới gian nam nói ra mấy chữ: “Bọn họ... có thể còn chưa đi...”

Ấm áp, tràn đầy ấm áp, trong nháy mắt chạm vào tâm Tiền Tiểu Phi.

Bọn họ còn chưa đi, cho nên phải cẩn thận sao?

Không ai chán ghét được quan tâm, mà Tiền Tiểu Phi lại thực rất thích. Có lẽ vì hắn vốn là cô nhi, tuy rằng tính cách lạc quan, hắn cũng chưa từng vì thân thế của mình mà sầu não, nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc nghĩ nếu mình có cha mẹ, có thể hay không vĩnh viễn sống dưới sự quan tâm của họ, vĩnh viễn làm một đứa nhỏ không chịu lớn.

Chính là ấm áp đến mấy hắn vẫn không khỏi có chút kinh ngạc, nam nhân đột nhiên đổi tính sao, nếu không trước sau thế nào lại khác biệt lớn vậy?

“Yên tâm,” Tiền Tiểu Phi mỉm cười, “Cửa vào đều bị lấp, bọn họ không đi, chẳng lẽ lưu lại bởi chúng ta chết?”

“Lấp?” Nam nhân nghe vậy sùng sột, sau đó cười lạnh, “Thật đúng là tác phong của mấy kẻ đó...”

Lại tới nữa, lại cái loại cười này! Tiền Tiểu Phi chán ghét nhú mày, hai tay đã không theo không chế vuron ra, hung hăng chụp về phía mặt nam nhân, nháy mắt xóa sạch vẻ tươi cười chướng mắt: “Mạng nhỏ của ngươi ở trong tay ta, ta chính là lão đại, hiện tại ta lệnh cho ngươi không được cười khó coi như vậy nữa!”

Kim Hàn tựa hồ bị chuyện vừa xảy ra trấn trụ, tay cầm áo Tiền Tiểu Phi cũng không tự giác buông ra, Tiền Tiểu Phi nhân đó liền xoay người, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bề ngoài giống như đang giáo huấn thực nghiêm, chứ thực ra việc hắn rời đi còn bao hàm một tầng nguyên nhân sâu hơn – chờ nam nhân bắt đầu phát hỏa thì hắn muốn chạy cũng không xong đâu.

Khó coi? Kim Hàn gian nan đưa tay lên sờ sờ mặt, sau đó lại thử cười một cái.

Trước mặt không có gương, bằng không hắn đã có thể thấy rõ cuộc là dạng biểu tình gì lại làm Tiền Tiểu Phi chán ghét đến vậy.

Nghĩ tới đây, Kim Hàn liền phát hiện hành động của mình thực buồn cười, hắn hoài nghi chính mình có khi nào bị cái tên đơn thuần kia lây bệnh rồi.

Nói đến người kia, hắn như thế nào còn không có trở về? Từ nơi này đến gian sương phòng kia cũng không phải rất xa, không cần dùng nhiều thời gian vậy, chẳng lẽ hắn chạy? Không có khả năng, cửa vào đã bị lấp, không có mình hắn căn bản muốn ra cũng không nổi. Vậy vì cái gì còn chưa trở về?

Vô số câu hỏi không có đáp án, chậm rãi tụ tập thành loại cảm xúc mang tên lo lắng, tràn ngập khắp thân thể Kim Hàn.

Loại cảm xúc này ở trong lục phủ ngũ tạng Kim Hàn không ngừng quay cuồng, cho đến khi bóng dáng quen thuộc kia xuất hiện ở cửa mới dần dần tán đi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Sao lại nhiều đồ như vậy chứ?” Tiền Tiểu Phi cố sức khiêng một cái hòm gỗ lớn đi vào phòng, “Hại ta lao lực như vậy!”

Nặng nề đem hòm đặt xuống, Tiền Tiểu Phi nhu nhu bả vai đau nhức.

Đó là một cái rương gỗ lim một thước dài nửa thước ngang, bên trong chứa đầy đủ mọi màu sắc bình bình quán quán.

“Vừa coi cũng biết người nhất định thấy ngày thường mình hay làm chuyện bất lương, nên mới chuẩn bị nhiều được phòng thân vậy mà.” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa lục tung cả lên.

“Đều là Sa Ngữ chuẩn bị, ta mới không thèm quần áo thứ này,” Nam nhân nhú nhú mày, tựa hồ không thích cái kiểu bà-mẹ-trẻ của Sa Ngữ.

“Người tốt nhất là nên cảm tạ trời xanh là có bằng hữu như Sa Ngữ đi, nếu không hôm nay chắc chết rồi!” Tiền Tiểu Phi thực bất mãn với ngữ khí của nam nhân.

“Bằng hữu?” Nam nhân cười mỉa mai, “Trên thế giới này căn bản không có bằng hữu chân chính, chúng ta chỉ hợp tác với nhau thôi, lợi dụng lẫn nhau, có nhu cầu thì đến.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy nhú mày: “Tu tưởng đúng là cần cái tạo lại chút.”

Kim Hàn giương mắt nhìn Tiền Tiểu Phi: “Chẳng lẽ người nóng lòng giúp ta chữa thương không phải vì sau này ta có thể mang người ra ngoài sao?”

Lời nói của nam nhân làm cho Tiền Tiểu Phi sững sờ đứng yên, không tìm được lý do phản bác, bởi vì hắn thực cũng từng nghĩ vậy, hắn quả thật cho rằng nam nhân là hy vọng ra ngoài duy nhất của mình. nhưng là...

“Không chỉ là như thế...” Trầm mặc nửa ngày, Tiền Tiểu Phi chỉ có thể yếu ớt trả lời như vậy.

Đáp án đúng như dự kiến, nhưng nam nhân hoàn toàn không đắc ý, ngược lại, Kim Hàn thấy thực không thoải mái, trong lòng hắn tựa hồ mong muốn Tiền Tiểu Phi phản bác lại, chờ đợi nghe ý nói cứu hắn không chỉ vì muốn ra ngoài.

Nam nhân sinh khí, không vì lý do gì cả, Tiền Tiểu Phi cũng biết. Người thông minh như hắn đương nhiên không tiếp tục đề tài, mà đột nhiên hỏi: “Loại được nào ở đây để trị thương?”

Kim Hàn cũng không tiếp tục dây dưa, nhìn xuống, nói: “Bình tròn màu lục.”

Tiền Tiểu Phi dựa theo miêu tả, lấy ra bình được đặt ở cạnh giường, sau đó nhặt chiếc chậu đồng trên mặt đất lên, bước ra ngoài.

Một lúc sau, một chậu nước trong được bưng đến trước mặt nam nhân.

“Người tốt nhất nên cầu nguyện nước giếng ở Xuân Phong Môn của người sạch sẽ đi, bây giờ cũng không kịp đun nước nóng nữa.” Tiền Tiểu Phi tự nói, sau đó đem khăn mặt thấm ướt, bắt đầu tẩy trừ miệng vết thương của nam nhân.

Đúng là anh em trong tập đoàn cũng hay bị thương, nhưng chưa từng có ai bị nghiêm trọng đến thế này, cảnh tượng trước mắt thực làm cho Tiền Tiểu Phi không biết phải làm thế nào. Chỉ thấy hắn nhú mày, cứng ngắc lau lau người nam nhân, hàm răng cắn chặt, giống như người đang chịu kịch liệt thống khổ không phải nam nhân mà là chính mình.

“Ta biết rất đau, nhưng người đừng có run a!” Trên trán Tiền Tiểu Phi đã đầy mồ hôi, từng giọt từng giọt theo chóp mũi nhỏ xuống giường, trông giống như từng vệt nước mắt.

“Người run là người mà.” Kim Hàn lạnh lùng chăm chú nhìn Tiền Tiểu Phi đang lau người mình, “Thôi cứ để ta tự làm đi.”

“Người đừng có ngốc cho ta!” Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục động tác, hắn thậm chí ngay cả mí mắt đều không có ngước lên.

Ánh mắt Kim Hàn bỗng nhiên tràn đầy một loại tình tự phức tạp. Hắn biết Tiền Tiểu Phi thực sự sợ hãi, cũng thực sự khâm trọng, bằng không động tác trên người mình sẽ lúc nặng lúc nhẹ. Nhưng hắn không hiểu tại sao Tiền Tiểu Phi dù sợ hãi vẫn nhất mực kiên trì, giao tình của hai người không sâu đến thế đi. Có lẽ đúng là tên này trời sinh thương người, không thể nhìn thấy người khác chịu thương tổn.

Kim Hàn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng sau có vẻ lớn hơn, nếu trước mặt Tiền Tiểu Phi không phải mình mà là đám a miều a cầu, hắn là hắn cũng đối đãi như vậy đi.

Ý tưởng lóe qua làm ánh mắt Kim Hàn chợt âm trầm.

Tiền Tiểu Phi còn đang khâm trọng chiếu cố hắn, căn bản không biết nam nhân trước mặt còn thừa hơi phân tích động cơ giúp đỡ của mình, lại còn đưa ra mấy cái kết luận hắn tự cho là hợp lý.

Không biết qua bao lâu, trời dần tối. Hôm nay trăng tàn, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống Xuân Phong Môn, đầy tàn phá cùng thê lương.

Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng xử lý tốt tất cả miệng vết thương của Kim Hàn, cũng đều đã thượng dược, nam nhân mới một hồi lâu cũng không chống đỡ được thêm, nặng nề ngủ.

Tiền Tiểu Phi cũng không biết phải đi đâu, trong cơn buồn ngủ tối cực điểm, hắn cứ thế nguyên quần áo nằm ngủ trên ghế.

Ban đêm, gió lạnh trận trận thổi. Hàn khí cuối thu làm Tiền Tiểu Phi bất giác hắt xì, hoảng hốt trung tựa hồ nghe thấy một thanh âm, chờ đến khi hoàn toàn thanh tỉnh, tới gần giường, hắn mới phát hiện là nam nhân đang nói mơ, thực thống khổ nói mê.

Hắn tựa hồ thực bất an, thân thể không ngừng ngo nguẩy, nguyên bản cái chân đạp trên người cũng đã bị đạp xuống dưới giường.

Tiền Tiểu Phi nhặt chặn lên, cẩn thận đắp lên người nam nhân, cũng không nghĩ lại nghe được lời nói của hắn:

“Ta không muốn giết hắn... Ta không muốn giết hắn...”

Nam nhân rốt cuộc mộng cái gì? Tiền Tiểu Phi không biết được. Hắn không thể tưởng tượng nam nhân đã gặp chuyện gì, để ngay cả trong mơ cũng là giết chóc.

Nam nhân trên giường vẫn tiếp tục lộn xộn, vẻ mặt không thôi thông khô bất an, tựa như một đứa nhỏ gặp ác mộng bất lực kêu khóc. Tiền Tiểu Phi cuống quýt đem hai tay nam nhân đặt lại trong chăn, không ngờ phát hiện đôi tay nóng đến dọa người.

Miệng vết thương nhiễm trùng dẫn đến sốt cao, Tiền Tiểu Phi là người thế kỷ hai mươi mốt, có cơ bản về y học thường thức cũng không khó lý giải tình trạng hiện tại. Nếu như ở hiện đại hắn sẽ kiểm bác sĩ, lấy kháng sinh cho nam nhân uống, nhưng giờ hắn đang bị nhốt tại Xuân Phong Môn, đừng nói là kháng sinh, ngay cả một lang trung cũng tìm không thấy. Thử duy nhất hắn có thể làm, là không ngừng dùng khăn mặt tẩm nước lạnh đắp lên trán nam nhân, vì hắn hạ nhiệt.

“Còn chưa nghe nói có đại hiệp nào sốt cao mà chết đâu, nếu là nam nhân liền khỏi cho ta! Cho nghe thấy không, việc này có can hệ đến tôn nghiêm nam nhân nha, người nhất định phải cố gắng, phải noi theo tinh thần của Thiết nhân Vương Tiền Hi (ặc, undying legend của các bạn Trung Cù, anh này là thợ mỏ -_- , kiểu kiểu anh hùng lao động ấy mà), kiên cường của Hellen (Hellen Keller, chả biết nói gì về bà này), tinh thần lạc quan của vô số liệt sĩ cách mạng chủ nghĩa... không phải, không phải là liệt sĩ, là anh hùng, là những người anh hùng ý chí kiên cường chiến đấu, người có nghe hay không a...”

Nam nhân lúc này làm sao nghe được, cho nên Tiền Tiểu Phi ngồi lăm nhăm đủ loại lời nói cũng chỉ có thể tự ổn định cảm xúc của mình.

Một đêm cuối thu, Xuân Phong Môn tràn đầy lời niệm nho nhỏ, cùng với lo lắng không thể che giấu của một người.

Kim Hàn sau trận sốt tỉnh lại, tuy rằng đêm qua đầu óc mơ hồ, nhưng cũng nhớ mang máng có tiếng gì đó cứ đập vào tai, liên tục quấy rầy thính giác, hơn nữa không cần nghĩ cũng có thể đoán được, khẳng định là cái đồ ngu thiếu dinh dưỡng kia lăm bằm.

Bên giường đặt một chậu nước, nước vẫn trong suốt như cũ, bất quá nếu tinh ý một chút liền phát hiện có mùi mồ hôi trong đó.

Liếc mắt sang bên cạnh, Kim Hàn nhìn người ngồi trên ghế, hay nói đúng hơn là bất tại ghế. Ông tay áo xắn lên, cổ áo mở ra, tóc hỗn độn, tựa như vừa đi đánh nhau một trận về. Tiền Tiểu Phi đang an tường say ngủ, tay phải buông xuống, khăn mặt nằm trên mặt đất.

Kim Hàn nháy mắt hiểu được cảm giác mát mẻ tới tận tâm can đêm qua đến từ đâu.

Người ngồi trên ghế tựa hồ thực mệt mỏi, cho dù là tư thế vừa cao vừa khó chịu như thế, hắn vẫn ngủ ngon lành.

Xem ra đêm qua mình cũng nháo không ít, Kim Hàn cười khổ.

Trong miệng bỗng một trận khô khốc, có lẽ nên uống nước. Nghĩ là làm, Kim Hàn lò lò bò xuống giường.

Bất quá hắn quên mất mình đang là bệnh nhân, lại còn bệnh rất nặng, là người vừa mới hạ sốt cả người vô lực, cho nên muốn tự mình đi uống nước, kết cục chính là từ trên giường nhào thẳng xuống hôn đất.

Roi tự do một đoạn, kết cục là “Phanh” một tiếng.

Tiền Tiểu Phi nháy mắt bừng tỉnh, thần kinh hắn đã được huấn luyện tới khắc khắc lúc nào cũng cảnh giác.

Cảnh tượng trước mắt làm Tiền Tiểu Phi phát điên luôn, chỉ thấy hắn dùng tốc độ của Carl Lewis (vận động viên điền kinh nổi tiếng của Mỹ) chạy như điên đến nâng Kim Hàn dậy, vừa làm vừa khóc thét:

“Người cứ tiếp tục thế này thì ta ngòm trước người luôn mất!”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Bị nhốt ở Xuân Phong Môn đã năm ngày, Tiền Tiểu Phi theo chỉ dẫn của nam nhân tìm được kho hàng, lấy thật nhiều lương thực, vậy nên việc ăn uống đã không còn là vấn đề. Nguyên lai bất luận là bang phái gì, việc hậu cần vẫn là quan trọng nhất.

Mấy ngày nay, phạm vi hoạt động của Tiền Tiểu Phi cơ hồ không ra khỏi gian phòng này, trừ bỏ lúc đi lấy đồ ăn. Dù sao xung quanh đều là người chết, làm quái có thằng hăm nào muốn đi đi lại lại nhiều. Thậm chí ngay chỉ xung quanh phòng thôi, Tiền Tiểu Phi cũng phải thật lâu mới dọn sạch được, mà kết quả là trong vòng một trăm thước xung quanh mọc lên n cái bia mộ, mặt trên phân biệt viết người chết Giáp, người chết Ất... cứ thế mà suy ra. Dù sao cũng phải có cái tên mới có thể an nghỉ dưới mồ được, ít nhất là Tiền Tiểu Phi nghĩ vậy.

Thương thế của nam nhân cũng dần dần khôi phục. Tiền Tiểu Phi không thể không thừa nhận thân thể người này đúng là hồi phục như thần, cái đồng thương tích ấy chỉ cần một cái đem đặt lên người hắn, chỉ sợ nằm một năm rưỡi cũng chả khỏi nổi đi. Vậy mà giờ nam nhân đã có thể làm một chút việc đơn giản, tỷ như ăn cơm. Mà đây cũng có lẽ là việc làm nam nhân cao hứng nhất, bởi vì mỗi lần Tiền Tiểu Phi ụy com cho hắn, ánh mắt hắn đều giống như muốn đem y ra cắn xé, tựa như trong miệng không phải đồ ăn mà là gân cốt Tiền Tiểu Phi vậy. Ác hàn ~

Kỳ thực Tiền Tiểu Phi cũng thật oan uổng, đâu phải hắn tự nguyện ụy, làm gì có một đại nam nhân nào ụy com cho một nam nhân khác lại vui vẻ. Người khó chịu, lão tử thì không à! Đương nhiên những lời này Tiền Tiểu Phi cũng chỉ dám hờ hết phát tiết dưới đáy lòng.

Ở chung năm này, Tiền Tiểu Phi mới phát hiện một vấn đề thực nghiêm trọng – hắn còn chưa biết tên nam nhân!

“Uy, người tên gì?” Lúc ăn cơm, Tiền Tiểu Phi rút cuộc hỏi ra cái việc tuy không tính là vấn đề lớn nhưng không hỏi lại thực bất tiện này.

Một ngụm canh nuốt xuống, phản ứng của nam nhân chính là... sặc.

“Uy, người có khỏe không?” Tiền Tiểu Phi khó hiểu vỗ vỗ lưng nam nhân, giúp hắn thuận khí chút, “Cái này chắc không phải cơ mật chứ, ngày đầu tiên các người đã biết tên của ta, ta cũng có nói gì đâu!”

“Trọng điểm không phải ở đó,” Nam nhân thật vất vả khôi phục lại bình thường, “Người bình thường có ai ở chung từng ấy thời gian rồi mới hỏi tên sao?”

“Chắc là không có ai...” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, từ lúc hắn gặp nam nhân đến giờ liền gọi y là “hắc y nam nhân”, sau đó dần rút gọn thành “nam nhân”...

“Vậy người trước kia gọi ta như thế nào?” Kim Hàn bỗng nhiên thấy tò mò, hắn thật phần muốn biết Tiền Tiểu Phi không biết tên hắn thì xưng hô như thế nào.

“Àn...” Tiền Tiểu Phi lại nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không nói thật: “Nơi này chỉ có mỗi ta và người, tự nhiên không cần kêu tên cũng biết ta nói người, chứ chả lẽ lại kêu mấy cái xác kia à!”

Kim Hàn rõ ràng là không hài lòng đáp án của Tiền Tiểu Phi, chỉ thấy hắn nhìn xuống dưới: “Nếu trước kia không gọi tên ta cũng không có gì bất tiện, vậy hiện giờ cũng không cần biết.”

Không phải vậy mà, Tiền Tiểu Phi nghĩ, trước kia không hỏi là không nghĩ tới, hiện tại nghĩ tới rồi lại không được biết, như vậy vấn đề liền trở nên phức tạp, như thế thực không thoải mái mà.

Đúng rồi, trước đây Sa Ngữ hình như đã từng gọi hắn là “Hàn”, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nhớ tới manh mối quan trọng này, liền tao nhã buông đũa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đến đắc ý, nhìn về phía Kim Hàn: “Ta biết người tên gì...”

“Cái gì?” Kim Hàn giương mắt nhìn Tiền Tiểu Phi, cái kiểu cười đến sáng lạn kia thực sự rất chói mắt, cũng thực sự làm người ta khó chịu.

Càng cười càng sáng lạn, thậm chí nhìn kỹ, xung quanh người còn hiện ra đóa đóa hoa tươi, Tiền Tiểu Phi kêu đến dị thường ôn nhu: “Hàn~”

Một ngụm cơm nuốt xuống, kết cục của Kim Hàn chính là... nghẹn.

“Người rút cuộc có biết ăn cơm không a, làm sao cứ hết sặc rồi lại nghẹn?” Tiền Tiểu Phi bắt đắc dĩ đưa bát canh cho nam nhân.

Kim Hàn tiếp nhận canh, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Tiền Tiểu Phi, cho dù không nói được hắn cũng muốn dùng ánh mắt làm cho Tiền Tiểu Phi hiểu tác giả là ai.

Cũng may Tiền Tiểu Phi của chúng ta thực là thông minh, ngay lập tức đã hiểu ra vấn đề.

“Kêu có một chữ quả thực không tự nhiên, hay là...” Tiền Tiểu Phi cẩn thận nghĩ lại những quy tắc đặt tên mình biết, một tia sáng lóe lên trong đầu: “Nếu không ta gọi người là Tiểu Hàn hoặc Hàn Hàn đi.”

Người nào thông minh cũng đoán được, cách gọi này của Tiền Tiểu Phi là đến từ [Slamdunk].(chết mẹ mất, em chưa đọc slamdunk, chả biết tại sao lại là như thế đâu)

“Kim Hàn, gọi ta Kim Hàn, tên của ta là Kim Hàn!” Kim Hàn rút cuộc thỏa hiệp, nếu không hắn cũng chuẩn bị điên mất.

“Sớm nói không phải tốt rồi sao!” Tiền Tiểu Phi cười đến giảo hoạt, làm cho Kim Hàn cảm thấy mình vừa bị lừa.

Cứ như vậy, bữa cơm của Kim Hàn bất hạnh và Tiền Tiểu Phi đắc ý trôi qua.

Ban đêm, đã đến giờ đi ngủ, Kim Hàn không ngoài dự kiến lại nhìn thấy Tiền Tiểu Phi bọc chăn bông ngồi ở cửa.

“Đừng có mơ, mãi vẫn là cái dạng này,” Kim Hàn không hề lưu tình, “Không được!”

“Tốt xấu gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi...” Tiền Tiểu Phi run run dưới gió lạnh, nhìn kiểu gì cũng thực đáng thương.

“Miễn thương lượng,” Kim Hàn vẫn kiên trì như trước, “Ta là người bị thương, nếu ngươi đề lên làm miếng viết thương võ ra thì phải làm sao?”

“Ta cam đoan sẽ không!” Tiền Tiểu Phi giờ tay phải lên.

“Cam đoan không có hiệu quả.” Kim Hàn cũng mặc kệ hấn luôn, thổi tắt ngọn đèn, trong nháy mắt hắc ám bao trùm căn phòng.

Rõ ràng là đuổi khách mà.

“Lạnh huyết, vô tình, lấy oán trả ơn...” Tiền Tiểu Phi hôm nay lại có từ mới để hình dung về Kim Hàn.

Bốn ngày nay, đây đã là lần thứ năm hấn thất bại [ngày đầu tiên thất bại hai lần liền]. Sáu trăm năm trước trái đất còn chưa phải chịu hiệu ứng nhà kính, căn cứ rõ ràng nhất là lá cây còn chưa rụng hết trời đã lạnh muốn chết rồi.

Phía trước vẫn quên giới thiệu với mọi người, ngọc thụ lâm phong tiêu sái động lòng người người gặp người thích Tiền Tiểu Phi của chúng ta – vốn là người Thượng Hải, cho nên sợ nhất chính là lạnh, nhất là cái loại siêu cấp rét lạnh của phương Bắc. Nhớ có một mùa đông lão địa dẫn hấn đi tham gia “trên đường” hội nghị [Tiền Tiểu Phi cũng không rõ vì cái gì thế giới mọc túi cũng tổ chức chính quy vậy nữa], địa chỉ hội ở Cáp Nhĩ Tân, kết quả đừng nói đến xem khắc băng, chính hấn suýt nữa cùng thành tượng băng sống luôn! Cho nên từ đó về sau có đánh chết Tiền Tiểu Phi cũng không đi lên phía Đông Bắc. Hấn cho rằng hạnh phúc lớn nhất của đời người là nằm trong ổ chăn ấm áp để chịu xem manhua, lại bật cả lò sưởi, quả thực là nhân gian tiên cảnh!

Cho nên ở tại Xuân Phong Môn, không có lò sưởi, phòng ốc tan hoang, gió tây bắc thổi từng đợt, Tiền Tiểu Phi liền nghĩ tới Kim Hàn. Không có lò sưởi cũng không sợ, khắp phòng đều hở cũng không sợ, chỉ cần có người ở là được! Một cái lò-sưởi-người ba mươi bảy độ đương nhiên là cần phải được sử dụng – Tiền Tiểu Phi vốn có kế hoạch như vậy.

Nhưng hấn quên mất một điều, lò-sưởi-người của hấn có tư duy, mà hậu quả của việc có tư duy chính là Kim Hàn hung hăng cự tuyệt hấn.

Liên tục bốn ngày, Tiền Tiểu Phi mỗi đêm đều mon men đến thử, mỗi đêm đều thất bại. Kim Hàn hoặc là nói miếng vết thương còn chưa khỏi, hoặc là nói hai đại nam nhân ngủ chung không tự nhiên, tóm lại chính là không đáp ứng.

“Hừ, tất cả đều là lấy cớ!” Tiền Tiểu Phi ôm chần ngồi ở phòng bên cạnh tức giận bất bình, “Miếng vết thương đều đóng vảy rồi, làm sao có thể dễ vỡ như vậy chứ! Còn nữa, hai đại nam nhân thì sao, chính là bởi vì đều là nam nhân mới tiện sưởi ấm! Chứ chả lẽ lại bắt ta tìm cho người một cô nương! Đáng giận mà... Khăng định thấy ta chịu lạnh hấn liền thật cao hứng!” Tiền Tiểu Phi nhân định, lý do Kim Hàn cự tuyệt hấn là do nhân cách méo mó. (nhân cách của bạn Tiểu Phi mới méo thì có -_-|||)

“Hất xì!” Kim Hàn nằm trong chăn ấm bỗng mặc danh kỳ diệu hất xì một cái. Trong bóng đêm, hấn mở mắt ra, trên mặt bất giác nở một nụ cười. Tên kia lại đang lau bàu gì rồi...

Không biết vì cái gì, mỗi đêm thấy vẻ mặt tức giận của Tiền Tiểu Phi sau khi bị cự tuyệt, tâm tình hấn liền trở nên khoái trá, dần dần trở thành tiết mục giải trí thiết yếu của hấn trong mấy ngày qua. Nếu có ngày Tiền Tiểu Phi không tới đòi ngủ chung, hấn ngược lại mới thấy không tự nhiên mà.

Nhân cách méo mó... Xem ra suy đoán của Tiền Tiểu Phi cũng có độ chuẩn xác nhất định.

Ban đêm

Miếng vết thương đột nhiên đau đớn làm Kim Hàn bừng tỉnh, phản ứng đầu tiên là miếng vết thương có biến! Chính là khi hấn muốn dậy châm đèn kiểm tra, lại phát hiện mình không thể động dậy được.

Trong bóng đêm, hấn căn bản cái gì cũng không nhìn rõ [có ý nhắc nhở chút, mấy đại hiệp trong tiểu thuyết hoạt động trong bóng đêm không khác gì ban ngày khăng định đều có trang bị hồng ngoại á], chỉ cảm thấy toàn thân đều bị giam cầm, căn bản không thể hành động bình thường. Gian nan đem tay phải rút ra, Kim Hàn bắt đầu sờ soạng trong bóng tối.

Đề ngang qua hai chân mình là một cái chân khác, bên hông bị hai cánh tay ôm, về phần miếng vết thương, bên trên là một vật thể xù xù tròn tròn. Kim Hàn xoa xoa nắn nắn một hồi, cuối cùng kết luận cái thứ xù xù kia chính là cái đầu tổ quạ của Tiền Tiểu Phi, là mái tóc lấp lánh ánh vàng chói mắt dưới mặt trời của hấn.

Xem ra Tiền Tiểu Phi định tiên trăm hậu tấu gạo nấu thành com, mặc kệ mình có muốn hay không liền trực tiếp hành động. Kim Hàn dưới đáy lòng thờ dài, còn nói không đề vào miếng vết thương của hấn, kết quả trực tiếp húc đầu vào! Thật là...

Quên đi, Kim Hàn cảm nhận được độ ấm khác thường, lại phát hiện cảm giác này cũng không tệ. Vì thế hấn nhẹ nhàng đem cái đầu đang đề lên miếng vết thương của mình kéo đến cằm vai, sau đó tìm một tư thế thoải mái mà ngủ tiếp.

Một đêm đông, có cái gì đó lại lặng lẽ thay đổi.

Tiền Tiểu Phi vốn tưởng rằng chính mình sẽ bị một trận đau đớn đánh thức [hấn cho rằng Kim Hàn sau khi tỉnh ngủ sẽ đá hấn xuống giường], nhưng kết

quả lại là hấn cư nhiên hưởng thụ cho đến lúc tự mình tỉnh dậy.

Bắt quả hấn rất nhanh hiểu rõ tình thế, bởi vì nam nhân vừa lúc cũng đang trợn tròn mắt chờ hấn dậy.

Tiền Tiểu Phi thật cẩn thận chớp mắt, đồng thời lặng lẽ thu hồi cái chân gác ngang đùi nam nhân, tiện thể rút luôn hai tay ôm bên hông, toàn bộ thân thể nhanh chóng lùi về phía sau mười cm [giường quá nhỏ không lùi hơn được nữa]. Làm xong hết thầy động tác, Tiền Tiểu Phi mới nhẹ nhàng mở miệng: “Sớm an...”

Kim Hàn thú vị nhìn hấn, cũng mở miệng nói: “Sớm an.”

Tiền Tiểu Phi đã tưởng tượng rất nhiều loại phản ứng của nam nhân, bao gồm giận dữ, đá xuống giường, rút dao hướng tới, chính là còn không nghĩ tới loại này – nam nhân cùng hấn nói sớm an. Phản ứng kiểu này cũng thực quý dị...

Từ đã! Nam nhân vừa mới nói cái gì? Hấn nói sớm an?! Một người thời Minh của sáu trăm năm trước nói sớm an?!

Tiền Tiểu Phi không thể tin nổi, ngồi bật dậy, dùng sức dụi dụi mắt, bắt đầu hoài nghi trước mặt không phải là Kim Hàn mà là sinh vật trí tuệ cao ngoài trái đất.

“Người là ai?” Tiền Tiểu Phi cảnh giác nói.

“Người nói xem?” Kim Hàn cũng ngồi dậy, buồn cười hỏi lại. Người này không phải đang mê sảng chứ.

“Người không phải Kim Hàn,” Tiền Tiểu Phi dị thường kiên định, “Kim Hàn thật sự nhất định sẽ đá ta xuống giường, tức giận ầm trời, tối trọng yếu là sẽ không nói ‘sớm an’ với ta!”

“Vì cái gì lại không?” Kim Hàn nhướn mi, “Ta vẫn tự nhận là một quý ông, cũng không thèm cùng tiểu nhân như ngươi so đo.”

Lại nữa! Bây giờ lại là “quý ông”? Người này rốt cuộc là loại người nào? Đầu Tiền Tiểu Phi tựa hồ sắp nổ tung vì nghi vấn!

Hấn hiện tại cần xác nhận một việc, một việc vô cùng cấp bách.

“Ngươi là Kim Hàn?” Tiền Tiểu Phi hỏi lại.

“Như đã nói.” Nam nhân gật đầu.

“Vậy ngươi đến từ đâu?” Tiền Tiểu Phi hỏi tiếp.

Kim Hàn giả bộ khó hiểu nhìn Tiền Tiểu Phi, còn Tiền Tiểu Phi lại cảnh giác nhìn hấn: “Ngươi biết ta hỏi cái gì?”

Nam nhân không trả lời ngay, mà tiến gần tới, gần đến mức Tiền Tiểu Phi có thể cảm nhận rõ hơi thở của hấn. Trong gang tấc, Tiền Tiểu Phi thấy môi hấn động dậy, nói ra tên một địa điểm làm cho y hoàn toàn hỗn loạn không thời gian.

“Hongkong...”

Nam nhân thả bom xong, nhanh trong lùi về sau, khôi phục cự ly giữa hai người. Nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn thấy rõ nam nhân tươi cười, tựa như đứa nhỏ đùa dai thành công, hồn nhiên mà giáo hoạt cười.

Không thể không thừa nhận, đây là nụ cười thoải mái nhất của nam nhân mà hấn từng gặp.

Tuy nhiên, lần này về mặt tươi cười ấy, lại làm cho hấn thực muốn giết người!

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tiền Tiểu Phi hiện giờ có cảm giác giống như một kẻ khoa chân múa tay lao lực nửa ngày để nói chuyện với một người ngoại quốc, kết quả TMD (con mẹ nó) thằng kia biết tiếng Hán!

“Hongkong...” Tiền Tiểu Phi nghiêng răng nghiêng lợi, “Thật đúng là địa điểm hay nha!”

“Quá khen.” Kim Hàn nhàn nhả trả lời, xem ra căn bản chẳng thèm để Tiền Tiểu Phi đang điên tiết vào mắt.

“Rất – tốt -” Tiền Tiểu Phi nhanh chóng xuống giường mặc quần áo, hùng hổ đứng trước mặt Kim Hàn, “Ngươi từ đầu đã đùa giỡn ta đúng không?”

“Tại sao lại nói vậy?” Kim Hàn giả ngu.

“Ngươi TMD nhìn qua đã biết lai lịch của ta, vậy mà còn giả bộ!” Tiền Tiểu Phi phẫn nộ nói.

“Ta không nhớ có nói mình là người Minh triều, cũng không nhớ ngươi có hỏi lai lịch của ta, tại sao lại nói ta đùa giỡn người được?” Kim Hàn cười cười.

“...” Tiền Tiểu Phi không nói gì, hắn cuối cùng cũng hiểu tranh cãi với Kim Hàn thực sự rất không sáng suốt, nhưng kích thích lớn cộng thêm cảm giác bị đùa giỡn làm hắn có nhu cầu cấp bách tìm đến một nơi không có người xa một chút.

Được, liền ra chỗ mấy khối mộ kia cũng tốt.

Người chết Giáp, người chết Ất, các người phải cẩn thận nha.

Nhìn bộ dáng Tiền Tiểu Phi phẫn nộ rồi đi, Kim Hàn cảm thấy thực rất thú vị. Trước đây chưa nói lai lịch của mình là vì cảm thấy không cần, khi đó hắn cũng không muốn có quan hệ gì với Tiền Tiểu Phi, bất quá nếu sớm biết sẽ vui như vậy, có lẽ từ đầu hắn đã nói luôn rồi.

Mới nghĩ tới đây, cái ‘nguồn-lạc-thứ’ của hắn bỗng nhiên trở quay về. Tiền Tiểu Phi đứng ở cửa, vì ngược sáng nên Kim Hàn không thấy rõ vẻ mặt của hắn [xin tham khảo tư thế của Inui trong [Hoàng tử Tennis] để biết hêm chi tiết], nhưng Kim Hàn biết về mặt kia nhất định là chẳng vui về gì.

“Ta muốn tuyệt giao với ngươi, vĩnh viễn tuyệt giao!” ném lại mấy câu, Tiền Tiểu Phi rút cuộc rất phô trương rồi đi.

Trong phòng chỉ còn lại Kim Hàn cười khở. Hành động của Tiền Tiểu Phi thực giống hết mấy đứa lớp chồi giận dỗi nói “Ta không thèm chơi với ngươi nữa”, chẳng những không có tý tạo sức uy hiếp nào, còn làm cho hắn cảm thấy thú vị.

Làm thế nào một nam nhân hai mươi tuổi vẫn có thể giữ được thiên chân cùng thẳng thắn như một đứa nhỏ? Kim Hàn không nghĩ ra, có lẽ bởi thiên chân, hay thẳng thắn, đều là thứ hắn chưa bao giờ có. Hâm mộ sao? Cũng có một chút đi.

Từ sau lúc “tuyên ngôn tuyệt giao” được phát biểu, Kim Hàn không thấy lại Tiền Tiểu Phi, hắn cũng thực bất ngờ về nghị lực của Tiền Tiểu Phi, vốn tưởng không tới hai canh giờ y liền tới tìm mình, nhưng xem ra chuyện này làm y giận thật rồi.

Bất quá Kim Hàn rất nhanh phát hiện mình lo lắng thừa rồi, bởi vì đúng giữa trưa, ở cửa phòng liền xuất hiện mấy đĩa đồ ăn vẫn còn bốc khói.

“A ~” Kim Hàn không khỏi cười khẽ ra tiếng, đúng là đồ hay mềm lòng mà.

Khoái trả ăn hết cơm trưa, Tiền Tiểu Phi vẫn không thấy bóng dáng, Kim Hàn biết hắn vẫn đang thực hiện tuyên bố của mình.

“Ta muốn tuyệt giao với người, vĩnh viễn tuyệt giao!” lời nói của Tiền Tiểu Phi vẫn còn vang vọng bên tai.

Bất quá điều khiến Kim Hàn thấy hứng thú là, “vĩnh viễn” của Tiền Tiểu Phi rút cuộc là bao lâu?

Sự thật chứng minh, chỉ được có một lúc.

Đêm buông xuống, nhìn thấy Tiền Tiểu Phi ngồi trước cửa, Kim Hàn rất rất rất bất bình thường nhượng ra nửa giường.

Chỉ thấy hắn lộ ra một tia treu tức: “Hoan nghênh quang lâm”

Tiền Tiểu Phi tựa hồ động tâm một chút, bởi vì một chân đã chuẩn bị bước vào cửa, nhưng lại rất nhanh thu về, không cam lòng trừng mắt nhìn Kim Hàn: “Ta còn chưa tha thứ cho ngươi đâu.”

Kim Hàn nghe vậy mỉm cười, xem ra còn phải tìm thang cho hắn bước xuống nữa, liền hòa theo Tiền Tiểu Phi, nói: “Vậy ngươi muốn ta làm gì mới chịu tha thứ?”

“Ân...” Tiền Tiểu Phi ôm đầu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm: “Nếu đem mọi chuyện của ngươi kể hết từ đầu chí cuối, ta sẽ không tuyệt giao với ngươi nữa.”

Kim Hàn cười: “Xin tận lực.”

“Không phải tận lực, là nhất định.” Tiền Tiểu Phi không vừa lòng thái độ của Kim Hàn, bất quá thân thể đã tự động chui vào chăn.

Quả nhiên hai người vẫn ấm áp hơn, Tiền Tiểu Phi thỏa mãn hít sâu một hơi, sau khi đã hoàn toàn thoải mái, rút cuộc mở miệng: “Ta bây giờ bắt đầu hỏi, ngươi phải trả lời chi tiết, nếu như có nửa điểm giả dối... Ân...”

Nhìn Tiền Tiểu Phi xem chừng không tìm thấy biện pháp trừng phạt thích hợp, Kim Hàn cười cười tiếp lời: “Ta đây sẽ không bao giờ có thể quay về thế kỷ hai mươi một nữa.”

Tiền Tiểu Phi thấy vậy trừng mắt: “Thật đúng là thê độc... Ngươi có thể thay đổi lời thề nha, không thể quay về thì thực nghiêm trọng, ài!”

Kim Hàn lắc đầu, nói: “Thế mới tỏ rõ được thành ý của ta a, ngươi cũng không lo ta lừa ngươi.”

“Nói là nói vậy, nhưng mà...” Tiền Tiểu Phi còn đang do dự.

“Ngươi như thế nào y hệt nữ nhân vậy!” Kim Hàn không kiên nhẫn.

“Ngươi mới giống nữ nhân!” Tiền Tiểu Phi có chút sinh khí, nếu chính hắn không ngại, vậy ta cũng không thêm oán nữa, “Vậy bây giờ bắt đầu đi.”

Kỳ thực Tiền Tiểu Phi lo lắng thừa rồi, vì Kim Hàn căn bản không muốn trở về, cho nên lời thề này ngược lại chính là nguyện vọng của hắn. Đương nhiên thề cũng không có nghĩa hắn sẽ lừa Tiền Tiểu Phi, chỉ cần Tiền Tiểu Phi không hỏi cái gì thực khó đỡ, hắn sẽ tận lực ăn ngay nói thật. Bởi vì trong đáy lòng hắn vẫn luôn có một tiếng nói, rằng hy vọng người kia có biết biết bản chất thật của mình.

“Ngươi tên gì?” Nếu thân phận hiện tại không phải là thật, vậy cái tên cũng không chắc đã là đúng.

Kim Hàn cười: “Ngươi nghĩ nhiều quá không, nơi này không có ai biết ta, ta việc gì phải thay tên đổi họ.”

“Vạn nhất ngươi trốn cừu gia truy sát mới tới đây, vậy có mai danh ẩn tích cũng đúng thôi.” Tiền Tiểu Phi nói như đúng rồi.

Kim Hàn khóc không ra nước mắt: “Cừu gia của ta có thần thông quảng đại đến mấy cũng không đến sáu trăm năm trước đuổi giết ta được đi.”

“Cũng đúng, tạm thời tin tưởng ngươi,” Tiền Tiểu Phi gật đầu như thật, “Vấn đề tiếp theo, ngươi bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba.”

“Đến đây như thế nào?”

“Bốn năm trước làm nhiệm vụ, xui xẻo rơi xuống biển, tỉnh lại đã ở đây rồi.”

“Làm nhiệm vụ? Trước đây người làm gì?”

“Sát thủ.”

Kim Hàn thành thật trả lời, sau đó ung dung chờ đợi Tiền Tiểu Phi bày ra phản ứng giống người bình thường.

Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không thể tính là người bình thường, cho nên phản ứng của hắn có bất thường cũng chẳng có gì là ngoài dự đoán.

“Sát thủ? Cũng khá giống ta!” Đây là phản ứng của Tiền Tiểu Phi. Không phải hoảng sợ không phải sợ hãi mà là... Nói như thế nào nhỉ, là một loại hoạt kê đến khó tả.

Nhưng câu trả lời của Tiền Tiểu Phi lại làm cho Kim Hàn lắp bắp kinh hãi: “Giống ngươi? Trước kia ngươi làm cái gì?” Không nên là sát thủ đi, Kim Hàn không bỏ nghĩ. Nhìn kiểu gì Tiền Tiểu Phi cũng không thể là sát thủ được, loại hắn chưa kịp giết người đã bị người giết rồi.

Vấn đề của Kim Hàn cũng được Tiền Tiểu Phi trả lời nhanh chóng: “Trước đây a? Bái thủ (móc túi a)”. Giọng trả lời rất là đương-nhiên-là-thế, trả lời đến thiên chân vô tà luôn.

Kim Hàn nhu nhu huyết thái dương, có chút đau đầu, đừng nói là người này cho rằng sát thủ với bái thủ chỉ khác nhau có một chữ đi.

Tiền Tiểu Phi cũng chẳng thêm để ý phản ứng của thằng kia, tiếp tục hỏi:

“Ngươi như thế nào trở thành môn chủ Xuân Phong Môn?”

Đi? Nhanh như vậy đã chuyển sang vấn đề khác? Kim Hàn kỳ quái. Hắn nghĩ Tiền Tiểu Phi ít nhất sẽ dây dưa một lúc lâu nữa, ít nhất hỏi hắn vì sao lại làm sát thủ, giết qua những người nào linh tinh lang tang.

Kim Hàn chợt có cảm giác, Tiền Tiểu Phi nói sang chuyện khác, hắn tin nếu có thể, Tiền Tiểu Phi càng nguyện ý chưa từng nghe qua đáp án vừa rồi. Là có ý coi nhẹ? Kim Hàn cười khổ trong lòng. Cái tên đơn thuần kia chẳng lẽ nghĩ chỉ cần hắn không hỏi, chuyện mình đã từng là sát thủ liền không có sao.

“Uy, ngươi sao lại không nói gì?” Kim Hàn trầm mặc một lúc lâu, làm cho Tiền Tiểu Phi khó hiểu.

“Ta đang tự hỏi vấn đề của ngươi a,” Kim Hàn khẽ cười, nếu hắn muốn coi nhẹ, liền kệ hắn đi. Chính là có thể xem nhẹ bao lâu, khi trong chính thân thể mình, một cỗ thị huyết vọng cùng cừu hận dường như đã sắp bộc phát ra...

“Ta là được tiền nhiệm môn chủ Xuân Phong Môn cứu, cũng là hắn dạy ta dùng ám khí. Bất quá hắn sớm bị giết, trước khi chết truyền cho ta làm môn chủ. Ta vốn cũng không có chỗ nào để đi, làm môn chủ tốt xấu gì cũng đứng đầu một bang phái, ai biết cái lão gia hỏa kia trên giang hồ có lắm cừu gia vậy chứ...”

Kim Hàn chưa nói xong, Tiền Tiểu Phi liền cau mày ngắt lời: “Người ta tốt xấu gì cũng cứu ngươi, ngươi sao lại có thể gọi là lão gia hỏa...”

“Cứu ta?” Kim Hàn bỗng nhiên cười lạnh, “Hắn bắt quá là muốn tìm một công cụ giết người, mà ta lại vừa lúc thích hợp thôi. Nói ra cũng thực buồn cười, khi ta ở thế kỷ hai mốt cũng vậy, có lẽ đúng là số mệnh rồi...”

Tiền Tiểu Phi không cho Kim Hàn tiếp tục, mà đổi ngay một chủ đề khác, không liên quan đến mấy chuyện đau khổ kia: “Vay vì sao hắn lại không dạy người tuyệt thế võ công, như vậy lợi hại hơn a!”

Kim Hàn biết Tiền Tiểu Phi lại lái sang chuyện khác, bắt quá hắn cũng không ngại: “Người nghĩ đây là tiểu thuyết sao, tùy tiện kiếm một cái bí tịch liền trở thành đại hiệp, tùy tiện kiếm một người đều là thiên tư trời phú võ học kỳ tài? Chân chính công phu đều phải từ nhỏ cực cực khổ khổ luyện, loại như ta chỉ có thể học mấy thứ ám khí linh tinh, hơn nữa lão gia hóa kia là xem ta cũng biết sơ sơ rồi mới dạy.”

“Biết sơ?” Tiền Tiểu Phi không hiểu, Kim Hàn ở thế kỷ hai mốt cũng học qua ám khí sao?

Kim Hàn cười xấu xa, nói: “Ta ở thế kỷ hai mươi mốt, làm nhiệm vụ thường dùng cương châm, loại kim dài khoảng mười ba li...”

“Được rồi!” Tiền Tiểu Phi nhanh chóng ngắt lời, “Cái công cụ kia người không phải tả nữa, mấy hôm trước ta lĩnh giáo rồi.” Tiền Tiểu Phi chính là đang nói đến cái “thi thể tổ ong vò vẽ” kia.

Kim Hàn ngoan ngoãn ngậm miệng, kỳ thực hắn cũng không muốn nói nhiều, chính là nghĩ dọa Tiền Tiểu Phi chút, ai bảo hắn cứ nghe thấy “sát thủ” liền nói sang chuyện khác. Tuy là có thể hiểu được, nhưng hắn khó chịu. Không có lý do gì, chỉ là rất khó chịu.

“Nói cách khác vụ tứ đại môn phái vây đánh Xuân Phong Môn là do tiền nhiệm môn chủ rước lấy.” Tiền Tiểu Phi tổng kết.

Kim Hàn gật đầu.

“Một khi đã vậy, tiền nhiệm môn chủ đã chết, bọn họ vì sao còn đến?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

“Môn chủ chỉ là một chuyện nhỏ, mục tiêu cuối cùng của họ là tiêu diệt Xuân Phong Môn.” Kim Hàn lạnh lùng nói.

“Vì sao?” Tiền Tiểu Phi hỏi.

“Bởi vì tứ đại bang phái đứng đầu võ lâm đồng minh, mà Xuân Phong Môn là một trong những môn phái không chịu ra nhập võ lâm đồng minh...”

“Cho nên bọn họ muốn hủy Xuân Phong Môn, tựa như tiêu diệt dị vật?” Tiền Tiểu Phi nháy mắt liền hiểu rõ.

Sách, nguyên lai ở thời nào, lòng người cũng đều có một mặt ghê tởm như nhau. Trước kia còn ở tập đoàn, có lúc nghe lão đại nói, có cái gì mà “Công thủ đồng minh” bắt họ ra nhập, lão vốn không muốn, bởi vì như vậy thu nhập hàng tháng sẽ phải xuất ra một phần nộp lên trên, nhưng vì sinh tồn lại không thể không tham gia. Chuyện này làm cho Tiền Tiểu Phi canh cánh trong lòng, thống hận không thôi, bởi vì hậu quả trực tiếp của việc ra nhập đồng minh hội là manhwa của Tiền Tiểu Phi bị cắt giảm – quay vòng vốn của tập đoàn không đủ a.

Vốn Tiền Tiểu Phi đã vì việc làm sập cửa vào mà không có hảo cảm với cái gọi là tứ đại môn phái này, hiện tại ghét càng thêm ghét: “Thật đúng là đám gia hỏa đáng giận mà...”

Biểu tình của Tiền Tiểu Phi đúng là ngoài suy đoán của Kim Hàn: “Người cũng có loại cảm giác này sao, ta còn nghĩ tới người khác làm gì với người, người đều lấy ân báo oán chứ.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy, lờm Kim Hàn một cái: “Người cho ta là Lôi Phong (một người anh hùng Trung Quốc, cũng là một biểu tượng văn hóa, tượng trưng cho bị tha, khiêm tốn, cống hiến) a!”

A ~ nói thế cũng có phần đúng, Kim Hàn sau khi trầm nghĩ lại tất cả hành động của Tiền Tiểu Phi trước giờ liền kết luận như vậy.

“Uy, tắt đèn đi ngủ nhanh nhanh đi!” Tiền Tiểu Phi thúc giục.

“Người không hỏi nữa sao?” Kim Hàn kỳ quái.

“Nên hỏi đều đã hỏi rồi, làm gì có nhiều vấn đề như vậy chứ!” Tiền Tiểu Phi hiển nhiên đã mệt, chỉ thấy hắn đáp chần cái liền nhắm mắt lại, sau đó liền ngủ khò khò không biết gì luôn.

Kim Hàn bất đắc dĩ xuống giường tắt đèn, kết quả vừa bò lên giường, còn chưa kịp nằm xuống, Tiền Tiểu Phi đã như con bạch tuộc trườn lên người.

“Uy, vừa nãy toàn là người hỏi ta, ta còn chưa có cơ hội hỏi, người sợ lạnh muốn chết như vậy, rốt cuộc là người nơi nào a?”

“Thượng Hải... Người phiền quá đi, mau ngủ đi...”

“Thượng Hải? Ta còn tưởng ở Hải Nam chứ...”

Đêm thứ năm kể từ khi Xuân Phong Môn bị hủy, hai kẻ đồng hương thế kỷ hai mốt, cuối cùng tại Minh triều nhận thức nhau.

Chương 12

Tuy rằng quá khứ thực sự thật quan trọng, nhưng hiện tại vẫn phải tiếp tục, Kim Hàn sẽ không vì mình là người của thế kỷ hai mốt mà gạt bỏ hết thấy ân oán trước đây, Tiền Tiểu Phi cũng sẽ không vì tìm thấy một đồng hương mà có thể trở về nhà. Cho nên, nói tóm lại, nhìn bên ngoài thì trong Xuân Phong Môn vẫn không có gì khác trước,

Nhưng là, trong lòng người, đã có một sự thay đổi to lớn. Đương nhiên câu này là nói tới Tiền Tiểu Phi, bởi vì có thánh cũng bó tay không nhìn ra được manh mối gì với cái mặt “kỳ băng hà” của Kim Hàn.

Tiền Tiểu Phi sau khi biết được thân phận của Kim Hàn, trừ bỏ lúc đầu có chút giận hờn, còn lại đều là sung sướng cùng kích động, cứ tưởng tượng coi, ở triều Minh của sáu trăm năm trước, người há mồm phun ra một câu “COOL” lại có người nghe hiểu được, vậy mới thật là cool! (câu này chém gió -_-)

Mười ngày sau, thương thế của Kim Hàn cũng tốt lên, Tiền Tiểu Phi biết đã là lúc nên ra ngoài. Thực hiển nhiên, Kim Hàn cũng mong đợi đến lúc đó, vì hắn vẫn luôn nói đồ ăn Tiền Tiểu Phi làm chỉ khiến cho vết thương của hắn nặng thêm. [Tuy là sự thật chứng minh hoàn toàn không phải vậy].

Hai người quyết định đến Xuân Phong Môn luyện võ trường, cũng không tốn nhiều khí lực liền tìm được một thông đạo, chính là trước đây Kim Hàn cũng chưa dùng qua đường này, thật sự không biết nó dẫn tới đâu.

“Người nói coi, có thể nào chúng ta cứ tiếp tục đi, kết quả phát hiện mình tiến thẳng vào nhà lao?” Sau khi đi khoảng nửa giờ, Tiền Tiểu Phi bắt đầu lên cơn cực độ hoang tưởng.

“Người chưa tỉnh ngủ à.” Kim Hàn vì cái câu hỏi vô cùng thiếu muối này lườm Tiền Tiểu Phi một cái, “Người cẩn thận bên ngoài là cửa hàng bánh bao của Tôn Nhị nương!” (Lương Sơn Bạc đây, tóm lại là bán rượu hại người, giết khách qua đường, lấy xác làm bánh bao nhân thịt... ợ...)

“Không sợ...” Tiền Tiểu Phi ngược lại thoải mái trả lời, “Tôn Nhị Nương mở cửa hàng là thời Tống mạt, bây giờ là Minh sơ, đã sớm chết rồi!”

“Người thực sự nghiêm túc sao.” Kim Hàn bất lực nói.

Một trận gió lạnh bất chợt thổi qua, Kim Hàn có một dự cảm— đã sắp tới cửa ra.

Quả nhiên, trước mắt đã không còn đường, Kim Hàn giơ tay lên gõ gõ vách đá, dừng lại một chút, rồi lại gõ mạnh, một phiến đá liền mở ra, không khí mới mẻ trong nháy mắt tràn vào ám đạo.

Hai người thuận lợi bước ra, phát hiện mình đang ở một rừng cây.

“Quả nhiên thời này công tác phủ xanh đất trống đồi trọc tốt nha, nơi nơi đều là rừng.” Tiền Tiểu Phi cảm khái, “Khó trách trong truyện toàn nói đến lục lâm hảo hán, có lẽ vì thế này đi.”

Kim Hàn không cùng Tiền Tiểu Phi tranh cãi, mà phức tạp nhìn hắn, tựa hồ muốn nói cái gì, lại không biết nên nói thế nào, hoặc là không biết có nên nói không.

Tiền Tiểu Phi cũng nhận ra, chỉ thấy hắn cảnh giác nhìn Kim Hàn: “Người muốn gì? Ta như thế nào thấy người trông như chuẩn bị chia tay bạn gái vậy?”

Kim Hàn sững sờ, trước giác của Tiền Tiểu Phi thực đúng đến dọa người. (Anh nhận nó là bạn gái rồi hả anh -_-|||)

“Ta nghĩ... Chúng ta mỗi người một ngã đi.” Kim Hàn rốt cuộc mở miệng.

“Vì sao?” Tiền Tiểu Phi không hiểu, nếu trước kia Kim Hàn nói vậy hắn còn có thể lý giải, dù sao lúc đó bọn họ là hai người không liên quan, thậm chí còn không cùng một thế giới, nhưng bây giờ họ là đồng hương a, chẳng phải nên có chút tình thân đồng bào đi! Biết đâu còn có thể cùng nhau về nhà! Nếu hiện tại chia tay, hắn thực không nghĩ còn có thể lần nữa gặp nhau giữa biển người mênh mông.

“Nguyên nhân rất đơn giản, bây giờ ta phải đi làm chút việc, không tiện mang người theo.” Kim Hàn mơ hồ trả lời, nhưng Tiền Tiểu Phi cũng hiểu được.

“Ta là nam nhân được không, cần gì người phải mang?” Tiền Tiểu Phi cá giận nói, “Không phải chỉ là báo thù thôi, đi cùng ta có gì không tiện, có khi ta còn có thể giúp người không chừng!”

Kim Hàn kinh ngạc, Tiền Tiểu Phi cư nhiên lại hiểu ý hắn: “Người cũng không ngốc...”

“Chuyện đương nhiên.”

“Bất quá...” Kim Hàn lại mở miệng, ngữ khí trầm trọng hơn nhiều, “Ta không nghĩ người có thể tiếp thu cách báo thù của ta... Lại càng không tin người tự nguyện giúp ta...”

Trong lòng phát lạnh, hình ảnh Xuân Phong Môn bị tiêu diệt hiện ra trong đầu Tiền Tiểu Phi – Kim Hàn muốn ăn miếng trả miếng!

Kim Hàn biết Tiền Tiểu Phi đã hiểu ý mình, liền xoay người rời đi.

Hắn sợ nếu mình không quay lưng, liền sẽ luyến tiếc không muốn đi. Đúng, là luyến tiếc, chính hắn cũng kinh ngạc, sau từng ấy năm, mình lại có thể có loại cảm xúc này.

Loại cảm giác này làm cho Kim Hàn sinh ra ảo giác, hoảng hốt như hắn trở lại khi còn nhỏ, trong gian phòng tối ấy, lại thấy thân ảnh nhỏ nhỏ kia, lại thấy dao nhọn điên cuồng hướng về phía mình, sau đó là điên cuồng, giết chóc, cùng một mảnh huyết sắc, thê lương, bén nhọn, đỏ chói. Máu tươi ảm áp tưới trên mặt, cái cảm giác ấy, đến nay vẫn còn thật rõ ràng...

“Người tại sao chưa nghe người ta nói xong đã đi à!” Tiền Tiểu Phi chạy nhanh đến, giữ tay Kim Hàn, người này đúng là lễ tiết cơ bản cũng không có [Tiền Tiểu Phi đã quên móc túi bọn hắn cũng làm gì biết cái gọi là lễ tiết].

Lực đạo trên cánh tay đánh thức Kim Hàn từ trong mộng, nghênh đón hắn là bộ mặt vô lo của Tiền Tiểu Phi.

Gặp Kim Hàn rút cuộc nhìn về phía mình, Tiền Tiểu Phi vội vàng nói: “Chính là người muốn báo thù, ta càng phải theo người, ta tin tưởng có thể giúp người dùng phương thức hoàn mỹ nhất để báo thù, cho nên người nhất định phải quên ngay cái loại tàn nhẫn lại thiếu kỹ thuật cách thức kia đi.”

Kim Hàn chợt nở nụ cười, cười chính mình đem Tiền Tiểu Phi đánh đồng với người kia, tuy rằng đều khiến cho mình luyến tiếc, nhưng xem ra bất đồng A ~ hoàn toàn bất đồng... Kim Hàn trong lòng nghĩ, phỏng chừng Tiền Tiểu Phi so sánh với ai cũng đều hoàn toàn bất đồng.

Mà cái người đặc biệt này... lại đang ở ngay bên cạnh mình.

Kim Hàn cuối cùng không tỏ thái độ gì, cũng không nói sẽ buông tha phương thức báo thù thiếu kỹ thuật [theo lời Tiền Tiểu Phi] kia, cũng chưa nói đồng ý để Tiền Tiểu Phi theo hắn, nhưng Tiền Tiểu Phi lạc quan của chúng ta luôn cho rằng im lặng là đồng ý, bởi vậy liền tự nhiên đuổi theo Kim Hàn, mà Kim Hàn cũng không tiếp tục cự tuyệt.

“Uy, người xem, có một tấm bia đá,” đi nhiều giờ sau, Tiền Tiểu Phi hưng phấn kéo Kim Hàn đến ven đường, “Chúng ta sắp đến ‘Thiên Bảo trấn’!”

“Người có người quen ở đây?” nhìn bộ dáng Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn chỉ có thể đoán vậy.

Tiền Tiểu Phi nghe xong, vô lực liếc mắt lườm nguyệt: “Từ lúc tới đây ta chỉ biết cho ba người, người, Sa Ngữ, với ông chủ quán bánh nướng.”

Kim Hàn đối với cái tên cuối cùng có vẻ có hứng thú, nhưng Tiền Tiểu Phi không dư hơi giải thích mấy thứ vấn đề thiếu thực tế này, lấy tay dùng sức chỉ vào bia đá: “Trọng điểm là ở đây có một cái ‘Trấn’! Có trấn sẽ có khách ***, có trà lâu, có chỗ ăn chỗ ngủ, còn có thể nghe ngóng tin tức à!” Nói xong liền ném cho Kim Hàn một cái ánh mắt kiểu “kính nhờ người dùng cái đầu”.

Kim Hàn ngược lại lơ đãng, cúi đầu nhìn Tiền Tiểu Phi, lạnh lùng nói: “Vậy ta xin hỏi, tiền ở khách sạn, đến trà lâu ai trả...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Tiền Tiểu Phi đã hoàn toàn thay đổi. Chỉ thấy hắn ra vẻ nhing nọt, giống như Kim Hàn đột nhiên trở nên thật vĩ đại: “Đương nhiên, đương nhiên, ngài là tài chủ à.” Ngữ khí cùng thái độ giống hệt một tên lưu manh ăn bám.

Kim Hàn cười méo xệch, bắt đầu hoài nghi Tiền Tiểu Phi sở dĩ bám hắn không buông chính là vì muốn có một cái phiếu com dài hạn.

Thiên Bảo trấn không thể coi là lớn, nhiều lắm chỉ xếp vào bậc trung, nhưng lại phi thường nào nhiệt. Dọc hai bên đường có đủ các loại tiểu thương, từ lâu, khách ***, trà quán, nhiều không đếm được. Có lẽ trấn này có vị trí đầu mối?.

Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi vốn định ăn no ngủ kỹ rồi mới lại dính vào giang hồ thị phi, không ngờ giang hồ lại tự mình tìm tới cửa.

Tiền Tiểu Phi ngồi xuống, cẩn thận quan sát một vật thể không xác định bỗng nhiên xuất hiện, nếu như hắn nhớ không lầm, người này vừa mới cùng họ họ bước vào “Tiệm ăn Xương Long”, như thế nào chân trước vừa bước vào, chân sau đã ngã quay ra đất rồi?

“Đừng xen vào việc của người khác.” Kim Hàn tiến đến định kéo Tiền Tiểu Phi đi, nhưng tên kia lại kiên trì dị thường.

“Một người sống lại bỗng nhiên ngã xuống như vậy, làm sao mặc kệ được!” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa lay lay nam nhân, “người làm sao vậy?”

Vốn Tiền Tiểu Phi nghĩ nam nhân đã ngất hoặc toi luôn rồi, cũng không hy vọng được trả lời, ai ngờ vừa hỏi xong liền nghe thấy một thanh âm suy yếu: “Ta ~ ~ đói ~ ~”

Ngất! Kêu đói ngay trước cửa tửu lâu, Tiền Tiểu Phi càng ngày càng thấy hắn hình như vừa bắt được một cái rắc rối.

Một bàn cơm, ba người ngồi, một người ăn, hai người xem.

“Người mấy ngày chưa ăn cơm rồi?” Nhìn nam nhân trước mắt ăn như gió cuốn, Tiền Tiểu Phi rút cuộc không nhịn được, mở miệng hỏi.

Nam nhân nuốt xuống miếng cơm, vội vàng trả lời: “Ba ngày rồi.”

“Người xuất môn không mang theo bạc sao?” Tiền Tiểu Phi nhìn quần áo nam nhân, tuy có chút bẩn, nhưng vẫn có thể nhìn ra là vải dệt thượng đẳng.

Nam nhân không trả lời ngay, bằng tốc độ nhanh nhất nuốt xuống miếng cơm cuối cùng, lại uống liên tục mấy bát trà nữa, rồi mới thỏa mãn dựa vào ghế, thở dài một cái, mới nói: “Ta vừa rồi vội đến ‘Cổ Vận sơn trang’, không nhận sinh ý gì, cho nên tiền đã dùng hết rồi.”

Tiền Tiểu Phi phát hiện Kim Hàn nghe tới Cổ Vận sơn trang, vẻ mặt liền có chút kỳ lạ, đang muốn hỏi, Kim Hàn đã mở miệng trước: “Huynh đài tại sao lại vội vã tới Cổ Vận sơn trang, nơi nó có đại sự gì sao?”

“Nói là đại sự thì không phải,” Nam nhân nghĩ nghĩ rồi nói, “Mới đây tứ đại môn phái không phải liên thủ tiêu diệt Xuân Phong Môn sao, lần này bọn họ ở Cổ Vận sơn trang cử hành khánh công đại hội, cho nên công bố rộng rãi mời nhân sĩ giang hồ tham gia.”

Nghe đến đây, Tiền Tiểu Phi cũng hiểu được nguyên cớ, nói vậy Cổ Vận sơn trang kia là một trong tứ đại môn phái, bất quá người trước mặt này lại là người nào, Tiền Tiểu Phi nghĩ tới liền hỏi luôn: “Vậy người là người của Cổ Vận sơn trang...?”

“Không, ta cùng nơi đó không can hệ,” Nam nhân vội vàng phủ nhận, “Ta chỉ là một du hiệp, xưa nay thích độc hành, đừng đem ta liên hệ với cái thứ tục khí cực điểm này.”

“Tục khí?” Tiền Tiểu Phi cảm thấy từ này thực mới mẻ.

“Chính là tục khí,” Nam nhân nói như thật, “Không có việc gì tự dưng đi lập võ lâm đồng minh, còn không phải muốn họp nhau lại phân chia giang hồ sao, tranh quyền đoạt lợi, sách, không kính!”

“Vậy người còn vội vã đi Cổ Vận sơn trang làm gì a?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

“Vậy là người không biết rồi,” Nam nhân cười xấu xa, “Ta xưa nay là người thích xem náo nhiệt, mà giờ ta có dự cảm, lần này khánh công đại hội sẽ xuất hiện chuyện hay bất ngờ. Người nói ta làm sao có thể bỏ qua?”

“Chuyện hay bất ngờ à...” Tiền Tiểu Phi xem ra cũng là người thích coi náo nhiệt, nghe nam nhân nói xong hai mắt liền tỏa sáng, “Kim Hàn, chúng ta cũng đi Cổ Vận sơn trang đi.”

Đi, đương nhiên phải đi! Lần này ra ngoài, mục đích hàng đầu là báo thù, lần này tứ đại môn phái cùng tụ một chỗ, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua không đi?

Nghĩ tới đây, Kim Hàn cười có lệ, rõ ràng là cho nam nhân không rõ lai lịch trước mắt nhìn, “Nếu huynh đài nói chắc chắn như vậy, chúng ta đương nhiên không thể bỏ lỡ.”

Nam nhân cũng không rõ có thấy thái độ của Kim Hàn hay không, chỉ thấy hắn mỉm cười, nói: “Xem ra nhị vị vừa mới quyết định muốn đi, vậy chắc là chưa nhận được thiệp mời. Tuy nói lần này thông báo mời giang hồ nhân sĩ tứ phương, mục đích để phô trương thanh thế, nhưng không có thiệp vẫn là không thể tham gia.”

“Thiệp mời?” Tiền Tiểu Phi hỏi, “Cái dạng gì? Lấy ở đâu?”

Nam nhân sáng khoái lấy ra một mảnh vải vàng óng ánh, trên mặt dùng chỉ hồng thêu mấy chữ “Cổ Vận sơn trang quyết định đầu tháng mười mở tiệc khánh công, kính mời Tiểu thiếu hiệp.”

“Chính là cái này,” Nam nhân mỉm cười, “Bất quá đã phát hết, đường đường chính chính có lẽ không lấy được.” Ngụ ý chính là Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn chỉ có thể mình thường (cướp) hoặc ám thầu (trộm).

Tiền Tiểu Phi lần đầu nhìn thấy loại thiệp mời này, dù là ở thời cổ đại vẫn là quá xa xỉ đi, đều là thêu thủ công, ới! Còn mời khắp võ lâm nhân sĩ, vậy làm bao nhiêu cái a!

Kim Hàn hiển nhiên trấn định hơn Tiền Tiểu Phi, chỉ thần nhiên hỏi: “Ta xem Thiên Bảo trấn chung quanh có rất nhiều giang hồ nhân sĩ, nói vậy đều là muốn tham gia khánh công yến?”

Hiện tại họ đang ngồi trên tầng hai của lầu, có thể nhìn bao quát ngã tư đường phía dưới. Nam nhân nghe vậy chỉ chỉ phía một đám người nhón nhào trên đường: “Hắc, ta dám cam đoan, mấy người phía dưới kia mười kẻ có tám trên người mang thiệp mời.”

Kim Hàn nghe vậy cười cười: “Xem ra huynh đài đang chỉ điểm cho chúng ta?”

“Ta cái gì cũng chưa nói!” Nam nhân vội vàng phủ nhận, rồi lại giao hoát cười, “Chính là báo đáp bữa cơm này thôi.”

Kim Hàn vốn định chờ đêm xuống sẽ đi cướp, nhưng Tiền Tiểu Phi đã nhìn ra ý định của hắn, chỉ thấy y khinh thường liếc Kim Hàn một cái, nói: “Vẫn là bỏ ngay cái ý định thiếu kỹ thuật ấy đi, xem ta này.” Nói xong chạy nhanh như chớp xuống lầu, biến mất trong đám người.

“Đây là...?” Không Tiêu nhìn theo bóng dáng Tiền Tiểu Phi rồi đi, có chút hiểu khó hiểu.

Kim Hàn cười nhạt, nói: “Tuy ta thích mình thương (ý nói là làm công khai), bắt quá bạn ta vẫn có vẻ hợp với ám tiễn (ngược với cái kia, là bí mật mà lấy) hơn.”

Khổng Tiêu nháy mắt liền hiểu rõ, xem ra Tiền Tiểu Phi là đi trộm thiệp mời. Nhìn cái vẻ biết-ngay-mà vừa rồi của hắn, xem ra rất tin tưởng vào tay nghề của mình.

Bắt quá... Thực tế thế nào, vẫn còn phải xem kết quả đã.

Bên kia Tiền Tiểu Phi còn đang cố gắng, bên này Kim Hàn cùng Khổng Tiêu ngồi đánh giá lẫn nhau. Hiển nhiên cả hai đều thấy người kia không đơn giản như vẻ bề ngoài. Là địch hay bạn? Tại nơi giang hồ phân loạn này, câu hỏi này thật đúng là khó trả lời.

Đánh giá xong xuôi, Kim Hàn đột nhiên mỉm cười, mở miệng nói: “Huynh đài cứ như vậy đem thiệp mời ra, không sợ gặp phiền toái sao?”

“Ngươi là nói các ngươi hay người khác?” Khổng Tiêu cũng cười, “Nếu là các ngươi, ta không đưa thiệp ra các ngươi cũng tự đi tìm, nếu là nói đến người khác...” Khổng Tiêu dừng một chút, ánh mắt lộ ra tia hưng phấn, “Ta còn ngại mấy ngày gần đây quá thái bình mà.”

Kim Hàn chợt hiểu, người này đang cố ý khiêu khích hắn, cũng như tất cả những người đã nhìn thấy thiệp mời. Ý hắn là “Thiệp mời ở ngay đây, có bản lĩnh đến lấy!”

Sách, đúng là một kẻ cuồng vọng, Kim Hàn thầm nghĩ trong lòng. Mà đằng sau cuồng vọng thường là thực lực, mà như thế... cũng có nghĩa là nguy hiểm.

Mới nghĩ tới đó, tiếng bước chân Tiền Tiểu Phi đã vang lên. Hắn hoàn toàn không biết hai nam nhân vừa tiến hành một phen “giao lưu” sau lưng mình, mà đang sung sướng vì dễ dàng đắc thủ.

“Thật đúng là, hắn nói trúng mắt rồi,” Tiền Tiểu Phi hưng phấn ngồi bên Kim Hàn, sau đó từ trong lòng lấy ra một mảnh vải vàng, đặt lên trên bàn, “ta tùy tiện trên đường tìm một người, liền lấy được cái này à!”

Kim Hàn nhìn mảnh vải giống hệt của Khổng Tiêu trên bàn, không nói gì. Xem ra chuyện Tiền Tiểu Phi là móc túi không phải là giả.

Tiền Tiểu Phi vẫn đang chìm trong hưng phấn, Kim Hàn lại đang có phần bội phục Tiền Tiểu Phi, riêng Khổng Tiêu cảm lấy miếng vải trên bàn, cẩn thận quan sát, sau đó vẻ mặt trở nên kỳ quái.

“Các ngươi... rốt cuộc là ai?”

Kim Hàn nghe vậy lập tức cảnh giác, ánh mắt cẩn trọng nhìn Khổng Tiêu: “Có ý gì?”

“Huynh đài đừng khẩn trương,” Khổng Tiêu thấy thế vội nói, “Ta không có ác ý, chính là cảm thấy hứng thú với thiệp mời mà vị thiếu hiệp này lấy về thôi.”

Tiền Tiểu Phi thấy thế, tinh thần phấn chấn, hỏi: “Sao vậy, thiệp mời này có vấn đề?”

“Không phải thiệp mời có vấn đề, mà là...” Khổng Tiêu cười khò, “Nếu ta không nhìn lầm, các ngươi vừa đem thiệp mời của thiên hạ đệ nhất thần thủ ‘Điều Không Không’ ... trộm đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Chuyện gì đang diễn ra, Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi thực ra cũng không hiểu rõ lắm, người cũng không thể trông cậy vào một kẻ mới tới thời đại này có bốn năm, lại lúc nào cũng ru rú trong Xuân Phong Môn, cùng một kẻ khác vừa mới tới đây có một tháng, cũng chỉ ở trong Xuân Phong Môn hiểu ngay được người được mệnh danh là giang hồ thần thủ là ai, lại nổi danh đến mức nào.

“Điều không không... Ai vậy?” Hai miệng một lời.

Khổng Tiêu vừa đưa chén trà lên miệng, liền bị sắc phun cả ra. Hắn nhìn chăm chăm hai người như nhìn người ngoài trái đất, ngữ khí cực độ ngoài ý muốn: “Các ngươi không phải vừa ra giang hồ chứ?”

Nói theo cách nào đó cũng đúng, cho nên hai người đều trịnh trọng gật đầu.

Nhận được lời khẳng định, Khổng Tiêu bất khả tư nghị á khẩu: “Giang hồ bây giờ càng ngày càng khó đi lại...”

Tiền Tiểu Phi cho rằng câu cảm thán của Khổng Tiêu có thể lý giải thành “Giang hồ tân nhân (người mới) tố chất càng ngày càng cao, cạnh tranh xã hội tăng lên, tình trạng cạnh tranh ngày càng kịch liệt”.

Khổng Tiêu biết hai người đang chờ hấn giảng giải, cũng không dài dòng thêm, nói: “‘Diệu Không Không’ chính là truyền nhân của ‘Không linh truy nguyệt thủ’ đã quy tiên, không chỉ kế thừa được uy danh, khinh công cùng với dị dung thuật của tổ tông, lại còn đem nó phát dương quang đại, trở thành một phái. Nghe nói trên đời không có gì hấn không trộm được, hơn nữa thứ hấn lấy thường là kỳ trân dị bảo trên đời hiếm thấy, càng khó trộm càng thích, cho nên giang hồ vẫn lưu truyền một câu, chính là ‘Diệu thủ không không, sờ xúc tức không’, chỉ cần hấn muốn có, không cần biết người khác có muốn cho hay không.”

Tiền Tiểu Phi bị Khổng Tiêu giảng giải đến thần hồn điên đảo, chỉ thấy hấn sùng bái nói: “Diệu Không Không thật là lợi hại nga, ta thật muốn bái hấn làm thầy...”

Hai nam nhân còn lại mỗi người một vẻ, liếc nhìn Tiền Tiểu Phi một cái. Ánh mắt của Kim Hàn đương nhiên là bất đắc dĩ, còn Khổng Tiêu là ngạc nhiên ngoài ý muốn. Bất quá trong lòng cả hai đều nghĩ đến một điều, chính là nếu Diệu Không Không mà nghe thấy câu vừa rồi, chắc chắn sẽ bị chọc đến tức chết, người kia chẳng lẽ đã quên thần thái hấn sùng bái vừa mới bị hấn trộm mất thiệp mời rồi sao!

Khổng Tiêu rất nhanh liền khôi phục lại, hấn không tiếp tục nghe Tiền Tiểu Phi hồ ngôn loạn ngữ, tiếp tục nói: “Bất quá hấn cũng thần bí như sư phụ

mình, trên giang hồ không có ai thực sự gặp qua Diệu Không Không, cũng không có ai biết hấn là nam hay nữ là béo hay gầy, tư liệu về hấn chỉ đều là tin đồn nhảm. Chính là không biết lúc thiếu hiệp lấy thiệp mời, có hay không thấy rõ diện mạo người nọ? Tuy có thể là đã dị dung, nhưng cũng xem như là tin tức trần quý đi.”

Khổng Tiêu cũng đành phải thất vọng, vì Tiền Tiểu Phi ngay lập tức tiếc nuối lắc đầu. Hấn vừa rồi chỉ chú ý nhìn vào phần dưới eo người ta (dê!), cũng là chỗ dễ xuất hiện thiệp mời nhất, căn bản không chú ý đối phương hình dáng như thế nào.

Lời nói của Khổng Tiêu làm cho Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi không hện mà cùng liếc mắt nhìn nhau (liếc mắt đưa tình?), bọn họ không nghĩ lại gặp phải nhân vật lợi hại như vậy. Chuyện về Diệu Không Không trong tai hai kẻ hiện đại không khác gì nghe bình thư, cảm giác như người không có thật. Kết quả không chỉ có thực, mà còn bị bọn họ trêu chọc.

Nhìn phản ứng của hai người, Khổng Tiêu cảm thấy hứng thú: “Thiếu hiệp có thể trộm thiệp mời trong tay Diệu Không Không, nói vậy tài nghệ cũng không kém, như thế nào bây giờ lại thấy do dự?”

“Ta cảm thấy mình gặp phải phiền toái không cần thiết rồi thôi.” Tiền Tiểu Phi có gì nói vậy.

“Thiếu hiệp cũng không cần nghĩ vậy,” Khổng Tiêu mỉm cười nói, “Ở trên giang hồ biết càng nhiều người thì càng có lợi, cho dù có đắc tội một chút, không chừng ngày nào đó cũng có thể trở thành đại ân. Huống chi giang hồ nhân sĩ trong lòng luôn có chút trọng anh hùng, biết đâu Diệu Không Không kia lại coi trọng thiếu hiệp a.”

“Như vậy sao...” Tiền Tiểu Phi cảm thấy chính mình lại học được thêm một điều.

Nhiều năm sau nếu Tiền Tiểu Phi nhớ tới lời Khổng Tiêu nói hôm nay, nhất định sẽ cảm thấy nửa đầu rất có đạo lý. Còn nửa câu về Diệu Không Không... chẳng bao lâu sau sẽ bị sự thật tàn khốc chứng minh là hoàn toàn sai lầm.

“Nha, nói nhiều như vậy ta còn chưa biết tôn tính đại danh của nhị vị, là người môn phái nào đâu!” Khổng Tiêu tựa hồ vừa nghĩ ra vấn đề này.

Kim Hàn lạnh nhạt nói: “Tại hạ Kim Hàn”. Bốn năm mưa dầm thấm đất làm Kim Hàn cũng ăn nói như một cổ nhân.

Tiền Tiểu Phi ngược lại, kết giao được một bằng hữu mới, giọng nói tràn đầy vui vẻ: “Ta là Tiền Tiểu Phi.”

“Tại hạ Khổng Tiêu, là một giang hồ du hiệp. Không biết nhị vị là ở sư môn nào?” Khổng Tiêu hai tay ôm quyền, nói thật hào sảng.

Sư môn? Tiền Tiểu Phi tự hỏi một lúc, nếu nói tới môn phái thì chỉ có thể trả lời là “Xuân Phong Môn”, nhưng cũng thật rõ ràng là mấy từ này không thể nói ra.

Nhìn Tiền Tiểu Phi sốt ruột bộ dáng, Kim Hàn chỉ thấy thật dư thừa, nói chính mình cũng là du hiệp sơ nhập giang hồ là xong rồi. Nghĩ vậy, hấn vừa muốn mở miệng, bên kia Tiền Tiểu Phi đã nói ra một lời đủ để giam cầm hấn cả đời:

“Kim Tiền Bang!”

“Kim Tiền Bang?” lập đi lập lại cái tên chưa bao giờ được nghe qua, Khổng Tiêu tự hỏi một lúc, sau đó hoàn toàn hiểu rõ, “Một Kim một Tiền Kim Tiền là ta, ha ha, đúng là tên hay, ngụ ý sâu xa a.”

Kim Hàn không để ý Khổng Tiêu trêu chọc, ngay khoảnh khắc nghe được cái tên kia, trong lòng hấn liền sinh ra một cảm giác khó diễn tả thành lời, giống như chỉ có ba chữ đã đem tất cả ý đồ muốn phân rõ khoảng cách với Tiền Tiểu Phi của hấn tan thành mây khói, chỉ cảm thấy mình có lẽ giống cái tên kia, tiếp tục cùng Tiền Tiểu Phi dây dưa, cho đến khi không tách ra được nữa. (hảo hảo, anh tiên tri được đấy XD)

Không tách được ra... Đối với Kim Hàn việc này thực sự đáng sợ, nói hấn chán ghét không bằng nói hấn sợ hãi, loại sợ hãi loại cục diện mình không thể

không chế.

Tiền Tiểu Phi nhìn tới phản ứng của Kim Hàn, toàn bộ chú ý đều dồn lên Không Tiêu: “Tên rất là hay đi, hắc hắc, ta bỗng nhiên nghĩ ra thôi, được rồi, về sau liền dùng tên này lưu lạc giang hồ, nếu có ngày Không Tiêu ngơoi nghe được Kim Tiền Bang, nhất định phải nhớ tới chúng ta a!”

“Đó là tự nhiên.” Không Tiêu cười, “Hai người Kim Tiền Bang các ngơoi, muốn quên cũng khó a.”

Không Tiêu đối với việc Tiền Tiểu Phi không gọi mình là thiếu hiệp hay gì gì đó mà gọi thẳng tên, cảm thấy vô cùng thống khoái. Hắn cũng chán ghét cái loại danh hiệu nghìn người như một này, cái gì thiếu hiệp, hiệp sĩ, đại hiệp, tráng sĩ linh tinh, vừa nghe đã thấy mất mỹ cảm, còn không bằng thống khoái nghe tên mình.

“Như vậy xem ra, nhị vị quyết định dùng danh hiệu này đi tham gia khánh công yến?”

“Đương nhiên.” Tiền Tiểu Phi gật đầu mạnh, thật vất vả mới nghĩ được cái tên hay vậy, tự nhiên phải dùng luôn thôi. Đồng thời cũng có thể che dấu thân phận của Kim Hàn nữa.

“Nếu nói như vậy...” Không Tiêu nghe vậy nhú nhú mày, đưa ra một vấn đề khó khăn, “Ngơoi dùng thiệp mời này chỉ sợ không thích hợp lắm.”

Hai người lập tức hiểu được ý tứ của nam nhân. Sự thực là vậy, nếu là của tiểu bang phái nào đó thì tốt rồi, đằng này lại là thiệp mời của Diệu Không Không, nếu đến dự tiệc rất có khả năng bại lộ, tuy nói chưa có ai gặp qua Diệu Không Không, cũng không có nghĩa không có cách nào vạch trần. Hôn nữa, dù Diệu Không Không không vạch trần bọn họ, họ cũng sẽ vì thân phận thân thù mà bị chú ý, chuyện này cũng không phải gì hay ho.

Tiền Tiểu Phi vì vấn đề mời này bắt đầu phiền não, Kim Hàn lại nhìn Không Tiêu, nói: “Không Tiêu huynh nếu đã nói như vậy, hẳn là đã thay chúng ta nghĩ đôi sách rồi đi.”

Không Tiêu đầy thâm ý tươi cười, nói: “Kim Hàn huynh quả thật trí tuệ hơn người, tại hạ có một kế, bất quá có thành hay không còn xem năng lực của Kim Tiền Bang nhị vị.”

“Biện pháp gì, ngơoi mau mau nói a.” Tiền Tiểu Phi có chút sốt ruột.

Không Tiêu nói: “Thiệp mời này tuy nói là hết sức xa hoa, nhưng cũng không phải thiên y vô phùng (áo trời không vết may, ý nói hoàn hảo), nếu tên Diệu Không Không là thêu lêu, nhị vị sao không tìm người tháo ra thêu lại một lần, đổi thành Kim Tiền Bang đâu?”

“Nói thì dễ, nhưng mà...” Tiền Tiểu Phi cẩn thận nhìn thiệp mời một lần, phát hiện ra từng đường châm trên mặt đều cực kỳ kín kẽ cùng tinh xảo, căn bản không phải nói gỡ là có thể gỡ, càng đừng nói tới thêu lại.

Kim Hàn biết Không Tiêu nếu đưa ra kế sách nhất định là đã suy nghĩ chu đáo, nên không lên tiếng, mà chờ đợi nam nhân nói tiếp.

Quả nhiên, Không Tiêu nghe thấy Tiền Tiểu Phi oán giận nói xong, mỉm cười tiếp tục: “Đối với tú nữ bình thường mà nói, việc này tự nhiên là vô cùng khó, nhưng với ‘Thệ ảnh châm’ Niếp Hiểu Nhã, đây chỉ là chuyện rất nhỏ.”

” ‘Thệ ảnh châm’ Niếp Hiểu Nhã?” Tiền Tiểu Phi nhắc lại cái tên lần đầu nghe được, cảm thấy mới mẻ, “lại là ai nữa?”

Không Tiêu nói: “Nghe nói người này tú công thiên hạ không ai bằng, vật thêu ra đều là không linh tiên hoạt (đẹp đến sống động) như thật, nhưng không dễ dàng xuất thủ, giang hồ đồn đại nàng chỉ thêu cho những người đặc biệt, về tiêu chuẩn thế nào là đặc biệt... chỉ sợ chỉ có chính nàng biết. Người này giao thiệp vô cùng rộng, từ quan lớn quý nhân tới khát cái ven đường đều biết đến, có thể nói sau lưng ắt có tổ chức lớn đỡ đầu, xem như giang hồ đệ nhất kỳ nữ tử.”

Đây là lần thứ hai trong hôm nay Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi nghe được tên một người trong giang hồ, mỗi người đều là một kỳ nhân. Hai người bọn họ bắt đầu cảm thấy giang hồ quả thật là một nơi bất khả tư nghị, giống như tùy tiện bắt lấy một người, cũng nhất định có chỗ độc đáo không thể khinh thường. Tiền Tiểu Phi bây giờ giống như đang trong trò [Tiền kiểm khách ***], *** chủ Lý Tiểu Diêu chưa bao giờ nghĩ mấy người bình thường tới *** ngủ trọ kỳ thực chẳng có ai bình thường, người nào cũng có thể làm cho giang hồ đảo điên thiên hạ đại loạn, mà lại còn có vô số người như thế tập trung trong khách *** cũ nát của hắn, mỗi ngày ăn ngủ không có chút nào khác thường. Mà Tiền Tiểu Phi chính là một người thường vô tình lạc vào nơi đó, mỗi ngày trôi qua vừa mới mẻ, vừa ngoài ý muốn.

Tiền Tiểu Phi bấy giờ chưa từng nghĩ tới, nhiều năm sau hắn cùng Kim Hàn cũng trở thành những kẻ không thể khinh thường trên giang hồ, trở thành truyền thuyết cùng thần thoại trong miệng vô số kẻ sơ nhập giang hồ. Bởi vì hắn quên mất một điều, gần đèn thì rạng, mà gần mực thì đen, ở chung một thời gian dài với một kẻ bất thường cũng sẽ trở nên bất thường.

Kim Hàn vẫn luôn nghe Không Tiêu nói chuyện, cho nên khi hắn vừa nói xong, Kim Hàn lập tức tiếp lời: “Xem ra Niếp Hiểu Nhã kia tựa hồ không dễ dàng thêu cho người ta...”

“Vậy ra mới nói thành công hay không còn phải xem nhị vị Kim Tiền Bang năng lực.” Không Tiêu cười, “Ta không giao thiệp nhiều với nàng, chỉ có thể nói đến thế, nếu nhị vị cảm thấy cách này của tại hạ có thể dùng, vậy đến phía bắc hai trăm dặm ngoại Tú Lam trấn, Niếp Hiểu Nhã ở tại Tiên Nguyệt Lâu.”

“Đã tạ Không Tiêu huynh chỉ điểm.” Kim Hàn hai tay ôm quyền.

Tiền Tiểu Phi xem thực không vừa mắt, rõ ràng là người hiện đại, làm chi giống mấy kẻ mấy trăm năm trước, hẳn quyết định lúc nào rảnh rồi phải dạy cho Kim Hàn mấy cách cảm tạ hay ho của người hiện đại, tỳ như...

“Thank you!” Tiền Tiểu Phi rất phong độ tiến đến bắt tay Không Tiêu.

“Này...?” Không Tiêu nghi hoặc kèm bắt lực nhìn về phía Kim Hàn, xem ra Kim Hàn là người duy nhất có thể giải thích tình cảnh trước mắt, dù sao Kim Hàn nói thế nào cũng là một nửa của Kim Tiền Bang, ít nhất cũng lý giải được hành động của Tiền Tiểu Phi.

Thực may mắn, Không Tiêu đoán đúng rồi. Chỉ thấy Kim Hàn bắt lực tròn trắng mắt nói: “Đó là hẳn đang cảm tạ ngươi.”

“Nga,” Không Tiêu cũng chưa hiểu rõ, chỉ có thể hòa theo Tiền Tiểu Phi, “Không cần cảm tạ.”

Kim Hàn nhìn tình cảnh trước mắt, buồn cười đến nói không lên lời.

Đúng lúc này, Không Tiêu như cảm thấy gì đó, bỗng nhiên nhìn ra phía cửa sổ. Từ trong mắt hắn, Kim Hàn nhìn thấy nét kinh ngạc thoáng quá, bất quá hắn nhanh chóng quay đầu lại, nói: “Nhị vị nếu muốn tới khánh công yến, vậy mau mau đi tìm Niếp Tiểu Nhã, tại hạ còn có việc phải làm, chỉ sợ phải cáo từ trước.”

“Bảo trọng” Kim Hàn thần nhiên nói.

Còn lại Tiền Tiểu Phi thật tự nhiên vẫy vẫy tay: “Tái kiến.”

Thân ảnh Không Tiêu rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt hai người, trên bàn chỉ có lại Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi.

“Chúng ta cũng đi thôi, Tiền Tiểu Phi hồi thần, nói “Vừa rồi kg không phải nói nếu không đi tìm Niếp Tiểu Nhã liền không tới nổi khánh công yến sao.”

“Quả thật phải nhanh một chút...” Kim Hàn trầm ngâm, sau đó kỳ quái nhìn Tiền Tiểu Phi, “Bất quá cũng không đi ngay, ta bây giờ đang có hứng thú nha, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, cư nhiên trộm được thiệp mời của Diệu Không Không...”

“Kỳ thực cũng không hoàn toàn bằng kỹ thuật...” Tiền Tiểu Phi ngượng ngùng gãi đầu, nếu người ngoài đi rồi hẳn cũng không việc gì phải giấu nữa, chỉ thấy hắn chậm rãi lấy ra một bao đồ vật, vừa mở ra vừa nói, “Tay nghề là phần mềm, nhưng phần cứng cũng rất trọng yếu, ta có thể trộm được công lao lớn là ở chỗ nó...”

Trước mắt Kim Hàn là một đồng muôn màu muôn vẽ công cụ móc túi, lưỡi dao, nhíp, nam châm linh tinh hẳn có thể gọi tên, nhưng phần đa là những thứ hình thù kỳ quái chưa từng gặp qua, tựa như người máy tương lai trong tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, có nhiều xúc tu, phức tạp cùng tinh xảo.

“Ở đây có thứ lão đại cho ta, có thứ tiện tay mượn của các huynh đệ, còn có rất nhiều phải mua từ chợ đen, có thể nói tất cả các loại công cụ móc túi tân tiến nhất đều ở đây...” giọng nói Tiền Tiểu Phi trở nên đầy tự đắc.

Kim Hàn gật đầu, hẳn tin tưởng với mấy thứ này, trên đời không có ví của ai có thể thoát khỏi ma chường Tiền Tiểu Phi.

Trong lòng Kim Hàn bỗng nhiên có chút đồng cảm với Diệu Không Không chưa từng gặp mặt, nếu hắn biết mình thua trong tay khoa học kỹ thuật thế kỷ hai mốt, không biết là vui mừng mỉm cười hay vẫn là không cam lòng học mấu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tú Lam trấn thực ra không lớn, nhưng lại đặc biệt phồn hoa, mà loại phồn hoa này lại không giống với Thiên Bảo trấn. Thiên Bảo trấn là vì có vị trí đầu mối trung chuyển nên mới náo nhiệt phi phàm, còn nơi này dân chúng rõ ràng đều là người giàu có, ven đường có rất nhiều tiệm đồ cổ, tiệm tơ lụa xa hoa. Dân cư tựa hồ rất thích tơ lụa, nhất là đồ thêu, bởi vì trên quần áo mỗi người đều có một hai chỗ tú công.

“Ngươi nói coi, một người có thể nào khiến cho kinh tế của cả một trấn tăng trưởng?” Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên hỏi.

Kim Hàn mặc danh kỳ diệu liếc nhìn hắn: “Cái đầu quái gỡ của ngươi lại đang nghĩ cái gì?”

Hai người lúc ấy đang đứng ở đầu đường Tú Lam trấn. Bọn họ dùng nửa ngày mới mượn được xe ngựa tới đây, mà giờ chỉ còn cách khánh công yến năm ngày.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy Thệ ảnh châm kia quả thực rất lợi hại.” Tiền Tiểu Phi nói.

Kim Hàn nghe vậy kỳ quái nhướn mày: “Chưa gặp đã biết sao? Ta tưởng chỉ nữ nhân mới có giác quan thứ sáu chứ.”

“Ai bảo vậy,” Tiền Tiểu Phi bực bội nói, “Chỉ là cảm giác của ta có chút mất mát thôi!”

“Thì ra là thế...” Kim Hàn phớt lờ không thèm tin, làm cho Tiền Tiểu Phi càng thêm tức giận.

Bất quá, hai người cũng không đấu khẩu nữa, mà dừng lại nhìn một tấm biển. Đó là một cái bảng hiệu rất đặc biệt, không giống bảng bình thường làm bằng gỗ được sơn chữ lên, khối bảng hiệu này được bao bởi lụa xanh nhạt, mặt trên dùng tơ vàng thêu thành ba chữ phiêu dật – Tiên Nguyệt Lâu.

“Xem ra chúng ta đến nơi rồi,” Kim Hàn thấp giọng nói. Hắn vừa chuẩn bị bước vào cửa, lại cảm thấy tay mình bị kéo kéo, liền quay đầu lại kỳ quái nhìn Tiền Tiểu Phi đang giữ chặt cánh tay mình, “Làm sao vậy?”

“Cứ như vậy vào cũng không tốt lắm...” Tiền Tiểu Phi có chút chần chừ.

Kim Hàn nhướn mày, chờ câu tiếp theo.

“Ta có cảm giác... vào một cái trang viên...” Tiền Tiểu Phi nói tiếp.

Kim Hàn không nói gì, chỉ gõ nhẹ lên đầu Tiền Tiểu Phi, sau đó nói: “Người có phải xem nhiều tiểu thuyết quá không, tên cứ có chữ ‘lâu’ đều sẽ là một trang viên? Mờ to mắt ra mà nhìn, đây rõ ràng là tú trang!”

Tiền Tiểu Phi nhìn theo hướng Kim Hàn chỉ, quả nhiên thấy vài hòa kê đang chạy qua chạy lại bận bịu, còn có mấy nữ nhân đang lựa chọn tú phẩm – đứng ở cửa thôi cũng có thể nhìn vào đại đường.

Kim Hàn cũng mặc kệ hắn luôn, đi thẳng vào, Tiền Tiểu Phi chỉ có thể oan oan uổng uổng đuổi theo, miệng thì thầm: “Ai bảo nàng đặt cái tên mơ hồ như vậy...”

Thấy khách nhân bước vào, bảo đường lập tức chạy tới nghênh đón, cười nói: “Nhị vị khách quan muốn loại tú phẩm nào? Nếu nơi này không có, chúng ta có thể dựa theo yêu cầu của ngài thêu.”

“Chúng ta muốn tìm Niếp Hiểu Nhã.” Kim Hàn không tốn hơi dài dòng.

Bảo đường đầu tiên là sừng sốt, sau đó cười nói: “Lão bản của chúng ta không dễ dàng gặp người khác, càng không dễ gì thêu cho người ta.”

Tiền Tiểu Phi trong lòng nghĩ, Niếp Hiểu Nhã kia là lão bản ở đây sao, sách, quả nhiên là nữ nhân mạnh mẽ.

Kim Hàn không chút dao động, nói: “Không dễ nghĩa là chúng ta vẫn có cơ hội, đúng không?”

Bảo đường cũng cười: “Đương nhiên, gặp hay không đều ở lão bản, ta chỉ nhắc nhở nhị vị thôi. Khách quan xin chờ, ta sẽ quay lại ngay.” Bảo đường xoay người lên lầu, phòng chừng là đi bẩm báo.

“Cũng không biết nàng có gặp chúng ta không nữa...” nói là Tiền Tiểu Phi hỏi Kim Hàn, chỉ bằng bảo hán đang lăm lăm một mình thì đúng hơn.

Kim Hàn im lặng, cau mày nhìn lầu hai.

Kỳ thực trong lòng hai người đều có chút không chắc chắn, giang hồ đối với họ quá xa lạ, tuy là Kim Hàn đã chết đi Xuân Phong Môn suốt bốn năm. Bọn họ lúc này đã bước một chân vào vòng thị phi, lại không biết người giang hồ có bao nhiêu loại tật xấu, bao nhiêu các kiểu quy củ cổ quái, đi sai một bước mạng nhỏ liền xong luôn, khẳng định không thể nào ghi danh sử sách.

Bảo đường rất nhanh đi xuống, trên tay cầm một mảnh giấy tuyên thành, đưa cho hai người rồi nói: “Đây là câu hỏi của lão bản chúng ta, nàng nói nếu câu trả lời của nhị vị khiến nàng vừa lòng, vậy sẽ gặp nhị vị.”

Bảo đường nói xong liền đưa hai người tới thiên đình, lau lau bàn rồi rồi đi tiếp tục tiếp đón khách nhân, để Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi lại mặt to trừng mắt nhỏ.

Tiền Tiểu Phi nhìn nhìn cuộn giấy trên bàn, khiếp đảm nói: “Ta từ nhỏ đến lớn chưa từng đi thi a.”

Xem ra không chỉ có học sinh mới sợ thi.

Hai người tới gần, đọc kỹ câu hỏi, đề mục không nhiều, chỉ có ba – đối xử ra sao với người phụ lòng mình, đối xử ra sao với người si mê mình, đối xử ra sao với người vừa si mê vừa phụ mình.

“Đây là loại câu hỏi gì a, nhìn chẳng khác nào mấy câu khẩu hiệu!” Tiền Tiểu Phi đau đầu.

Kim Hàn vẫn yên lặng, xem ra hắn cũng lần đầu gặp loại câu hỏi này.

“Nữ nhân lúc nào cũng thích mấy thứ cổ quái khó hiểu này...” Tiền Tiểu Phi tiếp tục oán giận.

Cuối cùng, Kim Hàn mở miệng: “Cũng không có nhiều thời gian, bắt đầu nhanh nhanh lên.”

Tiền Tiểu Phi nghe lời, lập tức ngồi vào bàn, nhưng lại chậm chạp không cầm bút: “Nhưng phải trả lời như thế nào mới được a!”

“Nghĩ thế nào nói vậy đi, thật sự không được cũng còn cách khác...” Kim Hàn nói.

“Cách khác...” Tiền Tiểu Phi nghi hoặc nhìn Kim Hàn, “Còn có cách khác sao?”

Kim Hàn mặt vẫn thẳng tưng, nhưng lời nói lại làm Tiền Tiểu Phi dựng tóc gáy: “Ta cũng không ngại dùng bạo lực...”

Tiền Tiểu Phi nghĩ ngay tới vô số ngân châm giấu trên người Kim Hàn... Ác hản ~ vì sinh mệnh, nữ nhân kia tốt nhất là nên gặp bọn họ đi. Amen.

Tiếp đó, hai người cùng nghĩ đáp án, sau đó bắt đầu trao đổi, nhưng không đạt tới kết quả. Đáp án của Tiền Tiểu Phi là “quên, yêu, chờ”, đáp án của Kim Hàn lại là “Giết, lấy, không biết”. Theo Kim Hàn giải thích, câu hỏi cuối cùng đã vượt qua khả năng lý giải của hắn, cho nên hắn quyết định bỏ qua.

Nhìn đáp án của hai người, chỉ có thể thấy một điều – quả thật là tinh tú ngắn gọn a.

Bài thi chỉ có một, đáp án phải thống nhất, cuối cùng thông qua phương pháp nguyên thủy nhất, cũng là hữu hiệu nhất – oản tù tì, lời giải cuối cùng cũng ra lò.

Quên. Gả. Chờ.

Đáp án đã có, chỉ còn lại vấn đề viết. Chỉ thấy Tiền Tiểu Phi xắn tay áo, khí thế bùng bùng, cầm bút lông, sau đó đứng yên: “Ta không được đi học, đáp án bài thi phải viết như thế nào a, có cần mỗi câu trả lời thêm một dấu hai chấm không?”

Kim Hàn bó tay nói: “Có mỗi ba chữ cách thức cái gì a!”

Tiền Tiểu Phi phản bác: “Đây là một loại mỹ cảm nha, thật là, nhanh lên nói coi!”

Không ngờ, ánh mắt Kim Hàn chợt trở bên âm trầm: “Không biết, ta cũng chưa từng đi học...”

Nhắc bút đã lâu như vậy, gió lạnh thổi qua cửa sổ, một giọt mực từ đầu bút lông rơi xuống.

Tiền Tiểu Phi cuối cùng quyết định không dây dưa thêm nữa, chính là lúc hạ bút không quên lâu bầu: “Cái gì mà phổ cập giáo dục bắt buộc chứ, căn bản là nói láo...”

Bào đường đưa đáp án của hai người lên lầu, chỉ một lúc sau đã chạy xuống, nói lão bản muốn gặp họ.

Dễ dàng tới bất ngờ làm cho Tiền Tiểu Phi nhất thời không kịp thích ứng, hắn còn nghĩ Niếp Hiểu Nhã sẽ vì cái đáp án siêu ngắn của họ mà từ chối gặp mặt chứ.

Bào đường đem hai người tới cửa nhà các lầu hai, sau đó ly khai. Cùng lúc, từ bên trong, một tiếng nói ôn nhu truyền ra: “Người tới là khách, mời vào.”

Hai người đẩy cửa vào. Trong phòng trang trí mộc mạc nhưng không mất đi nét thanh lịch, trên vách đầy những tú phẩm tinh xảo động lòng người. Giữa phòng đặt một khung thêu, mặt trên còn một tú phẩm chưa làm xong, còn nữ nhân đang ngồi trước khung thêu.

Nga, mặt thon dài, làn mi tinh tế, mũi nhỏ, đôi môi nhạt màu, nữ nhân này không thể gọi là tuyệt sắc, nhưng lại có một vẻ điềm tĩnh khó tả. Đáng ra, nữ tử như vậy không thể làm cho nam nhân vừa gặp đã sinh ra cảm giác khác thường, nhưng sự thật từ cửa vào Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn đã cảm thấy không tự nhiên, đó là bởi vì ánh mắt nàng.

Biết nói thế nào, nữ nhân lúc này đang dùng một biểu tình kỳ lạ nhìn chằm chằm hai người, Tiền Tiểu Phi xem ánh mắt kia giống như mấy bà tám hàng xóm nghe được tin hàng giảm giá liền lao đi như điên, kết quả phát hiện đó là tin vịt, hơn nữa còn mua đắt hơn bình thường.

“Vị đại tỷ này, chúng ta... có gì không ổn sao?” Tiền Tiểu Phi bị nhìn thực sự khó chịu, rốt cuộc nhịn không nổi mở miệng hỏi.

“Đại, đại tỷ?” Nữ nhân xem ra bị đá kích tương đối lớn, nguyên lai tuổi tác đối với nữ nhân thời nào cũng là cấm kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tiền Tiểu Phi rất nhanh liền hiểu được vấn đề, vội vàng nói: “Không, không, cái kia... Ân... Là tôn xưng, chính là như vậy, chúng ta có việc muốn nhờ thôi, tự nhiên muốn dùng tôn xưng.”

Nhìn sắc mặt nữ nhân dần dần dịu đi, Tiền Tiểu Phi trộm lau mồ hôi, chính là cảm thấy thật oan uổng, nữ nhân trước mắt ít nhất cũng gần ba mươi, tuy thoát nhìn không lớn tuổi nhưng tuyệt đối thành thực, cho nên hẳn cảm thấy gọi là đại tỷ là thích hợp nhất rồi, bất quá, không nghĩ tới...

“Xin hỏi người là ‘Thệ ảnh thâm’ Niếp Hiểu Nhã sao?” Kim Hàn thực thông minh, xưng hô ngắn gọn, dùng danh hào thay thế.

“Các người vừa mới trả lời câu hỏi của ta, nhanh như vậy đã quên sao?” Niếp Hiểu Nhã thân nhiên châm chọc.

Kim Hàn cũng không để ý tới: “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, cho nên hy vọng có thể mau chóng được người hỗ trợ.”

“Đừng vội,” Niếp Hiểu Nhã ngắt lời Kim Hàn, “Ta còn có vấn đề cần biết rõ.”

Còn có sao! Tiền Tiểu Phi trong lòng khóc thét, sắc mặt Kim Hàn cũng xấu đi. Nữ nhân trước mặt sao lại giống “Mười vạn câu hỏi vì sao” (tên một bộ sách nổi tiếng ở TQ, hỏi & trả lời đủ các loại vấn đề sinh lý hóa thiên văn địa lý luôn) sống vậy a.

Niếp Hiểu Nhã tự nhiên không thể biết suy nghĩ của hai người, mà cho dù nghe được cũng không hiểu cái gì là “mười vạn câu hỏi vì sao”, vậy nên vẫn tiếp tục nói: “Đáp án vừa rồi là của ai trong nhị vị?”

Tiền Tiểu Phi nhanh chóng hồi đáp: “Tổng hợp lại.”

Niếp Hiểu Nhã nhướn mi, hiển nhiên câu trả lời này có chút ngoài dự kiến của nàng, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, nói: “Ta thực có hứng thú với câu trả lời của hai người, ngắn mà đủ, lại đầy thâm ý.”

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn chỉ có thể cười gượng, vì sợ dĩ trả lời đơn giản như vậy là bởi cả hai người cùng không biết dùng bút lông, sợ viết nhiều càng xấu mặt. Nói cách khác, cũng có thể coi như hai người họ cũng biết mình biết ta đi.

Niếp Hiểu Nhã nói tiếp: “Nhìn câu trả lời của nhị vị, ta nghĩ người tới là một cô nương, không nghĩ lại là hai đại nam nhân.”

Cảm xúc không hề che giấu, người bình thường ai cũng có thể thấy giọng nói của nàng đầy chán ghét.

Tiền Tiểu Phi lúc này mới biết, nguyên lai khi vào cửa khiến cho Niếp Hiểu Nhã giật mình, đó là bởi vì nàng tự đoán nhầm tự chịu đã kích.

“Ta từ khi mở Tiên Nguyệt Lâu, không mấy khi tiếp đãi nam khách, các người coi như may mắn, có chuyện liền nói đi,” Niếp Hiểu Nhã có chút hưng trí nhìn hai người, “thừa dịp tâm tình hiện giờ không tệ lắm...”

Kim Hàn đang muốn nói, Tiền Tiểu Phi lại nhanh mồm tranh mở miệng trước: “Nữ nhân phải thường xuyên vui vẻ mới có thể trẻ lâu nga.”

Không ngờ Niếp Hiểu Nhã không hề tức giận, ngược lại thú vị nhìn Tiền Tiểu Phi: “Lời này của người nghĩa là sao?”

Tiền Tiểu Phi cũng liền phun một tràng dài: “Người ta mỗi lần tức giận, thân thể sẽ tiết ra một loại hoocmon tri hoãn trao đổi chất, làm tăng tốc độ già đi, đặc biệt đối với nữ nhân càng có ảnh hưởng lớn. Ta là đọc được ở trong một cuốn tạp chí phổ cập khoa học, cho nên có căn cứ khoa học đó nha.” nói tới đây, Tiền Tiểu Phi mới nghĩ tới mình dùng quá nhiều từ ngữ hiện đại, cho nên bắt đầu giải thích: “Trao đổi chất chính là chỉ...”

“Người nói ta đại khái có thể hiểu,” Nữ nhân ngắt lời Tiền Tiểu Phi, “Tuy rằng không hiểu hết...”

“Hiểu được là tốt rồi,” Tiền Tiểu Phi cười nói, “Cho nên, ở góc độ của một nam nhân, ta hy vọng tất cả nữ nhân lúc nào cũng xinh đẹp trẻ trung không cần gian dối.”

“Ha ha, tất cả nữ nhân?” Niếp Hiểu Nhã rút cuộc lộ ra nụ cười đầu tiên kể từ khi gặp mặt, “Còn nhỏ tuổi đã như thế, tương lai khẳng định là một kẻ bạc tình.”

Kim Hàn nhìn nhìn hai người một bộ hiểu rõ vấn đề trước mặt, cảm thấy cần thiết phải nhu nhu huyết Thái Dương một chút. Tiền Tiểu Phi tựa hồ đối với vấn đề chống lão hóa cũng không khác gì nữ nhân, nghiên cứu thật là sâu đi.

“Vừa rồi trả lời câu thứ ba là người sao?” Niếp Hiểu Nhã đột nhiên hỏi.

“Người làm sao biết được?” Tiền Tiểu Phi kinh ngạc.

Niếp Hiểu Nhã thân nhiên liếc nhìn Kim Hàn một cái, nói: “Ta nghĩ, cái vị bên cạnh người này chỉ sợ đọc câu hỏi còn không hiểu đi.”

Lần này Tiền Tiểu Phi càng kinh ngạc, kinh ngạc đến cái gì cũng không hỏi lên lời.

Niếp Hiểu Nhã tiếp tục nói: “Nam nhân chia làm hai loại, có thể nói chuyện và không thể nói chuyện, mà người bên cạnh người này rõ ràng thuộc loại thứ hai.”

Kim Hàn nghe vậy yên lặng nhún nhún vai, tựa hồ cũng thấy may mắn là mình không thuộc loại có thể nói chuyện với Niếp Hiểu Nhã.

Vấn đề đến đây cũng kết thúc, Niếp Hiểu Nhã không dây dưa thêm, mà quay đầu về phía Tiền Tiểu Phi: “Có thể nói cho ta biết vì sao lại là ‘chờ’

không?”

Tiền Tiểu Phi biết Niếp Hiểu Nhã đang nói đến câu hỏi thứ ba, vì thế cũng không giấu giếm, đem quá trình tự hỏi tự trả lời của mình trình bày rõ: “Bởi vì nếu đồng thời tồn tại hai loại tính cách si tình cũng phụ bạc, vậy đương nhiên cuối cùng tính cách tốt sẽ mạnh hơn tính cách xấu, đó là bản tính của con người, cho nên kẻ đó cuối cùng sẽ chọn si tình, như vậy đương nhiên phải chờ lâu.”

Nghe Tiền Tiểu Phi trả lời, Kim Hàn bắt đầu nhủ mảy. Ai nói tính cách tốt luôn chiến thắng, quyền sách nào nói đó là bản tính con người? Tiền Tiểu Phi tên này lại lên con tâng bốc lý luận nhân tính bản thiện của mình nữa.

Bất quá Niếp Hiểu Nhã nghe những lời này dị thường chăm chú, chỉ thấy nàng có chút đắm chiêu, hồi lâu mới nói: “Cuối cùng sẽ là si tình sao... Kết luận nghe thật hay đi...”

Tiền Tiểu Phi mãnh liệt gật đầu, cố gắng gia tăng độ tin cậy.

Niếp Hiểu Nhã cuối cùng hít sâu một hơi, giống như đem nỗi lòng bao lâu nay phóng xuất, thật lâu sau mới nghiêm túc nói: “Vậy các ngươi đến đây làm gì.”

Kim Hàn không nói gì nữa, cho rằng Tiền Tiểu Phi đã gieo hạt, bón phân, phun thuốc trừ sâu xong, chính mình chỉ cần chờ thu hoạch là được.

Tiền Tiểu Phi cũng không phụ hy vọng của hần, nhanh chóng đem thiệp mời trong lòng lấy ra, đưa đến trước mắt Niếp Hiểu Nhã: “Có thể đem danh tự trên đây đổi thành Kim Tiền Bang?”

“Kim Tiền Bang?” Niếp Hiểu Nhã không hiểu nhìn Tiền Tiểu Phi.

Hần lấy tay chỉ chỉ mình cùng Kim Hàn, cười cười: “Ta là Tiền Tiểu Phi, hần là Kim Hàn, chúng ta là lực lượng nóng cốt của Kim Tiền Bang.”

“Ha ha,” Niếp Hiểu Nhã cũng buồn cười, “Chỉ mong không phải cả bang có mỗi hai kẻ nòng cốt các ngươi...”

Niếp Hiểu Nhã nói xong bắt đầu đánh giá thiệp mời, sau đó bất ngờ muốn kêu lên một tiếng kinh ngạc, chỉ thấy nàng ngược mắt lên bất khả tự nghị nhìn Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn: “Có thể lấy thiệp mời của Diệu Không Không, Kim Tiền Bang khả ái của các ngươi cũng không đơn giản a.”

Tiền Tiểu Phi có chút ngưng ngững: “Cái kia... Nguyên nhân có chút phức tạp...”

Niếp Hiểu Nhã cũng không tiếp tục truy hỏi, cười cười nói: “Không mời các ngươi là tứ đại môn phái kia không có mặt, bất quá ta tin tưởng không bao lâu các ngươi sẽ trở thành thế lực mới trong võ lâm, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị thiệp mời đè chết.”

Niếp Hiểu Nhã xem ra có chút đồng bệnh tương lân. Theo con mắt Kim Hàn, tuy không bốn ba tứ xứ giang hồ, nhưng vẫn biết nhất cử nhất động của nó, nữ nhân này quả nhiên không đơn giản.

“Lần này khánh công yến cũng mời ngươi sao?” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có khả năng.

“Ta không thích xuất môn, cũng chán ghét gặp phiền toái, phong trần mệt mỏi cũng tổn thương nữ nhân không kém gì giận dỗi nha.” Niếp Hiểu Nhã nửa thật nửa đùa nói.

Tiền Tiểu Phi cảm thấy nguyên nhân nàng không đi có lẽ không đơn giản như vậy, nhưng cũng không tiện hỏi thêm, bởi vậy cũng không lái nhái gì nữa.

Niếp Hiểu Nhã đánh giá cẩn thận thiệp mời kia, sau đó nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, bất quá các ngươi phải ra ngoài cửa chờ, khi ta thèm không muốn có người trong phòng.”

Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi thức thời đóng cửa ra ngoài, bắt đầu chờ đợi.

Thời gian chờ ngắn ngoài dự kiến, tuy biết Niếp Hiểu Nhã tú công lợi hại, nhưng chưa đầy mười phút sau chiếc thiệp mời có thể nói hoàn toàn không nhìn ra sơ hở đã ra lò, làm cho hai người không khỏi giật mình.

“Thật sự là lợi hại a!” Tiền Tiểu Phi chân thành ca ngợi.

Bất luận là ở thời nào, người ta vẫn luôn thích nghe nịnh nọt, cho nên lời nói của Tiền Tiểu Phi tự nhiên làm cho Niếp Hiểu Nhã thập phần vui vẻ.

“Các ngươi không phải đang vội sao, cho nên ta liền làm nhanh một chút,” Niếp Hiểu Nhã cười nói, “Đây là đãi ngộ đặc biệt đó nha.”

Tiền Tiểu Phi giống như chợt nhớ tới cái gì, chỉ thấy hần không ngừng sờ soạng khắp người, một lúc lâu sau mới tìm ra một chiếc nhẫn bạch kim khắc hoa văn, đem nhẫn đặt vào tay Niếp Hiểu Nhã, nói: “Cái này đưa ngươi, coi như tạ lễ.”

Kim Hàn nhìn cảnh tượng trước mắt, khẽ nhủ mảy, Tiền Tiểu Phi này lúc xuyên việt thì không nước sôi lửa bỏng như vậy lại mang theo toàn những thứ loạn thất bát tao a, đầu tiên là công cụ móc túi, bây giờ lại là nhẫn bạch kim...

Niếp Hiểu Nhã tự nhiên không biết thứ này, chỉ thấy nàng hơi nghi hoặc nhìn Tiền Tiểu Phi, hỏi: “Đây là cái gì? Ban chỉ?”

“Cái này gọi là nhẫn, biểu tượng cho một lời hứa hẹn.” Tiền Tiểu Phi mỉm cười, trông như là nam sinh đang đùa giỡn tiểu cô nương, nói một đồng linh tinh, “Người đeo nói vào tay trái người yêu,” Tiền Tiểu Phi giờ ngón áp út tay trái ra, “Chính là ở đây, hân sẽ yêu người trọn đời trọn kiếp nga.”

Niép Hiểu Nhã có chút mê muội nhìn chiếc nhẫn, nhẫn cũng không phụ lòng người lóe lên ánh sáng mê người, tao nhã lại thần bí. Thật lâu sau, Niép Hiểu Nhã mới phục hồi tinh thần, chỉ thấy nàng đem nhẫn cẩn thận cất vào trong người, sau đó lộ ra nụ cười buồn bã như thiếu nữ: “Sách, rõ ràng mặt búng ra sữa, còn bày trò giả thành thực, căn bản chẳng có mị lực!”

“Ha ha, ta còn có thể lớn mà!” Tiền Tiểu Phi cũng cười, hân cảm thấy Niép Hiểu Nhã giờ phút này đặc biệt xinh đẹp, không chỉ khuôn mặt mà cả khí chất. Chỉ trong nháy mắt ấy, hân đối với nam nhân khiến Niép Hiểu Nhã đau khổ chờ đợi kia nảy sinh một chút tò mò. Sau đó một giây lại cảm thấy chính mình tựa hồ cũng bắt đầu giống mấy bà tám.

“Nếu các người đang vội, ta cũng không giữ lại, bất quá sau này có gì cần hỗ trợ cứ tìm ta, tuy rằng sẽ không miễn phí như lần này, nhưng sẽ có ưu đãi nga, Niép Hiểu Nhã liếc liếc mắt, khoát trả trêu chọc.

Rời khỏi Tiên Nguyệt Lâu đã là buổi chiều, Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi lại mượn một chiếc xe ngựa, bắt đầu phi như bay tới Cổ Vận sơn trang.

Trong xe ngựa, Tiền Tiểu Phi dị thường nhàm chán, liền bắt đầu tẩy máy gói đồ của Kim Hàn. Chỉ thấy vẻ mặt hân đầy tò mò: “Người rót cuộc mang theo bao nhiêu tiền a, như thế nào tiêu mãi không hết?”

Kim Hàn cười khổ: “Có người hy vọng mình mau tiêu hết tiền sao?”

Ai ngờ Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên bùng bùng hưng trí: “Nguyên lai tiền còn có phần của ta a, ha ha, ta biết người là anh em tốt mà!”

Kim Hàn bất đắc dĩ, hân không biết mình có cả ý này nha, tinh thần của Tiền Tiểu Phi phải nói là không thể chỉ dùng từ lạc quan đã có thể hình dung. Đột nhiên muốn trêu chọc hân chút, Kim Hàn cố ý nói: “Ta từ này đã tự hỏi một việc, nếu nam nhân Niép Hiểu Nhã yêu không mang vừa nhẫn của người, người nói phải làm sao?”

“Không thể nào...” Tiền Tiểu Phi lo lắng trầm ngâm, quả là một vấn đề khó khăn, nếu Niép Hiểu Nhã vì thế mà nghĩ mình cùng nam nhân không có duyên phận thì thật không phải! Cô nhân tựa hồ đều rất mê tin a...

Nhìn Tiền Tiểu Phi tựa hồ thật sự phiền não, Kim Hàn nhịn không được cười: “Không cần phải nghĩ nhiều, ta vừa này nhìn một chút, cái nhẫn kia ít nhất là hơn 20mm, trừ phi nam nhân của Niép Hiểu Nhã là vận động viên cử tạ, nếu không chắc chắn chỉ có thể lớn không thể nhỏ.”

Lời nói của Kim Hàn cũng không thể làm Tiền Tiểu Phi yên tâm: “Nhưng lớn cũng không được a...”

“Này...” Kim Hàn nhất thời cũng không có cách nào giải quyết.

Ai ngờ Tiền Tiểu Phi bỗng linh quang chợt lóe, lớn tiếng nói: “Có thể lấy chỉ cuốn vào bên sườn nhẫn, như vậy có thể làm nó nhỏ đi rồi. Dù sao chỗ Niép Hiểu Nhã cũng dư thừa chỉ mà.”

Trong một chiếc xe ngựa, hai đại nam nhân thế kỷ hai mươi mốt vất óc suy nghĩ, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề nhẫn nhỏ cho một nữ tử Minh triều – nguyên lai lãng mạn cũng thực sự đau đầu a.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Từ Tú Lam trấn tới Cổ Vận sơn trang đại khái chỉ mất hai ngày đường, cho nên khi hai người tới nơi mới là sáng ngày chín tháng mười, khánh công yến đương nhiên buổi tối mới bắt đầu, cho nên cả hai trước tiên được an bài chỗ ở.

Bọn họ đương nhiên không có cơ hội nhìn thấy Cổ Vận sơn trang trang chủ, bởi vì đối với loại môn phái nhỏ trên giang hồ đâu đâu cũng có đếm không hết như bọn họ, mấy đại nhân vật như vậy căn bản không thèm chủ động gặp mặt. Kim Hàn đối với việc này thật vui mừng tự tại, còn Tiền Tiểu Phi lại rất không cao hứng.

“Ta còn nghĩ ít nhất còn có thể lập tức thấy trang chủ mà.”

“Người tò mò vậy sao?” Kim Hàn nhún màu, diện mạo mấy người đó hân một chút cũng không muốn nhớ lại.

“Nha, ta thiếu chút nữa quên người đã gặp bọn họ nha,” Tiền Tiểu Phi lấy lại tinh thần, “Nói mau, trang chủ này là dạng Tả Lãnh Thiền hay là loại Nhạc Bất Quần (cái này ai không biết thỉnh xem Tiểu ngao giang hồ)?

Thực rõ ràng, Tiền Tiểu Phi đã vô thức đem mấy người này tự động phân loại, mà theo kiểu phân loại này thì hân tứ đại môn phái kia trong lòng Tiền

Tiền Phi để lại ấn tượng xấu hết mức rồi.

“Tuy nói hai loại người này không tốt lắm, nhưng người so sánh cũng thực thỏa đáng...” Kim Hàn vừa nghĩ vừa cười ra tiếng, “nếu như quả thật phải nói thì, Cổ Bạch kia chính là hỗn hợp của cả hai loại.”

Hỗn hợp của Tà Lãnh Thiên và Nhạc Bất Quần? Tiền Tiểu Phi vì tưởng tượng của mình mà rung mình một cái, tiếp theo hắn lại nghĩ tới một vấn đề thực nghiêm trọng: “Không xong, tứ đại môn phái đều biết người, người xem buổi tối chúng ta phải làm sao a!

Không ngờ Kim Hàn lại không có chút gì lo lắng: “Xuân Phong Môn vốn ở một nơi bí mật, ta bốn năm cũng chưa từng đi lại trên giang hồ, liền ngay cả lúc Xuân Phong Môn bị tiêu diệt ta vẫn luôn ở sau màn chỉ huy, trừ bỏ lão giả hòa ở Thích Thiên Tự ra, không có ai gặp qua ta.

“Có một người gặp cũng không an toàn a.” Tiền Tiểu Phi tiếp tục lẩm nhảm.

Kim Hàn chắc chắn trả lời: “Yên tâm đi, lão gia hỏa kia sẽ không đến. Hắn tự xưng là cùng thế vô tranh, làm sao có thể đến tham dự khánh công yến!”

Sách, cùng thế vô tranh? Tiền Tiểu Phi trong lòng xem thường, nếu thực sự cùng thế vô tranh, nhất định không đời nào tự xưng là cái gì cùng thế vô tranh!

“Chả lẽ... Người quan tâm ta?” Kim Hàn cười quỷ dị, ghé sát bên mặt Tiền Tiểu Phi.

Bất quá Kim Hàn làm cử chỉ này xem ra thật tuấn tú cũng thật tình tứ, nhưng không những không thể mê đảo Tiền Tiểu Phi, ngược lại còn khiến cho tên kia tiện tay đặt lên trán Kim Hàn.

Chỉ thấy Tiền Tiểu Phi nhíu mày, nói như thật: “Không phát sốt a...”

Ngất ~ Kim Hàn sắp điên tới nơi, cảm thấy việc cố gắng tìm kiếm một phản ứng bình thường của Tiền Tiểu Phi là sai lầm lớn nhất suốt nửa đời mình.

Bất quá lúc này đầu sỏ tội đồ lại đang bướng bỉnh cười tươi.

“Hắc hắc, đùa với người thôi! Ta không quan tâm người ai quan tâm người, chúng ta là Kim Tiền Bang a!”

Trong vẻ tươi cười kia còn mang theo mấy phần giả hoạt, nghịch ngợm cùng đùa dai và thông minh, làm Kim Hàn không khỏi đứng ngây ra. (anh định quỳn rũ em nó, cuối cùng bị em phản công =)))

Cảm giác tâm động là như thế đi, Kim Hàn kinh ngạc phát hiện mình cư nhiên nhìn thấy Tiền Tiểu Phi cười mà tâm động, tuy rằng cảm giác này cũng không tệ.

Một cái đầu cái gì cũng không biết cứ thoát ần thoát hiện trước mắt Kim Hàn, mà chủ nhân của nó lại trước mắt Kim Hàn cười cười: “Như thế nào, cảm động ngực luôn rồi?”

Kim Hàn lúc này mới khôi phục tinh thần, vội vàng thô lỗ đem mặt Tiền Tiểu Phi đẩy ra: “Nhức đầu với người quá...”

“Đau, đau, đau... Ai, người không thể nhẹ nhàng hơn sao!” Tiền Tiểu Phi bất mãn xoa xoa hai má, oán giận nói, “Mặt là vốn quý của con người nha, người nếu dám hủy dung nhan của ta, cam đoan sẽ có vô số nữ nhân thương tâm đến tìm người liều mạng vô số nam nhân cực độ phẫn nộ đến tìm người quyết đấu...”

“Dừng dừng!” Kim Hàn bỗng nhiên ngắt lời, “Như thế nào còn có nam nhân?”

“Các anh em của ta a!” Tiền Tiểu Phi hồi đáp đến đương nhiên, “Người hiệp nghĩa can đảm, nghĩa bạc vân thiên, khí độ phi phàm, lòng dạ khoan dung như ta...”

Tiền Tiểu Phi còn đang nói đến say mê, Kim Hàn đã không chút lưu tình dùng sự thật tàn khốc đã kích hắn: “Đừng đem ưu điểm của Quách Tĩnh vợ vào mình.”

“Àn...” Tiền Tiểu Phi nhất thời không nói gì, một lúc sau liền tiếp tục, “Ít nhất ta cũng thông minh quyết đoán, tùy cơ ứng biến, thông minh tuyệt đỉnh...”

“Người cũng không phải Vi Tiểu Bảo.” Kim Hàn tiếp tục ác độc nói.

“Uy, người không dễ yên được sao!” Tiền Tiểu Phi rút cuộc chịu không nổi, “Người uống nhầm thuốc sao, liên tục nhắm vào ta!”. Nếu là bình thường nghe câu này, gặp tình huống thế này, Kim Hàn nhất định chỉ cười trừ, mặc cho Tiền Tiểu Phi ba hoa chích chòe, cùng lắm là không để ý tới hắn, nhưng hôm nay thái độ lại khác thường, làm cho Tiền Tiểu Phi quả thật không kịp thích ứng.

Lời nói của Tiền Tiểu Phi lại làm cho Kim Hàn sững sờ ngốc lảng, hắn cũng phát hiện mình không giống bình thường tác phong cẩn mật, tựa hồ bắt đầu từ lúc Tiền Tiểu Phi nói sẽ có vô số nam nữ vì y liều mạng, chẳng lẽ, mình lại ghen? Kim Hàn vì phán đoán này cảm thấy bất khả tư nghị, ảnh hưởng của Tiền Tiểu Phi với mình đã tới mức độ này, làm cho hắn có chút sợ hãi.

Đúng vậy, sợ hãi.

“Uy, người không sao chứ?” Tiền Tiểu Phi nghi hoặc lay lay Kim Hàn, hôm nay hẳn thực sự siêu kỳ quái.

Kim Hàn phục hồi tinh thần lại, đang định nói chuyện, chính là đúng lúc này tiếng cửa mở vang lên, chỉ thấy Không Tiêu mỉm cười đi tới. Hắn vẫn mặc bộ quần áo mấy ngày trước, nhưng so với trước kia thêm chút thần thanh khí爽.

“Ta từ xa đã nghe thấy tiếng Tiểu Phi, có phải Kim Hàn huynh lại khi dễ hần không?” Không Tiêu cười rộ, ôn văn nhi nhã.

Kim Hàn nghe vậy nhú mày, “Tiểu Phi” nghe thật chói tai, bọn họ từ lúc nào thân thuộc như vậy?

“Tiền Tiểu Phi ta tức trí đa mưu, trí tuệ hơn người, làm sao có thể bị người khác khi dễ!” Tiền Tiểu Phi cũng thực bất mãn, việc này can hệ tới mặt mũi nam nhân a.

Không Tiêu liếc mắt nhìn Kim Hàn, thông minh im lặng cười cười.

Kim Hàn bị Không Tiêu nhìn đến không thoái mái, hần suy suy nghĩ nghĩ, khách khí nói: “Chúng ta nghĩ mình đã tới sớm, không ngờ Không Tiêu còn sớm hơn a.”

Không Tiêu cũng cười: “Sáng sớm chim chóc có trùng ăn thôi, Cổ Vận son trang thật có nhiều chuyện thú vị mà, nhất là mấy ngày nay làm khánh công yến, thật sự là náo nhiệt, ta làm sao có thể bỏ qua?”

Kim Hàn đối với “chuyện thú vị” trong miệng Không Tiêu không chút hứng thú, nhưng cũng biết ý Không Tiêu không đơn giản như vậy. Tiền Tiểu Phi tuy ngày thường cầu thả, nhưng không ngu ngốc, tự nhiên cũng nghe ra vấn đề, bất quá hần tin tưởng đã tới Cổ Vận son trang, chuyện thú vị kia nhất định ở ngay cạnh mình, cũng không nóng lòng biết ngay.

“Nếu thú vị như vậy, Không Tiêu huynh vì sao còn tới đây nói chuyện phiếm đầu?” Kim Hàn miệng mỉm cười, nhưng ai cũng nghe thấy ý trực khách trong lời nói.

Không Tiêu lại không để ý tới, hần cảm thấy Kim Hàn có thể khách khí vậy đã là hiếm gặp rồi. Dù sao hần cùng Kim Hàn cũng không vừa mắt lẫn nhau, không thể nói rõ lý do, nếu buộc phải nói cũng chỉ có thể là năm sinh tương khắc.

“Chuyện thú vị cần chờ đợi, sao có thể sốt ruột được, cho nên ta bây giờ ở đây giết thời gian, chờ tới buổi tối cao trào thôi.” Không Tiêu lạnh nhạt trả lời.

Tuy rằng Tiền Tiểu Phi cảm thấy thái độ xem diễn trò này quả là thiếu tôn trọng chủ nhân, nhưng vừa nghĩ tới chủ nhân kia là đầu sỏ trong vụ cho nổ Xuân Phong Môn, áy náy trong lòng hần cũng mất tích luôn.

Bất quá hần vẫn có chút tò mò với lời nói của Không Tiêu: “Người làm sao biết buổi tối là cao trào?”

“Ha ha” Không Tiêu hướng Tiền Tiểu Phi cười lớn, “Tất cả người có liên quan tụ tập ở một chỗ, có thể nào không phấn khích sao?”

Người có liên quan... Trong đầu Tiền Tiểu Phi hiện ra hình ảnh của chiến tranh thế giới, sau đó đồng tình gật đầu: “Khẳng định phi thường phấn khích...”

“Nếu muốn giết thời gian, không bằng chúng ta chơi cờ đi.” Kim Hàn không biết lấy từ đâu ra một bàn cờ vây, đặt lên bàn mời Không Tiêu.

Không Tiêu có phần không kịp thích ứng với việc Kim Hàn thay đổi một trăm tám mươi độ, bất quá rất nhanh cũng chuẩn bị ứng chiến, nói: “Cũng là một phương pháp tốt.”

Đừng nói Không Tiêu bất ngờ, ngay cả Tiền Tiểu Phi cũng không ngờ tới. Kim Hàn cư nhiên chủ động mời người khác chơi cờ! Hần vẫn nghĩ Kim Hàn là loại người người không đụng ta ta cũng không nhìn người chứ. Còn có, hần tại sao biết Kim Hàn có thể chơi cờ vây, chẳng lẽ Hongkong thế kỷ hai một vẫn thịnh hành cờ vây sao?

Bất quá vấn đề của Tiền Tiểu Phi rất nhanh được giải đáp.

Chỉ thấy Kim Hàn bất động thanh sắc đem cờ vây đặt lên bàn, chính mình cũng ngồi xuống, nghiêm túc nói với Không Tiêu: “Chúng ta hôm nay chơi kiểu mới.”

“Cách chơi mới?” Không Tiêu hiển nhiên hứng thú với đề nghị này.

Kim Hàn nghe vậy gật gù đầu, sau đó bắt đầu giảng giải luật chơi.

Bên này Không Tiêu đang lắng nghe giải thích, cố gắng tiêu hóa, bên kia Tiền Tiểu Phi lại chỉ nghe một câu đã hiểu rõ cả. Hần nhìn về phía Kim Hàn bằng ánh mắt không-tin-được, sau đó lại phát giác vẻ mặt nghiêm túc kia kỳ thực từng lỗ chân lông đều tản ra tính kế cùng đắc ý.

Người này sẽ không ác chinh Không Tiêu đi – dạy một cỗ nhân chơi cờ ca rô?!

Phân loạn Cổ Vận

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Khoảng bảy giờ tối [Tiền Tiểu Phi căn cứ theo sắc trời ước lượng], có người tới thông tri bọn họ yến hội chuẩn bị bắt đầu. Khi Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn bước vào đại sảnh, Không Tiêu đã hướng bọn họ ngoắc ngoắc tay.

Tiền Tiểu Phi thực sự vô cùng bội phục tinh thần cùng nghị lực Không Tiêu, bị Kim Hàn dùng kỹ nghệ cao siêu tra tấn suốt một buổi chiều, nửa ván cũng không thắng nổi, vậy mà người này vẫn có thể bảo trì tư thế ngẩng cao đầu đầy ý chí chiến đấu, đúng là hiếm thấy.

“Các người sao lại tới muộn vậy?” Không Tiêu cười tươi với Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn, giống như chuyện buổi chiều chưa từng xảy ra.

“Chúng ta không phải người quan trọng gì, được thông tri cuối cùng!” Tiền Tiểu Phi hiển nhiên rất bất mãn.

“Cũng bình thường thôi, bọn họ chỉ khoản đã những kẻ có giá trị lợi dụng,” Không Tiêu không hề bất ngờ, chỉ thấy hần cầm bạch ngọc tiêu cùng thiệp mời đặt ở hai chỗ ngồi bên trái lên, nói, “Bất quá đã có ta ở đây nha, nhìn coi, ta giữ chỗ cho các người rồi.”

Ngất ~ Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nhớ tới bài [đại học sinh tự tập thất](cái bài này nó có đoạn tả chàng đang ngồi thẩn nhiên trong lớp, nằng tới, nói là chỗ đó là của nàng, xong nằng chỉ vào... một quyển sách đặt trên bàn, trên sách ghi hai chữ “chiếm chỗ”=))), xem ra chiêu mủ nòn thay người này có từ xa xưa nha.

Mà thực ra chưa từng thấy trong cuốn tiểu thuyết võ hiệp nào lại có đại hiệp tham gia võ lâm đại hội còn phải giữ chỗ a, cho dù là đột nhiên xuất hiện hoặc đến phá đám tựa hồ đều có sẵn chỗ ngồi mà! Ân, tiểu thuyết quả là lý tưởng hóa cuộc sống. Tiền Tiểu Phi kết luận.

Người trong đại sảnh càng ngày càng đông, thanh âm cũng càng ngày càng ồn ào, rồi bỗng nhiên toàn bộ nín bật lại. Tiền Tiểu Phi nhìn theo mọi người, chỉ thấy một đội nhân mã ở lối vào. Đứng đầu là một lão giả lớn tuổi, tuy rằng tóc đã bạc trắng nhưng tinh thần quắc thước, vừa nhìn đã biết là một nhân vật lợi hại. Phía sau hần là một đám người, nhưng chỉ có một người trẻ tuổi trông có vẻ đặc biệt một chút, người này mặc thanh sam, đeo bội kiếm, nhưng lại mang đến một cảm giác nho nhã.

“Đó là Ngự Hàn Phong chương môn Điền Ngật Thư,” Không Tiêu ngay lập tức giải thích cho Tiền Tiểu Phi, “Phía sau hần là Ngự Hàn Phong thủ tịch đệ tử Mục Viễn Chi.” Không Tiêu đã biết Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn mới sơ nhập giang hồ, tự nhiên không nhận ra hai người này.

Tiền Tiểu Phi quả thật không biết ai là ai, nhưng Kim Hàn không như vậy. Diệt Xuân Phong Môn tuy không có Mục Viễn Chi, nhưng Điền Nhật Thư hần nhớ rõ, Ngự Hàn kiếm pháp của hần quả thật không tầm thường.

Một đội nhân mã dưới sự chú ý của mọi người không có chút mất tự nhiên, thông dong đi về phía trước, thẳng tiến đến khu vực khách quý mới bình thản ung dung ngồi.

Từ đại môn phái đã đến một, không khí trong phòng cũng lập tức thay đổi, tiếng nói chuyện ồn ào trở thành khe khẽ thì thầm, không dám nói lớn làm to.

“Đừng nhìn cái tên Điền Ngật Thư kia giống danh môn chính phái, kỳ thực là loại tâm ngoan thủ lạt không từ thủ đoạn đạt được mục đích.”

Tiền Tiểu Phi đang lúc không chú ý, chợt nghe thấy bàn đối diện truyền tới một câu như vậy. Hần ngước mắt lên, phát hiện bàn bên kia không biết từ lúc nào đã đầy người ngồi, xem quần áo có lẽ cũng là một môn phái nhỏ nào đó, tổng cộng năm người, ngồi chật ních cả cái bàn nhỏ.

Ai, đây là nổi bi ai của tiểu bang phái, Tiền Tiểu Phi nghĩ, đến cái bàn cũng phải chịu khổ chung với người nữa. Hần liếc nhìn nhả tòa của Ngự Hàn Phong, sách, quả thật khác xa nhau mà.

Ngự Hàn Phong đã tới, một phần khác của tứ đại môn phái, đồng thời cũng là chủ nhân Cổ Vận sơn trang tự nhiên cũng phải xuất hiện. Chỉ thấy từ cửa sườn đại điện, một nam tử trung niên thân thể mập mạp cùng một thiếu nữ đi ra, theo sau là mấy nha hoàn cùng gia đình.

Người tới dừng lại giữa đại đường, cả phòng lặng ngắt như tờ, chỉ thấy nam nhân mặt đầy đắc ý, cất giọng nói lớn với toàn trường: “Vài ngày trước tứ đại môn phái liên thủ tiêu diệt kẻ thù vô lâm Xuân Phong Môn, hôm nay Cổ Vận sơn trang thiết yến mời các vị vô lâm hảo kiệt nâng chén cùng chúc mừng, cảm tạ các vị nể mặt quang lâm hàn xá, Cổ Bạch ta vô cùng vinh hạnh, đặc biệt cùng ái nữ tới đây kính các vị một ly,” Cổ Bạch nói xong liền nâng chén, “Ta xin kính trước, đại gia tùy ý.”

Sách, thật đúng là làm cho người ta phản cảm, Tiền Tiểu Phi nhăn mặt, hần thực chán ghét bộ bất vi dân trừ hại của Cổ Bạch. Bất quá hần bỗng nhớ tới Kim Hàn nói qua “Tà Lãnh Thiên kết hợp với Nhạc Bất Quần”, lúc ấy cảm thấy không thể nào, bây giờ xem ra quả thật rất chuẩn xác. Cổ Bạch thân hình cũng không khác Tà Lãnh Thiên cho lắm, cử chỉ lại ra vẻ cực kỳ giống Nhạc Bất Quần. Có thể trở thành như vậy quả thật cũng rất khó khăn cho hần đi.

Thiếu nữ bên cạnh hần cũng nâng chén tượng trưng, nhưng Tiền Tiểu Phi cảm thấy nàng tựa hồ khá vui vẻ. Bất quá đó là chuyện của người khác, Tiền Tiểu Phi cũng không để ý nhiều.

Trang chủ vừa dứt lời, tiếng tụng niệm liên tiếp vang lên. Yến hội chính thức bắt đầu, đại sảnh cũng trở nên ồn ào.

“Tứ đại môn phái mới tới hai, yến hội tại sao đã bắt đầu rồi?” Tiền Tiểu Phi nghi hoặc, cho dù Tích Thiện Tự không tới, Tung Vân Phái cũng nên đến đi.

Khổng Tiêu lập tức mỉm cười hỏi đáp: “Nghe nói Tung Vân Phái trưởng môn Phạm Kiều không có bản lĩnh thực sự, không biết dùng kế gì mới làm cho Tung Vân Phái trở thành một trong tứ đại môn phái, cho nên bắt hòa cùng Cổ Vận sơn trang.”

Kim Hàn không nói gì, nhưng trong lòng cũng đồng ý với lời Khổng Tiêu, nghĩ tới gian tế trong Xuân Phong Môn là do Tung Vân Phái sai sử, bằng không với kết cấu phức tạp của Xuân Phong Môn, không thể nào dễ dàng bị người công phá.

Tiền Tiểu Phi nghe vậy gật đầu, xem ra nội bộ liên minh này cũng chẳng hề đoàn kết, nói: “Vậy có lẽ hôm nay khánh công yến của tứ đại môn phái chỉ có hai phái tới.”

Khổng Tiêu đang muốn nói tiếp, từ cửa lại truyền đến một thanh âm chói tai: “Cổ trang chủ tại sao không đợi Tung Vân phái chúng ta đã tự tiện khai yến rồi?”

Tiền Tiểu Phi theo hướng thanh âm nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân trung niên khuôn mặt bí ối dẫn theo mười mấy người đến. Xem ra nam nhân này là Phạm Kiều. Lúc này, Tiền Tiểu Phi đang nghĩ là, khu vực khách quý lại phải thêm ghế rồi.

“Ta còn nghĩ Phạm huynh không tới kia, chậm trễ rồi, thỉnh huynh rộng lượng a.” Cổ Bạch mặt mỉm cười, lời nói cũng thực khách khí, nhưng cũng không thêm bước lên đón tiếp, xem ra bất hòa tranh chấp là chuyện thật.

“Làm sao, khánh công yến là thành quả cố gắng của cả tứ đại môn phái chúng ta, ta làm sao có thể không tới được.” Phạm Kiều nói xong tự nhiên đi tới bàn khách quý, cũng chính là chỗ ngồi của Ngự Hàn Phong. Tiền Tiểu Phi thấy trên mặt Điền Ngật Thư thoáng qua một kìa khó chịu, nhưng chỉ trong một nháy mắt đã tiêu thất. Quả nhiên những kẻ kết hợp vì lợi ích không thể hoàn toàn đoàn kết với nhau.

Nụ cười của Cổ Bạch trở nên miễn cưỡng, hẳn nghe ra ý tứ của Phạm Kiều là tiêu diệt Xuân Phong Môn không phải công của một mình Cổ Vận sơn trang các người, đừng nghĩ vơ hết về mình.

Tung Vân Phái ngồi xuống, yến hội hẳn là có thể chính thức bắt đầu, ít nhất Tiền Tiểu Phi cũng cảm thấy mình có thể bình tĩnh ăn một chút. Đồ ăn ở Cổ Vận sơn trang quả thật không tệ, quả nhiên Trung Hoa Mỹ thực có từ lâu đời a.

Nhưng hẳn vừa gắp một miếng cà, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc: “Xin hỏi trang chủ gần đây có tốt không?”

Tiền Tiểu Phi ngẩng đầu lên, quả nhiên là Sa Ngữ đã lâu không gặp, lúc này hẳn có vẻ gầy hơn trong trí nhớ Tiền Tiểu Phi, tựa hồ tinh thần cũng không tốt lắm, sau khi rời đi Xuân Phong Môn đã xảy ra chuyện gì đây, Tiền Tiểu Phi có chút tò mò.

Việc Sa Ngữ tới hiển nhiên ngoài dự kiến của Cổ Bạch, hẳn sững sốt nửa ngày, mới nói: “Vô Ưu sơn trang cư nhiên cũng nể mặt Cổ mỗ, thật sự làm Cổ mỗ bất ngờ a.”

Khổng Tiêu đặt chén rượu trên tay xuống bàn, nói: “Vô Ưu sơn trang? Thật đúng là khách ngoài dự kiến.”

“Vô Ưu sơn trang?” Tiền Tiểu Phi lần đầu nghe thấy tên này, không rõ nó có liên hệ gì với Sa Ngữ.

Kim Hàn không nói gì, ngược lại Khổng Tiêu nghĩ Tiền Tiểu Phi không biết, liền giải thích: “Vô Ưu sơn trang mười năm trước là đệ nhất đại trang trong giang hồ, bất quá từ khi lão trang chủ qua đời, liên từ từ suy sụp, nghe nói tân nhậm trang chủ này là tiểu nhi tử của lão trang chủ, rời nhà nhiều năm, gần đây mới quay về sơn trang.”

“Sa Ngữ là thiếu trang chủ Vô Ưu sơn trang?” Tiền Tiểu Phi giật mình, “Hắn chưa từng nói qua a.”

“Sao, người biết Sa Ngữ?” Khổng Tiêu kinh ngạc, hẳn cũng vừa hôm qua mới nghe người khác nói tới tên tân nhậm trang chủ Sa Ngữ này, không nghĩ Tiền Tiểu Phi còn nhanh hơn hắn, hơn nữa nghe ngữ khí còn rất quen thuộc?

“Àn... Đây...” Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nhớ tới việc này có liên quan tới Xuân Phong Môn, đành phải trả lời có lẽ, “Chúng ta Kim Tiền Bang cũng coi như gia nhập giang hồ một thời gian, cũng phải biết một số người thôi.”

“Chỉ một thời gian mà có thể quen biết với Vô Ưu sơn trang trang chủ gần như chưa bao giờ lộ diện trước mặt mọi người, các người thật có tiền lực đi.” Khổng Tiêu có chút bất khả tư nghị.

Tiền Tiểu Phi chỉ có thể cười ngây ngô, liếc nhìn Kim Hàn, người kia sắc mặt bất biến, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này Tiền Tiểu Phi lại nghe thấy tiếng Cổ Bạch: “Sa trang chủ, bên này thỉnh.” Chỉ thấy Sa Ngữ theo Cổ Bạch tới tiền tọa, xem ra không nhìn thấy Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn. Bất quá cũng có thể là thấy nhưng không tỏ vẻ gì, dù sao chuyện Xuân Phong Môn cũng không thể để lộ.

Sa Ngữ ngồi xuống, yến hội tiếp tục. Tiền Tiểu Phi lại nhìn tới miếng cà vừa rồi, đang muốn gắp ăn, lại thấy bên tai một trận thanh âm khác thường, còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị Kim Hàn ấn xuống, sau đó chỉ thấy một vật thể bay không xác định lướt qua đầu hắn rơi xuống bình phong chính giữa đại đường. Toàn trường nhất thời lặng ngắt như tờ.

Đó là một băng trùy tỏa hàn quang, mặt trên khắc hoa văn tinh xảo, nhìn kỹ thấy hoa văn kia là hình hạc trong mây được điêu khắc kỹ càng.

Bất quá ai cần biết cái gì hạc với cả mây, Tiền Tiểu Phi chỉ biết cách nó xuất hiện suýt nữa lấy mạng nhỏ của hắn luôn! Tiền Tiểu Phi không ngừng nén tức giận, chờ đợi nhân vật chính xuất hiện.

Từ cửa sau xuất hiện một bóng người, nhìn gần hơn, tuy không phô trương như những đại bang phái kia, nhưng khí thế khẳng định không thua người nào. Người tới là một nam nhân trẻ tuổi anh tuấn đỉnh đặc, tầm tuổi Kim Hàn, chỉ thấy hắn thông dong đi tới giữa đại đường, chậm chậm nhô băng chùy từ bình phong xuống, nói: “Khánh công yển lớn như vậy, tại sao lại không mời Tuyệt Hạc Phong chúng ta? Sư phụ ta thực tức giận nga.”

Cổ Bạch còn chưa hết kinh ngạc, Tiền Tiểu Phi đã đứng dậy đầu tiên, đột nhiên đi tới bên nam nhân. Kim Hàn chậm một bước, không kịp giữ hắn lại. Cứ như vậy, dưới sự chú ý của toàn trường, Tiền Tiểu Phi đi, hoặc có thể nói là chạy về phía nam nhân kia.

Ngay khi Kim Hàn nghĩ Tiền Tiểu Phi định tính sổ vụ băng chùy với nam nhân, Tiền Tiểu Phi lại bất ngờ cười thật tươi, sau đó trong khi tất cả mọi người, bao gồm cả nam nhân Tuyệt Hạc Phong kia chưa kịp phản ứng, mở hai tay ôm chặt nam nhân.

Toàn trường hóa đá. Kim Hàn cũng hóa đá. Đương sự càng hóa đá. Nam nhân đương trường cứng đờ, không hề nhúc nhích.

Tiền Tiểu Phi mặc kệ, vẫn hưng phấn như cũ, càng không ngừng bắt tay nam nhân: “Ngươi rốt cuộc đã đến, ta chờ ngươi lâu rồi a,” Vừa nói vừa dùng tay kia phui phui người nam nhân, “Đi xa như vậy nhất định phong trần mệt mỏi, ta phui phui bụi cho ngươi.”

Hơn mười giây sau, nam nhân rốt cuộc có phản ứng: “Ta nói... Ta... Chúng ta... Quen biết sao...”

Nam nhân sở dĩ không chắc chắn, là vì thái độ của Tiền Tiểu Phi giống như thân thiết đến không thể thân thiết hơn, biến hắn thành có chút không hiểu nổi.

“Ngươi nói thế là sao? Chúng ta...” Tiền Tiểu Phi liên tục phui tro bụi trên người nam nhân, sau đó mới khoanh tay ngừng lại, nhìn lên, đồng thời dừng cười, “Chúng ta đương nhiên không quen.”

Tiếp theo hắn dùng tốc độ tên bắn quay về chỗ mình, đồng thời vô trách nhiệm vứt lại một câu rất thiếu thành ý: “Thực xin lỗi, làm người.”

Toàn trường tiếp tục hóa đá. Cái gì vậy? Vừa mới thật nhiệt tình cùng người ta nói chuyện, trong nháy mắt lại thành không quen rồi? Đau mắt nhìn làm sao? Hay là...

Im lặng

Kim Hàn thật đồng cảm với nam tử vẫn không hiểu gì đứng giữa đại đường kia, phỏng chừng bị Tiền Tiểu Phi làm cho đầu óc mơ hồ luôn rồi. Nhìn đầu sỏ tội ác ngồi bên cạnh mình, giờ phút này đang cười tới dị thường giáo hoạt, hắn dám khẳng định Tiền Tiểu Phi vừa chôm được cái gì từ nam nhân rồi. Xem ra đây là phương thức báo thù của hắn? Đúng là phong cách họ Tiền.

“Tiểu Phi huynh, ngươi... Không làm sao chứ...” Khổng Tiêu ngập ngừng hỏi, hành động vừa rồi của Tiền Tiểu Phi thế nào cũng không giống người bình thường, không trùng tã chứ?

“Ta thật rất tốt.” Tiền Tiểu Phi cười nói. Hắn hiện giờ lòng dạ siêu siêu thoái mái, bởi vì thứ vừa rồi lấy được xem ra rất trọng yếu.

Cổ Bạch trải qua liên tiếp một đám ngoài dự kiến, cuối cùng cũng hồi thần, chỉ thấy hắn hướng về phía người mới tới cười nói: “Chúng ta làm sao quên Tuyệt Hạc Phong được a, chỉ sợ các ngươi không tới sẽ mất mặt thôi, hiện tại quý phái đến chúng ta cao hứng còn không kịp đâu, mau tới thượng tọa!”

Nói xong đưa nam nhân đi tới phía trước. Con phong ba Tiền Tiểu Phi vừa tạo nên tựa hồ cũng bị mọi người quên đi, đều cho rằng đó chỉ là một đoạn nhạc đệm vô tình thôi. Đại sảnh lại bắt đầu âm ỉ trở lại.

Tiền Tiểu Phi lần thứ ba gấp miếng cà, đang nghĩ lần này bất luận thế nào cũng phải ăn được, cửa lại truyền tới một trận xôn xao. Nghe tiếng tựa hồ đang có đánh nhau, cùng với tiếng đánh còn có tiếng một người trẻ tuổi cao giọng oán giận.

“Ta vừa rồi thấy rõ người của Tuyệt Hạc Phong đi vào, vì sao Thiên Ý Cốc chúng ta không được vào!”

Khổng Tiêu nghe vậy cười đến quỷ dị: “Sách, ngay cả Thiên Ý Cốc cũng tới, võ lâm đại phái trừ bỏ Tích Thiên Tự ra xem như đã đến đủ...”

Nguyên bản là tứ đại môn phái khánh công yển, ngoài dự kiến cơ hồ biến thành toàn bộ giang hồ thịnh yển. Mỗi người một ý, nhưng xem ra ả ả đều hướng tới một thứ...

Bất quá, Tiền Tiểu Phi của chúng ta không nghĩ nhiều vậy, hắn hiện tại chỉ quan tâm một việc, đó là – muốn ăn một miếng cà lại khó vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tiền Tiểu Phi cuối cùng vẫn ăn được cà, nhưng không được nhiều, chính xác chỉ được đúng một miếng. Không Tiểu nói đúng, dù mọi loại người tề tụ một nơi, quả thật không chỉ “phần khích” là có thể hình dung hết. Có lẽ như Ngự Hàn Phong chương môn Điền Ngất Thư đánh giá có lẽ chính xác hơn – hỗn loạn.

“Vi sao người của Tuyệt Hạc Phong có thể đến Thiên Ý Cốc chúng ta lại không được!”

Cùng với những lời này, hai nam tử xông vào, nam nhân phía trước khoảng hai mươi tuổi, một thân áo trắng, ngũ quan thanh tú không làm mất phần anh khí, thân hình tuấn đạt, có chút vẻ tiên phong đạo cốt.

Nhưng mà, xưa nay trông mặt mà bắt hình dong chưa bao giờ là thói quen tốt, mà nam nhân này chính là một ví dụ xương máu. Chỉ thấy thân hình hần phiêu dật bước vào đại đường xong liền thẳng hướng đi tới trước mặt nam tử Tuyệt Hạc Phong vừa nhập tọa, mở miệng nói:

“Bạch Lãm Hạo, vương bát đản nguoi dám cư nhiên vụng trộm đi tới đây!”

Toàn trường ngất ~ Miếng cà thứ hai Tiền Tiểu Phi gấp từ đĩa rơi xuống. Hần bây giờ có cảm giác mình đang xem [Tây Du Ký] ở CCTV (truyền hình Trung Quốc đây mà), Đường Tăng bị yêu quái bắt xong, câu đầu tiên nói là “TMD yêu quái chết tiệt”. Ác hàn ~ lau lau mồ hôi ~

Tiền Tiểu Phi nhìn quanh toàn trường, không thấy rõ mặt của các lộ võ lâm nhân sĩ, nhưng vẫn có thể thấy ai cũng đầu đầy hắc tuyến. Quả nhiên một nam tử bề ngoài thoát tục như thế lại mở miệng nói ra mấy thứ ô uế này thật sự rất không đỡ nổi.

Người bị gọi là “Bạch Lãm Hạo” nghe vậy chỉ cười nhạt, nhưng tuyệt đối mang tới cảm giác muốn giết người, lạnh nhạt nói: “Tuyệt Hạc Phong chúng ta muốn đi đâu, khi nào đến phiên loại tiểu môn tiểu phái như Thiên Ý Cốc các nguoi quản?”

“Tiểu môn tiểu phái? Ta phi!” Nam tử áo trắng cực độ bất mãn nhỏ nước miếng, bây giờ toàn trường cũng không ai thiên chân đến mức chờ đợi hành động phù hợp với bề ngoài, “Chúng ta địa thế thấp nhưng địa vị không thấp! Chúng ta mà là tiểu môn tiểu phái thì các nguoi ruồi bọ cũng không hơn! Cả ngày trốn trên núi tưởng mình là thế ngoại cao nhân? Thật cười chết người!”

“Lãnh Duệ, tiểu tử nguoi chán sống rồi phải không!” Bạch Lãm Hạo tựa hồ ngồi không yên, xem ra Lãnh Duệ chữ trúng chỗ hiểm, chỉ thấy hắn dùng một cái đứng bật dậy, đề cao thanh âm, cũng chữ bậy luôn, “Con bà nguoi đúng là miệng chó không nhả ra ngà voi! Chính mình ở mặt dưới liền ghen tị bọn ta ở mặt trên!” (em là em thấy thằng nào hạ cũng muốn làm thượng anh ạ =)))

Ngất ~ Xem ra hai vị này đúng thật tám lạng nửa cân, còn tưởng vị Tuyệt Hạc Phong này có giáo dục hơn chút chứ.

“Ta ghen tị? Tiểu tử nguoi. . .” Tính cách Lãnh Duệ cùng tên họ hắn hoàn toàn tương phản, một thân hòa bạo, tự nhiên không từ bỏ ý định, đang muốn mĩa mai đáp trả, lại bị nam nhân phía sau ngăn trở.

Nam nhân hơn ba mươi tuổi, ngũ quan sâu sắc, y sam xanh đậm thoát nhìn thành thực ổn trọng, chỉ thấy hắn khẽ nhú mày nhìn Lãnh Duệ, ý bảo y không cần tiếp tục đầu võ mồm vô ích với Bạch Lãm Hạo.

“Trước mặt mọi người, chú ý ngôn hành của nguoi.” Thanh âm nam nhân thân nhiên, nhưng không mờ nhạt, tiếng nói lược hiển trầm thấp có khả năng thanh tĩnh nhân tâm.

Đây mới là thân sĩ a ~ Hào Kiệt phiêu đảng các lộ tập trung ở đại đường đều có chung một ý nghĩ.

Lãnh Duệ tự nhiên không muốn đình chiến: “Nhưng hắn. . .”

Nam nhân tao nhã lắc đầu, nói: “Làm nguoi phải khoan dung, nguoi phải thông cảm Tuyệt Hạc Phong cao xử bất thắng hàn, thật bi ai cùng thống khổ, cô tịch cùng bất đắc dĩ.”

“Phốc -”

Từ một góc đại đường truyền tới tiếng phun nước trà, tiếp theo là ho khan kịch liệt – có người sặc.

Độc, thật là rất độc ~ toàn trường không hẹn mà cùng vì lời nói mĩa mai của người này mà trong lòng rung động. Đồng thời cũng đồng loạt đồng cảm với Bạch Lãm Hạo bị độc ngữ công kích, bởi vì hắn lúc này đã muốn cúi đầu thành thành thật thật trở về chỗ ngồi, xem ra không phải lần đầu cùng nam nhân giao thủ, biết rõ song phương chênh lệch cho nên ngay cả cố gắng đối đầu cũng không muốn thử.

Mất thấy một trận hỗn loạn, Cổ Bạch bây giờ mới hồi thần, chỉ thấy hắn già cười [trong mắt Tiền Tiểu Phi xem ra là muốn cười nhưng cười không nổi], từ phía sau hai người đi tới, nói: “Thiên Ý Cốc phái nhất đại đệ tử tham gia khánh công yến của Cổ mộ, thật sự làm cho tại hạ thụ sủng nhược kinh.”

Tuy rằng lời nói phát ra thật lưu loát, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn thấy rõ mồ hôi chảy ròng ròng trên trán hắn, có lẽ liên tiếp có khách ngoài dự kiến khiến cho thể xác và tinh thần đều cạn kiệt rồi đi.

“Nhị vị đến, xin mời ngồi.” Cổ Bạch muốn dẫn hai người Thiên Ý Cốc lên thượng vị, cách xa khỏi thuốc nổ Tuyệt Hạc Phong, nhưng ngoài ý muốn Lãnh Duệ lại bất mãn nói: “Dựa vào cái gì muốn chúng ta qua bên kia, chúng ta muốn ngồi ở đây!” Nói xong còn dùng ngón tay chỉ vào chỗ bên cạnh Bạch

Lắm Hạo, làm cho Cổ Bạch thấy rõ ý muốn của hắn.

“Cứ thế đi, ngồi cạnh cao nhân có khi lại được lấy chút linh khí.” Bạch Lắm Hạo không ngờ lại đồng ý.

Cổ Bạch đứng sững tại chỗ, hắn khó xử nhìn Lãnh Duệ rồi lại quay đầu coi Bạch Lắm Hạo, cuối cùng đành bắt đầu đi đem pháo lửa đặt cạnh nhau.

Cổ Bạch vừa dần xếp tốt mọi việc, vừa trở lại chỗ ngồi, chương môn Túng Vân Phái Phạm Kiều lại thâm ý nhìn hắn một cái, nói đầy ẩn ý: “Cổ Vận son trang quả thật có mặt mũi, ngay cả thần bí khách nhân như Tuyết Hạc Phong cùng Thiên Ý Cốc, ngày thường khó gặp nổi một mặt cũng được thỉnh đến, Phạm mỗ thật thấy thua kém a.”

“Người có ý gì?” Cổ Bạch cố ý đè thấp thanh âm, nhưng vẫn nghe được.

“Có ý gì trong lòng người tự hiểu,” Phạm Kiều nói, “Cái đại hội này gọi là tứ đại môn phái khánh công yến, theo cách khác có thể nói là vô lâm đồng minh yến hội, người mời nhiều bang phái ngoài đồng minh như thế là định làm gì?”

“Người đừng có tron mắt nói xằng,” Cổ Bạch cả giận nói, tiếp theo dùng thanh âm đặc biệt nhỏ thì thảo với Phạm Kiều, lần này một chút cũng không nghe được.

Đại đường lại khôi phục nhộn nhạo rộn ràng linh đình ăn uống, ở đây đại bộ phận là tiểu môn tiểu phái, đương nhiên không để ý tới mấy vị khách không mời mới xuất hiện, vì việc này đối với họ không ảnh hưởng gì. Quyền vẫn cứ đánh mà rượu vẫn cứ uống thôi.

“Thiên Ý Cốc cùng Tuyết Hạc Phong lại là thế nào a? Tiền Tiểu Phi rốt cuộc hỏi. Người trả lời đương nhiên là Không Tiêu.

“Thiên Ý Cốc cùng Tuyết Hạc Phong đều ở Tuyết Hạc Sơn, chính là một cái ở chân núi, một cái ở đỉnh núi. Tục ngữ nói một núi không có hai hổ, bởi vậy từ lúc lập phái tới nay, hai bên liên không hợp nhau, thậm chí coi nhau như kẻ thù. Nhưng hai phái đề ít khi ra giang hồ, thực lực không rõ, cũng tuyệt đối không đơn giản, có thể nói là ngoài vòng giang hồ, nhưng không thể khinh thường.”

Tiền Tiểu Phi nghe xong gật gật đầu, nhưng vẫn có chút không hiểu: “Nói vậy thì Tuyết Hạc Phong kia không phải thấp, hai phái cách nhau cũng khá xa, nếu không đi lại gì tại sao lại kết thù sâu như vậy?”

“Có lẽ chính là vì kết giao với nhau nên mới kết thù đi,” Không Tiêu nghĩ nghĩ trả lời, “Ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là tin đồn thôi, dù sao cừu hận hai phái này có khi kết từ hơn trăm năm trước lập phái rồi, ta không có bản lĩnh thông hiểu cổ kim như vậy.”

Không Tiêu trả lời tựa hồ không làm Tiền Tiểu Phi hết nghi hoặc, chỉ thấy hắn lẩm bẩm nói: “Nói là cừu nhân, tại sao không khí giữa hai phái này lại thật quái dị, tựa như chung quanh bao bọc một lớp tường thủy tinh, bọn họ ở bên trong có thể tùy tiện nháo, người bên ngoài đến nói chuyện cũng không được đâu.”

“Ha ha, có lẽ là vì hai phái có thật nhiều điểm chung đi,” Không Tiêu không nghĩ nhiều như vậy.

Tiền Tiểu Phi phát hiện Kim Hàn ở bên cạnh quan sát hồi lâu, lại mãi không nói gì, vì thế đẩy đẩy hắn hỏi: “Người làm sao vậy?”

Kim Hàn chậm rãi quay đầu lại, nói với Không Tiêu: “Cổ Vận son trang đến tốt cùng cất giấu cái gì, vì sao nhiều người như vậy phải đến góp phần?”

“Người cho rằng ta biết sao?” Không Tiêu cười cười hỏi lại, lại làm cho người ta phân không rõ thật giả.

“Ít nhất người cũng biết được một hai phần.” Kim Hàn cũng cười.

“Sách, nể mặt Tiểu Phi huynh ta mới nói nha,” Không Tiêu kéo đầu hai người lại gần, cố ý hạ giọng, thật giống như sắp sửa tiết lộ cái gì thật cơ mật, “Nghe nói một trăm năm trước người sáng lập Cổ Vận son trang là một cao thủ dụng được vô luận hãn dùng được hại người hay cứu người đều là nhất tuyệt, mà trước khi chết hắn dùng cả đời tâm huyết viết nên một cuốn bí tịch [bí sát phương] giấu trong son trang này, chính là chỉ biết trong son trang, còn chính xác là đâu thì không ai rõ, ngay cả mấy đời chủ nhân muốn tìm bí tịch cũng không thành công. Bởi vì đây là bí mật tối cao của Cổ Vận son trang, các đời chủ nhân đều giữ nghiêm đến chết, giang hồ vẫn không biết. Nhưng gần đây không hiểu được từ đâu lộ ra tiếng gió, khiến cho giang hồ loạn cả, ai cũng đều muốn có bí tịch kia, mà khánh công yến hôm nay là cơ hội tốt nhất.”

“Nói vậy là sao?”

“Lần này Cổ Vận son trang tuyên bố khánh công yến phải làm suốt mười lăm ngày, các lộ nhân đương nhiên có thể quang minh chính đại ở đây hết mười lăm ngày, mà mười lăm ngày này sẽ là cơ hội tìm kiếm bí tịch tốt nhất.”

“Thì ra là thế.” Kim Hàn không có phản ứng, còn Tiền Tiểu Phi vừa nghe xong đã gật đầu. Quả nhiên giang hồ thật sự so với trong truyện phản kích hơn nhiều.

Đang khi Tiền Tiểu Phi nghe xong chuyện chuẩn bị gấp rau, một cái băng chùy “Phanh” một tiếng đập lên mặt bàn, làm cho cả bàn chấn động.

Mọi người quay đầu nhìn hướng băng chùy bay ra, chỉ thấy Lãnh Duệ cũng Bạch Lắm Hạo không biết từ bao giờ đã ra tay, hai thân ảnh nhanh nhẹn đi thường di chuyển ở phía trên đại đường, đồng thời phát ra không ngừng tiếng đánh nhau cùng... chửi bậy.

“Người còn không chịu chết cho ta!”

“Không biết là ai chết đái! Ta nhất định dâng hương trước mộ phần ngươi!”

“Ngậm cái miệng thối của ngươi lại, con bà ngươi...”

“Xem kiếm!”

“...”

Đại đường đã thành một mảnh hỗn loạn, nếu hai người đánh nhau dưới đất đã hoàn hảo, đằng này lại đánh nhau ở phía trên, hậu quả là tro bụi bay tung dính hết vào đồ ăn. Bất quá đám thực khách cũng không thêm đề ý, bọn họ ai nấy đều hưng trí bùng bùng ngược mặt lên xem náo nhiệt, lâu lâu còn vỗ tay khen ngợi.

Sắc mặt Cổ Bạch cũng sắp chuyển màu giống tên hán, từng giọt mồ hôi theo cổ chảy vào quần áo. Lần này... Hán thật đúng không biết nên làm thế nào.

“Ta nói Cổ trang chủ, ngươi tổ chức cái loại khánh công yến này, thật sự dọa người a...” Phạm Kiều nhân lửa cháy đổ thêm dầu.

Cổ Bạch đang rất buồn bực, nghe vậy liền dùng sức đập bàn, hét lớn: “Phạm Kiều, tiểu tử ngươi nên nể mặt ra một chút, ở sơn trang của ta thì đừng có giương oai!”

“Ngươi nói cái gì?” Phạm Kiều cũng sinh khí, hán đứng dậy, đệ tử Túng Vân sơn trang phía sau cũng lập tức vào tư thế chiến đấu.

“Xem ra hôm nay không cho ngươi một bài học, ngươi không biết Cổ Vận sơn trang lợi hại!” Cổ Bạch nói xong cũng gọi tới vài đệ tử, không khí vô cùng căng thẳng.

“Đánh nha -“

Không biết từ nơi nào truyền ra một tiếng la to, nhảy mất chân động cả bai bên mọi người, một hỗn loạn đã bắt đầu.

Trên không trung, chén, bàn, thìa bay tá là... Mọi người kéo bè kéo lũ đánh nhau, vợ được gì dùng cái đó. Đại đường thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng kêu như “A, ngươi dám đánh lên ta -“, “Chết đi-“, “Xem bát -” tiếng khóc thét hét lớn ầm ĩ. Khánh công yến nghiêm túc lại biến thành như thế này, cũng thật là...

Ở khu khách quý, Điền Ngật Thư không ai chú ý tới xoa xoa huyết Thái Dương.

“Sư phụ, người làm sao vậy?” Đệ tử Mục Viễn Chi hỏi.

“Không có gì, chỉ là có chút đau đầu.” Làm chương môn Ngự Hàn Phong, hán không thể đem nội tâm bi ai biểu lộ trên mặt, cho dù sự thật rất muốn hét lên “Đây rốt cuộc là loại khánh công yến gì a -“

Trận đấu trên không trung xem ra cũng tới hồi gay cấn, hai người giằng co từ trên không đã xuống tới mặt đất, trên mặt đất lại càng náo nhiệt, đấu một mình, đấu cả nhóm, xem náo nhiệt... Ần... Có cả đánh cược...

“Mãi định li thù! Mãi định li thù! Tuyệt Hạc Phong Thiên Ý Cốc bên nào thắng...”

“Cả cược đây các cược đây! Túng Vân Phái Cổ Vận Trang bên nào mạnh...”

Tiền Tiểu Phi thấy huyết dâng trào, hán nhìn băng trùy lần thứ hai xuất hiện trước mặt, lần trước đã làm mình suýt chết, lần này lại ngăn trở sự nghiệp gấp rau to lớn của mình, tội không thể tha! Nghĩ đến đây, hán nhanh chóng cầm tiền lao vào đám hỗn loạn, thoát cái đã mất dạng.

“Giúp ta đặt năm lượng bạc Thiên Ý Cốc thắng -“

Đây là lời dặn cuối cùng của Tiền Tiểu Phi.

“Hán... Làm gì vậy...” Không Tiêu run rẩy khoe miệng hỏi Kim Hàn, hán cảm thấy mình đa phần không thể đuổi kịp tốc độ suy nghĩ của Tiền Tiểu Phi.

“Hán vào giúp vui, thứ nhất có thể kiếm thêm thu nhập, thứ hai thêm chút náo nhiệt.” Kim Hàn cười cười.

Không Tiêu đương nhiên không hiểu thế nào là kiếm thêm thu nhập, hán chỉ biết giờ phút này về mặt Kim Hàn tràn đầy dung túng cùng sùng nịnh.

“Sư phụ, người đã tốt hơn chút nào chưa?” Mục Viễn Chi quan tâm hỏi Điền Ngật Thư.

Điền Ngật Thư dừng nhu huyết Thái Dương, nói: “Àn, tựa hồ tốt hơn... Khụ, khụ...”

Lời còn chưa dứt, hán liền kịch liệt ho khan, mà không chỉ có hán, toàn bộ mọi người ở đại đường đều đồng loạt ho khan, bởi vì cả hội trường trong nháy mắt đầy đặc khói trắng. Khói không biết từ đâu đến càng làm mọi chuyện thêm hỗn loạn.

Theo khói truyền ra là vô số tiếng kêu kinh hoàng.

“A, túi tiền của ta đâu –“

“Di, ngọc bội của ta –“

“Ai cầm bí tịch của ta –“

“A – Có tặc –“

Trong làn sương, Kim Hàn nghe vậy nhú mảy, tiểu tử kia không có khả năng nhanh tay nhanh chân như vậy, nếu không phải Tiền Tiểu Phi, vậy chỉ có thể là...

Sương mù tan dần, mọi người đều ngừng tay, vô luận là đánh nhau đánh bạc hay xem náo nhiệt, nhất trời toàn trường bao phủ im lặng chết chóc.

Ánh mắt mọi người đều tập trung tại tấm bình phong vừa nãy bị băng chùy phá, tuy rằng bây giờ nó đã rách nát không chịu nổi. Chỉ thấy trên bình phong có một tờ giấy rất bắt mắt, mặt trên có mấy dòng chữ cũng bắt mắt không kém:

Tiểu tặc dám can đảm chọc vào cô nãi nãi, hạn cho ngươi trong năm ngày đến rừng trúc phía tây sơn trang, cô nãi nãi kết thúc mọi chuyện với ngươi. Dám không tới, hậu quả tự chịu.

– Diệu Không Không.

Đầu tiên là Vô Ưu sơn trang, sau đó đến Tuyết Hạc Phong, tiếp theo là Thiên Ý Cốc, lại tới đánh nhau tùm lùm, cuối cùng là Diệu Không Không.

Từ từ nghĩ lại khánh công yến hôm nay, chương môn đáng thương của Ngự Hàn Phong cuối cùng không chịu đựng nổi.

“Sư phụ không được, mau về phòng nghỉ ngơi...” Mục Viễn Chi kêu lớn.

Điền Ngật Thư đáng thương hữu khí vô lực sửa lời đệ tử “không được” là chỉ người chết, không thể dùng trong trường hợp này...

Khánh công yến xưa nay chưa từng có, sau khi đạn khói của Diệu Không Không tan đi, vô lâm phân tranh xưa nay chưa từng có cũng lặng lẽ hạ màn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiên Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Một ngày sau khánh công yến, trên giang hồ đã có tam sao thất bản các kiểu suy diễn, theo những người thuyết thư đi khắp hang cùng ngõ hẻm, số lượng người nghe càng ngày càng tăng, mỗi người kể lại thêm ít năm mười, cuối cùng trở thành một thần bí truyền thuyết trong giang hồ.

Nhưng ngay lúc đó mọi người còn chưa biết, truyền thuyết đầy kịch tính này chỉ là đoạn mở đầu cho một phen giang hồ kỳ văn đầy sóng gió.

Lại nói tới đêm đó, khánh công yến kết thúc trong hỗn loạn. Cuối cùng, chủ nhà Cổ Bạch sắc mặt “bạch” như tên, thoát nhìn vô cùng thâm, lại vẫn tiếp tục kiên trì tuyên bố yến hội tiếp tục mười lăm ngày, các lộ giang hồ nhân sĩ đều có thể tiếp tục ở lại sơn trang đến mười lăm ngày sau. Đương nhiên, không muốn có thể tùy thời rời đi.

Lời nói còn chưa dứt, Tung Vân Phái đã ngang nhiên kéo nhau đi. Không cần nói cũng biết, đều đã đánh đến “tóc tai tán loạn, quần áo tả tơi, hai mắt bầm tím”, tự nhiên không có lý do gì tiếp tục ở lại.

Những người khác hầu hết đều lựa chọn ở lại, dù sao [bí sát phương] còn chưa đoạt được mà.

Đương nhiên cũng có môn phái như Ngự Hàn Phong vì “thân thể sư phụ không khỏe cần tĩnh dưỡng vài ngày” mà lưu lại.

Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi đương nhiên cũng không đi, sau yến hội hai người trở về phòng cũ tiếp tục ở.

Ngon lửa nên thoát mờ thoát tỏ, làm cho con người cũng cảm thấy không thoải mái. Tiền Tiểu Phi đến bây giờ vẫn chưa thể thích ứng loại phương pháp chiếu sáng công suất thấp này.

Không khí trong phòng có chút bất thường, Tiền Tiểu Phi ngay cả thở mạnh cũng không dám. Hắn len lén nhìn Kim Hàn ngồi đối diện, cảm thấy đêm nay y thật rất khác thường.

Tuy rằng bình thường y cũng không nói nhiều, nhưng đêm nay là lần đầu tiên yên lặng như vậy, từ khi ở yến hội đã bắt đầu kỳ lạ, thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt lạnh lùng. Tiền Tiểu Phi còn không dám nhìn vào mặt y, bởi hắn có dự cảm sẽ nhìn thấy thứ mình không muốn.

Cổ xưa tan bầu không khí yên lặng xấu hổ, Tiền Tiểu Phi chủ động gọi chuyện. Chỉ thấy hần lòi ra cả đám đồ trong người đặt lên bàn, chỉ một lúc cái bàn đã đầy một đống các loại ngọc sức cùng bạc vụn.

“Hắc hắc, tuy sau này Diệu Không Không xuất thủ, nhưng ta vẫn lấy được không ít thứ nga.”

Kim Hàn nhìn Tiền Tiểu Phi, xem đống đồ trên bàn, nói: “Một buổi tối bị hai tên đạo tặc ghé thăm, mấy người tham gia khánh công yến quả thật là bất hạnh a.”

Tiền Tiểu Phi nhăn mặt, nhắm mắt cũng nhìn ra Kim Hàn chỉ trả lời có lẽ. Chính là, hần không biết phải làm gì, nói gì, cảm giác lo lắng dấy lên trong lòng Tiền Tiểu Phi, hần liền kéo tay Kim Hàn ra ngoài cửa, chứng minh cũng bước ra.

Thấy Tiền Tiểu Phi như vậy, Kim Hàn cũng bất ngờ: “Người làm cái gì?”

“Đem người ra hóng gió a, thanh tĩnh thanh tĩnh.”

Dưới ánh trăng mờ lung, Kim Hàn không thấy rõ gương mặt Tiền Tiểu Phi, chỉ biết giờ phút này đôi mắt hần đang tỏa sáng, tựa như một hắc động, muốn đem hết thảy cắn nuốt vào, cũng giống một viên hắc thạch, có thể nhìn thấu tất thảy.

“Theo người ta đang muốn làm gì?” Kim Hàn thâm ý hỏi.

Tiền Tiểu Phi không trả lời, hần không muốn trả lời cũng không thể trả lời. Kim Hàn như bây giờ làm hần sợ hãi.

“Yêu, nguyệt tổ sao sáng, dạ lãng phong thanh, lương tiêu nữ cảnh thế này, nhị vị đang nói chuyện gì đâu?” Thanh âm sang sáng đột nhiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, người tới là Không Tiêu.

Kim Hàn liếc mắt nhìn Không Tiêu, không trả lời, Tiền Tiểu Phi đành phải đáp thay hần: “Bên ngoài không khí mát mẻ, đi ra hít thở chút.”

Không Tiêu nghe vậy cười nói: “Vừa rồi yến hội phần khích quá, đúng là nên hít thở không khí.”

Tiền Tiểu Phi nghe Không Tiêu giải thích lời hần như vậy, cũng hòa theo nói: “Người không phải nói vì phần khích nên mới tới sao, bây giờ lại nói phần khích quá không quen?”

“Việc gì cũng nên có mức độ thôi,” Không Tiêu cười khò, “Ngoài dự kiến nhiều quá tim không chịu nổi.”

“Cũng đúng,” Tiền Tiểu Phi nghĩ tới vị Diên Ngật Thư chương môn vẫn còn đang phải tỉnh dưỡng, cười cười: “Người đã bị kích thích mạnh như thế, vậy nên ở phòng mình mà nghỉ ngơi mới phải, chạy đến chỗ chúng ta làm cái gì?”

“A, người không nói ta cũng quên mất,” Không Tiêu vỗ vỗ đầu, bưng tỉnh đại ngộ nói, “Ta đang muốn tới lãnh giáo Tiền Tiểu Phi.” Vừa nói vừa kéo Tiền Tiểu Phi vào trong phòng, “Nhanh, chúng ta vào trong nói.”

“Chờ, chờ một chút,” Tiền Tiểu Phi có dự cảm “lãnh giáo” của Không Tiêu nhất định là dây dưa mãi không thôi, vội vàng mở miệng, “Ta còn chưa nói hết chuyện với Kim Hàn đâu.”

“Làm gì vội vậy, nói sau không được sao?” Không Tiêu tựa hồ hơi sốt ruột.

“Một câu thôi.” Tiền Tiểu Phi nói xong đi tới trước mặt Kim Hàn.

Hần ngẩn đầu, con người đen huyền yên lặng nhìn vào mắt Kim Hàn. Kim Hàn khẽ run, đôi mắt kia như nhìn tới tận sâu trong linh hồn hần, làm cho hần cảm thấy khó thở.

Kim Hàn không tự nhiên quay đi, Tiền Tiểu Phi lại bắt hần nhìn mình.

“Đừng quên, người đã đáp ứng ta cái gì.”

Đây là lời Tiền Tiểu Phi muốn nói, chỉ một câu, chín từ mà thôi.

“Nói xong? Vậy đến lượt ta, đi, đi, đi, vào nha.” Không Tiêu không thể hiểu nổi chuyện gì xảy ra, tự dung nói một câu không đầu không cuối chẳng khác gì ám hiệu, chính là hần đang nóng lòng lãnh giáo Tiền Tiểu Phi một việc.

“Ai, đừng có đấy! Người vội cưới vợ a -“

Thanh âm Tiền Tiểu Phi càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất sau cánh cửa. Kim Hàn thần sắc phức tạp quay đầu lại, trong ánh mắt tràn đầy bóng tối.

“Có chuyện gì nói nhanh đi.” Tiền Tiểu Phi vẻ mặt không tốt, “Còn thần thần bí bí cái gì.”

“Người sao lại tức giận vậy?” Không Tiêu bất đắc dĩ, “Hai người cũng không phải bị hồ dán vào nhau, tách ra một chút có làm sao!”

Tiền Tiểu Phi không thêm để ý tới Khổng Tiêu châu trục, hắn luôn cảm thấy Kim Hàn hôm nay có chuyện gì đó. Loại dự cảm rõ ràng này cùng với cảm giác bất lực làm Tiền Tiểu Phi tâm phiền ý loạn.

“Được rồi, tập trung chú ý vào ta đi.” Khổng Tiêu vờ ho khan một tiếng.

“Ha ha, được được, có chuyện gì nói đi.” Tiền Tiểu Phi thấy Khổng Tiêu như vậy liền bật cười. Dù sao nghĩ nhiều cũng không làm được gì, tạm thời cứ xem vị Khổng đại hiệp có chuyện gì đã.

Nghĩ vậy, Tiền Tiểu Phi cuối cùng gạt bỏ suy tưởng.

Chỉ thấy Khổng Tiêu không biết từ đâu lôi ra hai hộp quân cờ, nói: “Ta muốn nhờ ngươi chỉ điểm một chút.”

Tiền Tiểu Phi thấy vậy cũng cảm nín luôn. Cái tên Khổng Tiêu này cả tối hành động tự nhiên bình thường, cứ nghĩ hắn không so đo vụ buổi chiều bị Kim Hàn ác chính chứ, ai dè hắn nhớ rõ rành rành, lại còn chuẩn bị báo thù. Sách, đúng là lòng người khó phòng mà.

“Ngươi làm sao biết ta có thể chỉ điểm?” Tiền Tiểu Phi tò mò.

Khổng Tiêu thần nhiên nói: “Nguyên nhân có hai. Một là ngươi luôn ở cùng Kim Hàn, nhất định hiểu rõ hắn, nếu hắn biết cách chơi này ngươi khẳng định cũng biết một ít; Thứ hai, cũng quan trọng nhất,” Khổng Tiêu nói xong kẻ sát mặt vào bên Tiền Tiểu Phi, tỏ vẻ đáng thương, “Khi hắn giảng giải luật chơi cho ta, trên mặt ngươi viết rõ hai chữ đồng-cảm, ngươi rõ ràng biết ta bị lừa giỡn mà không lên tiếng!” Đoạn cuối, ngữ khí Khổng Tiêu đổi thành lên án.

Tiền Tiểu Phi chịu hết nổi, nói: “Một đại nam nhân đừng có làm cái vẻ mặt ghê tởm như oán phụ ấy.” Nói xong còn vỗ vỗ vai Khổng Tiêu, “Co được dân được mới là đại trượng phu, ta đây liền giúp ngươi báo thù.”

Nói xong, hai người đi tới cạnh bàn, Khổng Tiêu vừa định đem bàn cờ đặt lên, liền phát hiện trên bàn có một đồng hồ độn đủ loại đồ vật. Hắn cau mày nhìn một hồi, rồi cuộc nhớ tới lúc Tiền Tiểu Phi vọt vào đám người, Kim Hàn có nói qua, hắn khi đó không biết “kiếm thêm thu nhập” là sao, bắt quá hiện tại coi như hiểu đi.

“Đây đều là ngươi thừa dịp loạn chôm vè?” Khổng Tiêu cười.

“Àn.” Tiền Tiểu Phi gật gật đầu, vẻ mặt còn có chút tự hào, nói xong lấy từ trong người ra một vật, “Cả cái này cũng vậy.”

Đó là một khối lệnh bài trắng thuần, cỡ bằng bàn tay, mặt trên khắc hình hạc bay trong mây rất tinh xảo. Mặt trái lệnh bài còn có hai hàng chữ – Tuyệt thế tục trần, hạc lập chư phong.

“Hoa văn này thật quen mắt...” Khổng Tiêu lẩm nhẩm.

“Đương nhiên quen mắt, trên băng chùy của tên quái Tuyệt Hạc Phong cũng khắc hoa văn tương tự!” Tiền Tiểu Phi đương nhiên nhớ rõ vụ này.

Khổng Tiêu nghe vậy mở to mắt, nói: “Ý ngươi là...”

“Đúng vậy!” Tiền Tiểu Phi đắc ý tiếp lời, “Đây là lấy từ người tên kia!”

“Đừng nói là lúc ngươi nhận sai người đi,” Khổng Tiêu càng nghĩ càng thấy có khả năng, nói tiếp, “Chẳng lẽ ngươi nhận lầm người cũng là...”

“Có ý!” Tiền Tiểu Phi không hề giấu diếm, “Ai nói hắn vô lễ như vậy, băng chùy kia thiếu chút nữa lấy mạng ta luôn a! Làm sao có thể bỏ qua không giáo huấn chút! Hắc hắc, thoát nhìn lệnh bài này cũng khá trọng yếu, ta lấy từ trong lớp áo cuối cùng của hắn đó.”

Khổng Tiêu dành ba giây mặc niệm cho Bạch Lãm Hạo, xem ra nhạ ai cũng không thể nhạ tặc a. Mà nói đến vụ này, hắn bỗng nhiên nghĩ ra một việc, người trước mặt này xem ra cũng gặp phải một cái tặc a, lại còn là nữ tặc.

Sách, Khổng Tiêu tiếp tục mặc niệm cho Tiền Tiểu Phi, lần này dành hẳn ba phút.

“Chỉ có nữ tử cùng với tiểu tặc là không thể đắc tội...” Khổng Tiêu nghiêm trang cảm thán, “Tiểu Phi huynh, ngươi thăm rồi.”

Tiền Tiểu Phi nghe không rõ nửa câu đầu, nên cũng không hiểu vấn đề, nhưng nửa câu sau hắn nghe được, chính là không hiểu lắm: “Có ý gì?”

“Diệu Không Không a,” Khổng Tiêu cười nói, “Nàng không phải hạ chiến thư với ngươi sao, hơn nữa xem ra còn rất tức giận, bằng không cũng sẽ không vô ý lộ ra mình là nữ nhân.”

Thần sầu diệu thù Diệu Không Không cư nhiên là nữ nhân! Giang hồ lại còn không xôn xao đến chết đi.

“Ta không có ý a,” Tiền Tiểu Phi rất vô tội nói, “Sớm biết nàng là nữ ta sẽ không hạ thù.”

Trong suy nghĩ của Tiền Tiểu Phi, tuy rằng nam nữ ngang hàng, nhưng trong đa số tình huống nam nhân vẫn tốt hơn.

“Biết làm sao được, đằng nào cũng làm rồi, ngươi vẫn là nghĩ xem phải giải quyết ra sao đi.” Khổng Tiêu rất không nghĩa khí nói.

Tiền Tiểu Phi cũng không có cách nào: “Còn biện pháp gì nữa, đành phải mò đến rừng cây coi sao thôi.”

Hai người nói xong, dọn sạch bàn, bắt đầu chơi cò, vừa chơi vừa nói chuyện phiếm.

“Đúng rồi, ta bảo Kim Hàn đặt năm lượng cho Thiên Ý Cốc thắng, cuối cùng thế nào?”

“Làm gì có cái gì thế nào! Diệu Không Không tới làm cả đám loạn hết lên, căn bản đâu có đánh tới cùng.”

“Vậy còn bạc?”

“Nhà cái ăn cả.”

“A?! Không thể nào -“

Trong khi Tiền Tiểu Phi cùng Khổng Tiêu chơi cò ca rô, bên ngoài, một vị khách không mời lặng lẽ đi tới bên Kim Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

“Ngươi lại tới đây, thật đúng là bất ngờ.” Kim Hàn khẽ cong môi, “Nhưng lại dùng thân phận thiếu trang chủ Vô Ưu sơn trang, thế giới biến hóa nhanh thật a.”

Kim Hàn không lạnh không nóng trào phúng nhắm thẳng vào Sa Ngữ, chỉ thấy hắn mỉm cười tiếp lời: “Đúng vậy, biến hóa thật nhanh...”

“Sao, sự tình có biến?” Kim Hàn lạnh nhạt hỏi, “Bằng không hôm nay ngươi làm sao có thân phận này.”

“Đâu chỉ là biến, còn là biến đổi rất lớn,” Sa Ngữ nói băng quơ, nhưng trong lời nói lại ẩn giấu nguy hiểm, “Anh trai ta căn bản không chết, cha ta cùng nữ nhân kia cùng nhau gạt ta, giúp hắn lừa ta, ta cư nhiên cứ thế trần đây áy này mà bỏ nhà đi ba năm. A, ngươi nói xem, ta có phải thật ngu ngốc?”

Kim Hàn không lên tiếng, hắn cũng biết sơ sơ chuyện của Sa Ngữ, chỉ là hai huynh đệ vì một nữ nhân mà xung đột thôi, không nhờ đằng sau lại phức tạp như vậy. Hắn biết, khi Sa Ngữ bước qua cánh cửa Xuân Phong Môn, trong lòng còn mang một vết sẹo, hiện tại xem ra, vết sẹo kia đã không còn, mà bị một vết thương lớn hơn rất nhiều thay thế.

Nếu không biết chân tướng, có thể nào sẽ hạnh phúc hơn không, Kim Hàn không biết. Hắn cũng không thể lựa chọn thay Sa Ngữ.

“Khi ngươi rời khỏi Xuân Phong Môn, cũng đã mơ hồ biết chuyện này, phải không?” Cuối cùng, Kim Hàn mở miệng.

“Lúc ấy chỉ là hoài nghi. Bởi vì cho dù lão gia hỏa kia bệnh tình nguy kịch, bằng tính cách của hắn không có khả năng tới tìm ta. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ là lương tâm bất an, cảm thấy có lỗi với ta đi.” Khẩu khí Sa Ngữ tràn đầy khinh thường. Nếu không phải là người hiểu rõ sự tình, căn bản không nghĩ tới “Lão gia hỏa” trong lời hắn nói lại chỉ cha hắn, cũng chính là Vô Ưu sơn tranh lão trang chủ – Tùy Cảnh Thanh.

“Bất quá có lẽ không phải thế, nói không chừng hắn sợ xuống địa ngục bị bạt lưỡi nên mới nói thật.” Sa Ngữ cười lạnh, giọng nói không mang theo nửa phần tình cảm.

“Vậy ngươi tới đây làm gì?” Kim Hàn liếc nhìn Sa Ngữ, “Cũng vì [bí sát phương]?”

“Đương nhiên, nếu có nó, việc chấn hưng Vô Ưu sơn trang sẽ dễ như trở bàn tay.” Sa Ngữ thẳng thắn trả lời.

“Chỉ sợ không dễ như vậy đi.” Kim Hàn thần nhiên nói. Chỉ khi có thể lực lớn mới dễ dàng làm việc, như là giết người, hoặc là báo thù.

“Ngươi đều đã rõ, cần gì ta nhiều lời.” Sa Ngữ cười lạnh, nói tiếp: “Nhưng thật ra, Xuân Phong Môn bị tiêu diệt lâu như vậy, vẫn chưa có động tĩnh gì, thật không giống tác phong của ngươi a.”

“Nói vậy là sao?” Kim Hàn nhướn mày.

“Ta nghĩ ít nhất sẽ thấy tứ đại môn phái từ từ bị diệt đâu.” Sa Ngữ thần nhiên.

“Ngươi đề cao ta rồi,” Kim Hàn cười, “Ta có khả năng ấy, Xuân Phong Môn đã không rơi vào kết cục này.”

“Minh đao minh thương tất nhiên ngươi không làm được, nhưng nói đến ám khí chỉ sợ không có bao nhiêu người là đối thủ của ngươi.” Sa Ngữ cười,

“Cái gọi là mình thương để tránh, ở với người lâu như vậy, dù sao ta cũng có chút ít hiểu biết, sở dĩ vẫn chưa động thủ, chỉ sợ là công của tiểu tử kia đi.”

Kim Hàn không nói gì, bởi vì Sa Ngữ không sai. Mỗi khi hắn nổi lên sát ý, liền nghĩ tới Tiền Tiểu Phi, sau đó trong lòng luôn có một thanh âm xuất hiện: Nhẫn nhịn, nhẫn nhịn...

Nhưng mọi chuyện đã tới cực hạn rồi. Cỗ sát ý kia đã xâm nhập khắp tứ chi bách hải, đến từng tế bào, từng lỗ chân lông hắn kêu gào: Thả ta ra!

Hắn sắp chịu không nổi.

Sa Ngữ tựa hồ nhìn ra cái gì, chỉ thấy hắn quay đầu nhìn Kim Hàn, nhú nhú mảy, ánh mắt dị thường quý dị: “Người chẳng lẽ không muốn khiến bọn họ nếm thử nỗi thống khổ người phải chịu, nhìn họ kêu gào thảm thiết, khóc lóc trước mặt sao?”

Kim Hàn không trả lời ngay, nhìn Sa Ngữ thật lâu, sau đó lộ ra vẻ mặt tự tiểu phi tiểu: “Nếu Tiền Tiểu Phi nhìn thấy gương mặt của người bây giờ, chắc chắn sẽ khóc mất.”

Sa Ngữ nghe vậy nhắm mắt, thu liễm cảm xúc, không nói lời nào.

Đầu đông, gió không quá lạnh, nhưng đâm vào xương cốt người ta. Ánh trăng vốn nhu hòa, giờ phút này cũng trở nên trắng xóa thê lương.

“Người có ý...” Kim Hàn thân nhiên mở miệng, ngữ khí chắc chắn.

“Tung Vân Phái vừa mới rời đi, hắn là có thể đuổi kịp...” Sa Ngữ nhìn xa xa, giống như nói với không khí.

Khi hắn quay lại, người bên cạnh đã biến mất.

Có lẽ Kim Hàn nói đúng, hắn có ý. Chính vì mình bất hạnh, nên không muốn người khác hạnh phúc, nhất định cũng muốn kéo người ta xuống mới bằng lòng bỏ qua.

Chính là không biết lần này, người bất hạnh là ai. Tung Vân Phái? Kim Hàn? Hay là Tiền Tiểu Phi...

Không Tiểu rời đi, trời đã khuya. Tiền Tiểu Phi lại không thấy Kim Hàn trở về, chính là lúc tiền Không Tiêu xuất môn, không ngờ gặp Sa Ngữ ở hành lang.

Dự cảm không tốt nháy mắt bao trùm.

Hắn bước nhanh về phía Sa Ngữ, cũng không chào hỏi gì liền mở miệng hỏi: “Có gặp Kim Hàn không?”

Sa Ngữ cũng không để ý đến việc hắn lỗ mãng, chỉ khẽ nhìn lên, nói: “Hai canh giờ trước có gặp.”

“Sau đó thì sao?” Tiền Tiểu Phi lập tức hỏi.

“Sau đó? Sau đó không thấy tăm hơi.” Sa Ngữ thoái mái nói như chuyện không liên quan tới mình, “Có thể là đi giải quyết ân oán đi.”

Tiền Tiểu Phi nắm chặt tay, mặt không cảm xúc, nhưng ngữ khí cũng tiết lộ cảm giác của hắn lúc này: “Người làm?”

“Có ý gì?” Sa Ngữ mỉm cười giả ngu.

Móng tay đã đâm vào da thịt, nhưng đau đớn cũng không bằng một phần vạn phần nộ.

“Người giật dây hắn?”

Nam nhân không trả lời.

“Ta nói đúng rồi, phải không?” Thấy Sa Ngữ cam chịu, Tiền Tiểu Phi rút cuộc bùng nổ, “Người vì cái gì phải làm vậy? Ta không biết sau khi người rời khỏi Xuân Phong Môn gặp phải cái gì, nhưng chuyện đó không can hệ gì tới Kim Hàn! Người dựa vào cái gì kéo hắn xuống nước, dựa vào cái gì không tha cho hắn!”

“Hừ -” Sa Ngữ đặt ngón trỏ lên môi, sắc mặt bất biến, “Ba chữ Xuân Phong Môn không được kêu lớn tiếng như vậy, sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết...”

“TMD Xuân Phong Môn!” Tiền Tiểu Phi đã bắt đầu mất kiểm chế.

Ánh mắt Sa Ngữ trở nên u ám, chứng tỏ hắn cũng đang sinh khí. Chỉ thấy hắn lạnh lùng nhìn Tiền Tiểu Phi, nói: “Đừng đổ hết lên đầu ta, ta không có bản lĩnh lớn thế. Có thể điều khiển Kim Hàn chỉ có mình hắn. Lựa chọn tha thứ hay báo thù, cũng chỉ có chính hắn định đoạt. Ta bất quá chỉ làm cái gương, phản chiếu nội tâm của hắn thôi.”

“Người nói vậy, hắn rõ ràng đã quyết định bỏ qua...”

Lời phản bác của Tiền Tiểu Phi tan biến trong màn đêm tĩnh mịch, chỉ một trận gió liền bay mất.

“Đúng vậy sao, hắn thật sự quyết định bỏ qua sao?” Sa Ngữ cười lạnh, ngôn ngữ tàn khốc không cho người ta có cơ hội trốn thoát, “Theo ta thấy, hắn chỉ tạm thời đè nén cừu hận xuống thôi. Áp lực, hiểu không? Cũng giống như dùng đê ngăn sông, cuối cùng chỉ làm cho nước càng nhiều, rồi hết thủy sụp đổ. Kim Hàn là như thế, nếu hắn không đi, kẻ sụp đổ sẽ là chính hắn.”

“Sẽ không...” Tiền Tiểu Phi lắc đầu, không dám tin, “Đến giờ hắn rõ ràng lúc nào cũng...”

Tới đây, rõ ràng không nói tiếp được.

Sa Ngữ không chút mềm lòng nhìn Tiền Tiểu Phi đã lâm vào hỗn loạn: “Ngươi đang gạt ta hay đang gạt chính mình? Ở khách công yến, hắn đã khác thường, ngay cả ta cách đó cả mấy thước cũng nhìn ra, chẳng lẽ ngươi lại không thấy? Hay là... Ngươi rõ ràng có dự cảm, nhưng lại không thừa nhận, cố gắng lừa mình dối người?”

Tiền Tiểu Phi thống khổ lắc đầu, miệng nói không thành câu. Sa Ngữ đứng một nửa, hắn quả thật có dự cảm, nhưng hắn không lừa mình dối người không thừa nhận, hắn thậm chí gần như đã hỏi rõ Kim Hàn, nếu như Không Tiêu không đột nhiên xuất hiện.

Hắn nghĩ Kim Hàn cũng biết. Chỉ có chín chữ ngắn ngủi, nhưng hẳn biết Kim Hàn hiểu được.

A, Tiền Tiểu Phi cười khổ, xem ra mình tự đánh giá cao rồi.

Biểu tình thâm trầm của Tiền Tiểu Phi làm cho Sa Ngữ nhú mày, hắn cảm thấy có một số việc, hẳn là nên cho nam hài đơn thuần thiện lương trước mắt hiểu, vì Kim Hàn, cũng vì chính Tiền Tiểu Phi.

“Ngươi phải biết, Kim Hàn và ngươi không phải người trong cùng một thế giới. Ngươi không thể dùng tiêu chuẩn đạo đức của ngươi áp đặt lên người hắn, như vậy không công bằng. Có lẽ ở thế giới của ngươi, lừa gạt là một tội lỗi, nhưng ở nơi của hắn, ngay cả giết người cũng chỉ là một thủ đoạn sinh tồn bình thường.”

“Ta không hiểu.” Tiền Tiểu Phi thống khổ thấp giọng, “Mọi người rõ ràng đều ở cùng một thế giới...”

Sa Ngữ cười khổ: “Có lẽ là cảnh ngộ khác nhau đi.”

Nhìn Tiền Tiểu Phi, Sa Ngữ có chút đắm chiêu.

Người này rõ ràng không còn nhỏ, nhưng tâm lại chưa từng bị vấy bẩn, có thể nói là hắn may mắn. Có lẽ Kim Hàn bị trái tim trong suốt như nước này hấp dẫn, nên mới mang theo hắn bên người. Bằng không, với năng lực của Kim Hàn, có thể vứt bỏ Tiền Tiểu Phi dễ như trở bàn tay, nhưng hắn lại không làm vậy.

Việc này có chút bất khả tư nghị, bởi hành động của Kim Hàn, không nghi ngờ là đang tự hành hạ bản thân. Mang theo Tiền Tiểu Phi, nghĩa là hắn lúc nào cũng phải khống chế sát ý trong lòng, cũng là tự làm khó bản thân mình. Đương nhiên, đó là nếu Kim Hàn trong lòng có Tiền Tiểu Phi. Bất quá lúc này nhìn Kim Hàn gần như phát điên, xem ra không chỉ trong lòng có Tiền Tiểu Phi, mà còn để ý tới hắn rất nhiều.

Gió lạnh thổi qua, tóc khẽ bay theo gió, giữa yên lặng thình không, tiếng nói của Sa Ngữ lại vang lên.

“Bây giờ trước mắt ngươi có hai con đường, một là rời khỏi Kim Hàn, như vậy ngươi tự nhiên không cần vi phạm tiêu chuẩn đạo đức của mình; Hai là tiếp tục ở lại bên hắn, nghĩa là chấp nhận tất cả mọi thứ của hắn, kể cả huyết tính cùng giết chóc.”

“Không.” Tiền Tiểu Phi bất chấp kiên trì, “Có nhiều cách báo thù không phải giết người, không thể nào dùng giết chóc lại sao?”

“Ngươi bây giờ đang nói chuyện như một cao tăng khuyên người ta hạ đao thành Phật,” Sa Ngữ hết lời, giọng nói lộ ra vẻ khó chịu. Hắn chậm rãi lắc đầu: “Muốn một người thay đổi một thứ đã ăn nhập vào xương cốt hắn, trừ phi kẻ đó để ý tới ngươi đến mức bỏ qua chính mình. Nếu không, rất khó.”

“Bỏ qua chính mình?” Tiền Tiểu Phi lặp lại lời Sa Ngữ, bi ai lắc đầu, “Không thể nào...”

“Đã nói đến nước này, đi hay ở chính ngươi quyết định đi.” Lưu lại mấy lời này, Sa Ngữ xoay người bước đi.

Đêm nay, hắn làm quá nhiều, cũng nói quá nhiều, còn lại, để cho bọn họ tự mình đối mặt đi.

Chính là trăm ngàn lần... Đừng thương tổn lẫn nhau.

Đêm ngày chín tháng mười, Tung Vân Phái rời khỏi Cổ Vận sơn trang, trên đường bị tập kích, chương môn Phạm Kiều cùng hai mươi đệ tử đều bỏ mạng. Đến đây, một trong tứ đại môn phái – Tung Vân, sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mùng mười tháng mười, đêm, gió mưa dữ dội.

Tiền Tiểu Phi đứng giữa hành lang, mưa từng đợt từng đợt hắt vào vạt áo, để lại nhiều điểm nước. Dòng nước theo mái nhà trút xuống, rơi rơi rơi, che mờ tầm mắt.

Hắn cuối cùng không đi.

Cũng không phải là ở lại, ngược lại, quần áo đồ dùng cũng dọn cả rồi, chỉ cần muốn là có thể rời đi. Nhưng hắn vẫn đợi, đợi Kim Hàn trở về. Đợi hắn chính miệng nói ra.

Gió càng ngày càng mạnh, vạt áo đã ướt một mảng lớn.

Phía sau bỗng nhiên cảm thấy ẩm ướt, tựa như có người đang hít thở. Tiền Tiểu Phi biết nam nhân đã trở về.

Xoay người, quả nhiên, chỉ cách nhau gang tấc.

Kim Hàn toàn thân ướt đẫm, nước không ngừng theo tóc nhỏ xuống. Trên người hắn không có thương tích, nhưng vẻ mặt lại tiêu tụy dọa người.

“Vì sao?”

Tiền Tiểu Phi đợi cả buổi tối, chỉ để hỏi một câu này.

“Ta đã nói ta muốn báo thù.” Kim Hàn mặt không đổi sắc, thanh âm lãnh liệt dọa người.

“Nhưng ngươi cũng đáp ứng ta không báo thù như vậy!” Tiền Tiểu Phi bất giác cao giọng.

Kim Hàn bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên nói: “Khi đó ta không trả lời, là ngươi tự cho rằng ta đồng ý thôi.”

Ra là vậy sao? Nguyên lai là mình hiểu lầm thôi. A, Tiền Tiểu Phi tự cười nhạo chính mình, tự cho là có thể hóa giải hết thảy mọi việc, nguyên lai bất quá là tự mình đa tình thôi.

Lời hứa vốn không tồn tại, làm sao có thể trói buộc người ta, vậy tại sao hắn bây giờ lại có cảm giác bị phản bội, cái cảm giác này cứ không ngừng đem tìm hắn ra cắt nát, đau quá.

Kim Hàn nhìn Tiền Tiểu Phi từ phần nộ trở thành đau thương, cuối cùng quay về bình tĩnh. Hắn cảm thấy tim mình cũng theo đó mà chết đi. Hắn không biết mình làm sai cái gì, nhưng vừa rồi lại cảm thấy vô cùng hối hận.

Nếu thời gian quay lại, hắn có tiếp tục chọn như vậy không? Kim Hàn không biết. Nếu hắn biết việc mình làm sẽ khiến cho Tiền Tiểu Phi lộ ra vẻ mặt như vậy, có lẽ thống khổ bao nhiêu hắn cũng chịu đựng.

Hắn thấy Tiền Tiểu Phi chậm rãi bước ra, đứng dưới cơn mưa rền gió dữ. Mưa không ngừng tấp vào mặt, vào người y, làm quần áo Tiền Tiểu Phi ướt đẫm, y lại như không hề phát hiện ra.

Đờ dãn chậm rãi bước về phòng, lại rất nhanh trở ra, Kim Hàn phát hiện trên vai Tiền Tiểu Phi thêm một gói đồ.

Lý trí nháy mắt tan biến. Kim Hàn như phát điên, xông lên đoạt bọc đồ của Tiền Tiểu Phi, dùng sức xé rách, đồ đạc bên trong rơi khắp trên nền bùn đất. Kim Hàn vẫn không bỏ qua, nổi điên xé miếng vải trong tay thành từng mảnh nhỏ, dưới chân điên cuồng đạp nát mấy thứ đồ sớm đã không còn rõ hình dạng.

Tiền Tiểu Phi lặng lẽ nhìn Kim Hàn điên cuồng, không động, cũng không nói, hoàn toàn thờ ơ. Bất quá chỉ là mấy thứ quần áo, hắn cảm thấy Kim Hàn bây giờ thật ngầy thơ đến buồn cười.

Xoay người, không hề nhìn Kim Hàn, Tiền Tiểu Phi quyết định cứ như vậy rời đi.

Nhưng đi chưa đến nửa bước, thân thể đã bị kéo mạnh trở về. Bị kéo bất ngờ, Tiền Tiểu Phi không kịp tránh, lao đảo lùi lại.

Kim Hàn nắm chặt bả vai Tiền Tiểu Phi, lớn tiếng nói: “Ngươi cư như vậy đi sao? Lại vì mấy thứ đạo đức chó má mặc danh kỳ diệu ấy!”

Tiền Tiểu Phi không thể thoát khỏi tay Kim Hàn, chỉ có thể lắc đầu bất lực: “Ngươi không hiểu, ngươi không hiểu, đó là mạng người a, ngươi tại sao có thể...”

“Ta tại sao không thể!” Kim Hàn lớn tiếng ngắt lời, “Người chết trong tay bọn họ vô số kẻ, ta bất quá là khiến cho nợ máu trả bằng máu thôi!”

“Như vậy không đúng!” Tiền Tiểu Phi không chịu nổi, khàn giọng kêu to, “Không ai có quyền quyết định sinh tử của người khác!”

“Sai! Trên đời này có người có quyền như vậy! Nếu người không giết người, người khác sẽ giết người!”

“Không phải như thế!” Tiền Tiểu Phi lắc mạnh đầu, nước mưa cũng theo tóc mà văng ra.

“Chính là như vậy!” Kim Hàn dùng sức lay hai vai Tiền Tiểu Phi, ánh mắt lóe sáng làm người khác sợ hãi.

“Không phải! Không phải! Không phải! Tiền Tiểu Phi liên tục nói ba lần không phải, giãy mạnh thoát khỏi tay Kim Hàn, lui về phía sau, “Ta thừa nhận quá khứ của chúng ta không giống nhau, nhưng lấy bạo chế bạo vĩnh viễn chỉ là tuần hoàn ác tính! Sa Ngữ muốn ta nhận tất cả mọi thứ của người, nhưng ta làm không được! Huyết tinh trên người người, giết chóc trên người người, ta vĩnh viễn không thể nhận!”

Giữa cuồng phong, hai thân ảnh đơn bạc lay động; Trong bạo vũ, hai linh hồn đầy vết thương cắn xé lẫn nhau. Không ai có thể cứu vớt họ, mưa cũng chỉ có thể không ngừng không ngừng cọ rửa, xóa đi hết thấy dấu vết, chỉ còn lại miệng vết thương chảy máu. Cứu chuộc, vĩnh viễn chỉ có bản thân mình.

Tiền Tiểu Phi cảm thấy choáng váng, có lẽ vì dầm mưa lâu quá. Trận mưa đầu đông tựa như đem tất cả nước tới làm một buổi tế lễ hoa lệ, sáng lạn lại điên cuồng. Mưa qua đi, từ trên trời rơi xuống chỉ có thể là tuyết.

Giữa cơn hoảng hốt, Tiền Tiểu Phi ngây ngốc nghĩ. Bên tai truyền tới một trận ồn ào, nghe kỹ lại chỉ có tiếng mưa. Hắn thậm chí nhận ra, tiếng mưa nào rơi trên tóc, tiếng mưa nào lại vỗ lên mặt mình.

“Ta từ lúc nhỏ đã sống ở cô nhi viện...” Giọng nói Kim Hàn xa xôi, trống rỗng như ảo ảnh, “Bọn họ nói cha mẹ ta đều là tay buôn ma túy, bị phán tử hình, cho nên mới đem ta để lại đó. Viện trưởng là một nam nhân ngoài bốn mươi, không những không cho chúng ta ăn no, còn thường xuyên đánh chửi. Ở nơi đó, mọi người đều chán ghét ta, không ai chơi cùng, chỉ trừ một nam hài. Ta đến bây giờ vẫn nhớ rõ, gương mặt hắn sạch sẽ xinh đẹp, thật rất hay cười. Hắn chủ động nói chuyện với ta, chủ động chơi cùng ta, hắn nói hơn ta một tuổi, bảo ta gọi là ca ca, ta cũng nghe theo. Chúng ta cùng nhau ở cô nhi viện ba năm...”

Tiền Tiểu Phi kinh ngạc ngẩn đầu, đây là lần đầu tiên hắn nghe Kim Hàn nói chuyện cũ của mình. Giờ phút này, Kim Hàn thật bình tĩnh, bình tĩnh... đến đau lòng.

“Sau đó thì sao?” Tiền Tiểu Phi có dự cảm, chuyện tiếp theo nhất định có ảnh hưởng lớn với Kim Hàn.

“Sau đó?” Ánh mắt Kim Hàn thay đổi, “Một nam nhân xuất hiện, đem chúng ta ra khỏi cô nhi viện. Hắn nói hắn đã làm thủ tục nhận nuôi, sau này bọn ta là con trên danh nghĩa của hắn. Hắn cho bọn ta ăn mặc tốt hơn trong cô nhi viện nhiều, bọn ta cũng thuận theo học những thứ hắn dạy – sử dụng vũ khí. Dao, thương, côn, bổng, chúng ta cơ hồ học hết tất thấy những thủ đoạn giết người. Sau đó, có một ngày, hắn đưa chúng ta vào một căn phòng đầy vũ khí, nói trong số bọn ta chỉ có một kẻ có thể ra ngoài...”

Nghe đến đó, Tiền Tiểu Phi đã hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng hắn không muốn tin. Hắn không thể tưởng tượng trên thế giới này lại có chuyện tàn nhẫn như vậy.

Thấy phản ứng của Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn khẽ nhếch môi lên thành một nụ cười thâm: “Rất khó tưởng tượng phải không? Lúc ấy ta cũng ngốc luôn, cho tới khi nhìn thấy ca ca luôn bảo hộ chính mình cầm đao đâm tới, ta cư nhiên cũng không trốn. Có lẽ trong tiềm thức còn có chút mong chờ đi...”

“Đừng nói nữa...” Tiền Tiểu Phi bịt tai không nghe, nhưng thanh âm Kim Hàn vẫn lọt vào.

“Bất quá hắn sai rồi, bởi hắn không nghĩ đệ đệ nhu thuận của mình lại hướng hắn khai thương... Kỳ thực hắn thật ngốc, giết người nhanh nhất là thương, hắn lại chọn đao. Ta đến bây giờ vẫn nhớ rõ về mặt hắn khi ấy, khuôn mặt vụn vỡ, trộn lẫn không cam lòng cùng căm hận...”

“Đừng nói nữa...” Tiền Tiểu Phi nhớ tới đêm Xuân Phong Môn bị tiêu diệt, Kim Hàn bị thương phát sốt, trong mộng kêu lớn “Ta không muốn giết hắn”, về mặt cũng giống như bây giờ. Khi ấy, là hắn mộng về chuyện này sao?

Trước mắt Tiền Tiểu Phi, thế giới bản thiêu xấu xa nhất mở ra, tinh thần hắn đã không còn chịu đựng được.

Kim Hàn làm ngơ trước phản ứng của Tiền Tiểu Phi, tiếp tục đắm chìm trong hồi tưởng: “Sau đó ta mới biết nam nhân kia chuyên môn cung cấp sát thủ cho xã hội đen, từ đầu đã chỉ muốn một người trong chúng ta sống. Hắn đem ta bán cho một tổ chức rất có thế lực, lại nằm mơ cũng không nghĩ tới ta lên làm sát thủ, việc đầu tiên chính là giết hắn...”

“Báo thù sao...”

“Không phải, không có ai đáng giá để ta báo thù, bao gồm cả chính ta. Giết hắn bất quá là tôi luyện tay nghề chút thôi. Từ đó về sau ta không ngừng nói với chính mình, trên đời này không có kẻ nào đáng tin, nếu không muốn bị giết thì phải không ngừng giết người, đó là quy tắc sống trên đời...”

Thanh âm Kim Hàn dần dần tiêu thất, Tiền Tiểu Phi ngẩn đầu, muốn tìm thấy một tia đau thương từ khuôn mặt kia, nhưng trên đó lại chỉ có trống rỗng.

Mưa càng lúc càng lớn, khiến cho Tiền Tiểu Phi không mở mắt nổi. Hắn yên lặng nhìn Kim Hàn, hốc mắt nóng lên. Nam nhân trước mắt đã đem chính mình xé ra, đem tất cả mọi thứ phơi bày trước mắt hắn, hoàn toàn, không giữ lại một chút gì.

“Bỏ ngay cái vẻ đồng cảm đó đi! Ta...” Kim Hàn mới nói một nửa, liền dừng lại. Bởi Tiền Tiểu Phi đã ôm chặt lấy hắn, thân mình nóng bỏng giữa cơn

mưa làm cho người ta thấy ấm áp khác thường.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Đầu vui trong lòng mình không ngừng run run, phát ra nức nở thanh âm. Đôi tay ôm mình lại không hề thả lỏng.

Hắn thay ai giải thích? Kim Hàn nghi hoặc. Thay thế giới này? Thay nam hài kia? Hay thay chính hắn?

Quên đi, quên thế giới của hắn, quên Xuân Phong Môn. Tiền Tiểu Phi đang ở trong lòng hắn, chỉ cần thế là đủ.

Ngập ngừng đưa tay lên, Kim Hàn cũng ôm lấy người trong lòng, thật cẩn thận như ôm bảo bối.

Cuối cùng hắn cũng hiểu – hắn yêu Tiền Tiểu Phi. Từ lúc thấy Tiền Tiểu Phi ôm gói đồ định rời đi kia, hắn đã biết, mình rốt cuộc không thể buông tay. Không nghĩ, không muốn, cũng không thể.

“Không bao giờ giết người nữa, ta thề...”

Nếu đó là điều kiện để có được Tiền Tiểu Phi, hắn nguyện ý dùng toàn bộ sinh mệnh hứa hẹn.

Có người từng nói: Miếng vết thương cũ một khi bị mở ra lần nữa, cũng có nghĩa là nó sẽ khỏi hẳn.

Kim Hàn không biết lời này đúng hay sai, cũng không để ý vết thương của mình có khép lại hay không, bởi vì chỉ cần có thể vĩnh viễn ôm chặt Tiền Tiểu Phi như vậy, có thêm vài vết thương hắn cũng cam tâm tình nguyện.

Đêm hôm đó, hai người lại ôm nhau ngủ như trước, giống như mười mấy đêm ở Xuân Phong Môn. Trận cãi nhau lúc trước làm cả hai người cạn kiệt khí lực, cho nên giấc ngủ càng đặc biệt ngọt ngào. Chính là trong lúc ngủ, Kim Hàn vẫn không quên ôm chặt Tiền Tiểu Phi, tựa như sợ hắn chạy trốn.

Ngoài cửa sổ, mưa dần tạnh.

Trời sắp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Tiền Tiểu Phi bị cảm, biểu hiện cụ thể là sau khi bò xuống giường lúc... giữa trưa liền ho khan liên tục, nước mũi rùng rùng (bắn!). Kim Hàn cũng vì thế mà bắt đầu nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, chiều cố vô cùng cẩn thận. Chuyện tối hôm trước tựa hồ đã là quá khứ thật xa, không có chút ảnh hưởng gì, hai người đều không nhắc tới.

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa, cả phòng quang minh. Hôm nay lại là một ngày mới, cuộc sống vẫn tiếp tục trôi theo quỹ đạo của mình. Vẫn là Cổ Vận sơn trang, vẫn là giang hồ phân loạn.

Tất cả đều như cũ, thật tốt.

“Hắt xì -“

... Trừ bỏ việc này.

“Vì cái gì cùng gặp mưa, người lại không sao?” Tiền Tiểu Phi thập phần bất mãn nói với nam nhân vừa mang đồ ăn tới.

Kim Hàn còn chưa kịp bước chân vào cửa, lườm một cái nói: “Vậy cái đũa không thay quần áo ướt treo thẳng lên giường nằm, ngủ một mạch đến giữa trưa là thẳng nào?”

Tiền Tiểu Phi không chịu kém miếng: “Chứ không phải có kẻ nào đem số quần áo ít ỏi của ta biến thành ‘vải bùn hỗn hợp’ sao?”

Không ngờ, Kim Hàn đỏ mặt. Phỏng chừng nghĩ tới đêm qua ngày ấu trĩ mang cả bọc đồ xé rách, cũng thấy mất mặt đi.

Chỉ thấy hắn gượng ho khan hai tiếng, nói: “Chưa thấy qua bệnh nhân nào nói nhiều như vậy.” Rồi nhét một cái bát vào tay Tiền Tiểu Phi: “Có sức mà nói chuyện không bằng ăn chút gì đi.”

Đầu võ mồm, Kim Hàn thảm bại.

Tiền Tiểu Phi cau mày nhìn thứ không biết tên trong bát: “Cái thứ lỏng lỏng nói cháo không phải cháo nói cơm chả phải cơm này là cái gì a?”

Kim Hàn nghiêm mặt: “Nói nhiều thế làm gì, bảo ăn thì cứ ăn đi!”

Không ngờ, Tiền Tiểu Phi không làm nhảm nữa, đơn giản nói: “Nga.”

Bất quá mồm nói khác với hành động, miệng thì đồng ý mà tay không thèm làm.

“Ngươi ăn cơm bằng mắt a!” Đột một lúc, Kim Hàn rút cuộc hết kiên nhẫn.

Lời còn chưa dứt, Tiền Tiểu Phi đã ngược đôi mắt ai oán lên, điềm đạm đáng yêu nói: “Ta tưởng ngươi sẽ uy ta...”

Ngất! Kim Hàn thiếu chút té ghế! Đồng thời cả một thân da gà cũng nổi hết lên.

Xem ra Tiền Tiểu Phi cảm mạo không nặng lắm.

“Ta chưa từng nghe thấy ai phát sốt thành tàn phế tay đâu,” Kim Hàn lờm một cái, nói: “Chưa nghe qua ‘tự kỷ động thủ phong y tức thực’ (tự mình làm mới có cơm no áo ấm) sao?”

“Thiết ~” Tiền Tiểu Phi quay ngoắt một trăm tám mươi độ, cùng với lúc này như hai người khác nhau, “Ngươi bắt nhân ta không thể bắt nghĩa, xem ngươi đã cố gắng tới mức này, ta đành phải chịu khó ăn chút vậy.”

Nói đã khác với làm, lần này làm đương nhiên khác nói, miệng bảo “chịu khó ăn chút” mà chưa được mấy giây đồ ăn trong bát đã được hốt sạch sẽ, thiếu chút nuốt cả thìa.

“Cái này rút cuộc là cái gì a?” Tiền Tiểu Phi liếm liếm mép, “Ngọt ngọt, thơm thơm, hương vị số một a!”

Kim Hàn nhìn về mặt Tiền Tiểu Phi, không nhìn được cười cười, ngữ khí cũng trở nên ôn nhu: “Cụ thể là cái gì ta cũng không biết, dù sao nhìn nha hoàn trong trù phòng nấu thật lâu, chắc là đồ ngọt gì đó đi.”

“Nấu thật lâu?” Tiền Tiểu Phi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, rồi cười nham hiểm: “Không phải là ngươi đợi ở ngoài, sau đó thừa dịp người ta không chú ý trộm mất đi?”

Đã thế thì Kim Hàn cũng thoải mái nhận: “Là ta phải trốn mấy tiếng mới lấy được a.”

Thấy Tiền Tiểu Phi vì mình thắng thần ngoài dự kiến mà sững sốt tại chỗ, Kim Hàn tìm đập mạnh một cái, chỉ thấy hấn dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lại gần Tiền Tiểu Phi hơn một cái, sau đó ung dung đứng ở một bên cười như vừa ăn trộm thành công.

“Đây là thù lao.” Nam nhân thân nhiên nói.

Tiền Tiểu Phi cứng đờ luôn, trong đầu trống rỗng, chỉ có một ý niệm duy nhất là giao dịch như vậy... xem ra có lời. (=))

Kim Hàn cũng không có làm gì tiếp theo. Trải qua chuyện hôm trước, hấn không định cho Tiền Tiểu Phi biết tâm ý của mình sớm, có một số chuyện phải từ từ mới tới, không thể vội. Bất quá...

Kim Hàn thâm nghĩ lại cảm giác mềm mại trên môi, chợt phát hiện, đứng lâu vậy trộm đồ quả là đáng giá.

“Chúc mừng! Chúc mừng!”

Một giọng nói hào sảng vang lên, cửa không hề khách khí bị đẩy ra.

“Không huynh chúc mừng gì vậy?” Kim Hàn lạnh mặt, khẩu khí bất thiện.

Không khí vừa mới ái muội hơn một chút, tự dừng lại vì cái tên dở người này quạt sạch không còn một mảnh.

Tâm tình Không Tiêu hiển nhiên thập phần vui vẻ, cũng không thèm tranh cãi với Kim Hàn, đi thẳng tới trước mặt Tiền Tiểu Phi, nói: “Đừng giả vờ nha! Cả giang hồ đều biết rồi a, Kim Tiền Bang một đêm tiêu diệt toàn bộ Túng Vân phái, thần bí đến cực điểm, thực lực không thể khinh thường. Tiểu Phi huynh, ngươi thật là bình thường không kêu, đã kêu kinh nhân (Bất minh tác dĩ nhất minh kinh nhân, là một điển tích) a!”

Tiền Tiểu Phi liếc nhìn Kim Hàn, xác định nam nhân cũng không biết gì, con đầu đầu vừa đỡ liền quay trở lại.

“Hắc hắc, ngươi nói gì ta nghe không rõ...” Tiền Tiểu Phi cười giả lả, đồng thời gãi gãi đầu, quyết định giả ngu đến chết.

Sự thật chứng minh, Không Tiêu đã chuẩn bị cẩn thận rồi mới tới, chỉ thấy hấn giờ một tờ giấy không biết lấy ở đâu ra, phe phẩy trước mắt hai người: “Bằng chứng như sơn, tiểu tử ngươi còn muốn chối sao?”

Tờ giấy không lớn, mặt trên viết mấy chữ rõ ràng ngay ngắn:

Tung Vân Phái đêm qua bị diệt, giang hồ đồn thổi do Kim Tiền Bang gây nên. Đây là một môn phái thần bí chưa bao giờ lộ diện, xin cẩn thận, thận trọng hành sự.

— Sờ —

Tiền Tiểu Phi nhìn chăm chăm vào tờ giấy, trong lòng cực độ khó chịu. Hắn hiện giờ hoàn toàn hiểu được vì sao mấy mình tình lúc nào cũng chán ghét câu từ đối (săn tin), bởi vì cảm giác bị người khác theo dõi từ chỗ tối quả thật không lấy gì làm thoải mái.

Xem ra Không Tiêu cũng đã nhìn ra vấn đề, nói: “Nhìn nữa có khi người khoan được một lỗ trên đây.” Nói xong thật cẩn thận cắt tờ giấy vào trong người.

“Xin hỏi. . .” Tiền Tiểu Phi ngoài cười mà trong không cười, nói: “‘Giang hồ đồn thổi’ là ý gì?” Hắn càng nghĩ càng thấy không đúng, cho dù Tung Vân phái bị diệt, Kim Tiền Bang cũng không thể trở thành nghi phạm hàng đầu được a! Huống chi trên giang hồ không có mấy ai biết Kim Tiền Bang bọn họ.

“Người lại thích giả ngu sao,” Không Tiêu cười, “Có gan để lại đại danh ngay tại hiện trường, bây giờ lại không có can đảm nhận sao?”

Để lại đại danh? Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi kỳ quái nhìn nhau, đang muốn hỏi, Không Tiêu lại cướp lời trước.

“Ta biết, các người nhất định sợ phiền toái nên không muốn nhận, yên tâm đi, ngay cả Sờ cũng chưa tra được cái người là ai, khả năng giữ bí mật quả thật không tồi nga. Trên giang hồ, kẻ biết được Kim Tiền Bang là các người hai người, chỉ sợ chỉ có mình ta!” Không Tiêu vừa nói vừa tự kiêu.

Bắt quả rất nhanh liền bị Kim Hàn đá (đều).

“Người không phải người duy nhất, còn có Niểu Hiểu Nhã.”

“Đừng nga, suýt nữa quên mất nàng.” Không Tiêu cũng nhớ ra mình từng ra chủ ý giúp hai người, “Bắt quả các người cũng thật mạnh đi, nghe nói hiện trường nơi Tung Vân phái bị giết không hề có dấu vết đánh nhau, vậy các người làm thế nào vậy?”

Tiền Tiểu Phi cả kinh, không biết phải trả lời như thế nào, Kim Hàn đã nói trước: “Bang phái cơ mật, thứ không thể nói.”

“Thiết -” Không Tiêu nhìn Kim Hàn làm mặt lạnh, trong lòng cực độ bất mãn. Rõ ràng lúc mới vào cửa còn thấy cười với Tiền Tiểu Phi, như thế nào vừa thấy mình đã thay đổi luôn rồi?

“Không nói cái này nữa.” Tiền Tiểu Phi ngay lập tức ngắt lời Không Tiêu, đổi đề tài, “Sờ là ai, vì sao lại truyền tin cho người?”

Không Tiêu cười: “Hắn là nguồn tin tức trọng yếu của ta nga, phạm giang hồ có cái gì gió thổi cỏ lay hắn đều nói cho ta biết trước tiên. Nếu muốn náo loạn giang hồ, tin tức không nhạy không được.”

“Vậy hắn vì sao lại làm việc cho người đâu?” Tiền Tiểu Phi nghiêng đầu nghi hoặc, “Người cho hắn cái gì?” Tùy thời truyền thư báo tin? Đúng là việc lớn a.

Không ngờ ánh mắt Không Tiêu chợt trầm xuống, tiếp theo lại ngẩng đầu lên cười phong lưu: “Đó là do ta có mị lực a.”

Tiền Tiểu Phi thấy rõ ánh mắt Không Tiêu có thay đổi, nhưng cũng thức thời im lặng, ra vẻ đồng ý, gật gật đầu: “Quả nhiên mị lực không bình thường. . .”

“Các người ‘từ từ’ nói chuyện, ta ra ngoài trước.”

Kim Hàn bỗng nhiên lên tiếng, khẩu khí bất thiện, đồng thời đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “từ từ”.

Tiền Tiểu Phi vì hành động của hắn sững sờ một lúc, kết quả vừa mới mở miệng “ai, chờ -” thân ảnh nam nhân đã biến mất.

“Uống nhầm thuốc à?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái làm bầm lâu bầu. Mình là bệnh nhân a, hắn cư nhiên bỏ mình lại sao!

“Ha ha ~ chỉ sợ là uống thứ khác. . .” (dám chưa?) Không Tiêu cười ái muội, “Xem ra sau này ta gặp Kim Hàn thì phải đi đường vòng rồi.”

Tiền Tiểu Phi nhíu mày: “Sao ta lại cảm thấy lời của người còn có ý gì khác?”

Không Tiêu giả hoạt chớp chớp mắt ngây thơ, không nói gì nữa.

Có một số việc người ngoài nói không được, vẫn là để cho cái trên tri độn này tự phát hiện hay hơn. Bắt quả xem ra. . . Kim Hàn còn phải chờ dài dài.

Dù sao hai người cũng không hợp nhau, Không Tiêu liền vui vẻ mà xem người gặp họa.

Chính là cũng thật có chút hâm mộ Kim Hàn. Người mình thích ở ngay bên cạnh, vuron tay là có thể chạm, hạnh phúc lớn nhất trên đời chẳng phải là như thế sao? Không Tiêu cách một lớp quần áo, cảm thụ thấy độ ấm từ tờ giấy mỏng trong lòng, có chút thương cảm. Chính mình cũng từng có cơ hội như vậy, đáng tiếc là không biết quý trọng. . .

Nhìn nụ cười của Không Tiêu dần dần phai nhạt, Tiền Tiểu Phi vội vàng lên tiếng: “Không Tiêu, chúng ta chơi cờ đi.”

Vốn tướng Không Tiêu sẽ đồng ý liền, không ngờ hần lại cự tuyệt: “Hôm nay ta đến kỳ thực là để nói lời từ biệt.”

“Nói lời từ biệt?”

“Ân, náo nhiệt đã xem xong, cứ ở đây hoài cũng không hay,” Không Tiêu cười gian, khôi phục vẻ mặt bình thường.

“Ngươi không muốn coi xem ai lấy được [bí sát phương] sao?” Tiền Tiểu Phi cảm thấy đây cũng là náo nhiệt hạng nhất.

Không nghĩ Không Tiêu không đồng ý: “Ngươi cho là [bí sát phương] dễ tìm vậy sao? Mấy trang chủ đời trước đào ba thước đất lên cũng không thu hoạch được gì, ngăn ngừa mười lăm ngày làm sao có thể thấy được!”

“Đúng vậy...” Tiền Tiểu Phi cảm thấy Không Tiêu phân tích rất hợp lý.

Bất quá mấy kẻ điên vì bí tịch kia không nghĩ vậy. Cho dù là một phần vạn cơ hội, bọn họ cũng không muốn bỏ qua. Bởi vì lối suy nghĩ “vạn nhất ta có thể tìm được” vẫn thường trực trong đầu họ a.

Nghĩ tới đây, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nhớ tới hồi trước có xem qua một tiết mục tâm lý, nhà tâm lý học có đưa ra hai ví dụ về nhược điểm tâm lý của con người, một là mua xổ số, hai là rơi gạch. Hần nói, cùng một đám người, khi mua xổ số luôn nghĩ là “vạn nhất ra trúng thưởng”, nhưng nếu từ trên trời rơi xuống một cục gạch, họ liền nghĩ “người nhiều như vậy, thế nào lại có thể rơi trúng ta đâu.” Kỳ thực xác suất của hai việc như nhau, nhưng tâm lý của mọi người lại khác nhau, đó chính là nhược điểm tâm lý.

“Tiểu Phi huynh đang nghĩ gì vậy?” Không Tiêu lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiền Tiểu Phi.

“A, không có gì...” Tiền Tiểu Phi hồi thần, có chút buồn bã. TV a, nhớ ghê a.

“Không phải nhớ nhà chứ?” Không Tiêu thuận miệng nói, cũng không nghĩ nói trúng tim đen luôn. Cho nên, thấy Tiền Tiểu Phi sững sờ, hần cũng sững sờ theo luôn, “Chẳng lẽ lại đoán trúng rồi?”

Tiền Tiểu Phi lúc này mới có phản ứng, cuống quýt đẩy Không Tiêu ra: “Đoán cái gì mà trúng? Nam tử hán đại trượng phu bốn biển là nhà, làm gì có chuyện nhớ này nhớ nọ!”

Không Tiêu cũng không hỏi lại, chỉ ôn nhu cười: “Muốn có nhà cũng đơn giản, ngươi cứ tùy tiện kiếm một miếng đất thuận mắt, phong thủy tốt chút, làm một cái Kim Tiền Bang đại bản doanh, không phải là được rồi sao.”

Không Tiêu thực ra chỉ thuận miệng nói, không nghĩ với Tiền Tiểu Phi không khác gì sét đánh, dội vào nơi yếu đuối nhất trong lòng, làm cho người ta hận không thể thực hiện ngay lập tức.

Nguyên lai cảm giác ‘nhà’, ai cũng đều khao khát.

Lúc Không Tiêu rời đi, trời đã chạng vạng tối, ánh tịch dương xuyên qua cửa sổ chiếu lên cái bàn trong phòng, kéo ra một cái bóng thật dài.

Tuy rằng Không Tiêu nói rời đi là vì không có gì náo nhiệt đáng xem, nhưng Tiền Tiểu Phi cảm thấy nguyên nhân không đơn giản như vậy. Bất quá hần cũng không hỏi nhiều, người kết giao với người vẫn phải có giới hạn, một khi vượt qua, chỉ có hai kết cục, hoặc là đoạn giao quyết liệt, hoặc là huyết nhục tương đồng.

Nghĩ đến đây, Tiền Tiểu Phi chợt nhớ cả chiều không thấy bóng Kim Hàn. Từ sau khi vớt lại câu “Ta ra ngoài một chút” liền một đi không trở lại, thời gian “đi một chút” cũng không khỏi quá dài đi.

Thân thể đã đỡ hơn nhiều, dù sao cũng không phải bệnh nặng gì, cho nên hần liền ra ngoài tìm Kim Hàn.

Cổ Vận sơn trang là một trong tứ đại bang phái, nhưng Tiền Tiểu Phi cảm thấy ‘đại’ có lẽ không phải chỉ “thế lực” mà chỉ “diện tích”, bằng không tại sao lại có lắm các kiểu đình thai lâu các, hoa uyển thủy tạ, hại hần... Lạc đường.

Hay thật, Kim Hàn không tìm được, tự mình cũng lạc luôn. Tiền Tiểu Phi đứng trong một hoa viên, nhìn đâu cũng thấy hoa cỏ cây cối, dường nói là nhà cửa, cả một bóng người cũng...

Dừng! Tầm mắt Tiền Tiểu Phi bắt được một hình ảnh, chỉ thấy dưới gốc mai có một nữ tử, tướng mạo có chút quen mắt.

Lục tung trí nhớ một hồi, rốt cuộc nhớ ra nữ tử này đã gặp qua ở khách công yến – con gái Cổ Bạch!

Tuy rằng chưa nói chuyện, nhưng Tiền Tiểu Phi cho rằng tới hỏi đường chắc không có vấn đề gì, huống hồ con gái của chủ nhân sơn trang ắt phải biết rõ đường đi nước về ở đây đi.

Đang muốn đến gần, không ngờ bên cạnh nữ tử không biết từ lúc nào đã có thêm một người, nhìn kỹ đúng là Ngự Hàn Phong thủ tịch đệ tử – Mục Viễn Chi!

Tiền Tiểu Phi quyết định tạm hoãn việc hỏi đường, tránh một bên xem chuyện. Cũng không phải hần thích nhìn coi người khác, mà thật sự vì tổ hợp hai

người này... vô cùng kỳ quái.

Cùng lúc đó, từ phòng ở Cổ Vận son trang truyền ra một trận khóc thét:

“Băng đường yến oa nấu cho trang chủ biến đi đâu rồi a -“

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Trời tối, Kim Hàn bưng bát đồ ăn lấy từ từ phòng theo phương thức buổi trưa trở về phòng, Tiền Tiểu Phi đã biến mất.

Đối với loại người đang bị cảm không ngoan ngoãn nằm yên mà con chạy lung tung khắp nơi như thế này, Kim Hàn bình thường không hiểu nổi, nhưng nếu nhân vật chính đổi thành Tiền Tiểu Phi, hẳn hoàn toàn có thể lý giải. Vì thế, Kim Hàn đáng thương của chúng ta đành phải chạy khắp Cổ Vận son trang tìm người.

Cùng lúc đó, Tiền Tiểu Phi đang nấp sau đại thụ, nghe được một đoạn tình lý ngoài ý muốn.

“Niệm Tuyết, người thật sự muốn lấy biểu ca của người sao?” Nhìn về mặt của Mục Viễn Chi, xem ra câu trả lời này đối với hắn thật sự quan trọng.

Chỉ thấy con gái Cổ Bạch, tức Cổ Niệm Tuyết cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Việc hôn nhân này phụ thân đã quyết định rồi, đối phương cũng đã đưa sính lễ.” Không khó nghe ra, trong giọng nói tràn ngập đau thương.

Được rồi, chỉ nghe mấy câu này Tiền Tiểu Phi cũng đã hiểu đại khái, đây đây đây đây, căn bản chính là tình tiết phim truyền hình hay gặp nhất mà! Xem ra mấy tác giả mà hắn cho rằng đầu óc vô dụng ấy viết cũng có chút giống với lịch sử a.

“Người yêu ta, không phải sao?” Mục Viễn Chi tựa hồ không chấp nhận, “Hắn bắt quá nhiều tiền hơn ta thôi, chẳng lẽ người coi trọng vinh hoa phú quý như vậy sao?”

Nghe vậy, Cổ Niệm Tuyết còn chưa trả lời, Tiền Tiểu Phi đã liếc mắt xem thường một cái. Đùng là đồ ngu ngốc, rõ ràng người ta không nghĩ như vậy, cái đồ đầu đất kia, Cổ Niệm Tuyết không tức chết mới là lạ.

Quả nhiên, thân thể Cổ Niệm Tuyết lão đạo, hiển nhiên chịu đủ kích rất lớn, chỉ thấy nàng dựa vào cây mai đứng vững, sau đó lạnh lùng nói: “Nguyên lai trong mắt người ta là người như vậy, cũng được, chúng ta chia tay, vĩnh viễn không gặp lại.” Dứt lời, Cổ Niệm Tuyết xoay người rời đi.

Hảo một nữ tử trong mềm ngoài cứng! Tiền Tiểu Phi nhìn Cổ Niệm Tuyết bằng con mắt khác.

Chợt nhớ tới lúc ở yến hội cũng từng nhìn thấy vẻ mặt nàng đầy tâm sự, có lẽ là chuyện này đi.

Mục Viễn Chi tất nhiên không để ai nhân đi như vậy, chỉ thấy hắn chạy đến ôm Cổ Niệm Tuyết, đầu dựa vào cổ nàng, nói: “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Ta ngu ta ngốc ta đáng chết! Kỳ thực ta căn bản không nghĩ như vậy, ta chính là... chính là... không muốn mất nàng...”

Câu cuối cùng kia nói ra thật tình cảm, ngay cả Tiền Tiểu Phi cũng có chút cảm động [hắn xem phim cũng thường xuyên như vậy], Cổ Niệm Tuyết đương nhiên không cần phải nói, sớm tràn ngập nhu tình dựa vào lòng Mục Viễn Chi.

Sách, Tiền Tiểu Phi không khỏi cảm khái, nguyên lai nữ nhân cổ đại cũng phóng túng vậy, hay là người giang hồ cổ đại thật phóng túng đi.

Bất quá hai người trẻ tuổi cũng không thể thoát khỏi sự thật, chỉ thấy Cổ Niệm Tuyết nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Mục Viễn Chi, buồn bã nói: “Nhưng... Hôn sự đã định, nhiều lời vô nghĩa a...”

“Chúng ta có thể bỏ trốn!” Giữa không gian u tĩnh, thanh âm Mục Viễn Chi vô cùng rõ ràng, chứa cả sự kiên định không bỏ cuộc.

“Hừ -” Cổ Niệm Tuyết vội lấy tay che miệng nam nhân, nhẹ giọng nói: “Vạn lần không được nói vậy, ta không làm được, đó là bất hiếu.”

“Hiếu?” Mục Viễn Chi cười khổ, “Phụ thân người đã bao giờ để ý cảm giác của người đâu, người chỉ cần có thể mang cho hắn thêm nhiều quyền lợi đã là tận hiếu rồi!”

Tiền Tiểu Phi thấy Cổ Niệm Tuyết run mạnh, xem ra Mục Viễn Chi không nói sai, bằng không Cổ Niệm Tuyết sẽ không yên lặng đau thương như thế. Tiền Tiểu Phi từ đầu đã không thích cái tên “hỗn hợp Tà Lãnh Thiên và Nhạc Bất Quần”, hiện tại còn chán ghét cực điểm, cư nhiên ngay cả con gái mình cũng trở thành công cụ quyền lực, thật sự đúng là #¥%#!#8226;#.

Lúc này, Mục Viễn Chi một lần nữa ôm lấy Cổ Niệm Tuyết, nói mấy câu làm Tiền Tiểu Phi da gà tóc gáy dựng cả lên.

“Người khắp thiên hạ có thể không có người, ta không thể không có người! Phụ thân người cùng lắm là tiếc nuối, biểu ca người nhiều nhất là thương tâm, nhưng ta nếu không có người, ta... ta cũng không sống nữa. Tuyệt, người là sinh mệnh của ta trái tim của ta linh hồn của ta tất cả của ta!”

Hàn ~ Tiền Tiểu Phi nấp sau gốc cây vuốt mạnh tay, da gà nổi ăm ăm. Xem ra bộ phim này bắt đầu có xu hướng Quỳnh Dao hóa, hơn nữa Mục Viễn Chi so với Shakespeare còn sến hơn. Xem ra nếu mình không ra đi sớm, chỉ sợ mai Cổ Vận son trang sẽ diễn [Yên tỏa trọng lâu] (cũng là tác phẩm của Quỳnh Dao, sến không phải nói) không chừng.

“Khụ, khụ,” Tiền Tiểu Phi cố ý ho khan hai tiếng thu hút sự chú ý của đôi uyên ương, sau đó bước ra khỏi gốc cây, pose (tớ k dùng t.ảnh, mà là tác giả dùng) một kiểu hần tự nhận đẹp trai nhất.

“Tặc?” Cổ Niệm Tuyệt chớp chớp đôi mắt thiên chân vô tà, cho Tiền Tiểu Phi một kích trí mệnh.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ, khụ khụ khụ...” Tiền Tiểu Phi lần này không phải cố ý, mà thực sự bị sặc. Cổ Niệm Tuyệt tuyệt đối bị cận thị, nếu không thấy hần ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái đẹp trai dễ nhìn đứng trước mặt, có cô gái nào lại phun ta một chữ “Tặc”? Thậm trí còn... đoán trúng luôn. (bạn ý đúng là tặc thật, trộm mà =))

Bất quá, Tiền Tiểu Phi nhìn nhìn tư thế chuẩn bị nghênh chiến của Mục Viễn Chi, quyết định khoan hồng độ lượng tha thứ cho Cổ Niệm Tuyệt lần này. (anh có mà éo dám đánh thẳng kia thì có =))

“Ta không phải tặc, chỉ là một kẻ qua đường, trùng hợp nghe được nhị vị nói chuyện thôi.” Tiền Tiểu Phi nói xong còn hất ống tay áo, làm ra vẻ văn nhân mặc khách “phất tay một cái mây bay” đậm nhiên tiêu sái, mặc kệ kiểu khí chất này rất không tương xứng với hành động nghe lén.

Mục Viễn Chi nghe vậy lập tức cảnh giác, quát: “Người rút cuộc là loại người nào, nghe lén chúng ta nói chuyện có mục đích gì!”

Tiền Tiểu Phi bắt đầu dĩ nhiên: “Ta chỉ là một cái...” khách qua đường ba chữ chưa kịp ra khỏi miệng, đã bị ánh mắt âm u của Mục Viễn Chi bóp chết trong nôi, quả nhiên nam nhân nho nhã mấy đối mặt với chuyện có liên quan tới nữ nhân của mình cũng sẽ trở thành người khác mà.

“Được rồi, ta quả thật là nghe lén...” Tiền Tiểu Phi quyết định thành thật khai báo, “Bất quá cũng không có mục đích, chỉ là tò mò thôi.”

“Tò – mò – ?”

Tiền Tiểu Phi dường như nghe được cả tiếng mài dao trong lời nói của Mục Viễn Chi, vì tính mạng của mình hần quyết định phải xuất đòn sát thủ.

“Ta có biện pháp giúp người -” Để gia tăng hiệu quả còn nhấn mạnh tiếng cuối cùng.

Quả nhiên, nam nhân tỉnh táo lại: “Giúp thế nào?”

“Àn...” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, sau đó kéo Mục Viễn Chi sang một bên, thấp giọng nói: “Ta giúp người thuyết phục Cổ Niệm Tuyệt bỏ trốn, thế nào?”

“Người nắm chắc không?” Nam nhân không tin tưởng lắm, “Ta vừa rồi nói nhiều như vậy...”

“Yên tâm, cứ để ta.” Tiền Tiểu Phi vỗ ngực cam đoan. Nói xong liền đến chỗ Cổ Niệm Tuyệt.

Kỳ thực Tiền Tiểu Phi vừa rồi đã thấy Cổ Niệm Tuyệt không phải thật kiên định, lời nói của Mục Viễn Chi đã làm cho nàng dao động, hiện tại chỉ cần có người thúc đẩy một chút, mà tiện nghi lớn như vậy Tiền Tiểu Phi có thể nào không chiếm đâu, còn có thể khiến cho Mục Viễn Chi nợ một lần ân tình, sao lại không làm? Tiền Tiểu Phi càng nghĩ càng phục mình.

“Người chuẩn bị giúp Viễn Chi thuyết phục ta sao?” Cổ Niệm Tuyệt không đợi Tiền Tiểu Phi mở miệng, liền lớn tiếng nói trước.

“Không, ta tới khuyên người đừng đi theo hắn.” Không ngờ, Tiền Tiểu Phi lại nói như vậy.

Cổ Niệm Tuyệt cũng bất ngờ, hoang mang ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Tiền Tiểu Phi.

“Người nghĩ xem,” Tiền Tiểu Phi thân nhiên nói, “Người lấy biểu ca người [Tiền Tiểu Phi oán giận một chút, vì sao nữ chính toàn phải gả cho biểu ca chút, chẳng lẽ không biết họ hàng gần không thể kết hôn sao], Mục Viễn Chi đương nhiên phải theo sự phụ về Ngự Hàn Phong, tuy rằng như thế, hần chắc chắn không thể tiếp tục luyện võ, đến khi Điền Ngật Thư già đi, Ngự Hàn Phong sẽ trở thành rắn mất đầu, lâm vào hỗn loạn, khi ấy Cổ Vận son trang các người không phải mất đi một đối thủ rồi sao? Sách, lòng nữ nhân thật đúng là thâm sâu khó lường a!”

Rốt cuộc ai thâm sâu khó lường! Mặt Cổ Niệm Tuyệt đầu hắc tuyến. Đây là hần tự mình suy nghĩ vớ vẩn, sao lại ép lên người nàng, cái kiểu suy nghĩ này đúng là không theo kịp.

Cổ Niệm Tuyệt không nói lời nào, Tiền Tiểu Phi lại càng cố gắng: “Vì gia tộc suy nghĩ là đúng, Mục Viễn Chi không hiểu được người a, để khiến cho Cổ Vận son trang trở thành thiên hạ đệ nhất đại bang, người đương nhiên phải...”

“Ba!”

Một bàn tay thẳng tiến mặt Tiền Tiểu Phi, Cổ Niệm Tuyệt đã tức giận đến phát run.

“Căn bản không phải như ngươi nói! Ta không phải vì thế mà cự tuyệt Viễn Chi!”

Sách, nữ nhân lên con đường là không thêm nề mặt nam tử mà, Tiền Tiểu Phi đứng yên thể nghiệm cảm giác nóng bỏng truyền đến từ má trái, lần đầu tiên trong đời bị tát, quả thật tư vị không tốt lắm. Quả nhiên làm người tốt khó mà. Bất quá đã đến bước này rồi, thì đương nhiên phải tới luôn thôi.

“Nếu không phải như ta nói, ngươi vì sao lại muốn cự tuyệt Mục Viễn Chi?” Tiền Tiểu Phi nhướn mày.

“Ta... Ta không thể bắt hiểu a...”

Xem ra tư tưởng cổ đại vẫn thật là bé tấc. Tiền Tiểu Phi quyết định giúp mấy người này giải phóng tư tưởng, sau đó mới khiến cho nàng làm theo ý muốn của chính mình.

“Cái gì gọi là hiểu đạo? Nói cho ngươi biết, không phải là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, mà là chính mình phải sống vui vẻ a.” Tiền Tiểu Phi bắt đầu truyền lý luận của mình.

“Ta không rõ...” Cổ Niệm Tuyết nói nhỏ.

“Con cái là máu thịt của cha mẹ, có cha mẹ nào không muốn tốt cho con mình đâu?” Tiền Tiểu Phi bắt đầu nói lý, “Nghĩ thử xem, nếu ngươi có con, ngươi hy vọng nó vĩnh viễn ở bên ngươi lấy nước mắt rửa mặt, hay hy vọng nó dù không ở cạnh ngươi cũng vĩnh viễn khoái hoạt?”

“Ta nghĩ... Ta sẽ lựa chọn cách sau đi...” Cổ Niệm Tuyết ngừng một chút, lại nhún mày, “Nhưng phụ thân...”

“Yên tâm, cha mẹ thiên hạ đều giống nhau, cho dù hán bây giờ không hiểu, tương lai sẽ hiểu ngươi, thậm chí còn vì có đứa con như ngươi mà kiêu ngạo,” thấy có cơ hội, Tiền Tiểu Phi ngay lập tức bắt lấy. Mặc dù trong lòng hắn đã nhận định cái đồ hỗn hợp kia trăm phần trăm không có khả năng tỉnh ngộ, nhưng bây giờ quan trọng nhất là làm cho Cổ Niệm Tuyết hạ quyết tâm, cho nên tạm thời cứ tỏ vẻ cho hắn một chút đi.

“Thật vậy chăng?” Cổ Niệm Tuyết càng ngày càng xiêu lòng, Tiền Tiểu Phi cũng vội vàng tiếp lời.

“Tình yêu chân chính, cả đời chỉ có một lần, bỏ lỡ sẽ không có lại, ngươi chẳng lẽ thật sự muốn buông tay? Còn Mục Viễn Chi thì sao, ngươi không thể tàn nhẫn với hắn như vậy a!”

Ngay cả Tiền Tiểu Phi cũng vì mấy lời mình nói mà trong lòng ối không biết bao nhiêu lần, hai người kia nghe được những lời này lại thấy cảm động, quả nhiên từ xưa tình yêu đã buồn nôn!

“Tuyết, theo ta đi được không?” Mục Viễn Chi không biết từ lúc nào đã đến gần, thâm tình nhìn Cổ Niệm Tuyết.

Tiền Tiểu Phi thức thời lùi về phía sau, chuẩn bị trả lại không gian tình ái cho đôi tiểu tình nhân, không ngờ bị lời nói tiếp theo của Cổ Niệm Tuyết giữ chân.

“Khi hoa mai rụng, ta sẽ theo ngươi.” Giọng nữ ôn nhu mà dị thường kiên định.

Hoa mai rụng? Tiền Tiểu Phi nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn cây mai, chỉ thấy cành đầy nụ hoa, trong màu trắng có tia hồng, trắng trong thuần khiết. Đầu mùa đông, hoa còn chưa nở, đợi đến lúc rụng thì biết tới bao giờ!

Quả nhiên, Mục Viễn Chi cũng không chấp nhận: “Lúc hoa rụng? Vậy ngươi sớm đã là vợ người ta! Làm sao theo ta đi được nữa!”

Thế nhưng Cổ Niệm Tuyết vẫn kiên định không đổi: “Chuyện này không bàn nữa.”

Tiền Tiểu Phi hiểu. Cổ Niệm Tuyết không thể bỏ người nhà mình, nên mới nói những lời vô lý này. Nàng chờ mong kỳ tích, để nàng có thể quyết định.

Nhưng là... Tiền Tiểu Phi không khỏi cảm khái, tại sao cổ nhân lại mê tín như vậy, thế giới là vật chất, ý thức không thể quyết định vật chất, cái gì “tuyệt thánh sáu” linh tính chỉ là ảo tưởng thôi, làm sao có thể xuất hiện.

Vậy mà kỳ tích thực sự xảy ra. Chỉ thấy cây mai bắt đầu xôn xao trong gió, mà kỳ quái là vô số nụ hoa đều rụng xuống, mặc dù không thể so với hoa rụng, nhưng cũng có một phen phong tình.

Cổ Niệm Tuyết ngây ngẩn cả người, Mục Viễn Chi ngây dại, Tiền Tiểu Phi... ngây ngốc.

Có nhầm không! Vừa mới nghĩ tới chủ nghĩa duy vật của Karl Marx, chuyện lạ xảy ra luôn, không phải là ông trời không vừa mắt hắn chứ!

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

“Tuyệt, có thể theo ta đi không?” Trong cơn mưa hoa... không, là nụ hoa, Mục Viễn Chi thâm tình hỏi.

Cổ Niệm Tuyệt cúi đầu không đáp, chỉ lặng lẽ dựa vào trong lòng nam nhân.

Khó trách sách bói toán ở hiện đại bán chạy như vậy, hóa ra máu mê tín của mấy tiểu nữ sinh cũng trong mấy vấn đề yêu đương linh tính đã có từ xưa rồi. Xem chừng Cổ Niệm Tuyệt lúc này cũng đã hạ quyết định, thậm chí còn rất dứt khoát. Dù sao qua lần thử thách này, xem như ông trời tác hợp hai bên.

“Thiếu hiệp, cảm ơn!” Mục Viễn Chi chân thành nói với Tiền Tiểu Phi.

“Có gì đâu, ta cũng không giúp được gì...” Tiền Tiểu Phi quả thực cảm thấy mình không làm được gì to tát.

“Không,” Cổ Niệm Tuyệt lên tiếng, “Ta tin tưởng ngươi là phúc tinh trên trời phái xuống, làm chứng cho tình yêu cả đời không thay đổi của chúng ta.”

Sách, nữ nhân đang yêu nói năng cũng đậm ra hàm hồ a! Tiền Tiểu Phi khẽ thở ra một hơi hân khí, cười nói: “Nếu ngươi đã nói thế, vậy cứ coi như ta là Nguyệt lão đi.” Có tiện nghi ai không chiếm a.

“Thực xin lỗi, ta vừa rồi quá xúc động,” Cổ Niệm Tuyệt nói tới việc tát Tiền Tiểu Phi một cái.

“Không sao không sao, ta cũng quả thật nói khó nghe, tuy rằng có ý tốt.” Ngữ khí Tiền Tiểu Phi nghe như không để ý tới, kỳ thực trong lòng kêu đang hét ầm lên chịu thiệt, dù sao... bàn tay kia thật sự rất đau a!

Cổ Niệm Tuyệt ngượng ngùng cúi đầu, chỉ có thể không ngừng nói: “Thật sự rất xin lỗi...”

Tiền Tiểu Phi chưa kịp mở miệng, Mục Viễn Chi đã nhét một thứ gì đó vào tay Tiền Tiểu Phi, phỏng chừng không muốn tiếp tục thấy nữ nhân của mình liên tục hướng Tiền Tiểu Phi giải thích.

“Về sau có chuyện gì cần đệ tử Ngự Hàn Phong hỗ trợ, ngươi chỉ cần đưa thứ này cho bọn hắn xem, ta cam đoan bọn họ sẽ nhất nhất nghe lời ngươi!”

Tiền Tiểu Phi nhìn lệnh bài trong tay, có chút đắm chiêu.

Lại là lệnh bài! Thật đúng là chán ngấy mà! Tiền Tiểu Phi trong lòng khó chịu, chẳng lẽ trên giang hồ lại có quy định mọi vật có hiệu lực nhất định phải là lệnh bài, chẳng lẽ không thể là ngọc bội bảo kiếm vân vân các kiểu đồ có giá trị hơn sao! Thật là...

“Thiếu hiệp, ngươi không tin ta sao? Ta lấy danh dự của Mục Viễn Chi ta...”

“Ta tin! Ta... tin.” Tiền Tiểu Phi bất đắc dĩ ngắt lời nam nhân, danh dự quý giá vậy hắn đi mà giữ, mình lấy có được gì đâu. Chính là lời nói của Mục Viễn Chi hình như có vấn đề.

“Ý của ngươi là ngươi sẽ không trở về Ngự Hàn Phong, phải không?” Tiền Tiểu Phi hỏi.

“Àn,” Mục Viễn Chi gật đầu, “Kỳ thực tứ đại môn phái cũng không hòa thuận, cho nên chuyện ta cùng Tuyệt sư phụ nhất định không đồng ý. Tuy rằng sư phụ đối với ta có đường dục chỉ ân, nhưng...”, Mục Viễn Chi giống như hạ quyết tâm lớn, nói, “Vi Tuyệt, dù mang tiếng vong ân phụ nghĩa ra cũng cam lòng!”

Xem đi, đây là sự khác nhau giữa nam nhân và nữ nhân. Cho nên nói a, tương lai nếu muốn có con đường giả, vẫn là nữ nhi đáng tin hơn. Tiền Tiểu Phi lại bắt đầu nghĩ lung tung, bất quá lần này hắn cũng nhanh chóng có phản ứng.

“Mục huynh đem vật quý như vậy tặng ta, tại hạ thật sự là...” Tiền Tiểu Phi cố ý chối từ, dù sao khách sáo vẫn nên có.

“Ngươi đừng chối từ, đây là tạ lễ của ta cùng với Viễn Chi.” Cổ Niệm Tuyệt ôn nhu mở miệng, “Đúng rồi, chúng ta còn chưa biết danh hào của thiếu hiệp.”

“Ha ha, đừng nói là danh hào, tại hạ Tiền Tiểu Phi.” Tiền Tiểu Phi có chút ngượng ngùng.

“Vậy Tiền thiếu hiệp là người môn phái nào?”

“Cũng không đáng gọi là môn phái, tại hạ thuộc Kim Tiền Bang...” Mới nói tới đây, Tiền Tiểu Phi liền phát hiện không ổn, hắn hận không thể cắn đứt lưỡi mình! Phỏng chừng bây giờ cả thiên hạ đều đang tìm Kim Tiền Bang, nhất là tứ đại môn phái, hắn lại đại dốt khai ra trước mặt hai nhân vật trọng yếu thế này...

Trong khi Tiền Tiểu Phi hối hận không thôi, Cổ Niệm Tuyệt lại không hề có gì khác thường, lại nhìn nhìn Mục Viễn Chi, xem ra cũng không hề có phản ứng.

“Nguyên lai là Kim Tiền Bang Tiền thiếu hiệp a, tuy rằng ta chưa từng nghe qua danh hào của quý bang, nhưng ta tin tưởng trong tương lai không xa,

nhất định trên giang hồ sẽ như sấm ở bên tai.” Cổ Niệm Tuyết ôn nhu cười.

Tiền Tiểu Phi cũng chỉ đành cười gượng: “Ha ha, ha ha, xin nhận lời chúc của người, chi mong...”

Quả nhiên tình yêu thật là nguy hiểm, Tiền Tiểu Phi thâm cảm khái, biến người ta thành tri độn không tính, thậm chí còn khiến cho mắt không thể nhìn tai không thể nghe. Nếu không phải như thế, hai người trước mặt sao lại có thể không biết Kim Tiền Bang, tuy chưa tới mức sấm ở bên tai, nhưng cũng gần vậy.

“Chúng ta đây...” Mục Viễn Chi vừa định cáo từ, bỗng dừng động tác lại, chỉ thấy hán vội quay đầu nhìn kỹ Cổ Niệm Tuyết, lo lắng hỏi: “Mặt của nàng sao lại có vết thương?”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy ngẩng đầu nhìn, quả nhiên trên má Cổ Niệm Tuyết có một vết hoa ngân, tuy rằng thật nhạt, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng.

Cổ Niệm Tuyết xem ra cũng vừa phát hiện, chỉ thấy nàng khẽ chạm vào vết thương, thân nhiên nói: “Có thể vừa rồi nụ hoa rơi xuống suýt qua, chàng đừng làm ra vẻ nghiêm trọng như vậy, đầu phải chuyện lớn gì. Huống hồ cũng không đau, bằng không ta đã phát hiện lâu rồi.”

Được Cổ Niệm Tuyết trấn an, Mục Viễn Chi cũng không vội vàng vàng nữa, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn thấy được hán có điểm đau lòng. Cho nên khi hai người cáo từ trở về phòng, Tiền Tiểu Phi cũng không giữ lại. Bất quá... Nụ hoa cũng có thể đã thương người sao?

Xem ra, vấn đề của hai người kia đã được giải quyết rồi, Tiền Tiểu Phi ngẩng đầu, sắc trời tối vẫn còn ần ần có chút tinh quang, thế gian vừa tăng thêm một đôi tình nhân hạnh phúc.

Bỗng nhiên, chớp mũi có cảm giác mát mát, lấy tay đụng vào, ướt ướt. Tiền Tiểu Phi lúc này mới phát hiện, tuyết đã rơi tự khi nào.

Tuyết đầu mùa a, cuối cùng cũng rơi rồi.

Trời tối, lại có tuyết rơi, Tiền Tiểu Phi giờ mới nhớ ta mục đích chính của mình – hỏi đường!

Đang ngồi ai oán, ánh mắt Tiền Tiểu Phi bỗng chuyển tới cây hoa mai đã rụng sạch nụ. Hán chạm rai tới gần, phát hiện ra trên thân cây găm vô số thiết phiến nhỏ! Thiết phiến chỉ khoảng hai mm, dài bằng một cái kim, nếu không phải một loạt sắp xếp chỉnh tề tại một chỗ, mà chỉ là một cái, Tiền Tiểu Phi có thêm một cái kính lúp cũng không phát hiện ra.

Soi chán, Tiền Tiểu Phi đứng dậy, sau đó thân nhiên nói: “Người còn không chuẩn bị ra sao?”

Vừa dứt lời, một bóng người từ sau thân cây bước ra. Quả không ngoài dự đoán, là một gương mặt quen thuộc.

“Vừa thấy ám khí tốt như vậy, ta đã biết là người.” Tiền Tiểu Phi đầy đắc ý.

Kim Hàn không khỏi cảm nín luôn, Tiền Tiểu Phi đang khen mình sao! Cũng đúng là thần kỳ nha! Bất quá... Kim Hàn hưởng thụ lời khen của Tiền Tiểu Phi, thật thoải mái đi.

“Một phút không nhìn người, người liền đi gây đủ thứ chuyện...” Kim Hàn cảm thấy Tiền Tiểu Phi quả thật có bản lĩnh khiến cho cuộc sống lúc nào cũng ‘thú vị’.

“Ai nói là một phút, rõ ràng là cả buổi chiều...” Tiền Tiểu Phi nhớ tới nguyên nhân lạc đường của mình, bắt đầu giận dữ, không hề chú ý trong giọng nói của mình còn chứa một tia tình tự không rõ là gì.

“Rồi sao, đừng nói là ra ngoài tìm ta nên mới lạc đường, sau đó đụng phải Romeo và Juliet!” Kim Hàn cũng không phải người tinh tế miễn cảm gì, không thể nghe ra tia tình tự kia, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc Tiền Tiểu Phi ra ngoài tìm hán, khó miệng liền bắt giác khê cong lên.

“Đừng đừng đừng, ta chính là ngốc như vậy, người đoán trúng rồi đó!” Tiền Tiểu Phi có chút ủy khuất, “Vậy còn giúp người ta làm chi?”

“Cho người vui chút a,” Kim Hàn trêu chọc, “Cảm giác làm Nguyệt lão không tệ đi.”

Nói thật hán cũng không muốn hỗ trợ làm gì cho một, nhưng nhìn thấy Tiền Tiểu Phi thất vọng, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào lại xuất thủ, ai, đúng là yêu phải kẻ phiền toái mà...

Tiền Tiểu Phi đương nhiên không hiểu được tâm tư Kim Hàn, chính là không ngừng nói: “Ám khí của người đúng là giỏi a! Về sau có rảnh thì dạy ta...”

“Đừng có yêu cầu nhiều vậy, mau trở về phòng!”

“Ta về ngay mà, theo sát sau người sẽ không bị lạc nữa...”

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, lúc đầu chỉ là một bông hoa tuyết, dần dần trở thành lông ngỗng, mặt đất nhanh chóng trắng xóa một mảnh.

“Vẫn là trong phòng ấm áp a...” Tiền Tiểu Phi vừa về đến phòng, phát hiện không biết tự khi nào đã có thêm một cái hỏa lò đang cháy, tỏa nhiệt khí khắp phòng.

Ấm thân, ấm tâm.

“Bệnh nhân thì phải nằm yên, cấm lộn xộn!” Kim Hàn bắt Tiền Tiểu Phi lên giường, sau đó cầm chậu rửa mặt, xoay người ra khỏi phòng.

Tiền Tiểu Phi kỳ quái nhìn bóng hắt biến mất, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nghe lời ngoan ngoãn nằm, không hề lộn xộn.

“Con là do cha mẹ sinh ra, có ai làm cha mẹ lại không hy vọng con mình hạnh phúc đâu?”

Bên tai bỗng vang lên lời khuyên của chính mình cho Cổ Niệm Tuyết, trong lòng trời dậy một loại cảm xúc phức tạp khó nói.

Bảo là khuyên Cổ Niệm Tuyết, kỳ thực là khuyên chính mình. Đối với người như Tiền Tiểu Phi, chưa bao giờ gặp qua người nhà, nếu không có niềm tin “Cha mẹ nhất định yêu ta” chống đỡ, chỉ sợ đã sớm không chịu đựng được. Tuy rằng hắt hủu như lúc nào cũng khoái lạc [đây là sự thật nga], nhưng ngẫu nhiên nhớ tới cha mẹ, trong lòng cũng có chút khó khăn.

Tiền Tiểu Phi còn đắm chìm trong suy nghĩ, nhưng cũng phát hiện ra một bát thức ăn đang sôi ùng ục trên bếp lò, đồng thời lập tức đoán ra bên trong nhất định là thứ gì đó nóng nóng... Hắt hủu sự rất đói rồi.

Sờ sờ cái bụng rỗng, Tiền Tiểu Phi nhanh chóng đứng dậy, dùng cổ tay áo lót tay, đem bát đồ ăn bung xuống. Bỏ nắp ra, hương khí xông thẳng vào mũi. Kỳ quái, thơm như vậy sao? Tiền Tiểu Phi nghi hoặc cầm thìa xúc một miếng, thổi thổi, sau đó bỏ vào trong miệng, vị ngọt ngọt giống hệt buổi sáng.

Khẳng định là đồ ăn Kim Hàn lấy cho mình, Tiền Tiểu Phi bắt đầu hoài nghi, có thể nào Kim Hàn ở với mình lâu cũng biến thành tiểu thâu luôn rồi. Tuy rằng cảm thấy như vậy có chút tổn hại tới hình tượng Kim Hàn, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn vì ý nghĩ này mà thật vui vẻ, đồ ăn cũng trở nên ngon lành hơn.

Thức ăn thật nóng, Tiền Tiểu Phi ăn cũng thật lâu mới xong. Đang muốn ngoan ngoãn trở về giường, Kim Hàn lại bung chậu vào.

Nhìn cái bát rỗng, Kim Hàn mỉm cười: “Xem ra ta không cần nhắc ngươi cũng tự biết lần đi tìm ăn a.”

“Hắc hắc, thường thôi!” Tiền Tiểu Phi ngượng ngùng gãi gãi đầu, sau đó nói, “Ngươi vừa ra ngoài làm gì?” Nói xong tới gần Kim Hàn, phát hiện trong chậu chứa phân nửa nước.

“Ngươi đi múc nước sao?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái, Cổ Vận sơn trang có cung cấp nước ấm mà, tại sao phải đi lấy?

Kim Hàn phồng phùng đoán được suy nghĩ của Tiền Tiểu Phi, nói: “Ta muốn lấy nước ở giếng, nên phải tự múc lấy thôi”

“Nước giếng?” Tiền Tiểu Phi càng kỳ quái, “Ngươi chạy xa như vậy lấy nước giếng làm gì, nước giếng hôm nay lạnh chết đi!”

Không nghĩ Kim Hàn không thèm ngẩng đầu lên, đem khăn mặt bỏ vào chậu, đồng thời nói: “Ng ngoan ngoãn ngồi lên giường.”

“Nga.” Tiền Tiểu Phi hữu khí vô lực lên tiếng, không cam lòng trèo lên giường.

Chỉ một lúc sau, hắt liền thấy Kim Hàn đến cạnh giường, sau đó đem khăn mặt lạnh như băng áp vào má trái của hắt. Cùng với cảm giác lạnh như băng, còn có thanh âm Kim Hàn vang lên.

“Lạnh mới có thể dùng a, bằng không mặt ngươi ngày mai sẽ biến thành cái bánh bao đi. Thật là, cái nữ nhân kia sao lại xuống tay nặng như vậy...”

Thanh âm bắt đầu dịu, nhưng chứa trong đó lại là quan tâm sâu sắc. Nếu Tiền Tiểu Phi cẩn thận nghe, sẽ phát hiện trong lời nói tưởng chừng như bình thản kia, còn có cả đau lòng.

Tiền Tiểu Phi cảm thấy mắt có chút cay cay.

Cảm xúc khác thường làm cho Tiền Tiểu Phi mắt tự nhiên, khẽ lui ra, Kim Hàn lại tưởng hắt đau, lập tức hỏi: “Còn đau sao?”

Tiền Tiểu Phi không biết giải thích thế nào, đành phải gật gật đầu. Không nghĩ tới câu tiếp theo của Kim Hàn làm cho hắt cả đau cũng quên luôn.

“Đúng là xuống tay còn nhẹ mà, biết vậy một đao lúc này phải sâu hơn chút...”

Chợt ý thức được mình nói cái gì, Kim Hàn vội vàng ngậm miệng, tiếc là Tiền Tiểu Phi đã hiểu rõ rồi.

“Vết thương trên mặt Cổ Niệm Tuyết là ngươi làm.” Không phải câu hỏi, là một câu khẳng định. Hắt đã nói mà, nụ hoa làm sao đã thương người được!

Kim Hàn thành thật gật đầu.

“Ngươi có biết hay không, một tiểu cô nương suýt nữa bị ngươi hủy dung mạo?” Tiền Tiểu Phi có chút tức giận.

“Vết thương kia chẳng bao lâu cả chút dấu vết cũng không có, ta làm đúng mực mà, nếu ta muốn hủy dung nhan của nàng...” Kim Hàn cố gắng giải thích, thanh âm cứ càng ngày càng nhỏ.

“Ai,” Tiền Tiểu Phi bắt đầu dĩ thờ dài, tức giận còn chưa kịp bùng nổ đã tiêu thất hết. Người này vì mình bị tát một cái, liền có thể sử dụng ám khí với

một nữ tử, thật không biết nên nói thế nào với hắn cho tốt...

Tuy rằng hắn đã đáp ứng với mình không giết người nữa, nhưng xem ra, muốn thay đổi loại quan niệm cực đoan này của hắn, còn phải tốn nhiều thời gian đây.

“Có một số việc không cần lúc nào cũng động đao động thương giải quyết...”

Kim Hàn gật đầu.

“Có thể không dùng bạo lực thì không nên dùng!”

Kim Hàn gật đầu.

“Tùy tiện đả thương người là không đúng.”

Kim Hàn gật đầu.

“Về sau không được tùy tiện đả thương người”

Kim Hàn gật đầu...

Dừng đã! Kim Hàn bỗng nhiên nhận ra cái gì, ngẩng đầu lên nhìn. Không ngoài dự đoán, ánh mắt Tiền Tiểu Phi đúng kiểu lừa đảo thành công.

Sớm nói không thể chiều hắn quá mà, bị lừa rồi! Ai, xem ra sau này xuất thủ còn phải xem giờ xem phong thủy nữa.

Tối ngày mười một tháng mười, con gái trang chủ Cổ Vận son trang Cổ Niệm Tuyết cùng thủ tịch đệ tử Ngự Hàn Phong Mục Viễn Chi song song để lại thư ra ngoài, tức bỏ trốn. Thư đề lại nhắc tới “Kim Tiền Bang”, cảm tạ việc giúp hai người hạ quyết tâm. Bất quá trong thư không đề cập tới danh tính cụ thể của người này. Ngự Hàn Phong chương môn tức giận trở về Ngự Hàn Phong, Cổ Ngự hai phái từ đây xung đột.

Ngay lập tức, cả giang hồ bắt đầu đàm luận tìm tòi nghiên cứu cách bang phái thần bí này lên vào Cổ Vận son trang, làm cho hai người bỏ trốn, khiến cho hai phái trở mặt thành thù. Tiếp sau việc Tung Vân diệt môn, Kim Tiền Bang lần nữa gây nên sóng gió giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tin tức kinh nhân truyền ra từ Cổ Vận son trang – Trang chủ Cổ Bạch vẫn luôn khỏe mạnh kiên cường ngã bệnh!

Tuy rằng việc này đối với võ lâm cũng có thể xem như là đại sự, nhưng cũng không đến nỗi chấn kinh giang hồ, dù sao chuyện Cổ Niệm Tuyết cũng đã xong xuôi cả rồi. Chính là...

Đầu tiên là tiêu diệt Tung Vân Phái, sau đó Cổ Niệm Tuyết cùng Mục Viễn Chi bỏ trốn, tiếp theo Cổ Vận son trang cùng Ngự Hàn Phong trở mặt, cuối cùng là Cổ Bạch phát bệnh... Một loạt chuyện tình phát sinh liên tục, thậm chí có chút quỷ dị, vì thế mọi người bắt đầu phỏng đoán, tử đại môn phái cùng Tuyết Hạc Phong, Thiên Ý Cốc có thể nào bằng quan nhìn thế cục giang hồ thay đổi?

Bất quá, kè chấp cánh cho mối tình ngoạn mục kia, cũng đảm nhiệm vai trò trọng yếu trong mấy đại sự kiện nói trên – “Kim Tiền Bang” vẫn mờ mịt thần bí thoát ần thoát hiện.

“Kim Tiền là sao a?” trong Cổ Vận son trang, Cổ Bạch nằm trên giường dưỡng bệnh nói thầm. Vấn đề này từ lúc Tung Vân Phái bị tiêu diệt vẫn quanh quẩn trong đầu hắn. Tuy nói Tung Vân Phái bị tiêu diệt hẳn quả thật có chút đặc ý, nhưng bình tĩnh nghĩ lại, hắn cũng cảm nhận được sự uy hiếp gần kề, mà một loạt sự kiện phát sinh gần đây càng làm hắn kinh hãi. Nữ nhi của mình lại theo tên xú tiểu tử Ngự Hàn Phong chạy trốn! Quả thực tức chết hắn!

Chính là, địch nhân cường đại không phải đã đáng sợ, đáng sợ nhất chính là kẻ địch trong bóng tối. Mà Kim Tiền Bang không nghi ngờ chính là kiệt xuất trong việc này.

Cổ Bạch cau mày, cảm thấy tên bang phái này thật kỳ quái. Tên môn phái bình thường sẽ lấy địa điểm, đặc sắc bang phái hoặc là võ công bang phái làm căn cứ, tỷ như Ngự Hàn Phong ở tại dãy Ngự Hàn, mà Tung Vân Phái lại có độc môn khinh công “Tung Vân Bộ”, còn Kim Tiền Bang thì sao, chẳng lẽ lại là nhiều tiền?

Cứ như vậy, Cổ Vận son trang chủ nằm trên giường bệnh vẫn âm thầm trầm tư suy nghĩ về cái tên của địch nhân. Nếu hắn biết sự thật chỉ là do họ của hai người kết hợp lại, chỉ sợ ngay lập tức giá hạc quy tây luôn đi.

Không Tiêu sớm đã rời khỏi sơn trang, cho nên hai tên mù tin tức kia đương nhiên không biết Kim Tiền Bang của mình lại vừa danh trấn giang hồ lần nữa vì vụ Cổ Niệm Tuyết cùng Mục Viễn Chi bỏ trốn, tự nhiên cũng không thể biết Cổ Bạch đáng thương bởi vì vậy mà đổ bệnh, đang nằm trên giường cũng vì hai chữ “Kim Tiền” mà vắt óc suy nghĩ.

“Chúng ta đã ở trong này bốn ngày, hẳn là có thể đi rồi?”

Ánh mặt trời sau ngọ ấm áp dị thường, tuyết trong đình viện đã có dấu hiệu tan dần. Tiền Tiểu Phi mặc áo bông dày Kim Hàn mua, đứng trước đình, có chút nhàm chán.

“Tốt,” Không ngờ, Kim Hàn đáp ứng ngay, “Người nói thế nào liền làm thế ấy đi.”

“Này...” Tiền Tiểu Phi cảnh giác nhìn Kim Hàn, “Tại sao ta nghe người nói thế nào cũng thấy không thực lòng?”

“Không thực lòng?” Kim Hàn vờ chân thành nói, “Làm sao có thể thế được? Người nghĩ nhiều rồi.”

“Phải không?” Tiền Tiểu Phi không tin, chỉ thấy hắn không ngừng chạy vòng vòng quanh Kim Hàn soi soi xét xét, “Vậy người hai ngày liền tâm thần không yên cả ngày mất dạng tới lúc ta ngủ cũng không thấy về cũng là ta nghĩ nhiều rồi?”

“Àn...” Kim Hàn vừa định mở miệng, Tiền Tiểu Phi lại cướp lời.

“Giải thích là che dấu!” Tiền Tiểu Phi giống hệt Sherlock Holmes bắt đầu kể lại kết quả quan sát của mình, “Người từ sáng sớm nay đã xuất môn, tới giờ cơm trưa mới về, vội vàng ăn xong lại đi, nếu ta không ngăn cản sợ người bây giờ còn đang ở nơi nào đó làm mấy việc mờ ám! Hôn nữa -” Tiền Tiểu Phi cố ý nhấn mạnh, “Từ lúc ta bắt đầu phơi nắng đến bây giờ chỉ có nửa tiếng, người thờ dài ba mươi lần! Xin hỏi Hàn tiên sinh, cùng ta phơi nắng thống khổ vậy sao?”

Khuôn mặt Tiền Tiểu Phi gằn ngay trong gang tấc, thậm chí cả lông mi cũng có thể thấy rõ ràng.

Trong lòng chấn động, Kim Hàn thật sự có chút khó thở, trong đầu trống rỗng, miệng không tự chủ được tự động trả lời, lời nói còn có chút áp ứng: “Không phải, ta chỉ đang tìm đồ...”

Tiền Tiểu Phi trong lòng bày ra tư thế “V” ăn mừng mưu kế thành công. Hắn phát hiện ra, chỉ cần mình tới gần Kim Hàn, đầu óc nam nhân sẽ mất hết sự nhanh nhạy vốn có, lúc này tỷ lệ bức cung hoặc dụ dỗ thành công là rất cao. Bất quá...

Tìm đồ? Tiền Tiểu Phi cau mày suy nghĩ, nói: “Người cũng muốn [bí sát phương]?”

Kim Hàn vẫn còn hóa đá, không nói gì.

Thấy nam nhân không nói gì, Tiền Tiểu Phi lại tưởng hắn đoán đúng, ngay lập tức bắt đầu khuyên nhủ: “Ta khuyên người không cần phí sức làm gì, tỷ lệ còn chưa tới một phần năm trăm vạn! Người nghĩ kỹ lại xem, giấu ở sơn trang lâu như vậy mà không ai lấy được, bây giờ lại tụ tập nhiều người thế này...”

Kim Hàn vừa mới hồi phục bình thường, thấy Tiền Tiểu Phi liên tục lải nhải làm nhảm một đống không đầu vào đâu, đành phải ngắt lời.

“Ai nói ta muốn [bí sát phương]?”

“Àn?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái nhìn Kim Hàn, “Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên không phải.” Ngữ khí vô cùng chắc chắn.

“Vậy người tìm gì?” Tiền Tiểu Phi nghi hoặc.

“Àn... Chính là... Ta... Này...” Kim Hàn mồm miệng linh hoạt lần này lại áp ứng không lên lời.

Linh cảm mãnh liệt lóe lên trong đầu Tiền Tiểu Phi, một loại dự cảm cực kỳ không tốt chậm rãi bao phủ, hắn lo lắng thúc giục: “Nói nhanh nhanh coi!”

Kim Hàn nghe vậy cắn răng, quyết định hy sinh, rút cuộc mở miệng: “Ta đánh mất thiệp mời rồi!”

“Àn?” Tiền Tiểu Phi nhất thời không kịp phản ứng.

“Chính là... Cái thiệp mời thêu ba chữ Kim Tiền Bang...” Kim Hàn tự biết sai, giọng nói cũng nhỏ đến không thể nhỏ hơn.

Tiền Tiểu Phi cứng ngắc cả người: “Người đừng làm ta sợ...”

“Ta không rảnh như vậy...” Kim Hàn bắt đầu dĩ cười khở.

Đối diện, nhìn nhau không nói.

To chuyện rồi! Mất thiệp mời nghĩa là thân phận bại lộ! Một khi có người nhặt được, lập tức sẽ biết bọn họ có tham gia khánh công yến, nếu việc vẫn ở

trong son trang mà bị biết được, vậy bọn họ...

“Ngươi làm rơi ở đâu?” Tiền Tiểu Phi hít sâu, cố tỉnh táo lại.

“Không rõ nữa...” Kim Hàn nhíu mày nhỏ giọng, “Ta vẫn để trong người...”

“Vậy rơi khi nào?” Tiền Tiểu Phi hỏi lại.

“... Không biết.” Kim Hàn thành thật trả lời, “Tóm lại hai hôm trước lúc thay quần áo đã không thấy tăm hơi.”

Nhìn Kim Hàn hỏi gì cũng không biết, Tiền Tiểu Phi lại bắt đầu đau đầu. Kiểu này thì, hai người bọn họ chỉ có cách vắt chân lên cổ mà chạy...

“Nhị vị đang tìm thiệp mời khánh công yến sao?”

Tiếng nói bỗng nhiên xuất hiện, làm cho Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn dựng tóc gáy, hai người nhanh chóng quay lại nhìn, lọt vào tầm mắt là thân ảnh một nam tử.

Là đại đệ tử Thiên Ý Cốc!

“Ngươi nghe lên?” Tiền Tiểu Phi bất mãn nhìn chằm chằm Tống Ý, ngữ khí sắc nhọn.

“Ta chỉ trùng hợp đi ngang qua thôi, lại vừa dịp nghe thấy các ngươi nói chuyện...” Thanh âm Tống Ý thản nhiên, lại làm cho người ta không thể phân thật giả.

“Trùng hợp vậy sao?” Tiền Tiểu Phi không tin.

“Bất luận ta biết được bao nhiêu phần chuyện tình của các ngươi, ta hy vọng các ngươi có thể tin ta, ta không hề có ác ý, cho nên...” nam nhân mỉm cười, quay đầu về phía Kim Hàn, “Ngươi có thể thu hồi ám khí được không?”

Tiền Tiểu Phi bây giờ mới phát hiện trong tay Kim Hàn tự khi nào đã cầm đầy mai cương châm!

Bất quá Kim Hàn nghe nam nhân nói xong liền phần nộ thu tay về, đã bị người phát hiện, ám khí cũng không có nghĩa gì nữa.

Nhìn thấy Kim Hàn thu tay lại, nam nhân tao nhã ôm quyền, nói: “Tại hạ Thiên Ý Cốc đại đệ tử Tống Ý.”

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn không thèm đáp lễ, chỉ đứng yên lặng. Dù sao nam nhân này xuất hiện cũng quá mức quỷ dị, không rõ địch bạn.

“Nói rõ ý đồ của ngươi đi.” Kim Hàn lạnh nhạt mở miệng.

Nam nhân xem ra cũng thích thái độ thẳng thắn này, không hề vòng vo. Chỉ thấy hắn lấy từ trong người ta một vật, cũng chính là thứ Kim Hàn khổ công tìm kiếm mấy ngày, mỉm cười nói: “Thứ các ngươi tìm ở đây.”

Tơ lụa màu vàng, tú công tinh xảo, còn có ba chữ bắt mắt “Kim Tiền Bang”.

“Tại sao lại ở chỗ ngươi?” Tiền Tiểu Phi kinh ngạc, Kim Hàn cũng kinh ngạc không kém.

“Nếu ta nói ta nhặt được, nhị vị nghĩ sao?” Tống Ý cười.

“Ngươi cho ta là tiểu hài nhi sao?” Tiền Tiểu Phi tức giận liếc mắt xem thường một cái.

“Nếu ta nói ta nhặt được ở nơi Tùng Vân Phái bị tiêu diệt thì sao?” Tống Ý không thay đổi ngữ khí, trong mắt lại linh quang chợt lóe.

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn nhìn nhau, hiểu rõ mọi chuyện. Khó trách Tùng Vân Phái tiêu diệt, hôm sau Khổng Tiêu đã biết tin, còn nói ở hiện trường lưu lại đại danh, hóa ra là có chuyện này!

“Ta nói đại ca, ngươi có gặp qua ai gây án còn để lại danh thiệp ở hiện trường chưa?” Tiền Tiểu Phi thực chịu thua Kim Hàn luôn. Bình thường thoát mình cẩn thận tử tế, kết quả còn đoảng hơn mình.

“Trí giả ngàn lo, tất có một lầm” Kim Hàn ra vẻ vĩ nhân, kết quả nhận được một cái nhìn khinh bỉ của Tiền Tiểu Phi, dần dần xiu xuống, “Ta cũng sơ suất thôi mà... Ai biết nó lại rơi ra...”

Kim Hàn cúi đầu, làm cho một thân oán khí của Tiền Tiểu Phi không có chỗ thoát, Tống Ý tự nhiên phải làm vật hy sinh đầu tiên.

“Nhặt được thì sao? Nhặt được có nghĩa là Kim Tiền Bang chúng ta tiêu diệt Tùng Vân Phái sao? Ngươi có biết việc làm của ngươi làm cho chúng ta thật khốn đốn? Ta bây giờ ngày nào cũng phải lo lắng đề phòng, sợ lộ chân tướng, sợ bị tứ đại môn phái đuổi giết...”

“Chờ chút!” Tống Ý đành phải lớn tiếng ngắt lời Tiền Tiểu Phi, bất đắc dĩ nói, “Thứ nhất, ta không nói Kim Tiền Bang tiêu diệt Tùng Vân Phái, thứ hai, ngươi cũng không cần lo lắng tứ đại môn phái đuổi giết. Tùng Vân Phái bị tiêu diệt đối với họ cũng chẳng phải thâm cừu đại hận gì, huống hồ trước khi

biết rõ về địch nhân mấy kẻ đó cũng không động thủ. Cuối cùng, cũng không có ai biết Kim Tiền Bang đang ở Cổ Vực sơn trang làm khách, bởi vì việc cái thiệp mời này chỉ có ta biết.”

“Nói cách khác...” Tiền Tiểu Phi cố gắng nắm bắt ý chính của câu nói, “Ngươi từ lúc biết Tung Vân Phái do Kim Tiền Bang tiêu diệt đến giờ, vẫn yên lặng, không làm chuyện dư thừa nào?”

“Đúng vậy.” Tống Ý thần nhiên.

“Nga...” Tiền Tiểu Phi có chút đăm chiêu lắm lắm, “Vậy tại sao cả giang hồ đều biết tin đâu...”

“Ta cũng không biết chuyện này, bất quá...” Tống Ý nói, “Dù sao trên đời không có tường nào không bị gió lùa...”

Kim Hàn đại khái đã biết chân tướng sự tình, nhưng biểu hiện của Tống Ý vẫn khiến hắn không dám khinh thường: “Vậy ngươi hôm nay tới đây, chỉ sợ không phải chỉ để trả thiệp mời đi.”

“Ta quả thật có mấy câu cần thỉnh giáo nhị vị.” Tống Ý nói thẳng, “Nếu nhị vị vui lòng chỉ giáo, thiệp mời nhất định vật hoàn cổ chủ.”

“Chuyện gì?” Kim Hàn nhướn mày, “Nói thử xem.”

“Ba chữ Kim Tiền Bang trên thiệp mời rõ ràng không giống ban đầu, ta muốn biết rốt cuộc ai thêu mấy chữ đó lên.” Tống Ý nghiêm túc nói, thu liễm vẻ cười.

“Ngươi hỏi để làm gì?” Tiền Tiểu Phi hỏi.

“Không dám gạt nhị vị, tú công trên thiệp mời rất giống với tú công của một vị cố nhân tại hạ đã tìm nhiều năm qua.”

“Cho nên ngươi hoài nghi người cho chúng ta thiệp mời cùng người ngươi muốn tìm là một?” Tiền Tiểu Phi nói.

“Không phải hoài nghi, là khẳng định.” Tống Ý cười, nụ cười ảm áp như xuân phong.

“Ngươi rốt cuộc đang tìm ai?” Tiền Tiểu Phi hỏi tiếp.

“Một nữ nhân,” Tống Ý hít sâu, nói, “Nữ nhân ta yêu.”

Lời nói chứa đựng tình cảm sâu sắc, chân thành và tha thiết.

Tiền Tiểu Phi nghe vậy thở dài, buồn bã nói: “Nếu yêu nàng, vì sao lại phụ nàng...”

Lời nói làm Tống Ý kinh ngạc: “Nàng nói cả điều đó cho ngươi?”

“Nàng cái gì cũng chưa nói...” Tiền Tiểu Phi ngừng lại, một lúc lâu sau mới bắt đầu cười, “Quên đi, ngươi tốt nhất là nên tự mình đi xem. Tú Lam trấn Tiên Nguyệt Lô, người ngươi muốn tìm là ‘Thệ ảnh chân’ Niếp Hiểu Nhã.”

Nữ nhân kia nhất định dùng tên giả, bằng không nàng ở giang hồ thành danh lâu như vậy, Tống Ý không thể nào không tìm thấy.

Quả nhiên, Tống Ý nghe vậy cười khò: “‘Thệ ảnh chân’ Niếp Hiểu Nhã? A, Tú Lam trấn sao, nàng ở ngay bên cạnh ta lâu như vậy, ta lại không phát hiện...”

Lúc này, Tiền Tiểu Phi mới nhớ ra, Tú Lam trấn cách Ngự Hàn Phong không xa.

“Ảnh nhi... Ảnh nhi...”

Tiếng gọi vô thức bật ra, thanh thanh động tình, đây hẳn là khuê danh của Niếp Hiểu Nhã.

Thật lâu sau, Tống Ý mới khôi phục lại, cung kính đi tới trước mặt hai người, hai tay dâng thiệp mời: “Vật hoàn cổ chủ, đa tạ.”

Tiền Tiểu Phi biết hắn đang vội, cũng không nhiều lời, nhận lấy thiệp mời, nghiêm túc nói: “Bảo trọng.”

“Niếp Hiểu Nhã có lẽ thật sự chờ được hạnh phúc của nàng rồi, ngươi nói đúng không?” Nhìn bóng Tống Ý rời đi, Tiền Tiểu Phi lơ đãng hỏi.

“Có lẽ đi...”

Thanh âm Kim Hàn còn lơ đãng hơn.

Tiền Tiểu Phi kỳ quái ngẩng đầu, lại phát hiện nam nhân căn bản không chú ý tới hắn, ánh mắt đang nhìn một nơi khác.

Vừa định hỏi, nam nhân bỗng nhiên xuất thủ.

Cơ hồ cùng trong nháy mắt, cái cây bên cạnh phát ra tiếng kêu thảm thiết: “Ai nha -“

Tiếp theo, một thân ảnh chật vật từ cây lao ra, lấy tốc độ sét đánh nhào vào nắm cổ áo Kim Hàn, rống ầm lên:

“Ngươi hỗn đản này! Trước khi phóng ám khí cũng không kêu lên một tiếng -“

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Trong thiên hạ, người có thể kêu hai tiếng “hỗn đản” thành thạo như thế trừ Lãnh Duệ ra có lẽ không có người thứ hai.

“Ta phóng ám khí không bao giờ kêu lên cả.”

Đối mặt với chất vấn của Lãnh Duệ, đây chính là câu trả lời của Kim Hàn.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nam nhân, Tiền Tiểu Phi suýt nữa cho hán một đấm! Làm gì có ai kêu ầm lên trước khi phóng ám khí?!

Câu hỏi của Lãnh Duệ đã ngu, câu trả lời của Kim Hàn còn dở người hơn!

“Ông nhà ngươi, may là ta lần mau! Bằng không bây giờ đã thành tổ ong vò vẽ!” Lãnh Duệ giờ vẫn còn chưa hết run.

Kim Hàn không để ý tới hán, lạnh lùng nói: “Đối với một tên lén lút nghe trộm, như thế đã là hạ thủ lưu tình rồi.”

“Gi?!” Tiền Tiểu Phi lúc này mới có phản ứng, “Ngươi nghe lén?”

“Ai, ai nghe lén chứ!” Lãnh Duệ vội vàng giải thích, “Đó là sư huynh của ta a, ta, ta cần gì phải nghe lén!”

“Vậy ngươi giải thích hành động vừa rồi như thế nào?” Kim Hàn hỏi lại.

“Ta... Ta quang minh chính đại nghe!” Lãnh Duệ vẫn một mực chắc chắn như trước.

“Nga -” Kim Hàn vờ hiểu, lạnh nhạt nói, “Nguyên lai nấp sau thân cây, chỉ lộ ra mỗi một đôi mắt đảo đi đảo lại cũng gọi là quang minh chính đại, tại hạ đúng là được mở rộng tầm mắt rồi.”

Lãnh Duệ bị Kim Hàn chết nhạo, hai má đỏ bừng, nhưng không biết phải cãi thế nào, đành phải ba sáu kể tâu vi thượng sách. Chính là chân còn chưa nhấc khỏi đất, đã bị Tiền Tiểu Phi ngăn lại.

“Uy, ngươi thật kỳ nha! Nghe lén nửa ngày trời, hán là biết đại sư huynh mặc kệ ngươi đi tìm nữ nhân rồi đi, vẫn còn trấn định như vậy được sao?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

Lãnh Duệ nghe vậy sững sốt một chút, sau đó mỉm cười, nói: “Ta biết trong lòng sư huynh vẫn luôn có một nút thắt, tuy rằng ngày thường hán cười cười nói nói, nhưng ta vẫn biết hán không vui vẻ thật lòng. Hôm nay đã biết chân tướng, đã biết hán đi tìm nữ nhân hán yêu thương lâu nay, làm sư đệ ta vui còn chẳng kịp, tại sao lại ngăn cản được!”

Sách, cái tên suốt ngày nói mấy thứ không có chút văn hóa nào bây giờ lại phun ra một đống lời đầy tình cảm, thật đúng là làm cho người ta... Hán, tóm lại là không thể quen nổi.

“Hán mặc kệ ngươi trong son trang này, ngươi cũng không để ý sao?” Tiền Tiểu Phi vẫn thấy có gì đó bất thường.

“Kính nhờ, ta không phải tiểu hài tử ba tuổi, không cần người khác chiếu cố!” Lãnh Duệ nói, “Mà hán cũng không phải mặc kệ ta, mà là mặc kệ cả Thiên Ý Cốc...”

“Ấn? Nghe khẩu khí của ngươi, xem ra cũng không ngoài ý muốn a?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái nói.

“Nói ra ngươi cũng không tin, mặc dù trước đây ta không biết sư huynh khúc mắc cái gì, nhưng vẫn có cảm giác, huynh ấy sớm muộn cũng rời khỏi Thiên Ý Cốc, hơn nữa sẽ không trở về.” Lãnh Duệ vẫn thản nhiên như không.

“Ra là thế.” Tiền Tiểu Phi rút cuộc cũng hiểu, “Cho nên ngươi mới không hề để ý việc sư huynh rời đi a.”

“Ai nói ta không để ý!” Không ngờ, Lãnh Duệ mạnh mẽ phản đối, lại còn dùng một câu thoại vô cùng quen thuộc trong phim.

“Từ khi sư phụ bế quan tới nay, sự vụ lớn nhỏ trong bang đều do sư huynh đề ý, bây giờ ta phải làm sao a -“

Hiển nhiên, lần này đúng là thật lòng thống khổ.

“Đừng như vậy...” Tiền Tiểu Phi đang muốn lên tiếng khuyên nhủ, không ngờ Lãnh Duệ quay một trăm tám mươi độ luôn.

“Bất quá như thế cũng tốt, hắc hắc...” Khuôn mặt vừa nãy thống khổ, bây giờ nhìn thế nào cũng không ra nửa tia bi thương, “Tiểu tử Bạch Lãm Hạo kia vẫn ý mình là Tuyệt Hạc Phong Đệ nhất đại đệ tử, lúc nào cũng làm như ở trên đầu lão tử, ông nó! Lần này sư huynh đi rồi, ta chính là Thiên Ý Cốc đệ nhất đệ tử, xem tên hỗn đản nào còn dám kiêu ngạo!”

Tiền Tiểu Phi nhìn Lãnh Duệ cười tươi như hoa, cảm thấy không còn gì để nói.

Thấy Tiền Tiểu Phi không nói gì, Lãnh Duệ hưng phấn làm nhảm một tràng, rồi mới nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng: “Các người rốt cuộc là ai? Vì sao lại biết người sư huynh muốn tìm?”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy không thêm nghĩ đáo trả: “Chúng ta là ai không phải vừa rồi nghe trộm được hết sao? Còn giả ngu làm gì!”

“Oan uổng a...” Lãnh Duệ nói, “Lúc ta bắt đầu nghe lén... Không đúng, lúc ta bắt đầu quang minh chính đại nghe, sư huynh đã nói đến đoạn người hắc muốn tìm là nữ nhân, chỉ một lúc sau sư huynh đã đi rồi, ta làm sao có thể biết các người là ai!”

Nguyên lai là vậy, Tiền Tiểu Phi khẽ thờ ra, đang muốn nghĩ xem phải lừa người qua cửa như thế nào, Kim Hàn đã cướp lời: “Chúng ta ở trên giang hồ cũng không có danh khí gì, chỉ là tiểu nhân vật, ta là Kim Hàn, hắc là Tiền Tiểu Phi.”

“Tại hạ Lãnh Duệ, nhị vị cũng đã biết rồi.” Lãnh Duệ lúc này nho nhã lễ độ khác thường, “Sư huynh có thể tìm được người mình yêu thương, nhị vị giúp đỡ nhiều, Lãnh Duệ cảm tạ.”

“Không cần...” Tiền Tiểu Phi ngượng ngừng trả lời, “Sư huynh người đã tạ rồi...”

“Đó là sư huynh, bây giờ là phần của ta.” Lãnh Duệ mỉm cười.

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên phát hiện, Lãnh Duệ cười lộ lên thật dễ nhìn.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Lãnh Duệ chợt cáo từ: “Ta phải đi trước. Tên hỗn đản Bạch Lãm Hạo hẹn ta tối nay quyết đấu, ông nó, dám cùng lão tử đánh, thật đúng là chán sống rồi mà! Xem ta hôm nay còn không thịt hắc!”

Ngất ~ Tiền Tiểu Phi quyết định thu hồi câu vừa rồi, hoặc là đổi thành “Lãnh Duệ không nói gì thật dễ nhìn.”

Lãnh Duệ nhanh chóng đi khỏi tầm mắt hai người, Tiền Tiểu Phi cảm thấy tốc độ đi của hắc cùng với quyết tâm làm thịt Bạch Lãm Hạo hắc có can hệ trực tiếp. Bất quá Lãnh Duệ có thể mần thịt tên Bạch Lãm Hạo kiêu ngạo khí điểm kia cũng tốt, nếu nhớ không nhầm, hắc còn thiếu Tiền Tiểu Phi hai chùy nha! Ân... Tuy rằng đã trả thù một lần rồi – Tiền Tiểu Phi nghĩ tới khối lệnh bài trắng thuần trong bọc quần áo.

“Nha! Không xong!” Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên vỗ đầu kêu ầm lên.

“Làm sao?” Kim Hàn nhú mày, cái tên này thích làm người khác giật mình vậy sao.

“Ta hoàn toàn quên mất... Diệu Không Không...” Tiền Tiểu Phi đau khổ, tựa hồ đã đoán trước vận mệnh bi thảm của mình.

Kim Hàn lúc này mới nhớ tới ước hẹn năm ngày của Diệu Không Không. Tuy là nàng tự tiện định ta, nhưng cái câu “hậu quả tự chịu” kia đúng là làm cho người ta không thoải mái nổi.

“Còn chưa hết hạn mà, chúng ta qua xem.” Kim Hàn đề nghị. Hắc cũng muốn coi vị “cô nãi nãi” kia rốt cuộc bộ dáng thế nào.

“Ân,” Tiền Tiểu Phi gật đầu, “Ta nhớ là ở rừng trúc phía tây sơn trang...”

Nói xong, hai người đi thẳng ra ngoài sơn trang. Không ai chú ý tới không bóng tối có một đôi mắt đang nhìn trộm bọn họ, cũng đi theo đến rừng trúc.

Rừng trúc ngoài sơn trang rất lớn, Tiền Tiểu Phi cảm thấy như lạc vào một mê cung xanh, ngay cả cảm giác phương hướng cũng không có.

“Cánh rừng lớn như vậy, làm sao tìm được a?” Tiền Tiểu Phi có chút áy náy. Dù sao đối mặt với đối thủ không rõ, ở một nơi xa lạ, đồng chí Tiền Tiểu Phi rất không dũng cảm của chúng ta đương nhiên có chút lo sợ.

Kim Hàn trong lòng cũng có chút bất an, cánh rừng này thật sự rất dễ lạc đường. Bên trái là trúc bên phải là trúc phía trước là trúc phía sau cũng là trúc, nơi nơi đều giống nhau, một điểm khác biệt cũng không có.

Dừng đã! Ánh mắt Kim Hàn tập trung tới một khối mộc bài nổi bật cách đó không xa. Dựa vào thị lực 5.2 (là thị lực tốt đấy), hắc có thể nhìn rõ chữ viết phía trên.

“Muốn tìm Diệu Không Không, đi về phía trước mười bước rồi quẹo trái.”

Nhìn theo Kim Hàn, Tiền Tiểu Phi cũng thấy mộc bài, bất khả tư nghị nói: “Diệu Không Không này cũng thật cẩn thận a, còn có bảng chỉ đường nữa.”

Kim Hàn không nói gì, hần không cho rằng Diệu Không Không lại tử tế như vậy.

Bất quá đi thì vẫn phải đi, dù sao cũng là có chút manh mối, còn hơn là ngồi chờ chết.

Vì thế hai người đi theo chỉ dẫn, sau đó...

Người trước mặt cao khoảng một mét tám, khổ người rất lớn, tóc rối tung, râu cũng loạn thành một cục. Vấn đề là, vị nhân huynh này, nhìn thế nào cũng là... nam a!

“Đừng nói ngươi là Diệu Không Không, còn tự xưng là cái gì cô nãi nãi!” Tiền Tiểu Phi gây khó dễ trước, dù sao ai cũng thích mấy thứ xinh đẹp, tuy rằng chưa biết diện mạo Diệu Không Không như thế nào, nhưng mấy khi rảnh rồi hần cũng có tưởng tượng vài lần, bất quá chưa bao giờ nghĩ lại là như thế này!

Kim Hàn cũng nhú mày, cao lớn như vậy, muốn làm thần châu... tựa hồ cũng thật khó tin đi.

“Đầu óc các ngươi có vấn đề sao,” Nam nhân khó chịu nói, “Ta bảo ta là Diệu Không Không lúc nào.”

“Nhưng trên mộc bài viết...”

“Ý của ta là ta biết nàng ở đâu.” Nam nhân tức giận nói.

“Ra là thế...” Tiền Tiểu Phi giờ mới hiểu, sau đó nhẹ nhàng nói, “Vậy ngươi nhanh nói cho chúng ta biết đi.”

“Thiên hạ làm gì có chuyện ăn cơm không trả tiền, lấy hai lượng bạc ra.” Nam nhân không khách khí vuren tay.

Ngất ~ Chuyện gì đâu? Tiền Tiểu Phi có chút mơ hồ.

Nam nhân hào sảng nói tiếp: “Các ngươi chắc là mới tới, khó trách không biết giá thị trường...”

Sau đó, hai người Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn há mồm nghe nam nhân kể lại chuyện phát sinh mấy ngày nay.

Nguyên lai, sau khi Diệu Không Không đưa thiệp mời, ngày hôm sau, trong rừng trúc liên tục tập một đồng người, cả đám đều là võ lâm nhân sĩ tới coi chuyện vui, bọn họ túm năm tụm ba chạy lăng nhăng trong rừng, hy vọng có thể gặp mặt Diệu Không Không, đương nhiên càng mong xem rốt cuộc là ai có gan trêu nàng. Mới đầu vẫn còn khá yên ổn, sau đó, Diệu Không Không nào trong chỗ tới bắt đầu nổi điên, mà biểu hiện trực tiếp là đám giang hồ nhân sĩ bắt đầu liên tục đánh mất đủ thứ bạc vụn, nhẫn, còn cả đồ gia truyền các loại, cứ như vậy, người tới đây lại giảm bớt. Đồng thời, mọi người cũng đều đoán kẻ chọc giận Diệu Không Không kia chắc sợ không dám tới rồi.

“Bất quá sau khi ta kín đáo tìm kiếm, rốt cuộc phát hiện nơi Diệu Không Không thường lui tới, cho nên mở quán ở đây, đem tổn thất bù về.” Nam nhân nghiêm trọng nói.

Tiền Tiểu Phi cố nhịn cười, vụ “kín đáo tìm kiếm” này chắc mất không ít đồ đi.

Kim Hàn nghe xong nhướn mày, lạnh nhạt nói: “Bù lại tổn thất? Sao ta lại cảm thấy mục đích của ngươi là làm cho ai đến gặp Diệu Không Không cũng có tổn thất đi?”

“Ân” Nam nhân sững sờ.

“Trong mắt ngươi thấy rõ về tính kẻ.”

Kim Hàn vút lại mấy câu này, kéo Tiền Tiểu Phi đi về phía trước. Tuy rằng muốn gặp Diệu Không Không sớm chút, nhưng Kim Hàn cũng không muốn mạo hiểm thêm.

Trong mắt nam nhân kia quả thật không có ác ý, nhưng Kim Hàn vẫn thấy nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện.

Quán chỉ đường.

“Cái đồ ngu ngốc này, việc nhỏ như thế cũng không làm được! Tiền công tháng này giảm một nửa!”

“Không cần a... Bọn họ không phải đi tới bên kia rồi sao...”

“Đây là chuyện khác!”

“Tháng trước tiền công đã bị ngươi trừ hết, nếu tháng này cũng trừ thì vợ ta sẽ...”

“Đừng có làm nhảm, đuổi nhanh lên!”

“...”

Gió đêm thổi qua, rừng khúc khê lay động.

Giang hồ, càng thêm loạn.

Chúng là trong đám hỗn loạn này... Tựa hồ còn có chút thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Chạy lòng vòng một lúc lâu trong rừng trúc, túi tiền của Kim Hàn biến mất. Vậy nên, bạn Tiền Tiểu Phi sâu sắc miễn tuệ của chúng ta một mực cho rằng Diệu Không Không đang ở gần đó!

Ngược lại, Kim Hàn không hề tin tưởng vào phán đoán của Tiền Tiểu Phi: “Có thể nào vừa rồi đi vòng vòng làm rơi mất?”

“Tuyệt đối không thể nào!” Tiền Tiểu Phi trầm đĩnh chặt sắt, “Bằng kinh nghiệm hành tẩu nhiều năm cùng trực giác móc túi ta dám khẳng định, người đó đang ở ngay gần chúng ta!” Dứt lời, còn bày ra tư thế rất... Conan.

Kim Hàn nghe vậy suyết ngắt, lần đầu nghe nói giữa tiểu thủ còn có lực từ trường hấp dẫn lẫn nhau.

Không đợi Kim Hàn đáp lại, Tiền Tiểu Phi đã ngửa mặt lên trời, kêu to: “Diệu Không Không – chúng ta đã đến – người mau hiện thân -“

Rừng trúc xôn xao một trận, không biết là bị gió thổi hay do Tiền Tiểu Phi chấn. Trúc dày đặc che khuất mặt trời, trong rừng chỉ có một màu xanh u ám, trong sương mù lộ ra một vẻ quỷ dị.

Lâu không thấy hồi đáp, Kim Hàn đang muốn mĩa mai vài câu, không biết tự nơi nào lại truyền tới một giọng nữ sắc nhọn.

“Trước các người có hai trăm sáu mươi ba kẻ nhận mình tới vì phó ước, cô nãi nãi vì ứng phó bọn chúng mà thiếu chút nữa tóc xanh xuống mồ luôn! Ai biết các người có phải thật không?”

Nguyên bản là giọng nữ thanh thúy, giờ phút này lại khàn khàn, Tiền Tiểu Phi có thể tưởng tượng Diệu Không Không sau khi tiếp đãi hai trăm sáu mươi ba kẻ có bao nhiêu tiều tụy.

Cho nên, đã nói mà, mấy vị đại hiệp trong tiểu thuyết lấy một địch trăm là bốc phét mà, khả năng của con người cũng có giới hạn thôi!

“Vậy người làm sao mới chịu tin tưởng chúng ta?” Kim Hàn lãnh tĩnh nói. Nếu đã tới đây, không thể nào chưa thấy mặt Diệu Không Không đã đẹp đường hồi phủ.

“Trả lời ta một việc.” Diệu Không Không lên tiếng kiểm tra.

“Nói nghe coi.” Tiền Tiểu Phi đương nhiên vàng thật không sợ lửa.

“Vì sao ta phải hẹn các người tới đây?” Diệu Không Không hỏi.

Không đợi Kim Hàn trả lời, Tiền Tiểu Phi giành nói trước.

“Ở đây ít người...” Ngừ điệu hoạt bát.

“Còn – có -gi -” Ngừ điệu nhẩn nại.

“Nơi này yên lặng...” Thanh âm thật thà.

“Tiếp — đầu -” Thanh âm run rẩy.

“Nơi này khó tìm...” Về mặt ngây thơ.

“...” Không nhìn thấy vẻ mặt Diệu Không Không, nhưng phỏng chừng cũng sắp điên tới nơi.

Vẫn không đúng? Tiền Tiểu Phi cau mày cố gắng suy nghĩ. Rừng trúc này trừ việc dễ dàng che dấu ra, làm gì có cái gì hay ho nữa, Diệu Không Không

cuối cùng muốn đáp án gì đây!

“Chúng ta trộm thiệp mời của người.”

Là Kim Hàn lên tiếng, thực rõ ràng đây mới là câu trả lời chính xác, bởi vì ngay sau đó, một thân ảnh đã xuất hiện trước mặt hai người.

Người tới là một hắc y nữ tử, dùng hắc sa che mặt, không thể thấy rõ diện mạo. Nhưng từ đôi mắt xinh đẹp cùng dáng người thon thả mà phỏng đoán, chắc chắn là một mỹ nữ.

Bất quá Kim Hàn cũng có chút kỳ quái, nghe nói Diệu Không Không am hiểu dịch dung, vậy tại sao lần này lại dùng hắc sa che mặt, xem ra dưới lớp khăn kia là gương mặt thật của nàng.

Thấy mình cố gắng nửa ngày không có hiệu quả, mà Kim Hàn chỉ nói một câu đã hiện thân, Tiền Tiểu Phi bưng tỉnh đại ngộ: “Ta hiểu rồi! Câu hỏi ‘Vì sao ta phải hẹn các người tới đây’, trọng điểm là ở chỗ vì sao, chứ không phải ở ‘đây’!”

Kim Hàn bực mình lườm một cái: “Người mình thường ai cũng biết vậy.”

“Đủ rồi! Các người đang đùa giỡn ta phải không!” Diệu Không Không nhìn nhìn, tức điên.

Chỉ cần là nam nhân phong độ, gặp tình huống này sẽ không thể làm ngơ không biết, vì thế người tự xưng là “quý ông” như Tiền Tiểu Phi tiên sinh ngay lập tức quay mặt hướng Diệu Không Không cười cười: “Vị cô nương này, không biết hôm nay gọi chúng ta tới đây có việc gì?”

“Xin phép cho tiểu nữ sửa lại lời nói của vị thiếu hiệp này một chút, ta không phải hôm nay mới hẹn nhị vị đại hiệp, nếu không lần, ta đã ở trong này đến bốn ngày rồi ~”

Ánh mắt lạnh liệt đi đôi với lời nói ôn nhu, khiến cho người ta lạnh sống lưng. Theo bản năng, Tiền Tiểu Phi lạng lẽ nấp phía sau Kim Hàn.

Sắc trời dần dần tối, mặc dù ánh sáng trong rừng trúc cũng không thay đổi nhiều, nhưng nhiệt độ hạ dần làm cho tất cả mọi người đều biết đã không còn sớm nữa.

“Quên đi, bớt sàm ngôn. Ta sợ dĩ yêu cầu các người tới đây là để giải quyết ba việc.” Diệu Không Không quyết định không đấu võ mồm với Tiền Tiểu Phi, tốc chiến tốc thắng.

“Ba việc gì?” Tiền Tiểu Phi lập tức tò mò hỏi.

Ai ngờ Diệu Không Không căn bản không thêm nhìn hấn, đi thẳng tới trước mặt Kim Hàn, ngẩng đầu nhìn nam nhân, nói: Chuyện thứ nhất, ta muốn biết người làm thế nào lấy thiệp mời từ trên người ta?”

Kim Hàn nghe vậy đơ luôn tại chỗ, trải qua n lần đấu tranh tư tưởng, cuối cùng quyết định nói ra chân tướng với nữ nhân đáng thương trước mặt.

Chỉ thấy hấn chậm rãi đưa tay chỉ về phía Tiền Tiểu Phi.

“Trộm thiệp mời của người... là hấn.”

Tiền Tiểu Phi đã muốn liều mạng khoa chân múa tay nửa ngày, nghe thấy những lời này mới rút cuộc hài lòng dừng lại, tiêu sái đứng thẳng.

Khách lạ!

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng roi vờ.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, hắc sa trên mặt nữ tử khẽ bay, dung mạo như ẩn như hiện.

Kim Hàn bỗng nhiên cảm thấy, tiếng động kia có lẽ đến từ dưới khăn che mặt – nhân vật trong manhua hễ gặp đã kích lớn, cả thân thể đều biến thành gương rồi vỡ tan.

Quả nhiên, không gian yên tĩnh không duy trì được bao lâu, liền bị một tiếng hét chói tai phá hủy:

“Không – thể – nào –”

Chim bay toán loạn.

Tiền Tiểu Phi chưa kịp phòng bị, trúng “ma âm quán nhĩ” suýt thăng luôn. Chỉ thấy hấn ngẩng đầu nhìn nữ tử đang hét chói tai, nói thầm: “Quả nhiên hà động sự hống là vĩ khí lợi hại nhất của nữ nhân.”

Kim Hàn lườm hấn một cái, cố nén không bật ra lời trong lòng – còn không phải người hại sao!

Nam nhân cũng đang nhìn nữ tử cách đó không xa, ánh mắt lóe ra đồng tình cùng thương cảm. Dù sao gặp Tiền Tiểu Phi làm toàn những thứ ngu ngu [chính là đoạn hồi đáp vô đối ở trên] xong, lại bỗng nhiên biết hấn là người có đầu óc giỏi hơn mình, phản ứng của nữ nhân vẫn còn bình thường chán.

Trời gian lặng lẽ trôi, nữ tử dần dần bình tĩnh lại. Nàng thập phần không cam lòng chậm rãi đi về phía Tiền Tiểu Phi, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe hần nói trước.

“Ta có công cụ hỗ trợ, không phải thuận thủ công.”

“Ân?” Diệu Không Không không theo kịp suy nghĩ của Tiền Tiểu Phi.

“Hần đang trả lời câu hỏi của ngươi.” Kim Hàn bên cạnh hạo tâm giải thích.

Thật lâu sau, cuối cùng Diệu Không Không cũng hiểu ra vấn đề, vì thế nàng không tin, lớn tiếng nói: “Ý ngươi là nói ngươi dùng mấy thứ công cụ rách nát trộm thiếp mỗi từ trên người ta?!”

Được “Không Linh Truy Nguyệt Thủ” chân truyền, đối với Diệu Không Không, sử dụng công cụ là thủ đoạn thấp kém nhất, cùng là thứ nàng kinh bỉ nhất, vậy mà hiện tại lại bị một tên tiểu tặc dùng công cụ khiến cho...

Diệu Không Không tiếp tục tan vỡ.

Nhưng bạn Tiền Tiểu Phi ngờ ngợ của chúng ta vẫn tiếp tục lừa cháy đồ thêm dầu: “Đây đều là công cụ hiện đại nhất, không phải là mấy thứ rách nát, cho nên ngươi không cần để ý ngư vậy. Bại bởi công cụ tiên tiến cũng không có gì mất mặt.”

Diệu Không Không hít sâu một hơi, tựa hồ cố gắng kìm nén cảm xúc. Thời gian nàng hành tẩu giang hồ cũng không phải là ngắn, nhưng khiến cho nàng muốn đánh người đến thế, đây là lần đầu.

Bất quá Diệu Không Không biết rõ còn nhiều thời gian, chỉ cần biết được thân phận đối phương, việc trả thù quả thực dễ như trở bàn tay [nữ nhân cừu hận thật sự rất khủng bố]. Vì thế này áp chế tức giận, bình tĩnh nói: “Chuyện thứ hai, các ngươi là ai?”

Đứng hình một lúc. Gió thổi qua rừng trúc, tóc bay bay, còn hai người thì không có chút lay động, hoàn toàn hóa đá – câu hỏi này cũng quá đột ngột đi, làm cho cả hai trở tay không kịp.

Yên tĩnh. Triệt để yên tĩnh.

Sau đó...

“Bọn họ là Kim Tiền Bang!”

Nam nhân đột nhiên xuất hiện là cho ba người giật mình, mà lời nói của hần lại không khác gì sét đánh giữa đồng bằng, làm Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn một thân mồ hôi lạnh.

Bất quá cũng may mắn, phản ứng của Diệu Không Không không mãnh liệt như tưởng tượng, nàng chỉ nhú mày nói: “Chính là Kim Tiền Bang gần đây làm náo loạn giang hồ?”

“Đúng!” Không đợi đương sự mở miệng, nam nhân mới tới tiếp tục nói, “Theo kết quả theo dõi... Không, là theo kết quả cẩn thận tỉ mỉ điều tra của ta, có thể xác định...”

“Đủ rồi!” Diệu Không Không nhìn hai người không hề phản bác, biết lời nói của nam nhân cũng không phải là giả, nhưng chuyện này nàng không có hứng thú. Chỉ thấy nàng ngất lời nam nhân, sau đó tới trước mặt Kim, Tiền hai người, vút lại một phong thơ, nói: “Chuyện thứ ba ở bên trong.” Sau đó xoay người bỏ đi.

Động tác bay lên không nhẹ nhàng, cử động nhanh chóng, thân ảnh mờ mịt, đủ thấy khinh công của người này không phải hư danh.

Một người đã đi, ánh mắt Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi đương nhiên tập trung tới người ở lại.

Kim Hàn liếc mắt nhìn nam nhân, trong mắt lóe ra tia cảnh giác: “Nên nói ngươi là ai đi.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Nghe thấy câu hỏi của Kim Hàn, người kia lại vẫn thản nhiên như không. Chỉ thấy hần tươi cười sáng lạn như hoa.

“Tại hạ họ Trịnh, tên Ngân Tử. Nhị vị đại hiệp, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Nam nhân vừa nói vừa lấy hai xấp giấy nhét vào tay hai người, tựa như đưa danh

thiếp.

“Trịnh Ngân Tử?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái nhắc lại cái tên vừa nghe thấy, cũng không nghĩ thêm gì, liền chuyển sự chú ý tới xấp giấy trong tay.

Kỳ thực nói là một xấp cũng không thừa đáng, cái này cũng đáng gọi là một quyển sách đi, dùng miên tuyến gắn các trang, đúng như phong cách sách cổ. Bìa màu lam đậm viết bốn chữ to bắt mắt – [Giang hồ bí vấn], phía dưới còn có một dòng chữ nhỏ hơn: Hồi thứ mười ba.

Tiền Tiểu Phi nhẹ nhàng mở sách, đập vào mắt ra một hàng chữ to, bất giác, hần lăm nhăm đọc.

“Đón xem tin tức về việc Cổ Niệm Tuyết, Mục Viễn Chi bỏ trốn... Bí mật nữ tử nửa đêm tới Thích Thiện Tự... Đệ đệ của Mã hoàng hậu vì trốn cung đình tranh đấu mà lưu lạc giang hồ...”

Một lúc lâu sau, Tiền Tiểu Phi gian nan ngẩng đầu, cả người run rẩy, cầm nín luôn. Quay đầu nhìn Kim Hàn, xem ra tình trạng cũng không khác nhau là mấy.

Một ý niệm không hẹn mà cùng tới trong lòng hai người – đúng là thời đại nào cũng có báo lá cải.

“Thế nào, thật hấp dẫn đi.” Trịnh Ngân Tử tự giải thích phản ứng của hai người là do bị thu hút quá mạnh mẽ, vì thế kiêu ngạo nói: “Sách này bảy ngày một hồi, nội dung đều là những đại sự mới nhất nhanh nhất trong võ lâm. [Giang hồ bí vấn] của chúng ta đặc sắc là ở chỗ có thể đào bới được những tin tức không ai biết, bởi vì trong khắp giang hồ đều có người của ta, tuyệt đối cam đoan có thể khiến cho người đọc biết được bộ mặt thật của giang hồ!”

Bảy ngày một hồi?! Kim Hàn bắt lực hết ảm lên trong lòng, vậy không phải chính xác là “tuần san” sao.

Cho người đọc biết bộ mặt thật của giang hồ? Tiền Tiểu Phi mặt đầy hắc tuyến nhìn “Tin tức về việc Cổ, Mục bỏ trốn”, mặt trên giấy trắng mực đen viết rõ ràng: Theo tin tức do tác giả điều tra, Cổ Niệm Tuyết thực ra yêu một người của “Kim Tiền Bang”, Mục Viễn Chi chỉ là một con bài bị mê hoặc. Có người đồn đại, Mục Viễn Chi cùng thân bí nam tử của Kim Tiền Bang tính như thù tặc, chấp nhận cùng huynh đệ diễn trò...

Khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, Tiền Tiểu Phi thật sự không có đủ dũng khí đọc tiếp. Nhưng có một chuyện nhất định phải làm rõ, đó là...

“Xin hỏi,” Tiền Tiểu Phi run run chỉ dòng “Tin tức do tác giả điều tra”, nói: “Cái ‘tác giả’ này... là vị nhân huynh nào?”

Vị đại hiệp không biết tên này quả thật trí tưởng tượng vô cùng phong phú, rất có tiềm năng đi viết kịch bản phim.

“Tác giả?” Trịnh Ngân Tử giống như nghe được chuyện gì rất buồn cười, thần nhiên nói, “Đương nhiên là tại hạ!”

Nghe vậy, Tiền Tiểu Phi suýt lên con luôn: “Ngươi, thật, đúng, là, tài, năng, a!”

“Đó là đương nhiên, nội dung là sinh mệnh! Ngươi không biết ta để viết được cuốn sách này mất bao nhiêu tâm tư đâu! Mỗi phần văn về đều phải vắt óc nghĩ, mỗi khi in xong một hồi cả người đều cạn kiệt sức lực! Bất quá...” Trịnh Ngân Tử lắc lắc đầu, “Tất cả đều đáng giá! Với sự khổ tâm kinh doanh của ta, sách này đã được truyền lưu rộng rãi trong giang hồ, tin tưởng không lâu nữa [Giang hồ bí vấn] sẽ là sách gối đầu giường của võ lâm nhân sĩ! Đại danh của Trịnh Ngân Tử ta cũng vì thế mà lưu trong sử sách!”

[Giang hồ bí vấn] trong tương lai có thành sách gối đầu giường của nhân sĩ võ lâm không thì Tiền Tiểu Phi không biết, nhưng hần dám cam đoan Trịnh Ngân Tử nhất định sẽ trở thành đối tượng truy sát của toàn bộ võ lâm nhân sĩ.

Đang muốn mở miệng châm chọc, Trịnh Ngân Tử bỗng nhiên lại chạy tới trước mặt, cầm chặt ống tay áo hần, tha thiết chân tình nói: “Vì tiền đồ rộng mở quang minh phát triển của sách này, ta chân thành mời nhị vị trở thành người sưu tầm tin tức cho bí vấn, một khi xung quanh có gió thổi cô lay gì lập tức cho ta biết. Mỗi người làm công một tháng năm lượng bạc, thế nào?”

Mặt dày trên thiên hạ rất nhiều, nhưng dày đến độ này thì chắc chỉ có Trịnh Ngân Tử. Tiền Tiểu Phi nắm chặt tay, rốt cuộc không nhịn nổi định cho tên kia một phát, không ngờ Kim Hàn âm thầm can lại.

“Trịnh huynh vừa rồi nói chúng ta là Kim Tiền Bang, chắc cũng có điều tra rồi.” Kim Hàn vừa nói vừa nhẹ nhàng rút ống tay áo của Tiền Tiểu Phi từ tay Trịnh Ngân Tử ra – hần không vừa mất chuyện này tở nào.

“Hắc hắc, thật không dám giấu, từ khánh công yến ở Cổ Vận sơn trang ta đã chú ý tới nhị vị.” Trịnh Ngân Tử tự hào đáp.

“Như vậy...” Kim Hàn cúi đầu suy nghĩ một chút, nói, “Khi Túng Vân Phái bị tiêu diệt, ngươi ở đó?”

Tổng Ý nói qua chưa từng nói việc Kim Tiền Bang diệt Túng Vân Phái cho bất kỳ ai, cho nên Kim Hàn vẫn luôn tự hỏi vì sao cả võ lâm đều biết chuyện. Hiện tại xem ra, đáp án ở ngay trước mắt.

Quả nhiên, Trịnh Ngân Tử nghe Kim Hàn hỏi xong lập tức lên tinh thần: “Ta đương nhiên ở! Tối hôm đó đáng về anh dũng của ngươi đến bây giờ vẫn còn ở trước mắt! Tay trái ngươi cầm một thanh hàn thiêu loan đao, tay phải cầm lãnh quang ngân thương, lấy một địch trăm, đương trường tiêu diệt một trăm người của Túng Vân Phái, quả thật là cao thủ a!”

Trịnh Ngân Tử vừa dứt lời, Tiền Tiểu Phi ở một bên đã sắp ngất tới nơi. Kim Hàn tay trái cầm hàn thiêu loan đao tay phải cầm lãnh quang ngân thương?! Làm gì có chuyện đó! Mà Túng Vân Phái rõ ràng chỉ có hai mươi người, đến miệng nam nhân lập tức tăng thêm mấy lần, thế này cũng hơi quá đi!

Kim Hàn mặt không thay đổi, nhưng gân xanh trên trán đã nổi đầy. Nếu vừa nãy hắn ngăn không cho Tiền Tiểu Phi xuất quyền là vì hắn hình tỉnh, thì bây giờ bình tĩnh cũng sắp tiêu bằng sạch rồi. Chỉ thấy hắn nghiêm túc nhìn Trịnh Ngân Từ: “Người xác định tình huống hôm đó như vậy?”

Người bình thường chắc chắn luôn biết chừng mực, nhưng từ [giang hồ bí vấn] có thể thấy, Trịnh Ngân Từ tiên sinh vì bạc mà đã không còn thuộc loại người bình thường. Cho nên dưới tình huống thế này, hắn liền rất vui vẻ trẻ khỏe mà châm lửa đốt khối thuốc nổ Kim Hàn.

Sự việc cụ thể như sau:

“Yên tâm, văn ta tự viết đương nhiên ta còn nhớ! Hơn nữa, vì cái sự tích anh hùng này của người mà ta không kịp chờ tới lần in tiếp theo, ngay hôm sau đã cho in một cái hồi đặc biệt – [Kim Tiền Bang sơ nhập giang hồ diệt Tung Vân]!”

Xoẹt! Tiếng châm diêm

“Kết quả bán vô cùng chạy, bạc thu được bây giờ còn nằm trong quần áo ta định đương kêu này!”

Xèo xèo... Tiếng dây dẫn lửa cháy.

“Đáng tiếc lúc ấy không có Tiểu Tam, bằng không có thể đem tình cảnh khi đó vẽ lại, có phải là văn hay xứng với tranh đẹp không! Nga, đúng rồi, Tiểu Tam chính là họa tượng chủ lực của [Giang hồ bí vấn] chúng ta...”

Đoành! Đã nổ.

Kim Hàn luôn luôn bình tĩnh cuối cùng hoàn toàn mất lý trí [thình tham khảo [Đại thoại tây du] (phim Tàu - __|||, bạn chưa xem) đoạn Đường Tăng lái nhái làm Quan Âm tử ty phát điên], chỉ thấy hắn nhanh chóng nâng tay trái lên.

Trong phút chốc, vô số ám khí vô thanh bay ra!

Kỳ quái là, nam nhân giống như đã đoán trước được, dùng tốc độ vô cùng nhanh nhẹ nhàng tránh đi, sau đó thân ảnh cũng nhanh chóng biến mất. Nhanh đến người ta không kịp phản ứng, tựa như biến mất vào không khí.

Hai người còn sống sờ đứng chưa biết việc gì xảy ra, một thanh âm ghé tòm lại truyền theo gió tới.

“Hai quyển sách này coi như lễ gặp mặt nha, bất quá sau này muốn đọc phải trả tiền nga ~ Còn có, lần sau phải nhớ, dùng đá làm ám khí không làm bị thương người được ~ Sau này gặp lại ~”

“Phi, TMD ai muốn gặp người!”

Một câu thoại, hai thanh âm, hợp tới thiên y vô phòng.

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ.

“Thật đúng là rừng lớn chim gì cũng có!” Tiền Tiểu Phi cảm thấy hôm nay quả thật là đại khai nhãn giới. Nếu Trịnh Ngân Từ mà ở hiện đại, tuần san của hắn chắc chắn được giải “lá cải nhất”. Vừa rồi hắn còn nói nơi nơi giang hồ đều có người, xem ra Minh triều cũng có đặc phái phóng viên!

Hắn từ ““““““

Tuy rằng Kim Hàn cũng cho rằng Trịnh Ngân Từ kỳ quái, nhưng ngoài kỳ quái, còn có một thứ làm hắn không dám bỏ qua: “Người kia không đơn giản.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy tức giận tiếp lời: “Đương nhiên không đơn giản! Có thể viết ra loại văn vẻ này chỉ có đám đầu đường xó chợ thôi!”

“Ta không phải ý đó,” Kim Hàn nghiêm túc nói, “Khinh công của hắn tuyệt đối không kém Diêu Không Không, hơn nữa xem tốc độ né tránh ám khí, võ công nhất định không kém.”

Nhớ tới tình cảnh vừa rồi, Tiền Tiểu Phi bất giác gật đầu.

“Hơn nữa...” Kim Hàn nói tiếp, “Người đọc văn xem, toàn nói ngoa như vạch trần bí mật kinh thiên động địa, kỳ thực chỉ là mấy thứ thông tin râu ria.”

“Là sao?” Tiền Tiểu Phi không hiểu rõ.

Kim Hàn nói: “Đọc cẩn thận sẽ phát hiện, hắn luôn tránh nặng tìm nhẹ. Ví dụ đoạn viết Cổ, Mục bỏ trốn, tuy rằng hắn từ đầu tới cuối đều nói về vai trò của Kim Tiền Bang, tựa hồ như ở chỗ nào nhìn thấy tất cả, nhưng thực tế lại dẫn người đọc tới hướng khác. Mọi người sẽ không để ý Kim Tiền Bang đến giúp ai, bộ mặt thật thế nào, cũng sẽ không nghĩ đây là một âm mưu khác sau khi diệt Tung Vân...”

“Mọi người sẽ chỉ muốn biết Cổ Niệm Tuyết rốt cuộc yêu ai!” Tiền Tiểu Phi xem ra đã hiểu.

“Hơn nữa, ta cho rằng, cái gì mà “Kim Tiền Bang sơ nhập giang hồ đặc biệt hồi” tám phần cũng chẳng có nội dung thực tế gì, thử nghĩ nếu hắn đem

tướng mạo đặc thù của chúng ta công bố, hoặc thậm chí nói thẳng là chúng ta ở ngay Cổ Vực sơn trang, làm sao ta và người đến bây giờ vẫn còn yên ổn được.” Kim Hàn phân tích.

“Người nói vậy cũng có chút đạo lý, nhưng dù sao cũng không thể vơ đũa cả nắm...” Tiền Tiểu Phi cau mày suy nghĩ một lúc, nói, “Người nói hán viết không có nội dung thực tế gì, nhưng Tung Văn bị tiêu diệt quả thật hán là người đầu tiên tung tin khắp nơi, nếu không phải nhờ hán viết loạn phát tán lung tung, chúng ta đã chẳng nổi danh vậy rồi.”

“Đây là vấn đề mấu chốt,” Kim Hàn cũng nhíu mày, “Hán đồng thời là người đưa tin, làm cho tất cả đều biết bí văn viết chuyện thật, nhưng lại cũng rất có tài khoa trương vắn vẹo tình tiết, là cho người ta không thể phân biệt thật giả...”

Sau đó, hai người đều trầm tư. Võ công thượng thừa, phong cách quý dị khó lường, tạp chí lá cải loạn thất bát tao... Hết thấy mọi thứ của Trịnh Ngân Tử đều làm cho hai người không hiểu nổi.

Kỳ thực có một số việc rất đơn giản, nhưng những người thích tự hỏi lại phức tạp hóa nó lên. Thế nên nhiều năm về sau Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi nhắc lại, vẫn không tìm thấy đáp án. Tuy rằng khi đó bọn họ cùng với Trịnh Ngân Tử đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng lần nào gặp cũng quên đem câu này hỏi hán, đương nhiên cũng không có cơ hội nghe được câu trả lời đơn thuần “một cộng một là hai”.

Thật lâu sau, Tiền Tiểu Phi vẫn không nghĩ ra, liền chuyển chủ đề.

“Hán vừa rồi nói đá không làm bị thương người ta...”

“Àn.”

“Ám khí vừa rồi người phóng ra là đá?”

“Àn.”

“Nhiều đá như vậy vẫn mang theo người sao?”

“Àn.”

“Vì đã đáp ứng ta không giết người?”

“... Người đừng có nói nhiều thế!”

Ha ha, Kim Hàn tiên sinh của chúng ta rốt cuộc không giấu không được rồi ~~

Tiền Tiểu Phi xem ra thật sự vui vẻ. Không biết vì sao, thấy Kim Hàn tuân thủ lời hứa, cảm xúc của hán High (è, vẫn là chữ của tác giả nhé) đến cực điểm.

Kim Hàn xấu hổ ho hai tiếng, sau đó lớn tiếng nói: “Có thời gian nói nhiều như vậy không bằng xem thư của Diệu Không Không đi!”

“Đúng nga! Ta suýt nữa quên luôn!” Tiền Tiểu Phi bừng tỉnh đại ngộ.

Ngất ~ Kim Hàn âm thầm vì Diệu Không Không mà rơi nước mắt đồng cảm. Gặp loại đối thủ này thật đúng là...

Tiền Tiểu Phi nhanh chóng mở thư ra, cùng Kim Hàn đọc kĩ.

Năm phút sau.

“Cái này... làm sao bây giờ?” Tiền Tiểu Phi nhìn Kim Hàn, vẻ mặt phức tạp.

Kim Hàn không nói gì, chờ người đọc thư.

Thư của Diệu Không Không thực đơn giản là thư khiêu chiến thôi, đại ý muốn cùng Tiền Tiểu Phi so cao thấp lần nữa. Một vật, giới hạn năm ngày, ai trộm được người đó thắng.

Theo lý mà nói, chuyện này đối với Tiền Tiểu Phi căn bản không có gì, nhưng là, vấn đề là ở chỗ vật mà Diệu Không Không muốn trộm...

Giấy trắng mực đen, tên vật phẩm còn được đặc biệt nhấn mạnh: Tuyệt Hạc Phong làm, thuần sắc trắng, trên mặt có hình vân hạc, mặt trái có hai hàng chữ cổ thể – Tuyệt trần tục thế, hạc lập chư phong.

“Nếu ta nhớ không lầm...” Tiền Tiểu Phi khó khăn nuốt nước miếng, “Thứ này từ sau khánh công yến... Vẫn nằm trong gói đồ của ta.”

Kim Hàn cúi đầu thật lâu, nghe vậy rốt cuộc ngẩng lên, sau đó chậm rãi nói ra kết luận của mình:

“Số người... thật tốt.”

Chương 29

Tuy rằng trong đại đa số trường hợp, Thượng Đế luôn thực hiện nguyên tắc “công bình, công chính, công khai” với con người, nhưng chúng ta không thể phủ nhận, trong một số ít thời điểm với một số người, Thượng Đế lại mở cho họ một con đường.

“Bây giờ phải làm sao?” Kim Hàn cũng tò mò không biết Tiền Tiểu Phi bây giờ sẽ làm gì.

“Còn có thể làm sao được? Chạy chứ sao!” Tiền Tiểu Phi rất nghiêm túc nói ra một câu chẳng có tý cốt khí nào, “Người thật muốn ta tỷ thí với nàng sao! Dù sao ta cũng có đáp ứng đâu, nàng tự biên tự diễn cả thôi, năm này sau không thấy ra, tự nhiên sẽ phải bỏ cuộc.”

Kim Hàn nghe vậy nhưn mảy, ngụ ý rất rất nghi ngờ khả năng này.

Tiền Tiểu Phi mặc kệ thái độ của Kim Hàn, chỉ thấy hần kéo tay áo nam nhân chạy về sơn trang: “Nhanh lên, chúng ta quay lại sơn trang dọn đồ!”

Ông tay áo bị nắm làm Kim Hàn buộc phải chạy theo Tiền Tiểu Phi.

Bất quá tiếng hần oán giận vẫn quanh quẩn bên rừng trúc: “Còn những năm ngày mà, người vội gì chứ...”

Khi hai người trở lại Cổ Vận sơn trang, trời đã tối, toàn bộ sơn trang chìm trong yên tĩnh. Nhưng nếu cẩn thận nhìn sẽ phát hiện, màn đêm tưởng chừng như bí ẩn này kỳ thực chứa đựng vô số những dự vọng đang sôi trào. Khánh công yển đã chấm dứt mấy ngày, những kẻ tìm kiếm bí tịch cũng đã sớm đào ba tác đất của sơn trang lên. Từ nóc nhà cho đến tầng hầm, không có chỗ nào được buông tha, cho nên...

“Uy, tại sao đất chỗ này màu lạ vậy?” Tiền Tiểu Phi trở về phòng, lơ đãng nhìn xuống đất, phát hiện ra sự khác thường.

Kim Hàn căn bản không để ý mấy thứ này, nghe Tiền Tiểu Phi nói mới nhìn xuống chân. Quả nhiên đất nguyên bản màu vàng, giờ lại thành màu nâu, có cảm giác xốp xốp.

“Xem ra vừa bị đào lên.” Kim Hàn nói nhỏ.

“Đào?” Tiền Tiểu Phi nhíu nhíu mày, “Chẳng lẽ là muốn trồng cây gì sao.” Xới đất với gieo hạt, đối với Tiền Tiểu Phi thì hai chuyện này lúc nào cũng đi chung với nhau.

Kim Hàn tựa hồ cũng đồng ý, bởi vì sau đó hần nói: “Tốt nhất nên trồng mấy thứ xương rồng, xem đẹp mắt.”

Sở thích hay ho của Kim Hàn làm cho Tiền Tiểu Phi tròn mắt, đồng thời không quên đá đều một câu: “Minh triều lấy đâu ra xương rồng.”

Cuộc nói chuyện vốn không có ý nghĩa gì, vô cớ bắt đầu, liền cũng như vậy kết thúc. Nhị vị Kim Tiền của chúng ta đã hoàn toàn quên mất trong Cổ Vận sơn trang có [bí sát phương], tự nhiên cũng không nghĩ sở dĩ đất bị đào lên là vì đám người tìm bí tịch.

Bất quá, nói theo cách khác, những người này quả thật đang làm lao công miễn phí vì sự nghiệp xanh hóa của sơn trang — nếu [bí sát phương] dễ tìm đến thế, thì đã chẳng chờ tới bây giờ cho họ lấy!

Trở lại phòng, châm đèn, bên trong liền sáng lên.

“Vẫn là trong phòng ấm áp a.” Tiền Tiểu Phi nhanh chóng đốt bếp lò giữa phòng, chạy tới sưởi ấm.

Kim Hàn cũng ngồi xuống bên cạnh. Nếu một người Thượng Hải như Tiền Tiểu Phi còn hét ầm lên là lạnh, vậy một người Hongkong như Kim Hàn khỏi phải nói cảm giác thế nào.

“Kỳ thực cũng không cần vội vàng đi suốt đêm ~” Một lúc sau, Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên nói.

Ngất ~

“Câu này ta nói lâu rồi đi.” Kim Hàn tức giận nói.

Thả lỏng người một chút, Tiền Tiểu Phi dùng động tác vô cùng không thể gọi là tao nhã hất xì một cái, trèo lên giường ngủ.

Hôm nay, hai người vẫn ngủ chung giường, như ngày trước đó. Tuy rằng tâm tư Kim Hàn phức tạp, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục trì độn như cũ, ngày qua ngày yên bình như vậy, thật sự cũng không tồi.

Nếu sáng hôm sau Lãnh Duệ không xuất hiện.

Phanh! Cửa bị đập ra.

“Các người thật không nghĩa khí... Ân?!” Tiếng rống giận đột nhiên chuyển thành khiếp sợ, cả hai loại thanh âm đều có volume cao ngất trời.

Rầm! Ghế đổ.

Nếu đến thế này mà vẫn còn không tỉnh, thì không phải đang ngủ, mà là đang hôn mê rồi. Cho nên hai người trên giường đương nhiên thức dậy.

“Người lúc nào cũng gọi người ta dậy như vậy sao?” Kim Hàn ngồi dậy, sắc mặt không khác gì tên hân. (tức là cùng ‘hân’)

“Các, các người... Hai người các người...” Không thể đổ lỗi cho Lãnh Duệ được, người bình thường gặp tình huống này không ai không lên con nói lắp.

Kim Hàn nhú mày không nói gì, hân cũng không quan tâm Lãnh Duệ đang nghĩ gì, nhưng hân quan tâm Tiền Tiểu Phi sẽ nghĩ gì. Bởi vậy hân cố gắng hạ thấp giọng, thậm chí không muốn nói câu nào, sợ đánh thức Tiền Tiểu Phi. Nhưng với cái hành động đập cửa hét âm xô ghế của bạn Lãnh Duệ thì...

“Lãnh Duệ, sớm a!” Tiền Tiểu Phi đã sớm tỉnh, rất tự nhiên chào hỏi.

“Ân... sớm...” Lãnh Duệ cố gắng phân tích tình huống trước mắt. Một cái giường, hai nam nhân, vừa rồi khi hân vào cửa còn đang ôm nhau, hết thấy hết thấy đều chỉ có một đáp án...

Nhưng vấn đề khó còn khó hơn là ở chỗ, tuy rằng Lãnh Duệ bình thường thô ngôn thô ngữ, nói năng câu thả, nhưng gặp loại sự tình này lại cực kỳ thận trọng. Đây thì sợ thương tổn đến lòng tự trọng của hai người, đây thì tốt nhất không nên làm rõ sự việc, đây thì sau này gặp mặt sẽ xấu hổ, dù loại ý tưởng lần lượt trôi trôi trôi trong óc Lãnh Duệ. Kết quả là, nam nhân cố gắng cười cứng ngắc, phun ra một câu không thể ngu hơn.

“Các người vừa rồi... Đang ngủ a...”

Xem ra hai bạn ngơ ngác bắt sóng được nhau, cho nên Tiền Tiểu Phi rất nhiệt tình đáp lại câu nói ngu ngu của bạn Lãnh Duệ.

“Đúng a, chẳng mấy khi ngủ ngon vậy đâu!” Tiền Tiểu Phi khoai trả đáp lời, lắc lắc thất lung.

Hiển nhiên từ ‘ngủ’ của Lãnh Duệ cùng từ ‘ngủ’ của Tiền Tiểu Phi không có cùng một nghĩa, nhưng hai bạn vẫn cứ nói chuyện rất là trôi chảy, điển hình của kiểu chó ngáp phải ruồi:

“A, a, ngủ, ngủ...” Lãnh Duệ cười gượng, xem ra tự hân cũng chả biết mình đang nói cái gì.

“Ha ha ~ Ngủ ~” Tiền Tiểu Phi cũng không biết mình đang đáp cái gì, dù sao cười là được rồi.

Bên cạnh, Kim Hàn nhu nhu Thái Dương. Xem ra bệnh ngu cũng có thể lây, hân thật sự rất muốn chuồn ngay ra khỏi đây để tránh nhiễm bệnh của hai tên này, nhưng vừa nghĩ tới nếu mình không ở đây, hai người này không biết có thể làm ra những cái gì nữa, hân cũng liền không có dũng khí ra ngoài, cũng có thể nói là không có gan để gánh vác hậu quả sau khi ra ngoài.

Vì thế Kim Hàn chỉ có thể cau mày, bắt đắc dĩ mở miệng: “Sáng sớm người tới đây đánh thức người ta, có việc gì đây?”

“Ân? A, đúng đúng, cái kia... Ta... Ân...” Lãnh Duệ lúc đầu sững sốt, sau đó dần dần bình thường lại, nhưng vẫn cứ ân ân a a, làm cho người ta không hiểu hân muốn nói gì.

Kim Hàn bắt đắc dĩ mở miệng: “Vị huynh đài này, người có thể từ từ mà nói.”

“Nga, ta muốn nói là...” Lãnh Duệ khó khăn nuốt nước miếng, “Các người có thể... mặc quần áo vào trước không?”

Ngất ~ Kim Hàn bắt đầu đau đầu. Hân uể oải chỉ tay vào bộ đồ trắng mình cùng Tiền Tiểu Phi đang mặc [cổ nhân mặc loại quần áo này khi ngủ, xin tự tưởng tượng], cố nén cảm xúc, nói: “Cái này không phải quần áo thì là gì đây.”

“Chuyện này... ý ta là...” Lãnh Duệ không nói nửa câu sau, nhưng ánh mắt rõ ràng liếc xuống nửa dưới chân.

Ngất! Ai nói cổ nhân đơn thuần bảo thủ, rõ ràng cái gì cũng biết! Xem biểu hiện của Lãnh Duệ thì, có vẻ nghĩ rằng hân cùng Tiền Tiểu Phi đêm qua đã làm mấy thứ “vận động” không tốt rồi.

Nếu thực có thể làm đã tốt, vấn đề ở chỗ Kim Hàn thực ra chỉ có thể nhìn không thể ăn a! Cho nên nhất định không thể để Lãnh Duệ hiểu lầm kiểu này được. Nghĩ vậy, Kim Hàn liền hắt chần ra, sắc mặt cực kỳ không tốt, nói: “Chuyện này, Lãnh huynh có thể đem mấy thứ tưởng tượng loạn thất bát tao vứt đi là vừa rồi.”

Lãnh Duệ ngẩn người, sau đó ngượng ngùng cười: “Hắc hắc, là ta nghĩ nhiều...”

“Ân, người nghĩ sao?” Tiền Tiểu Phi nhảy vào, nhưng cũng không ai để ý tới hân. Một người không muốn nói ra mình hiểu lầm cái gì, một kẻ cảm thấy Tiền Tiểu Phi không hiểu vẫn tốt hơn.

Tiếp theo, Lãnh Duệ tiên sinh ngơ ngơ của chúng ta cuối cùng cũng nhớ ra mục đích ban đầu tới đây của mình.

“Ta hôm nay tới đây tìm các người tính sổ!” Khẩu khí thay đổi một trăm tám mươi độ trong chớp mắt.

“Người biến đổi cũng nhanh thật.” Kim Hàn bất đắc dĩ nói, tiếp theo lại kéo chân lên đắp [trời lạnh a], thản nhiên hỏi, “Chúng ta có gì đáng tính sổ sao?”

Bên cạnh, Tiền Tiểu Phi cũng chớp chớp mắt long lanh long lanh, dùng hành động hòa theo Kim Hàn.

“Sao lại không có?” Lãnh Duệ tức giận ném một phong thư lên giường, nói: “Sư huynh gửi thư.”

“Nga,” Kim Hàn thản nhiên nói một câu.

Tiền Tiểu Phi lại hưng phấn: “Hắn tìm được Niếp Hiểu Nhã rồi?”

“Đương nhiên tìm được rồi, lại hòa hảo như xưa.” Lãnh Duệ không giấu vui mừng, “Cho nên sư huynh nói ta tới cảm ơn hai người.”

“Vậy việc người muốn tính sổ là... đến cảm ơn?” Kim Hàn mỉa mai.

“Đương nhiên không!” Lãnh Duệ lớn tiếng nói, “Hôm nay ta tới là vì các người gạt ta!”

“Gạt người?” Tiền Tiểu Phi lơ mơ hiểu sự việc, nhưng vẫn cẩn thận hỏi, “Gạt người cái gì?”

“Sư huynh đã nói cho ta biết thân phận hai người, các người chính là Kim – ô –” Lãnh Duệ đáng thương còn chưa kịp phản ứng, đã bị hai bàn tay một lớn một nhỏ bịt chặt miệng.

“Biết là được, không được nói ra, hiểu không?” Kim Hàn nói nhỏ, nhưng trong giọng nói đầy uy hiếp.

“Ân, ân...” Lãnh Duệ liều mạng gật đầu, cuối cùng cũng được thả ra, vội vàng hít thở.

Một lúc sau, hô hấp ổn định lại, trên trán Lãnh Duệ đã phủ một tầng mồ hôi. Không phải vì sợ, mà chỉ cần nghĩ tới việc thiên hạ đệ nhất kiếm khách trong tương lai suýt nữa trở bị ngạt thở chết, liền ra một thân mồ hôi lạnh. Tốt xấu gì cũng phải chết có khí thế một chút, chứ nếu ngòm kiểu này, sau này ở dưới ấy gặp lại Bạch Lãm Hạo, chắc chắn sẽ bị hấn cười đến sắc nước miếng chết đuối!

“Bây giờ đã biết, người muốn làm gì?” Kim Hàn hỏi. Tuy rằng gần đây Tiền Tiểu Phi trên giang hồ cũng gây không ít thị phi, nhưng không làm gì ảnh hưởng tới Thiên Ý Cốc, cho nên Kim Hàn không nghĩ ra Lãnh Duệ rốt cuộc muốn gì.

“Đương nhiên là muốn các người bồi thường!” Lãnh Duệ hùng hồn nói như đúng rồi, cứ như đây là thiên kinh địa nghĩa.

“Bồi thường ra sao?” Tiền Tiểu Phi tò mò không biết hắn sẽ ra điều kiện gì. Dù sao gần đây mình cực kỳ may mắn, nói không chừng Lãnh Duệ cũng đòi cái gì với tay là có đâu.

Lãnh Duệ đương nhiên không biết Tiền Tiểu Phi nghĩ gì, nhưng Tiền Tiểu Phi quả thật đoán đúng. Chỉ thấy hắn lấy ra một vạy, nhét vào tay Tiền Tiểu Phi, nói: “Các người phải cầm cái này!”

Nhìn thứ trong tay, Tiền Tiểu Phi quả thật rất muốn ngắt. Nhưng hắn vẫn nhẫn nại, hỏi: “Cái này... là gì?”

“Thiên Ý Chi,” Lãnh Duệ nghiêm túc nói, “Có nó, sau này các người vĩnh viễn là thượng khách của Thiên Ý Cốc.”

Thứ trong tay làm bằng gỗ lim, thuần hắc, hoa văn giản khiết nhưng không đơn giản, mặt trái có một chữ Ý bất mắt, nói lên thân phận không tầm thường của nó.

Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không thêm quan tâm đến cái này, hắn chỉ để ý một điều duy nhất – tại sao lại là lệnh bài!

Tục ngữ có câu “Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật”, nghĩ tới hai tấm lệnh bài trong gói đồ, Tiền Tiểu Phi cảm thấy mình có lẽ nên thành lập “hiệp hội sưu tầm lệnh bài các môn phái.”

Kim Hàn lại cảm thấy hứng thú, bất quá không phải đối với lệnh bài, mà là đối với hành động của Lãnh Duệ: “Ý của người là, để bồi thường cho người, chúng ta nhất định phải nhận lệnh bài này?”

“Đúng.” Lãnh Duệ chém đinh chặt sắt nói.

“Vậy là bọn ta bồi thường người hay người bồi thường hai người chúng ta?” Kim Hàn buồn cười, lại nói tiếp: “Nếu chúng ta nhận lệnh bài, vậy sau này Kim Tiền Bang cùng Thiên Ý Cốc sẽ là gì?”

“Đương nhiên là bằng hữu!” Lãnh Duệ trả lời rõ ràng.

Chuyện đã đến nước này, Tiền Tiểu Phi cũng hiểu được tám chín phần, xem ra Lãnh Duệ đến để làm ngoại giao cho Thiên Ý Cốc! Bất quá việc hắn

không hiểu là: “Ta nhớ rõ Thiên Ý Cốc không giao thiệp với Tứ đại môn phái, sao lại muốn kết bằng hữu với chúng ta?”

“Bạn ta có nguyên tắc của mình,” Lãnh Duệ tự hào nói, “Cái đám môn phái trầm trầm chán ngắt này chúng ta không muốn dính vào, còn chẳng muốn nhìn thấy đám đó cơ.”

Kim Hàn nén cười nhìn Lãnh Duệ, thật sự không thể tin hẳn lại là một kẻ giỏi ngoại giao, đoán ý hỏi: “Đưa Thiên Ý Chỉ cho chúng ta, chỉ sợ không phải chủ ý của người đi.”

“Ân... Kỳ thực là sư huynh viết thư về, nói sau này Thiên Ý Cốc phải dựa vào ta, cho nên nói ta cùng với các bang phái khác phải có quan hệ tốt.” Lãnh Duệ ngưng ngưng gãi đầu, bất quá lập tức nói luôn, “Nhưng lệnh bài đưa cho các người là ý của mình ta nga, các người có thể tiêu diệt Túng Vân Phái, lại làm cho Ngự Hàn Phong cùng Cổ Vận bất hòa, khẳng định không đơn giản!”

“Ha, ha.” Nghe Lãnh Duệ nói như đứng rồi, Tiền Tiểu Phi chỉ có thể cười gượng, hẳn thật sự không có dũng khí nói thật rằng trừ việc tiêu diệt Túng Vân Phái ra, mấy chuyện khác đều chỉ là vô tâm cộng thêm trùng hợp mà tạo thành. Đương nhiên, còn có chút vận khí nữa.

Kim Hàn lại rất thân nhiên đồng ý thiết lập “quan hệ bằng hữu” với Lãnh Duệ, chỉ thấy hắn cất lệnh bài vào gói đồ của Tiền Tiểu Phi [hai người dùng chung một bọc đồ, nhưng 99% đồ là của Tiền Tiểu Phi, cho nên gọi là gói đồ của Tiền Tiểu Phi], mở miệng: “Hào, sau này Kim Tiền Bang cùng Thiên Ý Cốc là bằng hữu.”

Người trong giang hồ, nhiều bằng hữu vẫn tốt hơn.

Bất quá Lãnh Duệ vẫn còn chưa vừa lòng, chỉ thấy hắn lẩm bẩm nói: “Các người cũng phải đưa tín vật cho ta chứ...”

Cái này khó a, hai người Kim Tiền đương nhiên không chuẩn bị thứ gì làm tín vật cho Kim Tiền Bang, hiện tại trong gói đồ trừ ba cái lệnh bài cùng mấy bộ quần áo, cũng chỉ có bạc...

Từ đây! Ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Tiền Tiểu Phi, nếu đã gọi là “Kim Tiền Bang”, vậy dùng tiền làm tín vật không phải rất hợp sao! Nghĩ vậy, Tiền Tiểu Phi vội vàng lấy đồ đưa cho Lãnh Duệ, đồng thời nói: “Tín vật của Kim Tiền Bang chúng ta đương nhiên là tiền. Đến, cầm lấy, lễ khinh tình trọng a.”

Kim Hàn đang kỳ quái nghĩ Tiền Tiểu Phi keo kiệt thế nào lại hào phóng đưa tiền cho người khác [bình thường hắn chỉ biết lấy tiền của người ta, việc này Kim Hàn chính là người bị hại, đương nhiên biết], ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt Lãnh Duệ đầy hắc tuyến.

Lễ khinh tình trọng... Kim Hàn rốt cuộc hiểu Tiền Tiểu Phi vì sao nói vậy.

Trong tay Lãnh Duệ, thứ gọi là tín vật của Kim Tiền Bang, không hơn không kém hàng thật giá thật – một đồng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Vì một ai đó nhất thời lên cơn, tín vật của Kim Tiền Bang được định ra.

Bỏ qua vẻ mặt không thể đỡ được của hai người còn lại trong phòng, một ai đó tiếp tục tự sướng.

“Cái này rất đặc biệt a, so với một cái lệnh bài có giá trị hơn nhiều!”

Tuy rằng không muốn nói, nhưng Lãnh Duệ quả thật không thể không nói: “Tiểu Phi huynh, người tùy tiện tìm một đồng tiền bảo là tín vật, vậy không phải sau này ai cũng có tín vật của quý bang sao?” Lãnh Duệ không nói ra, nhưng ngầm ý là “Ta dùng Thiên Ý Chỉ đổi lấy một đồng tiền, không phải là lỗ to sao!”

Tiền Tiểu Phi có tri giác đến mấy cũng nghe ra ý tứ của Lãnh Duệ, đang nghĩ không biết phải ứng đối ra sao, ý tưởng chợt xẹt qua đầu. Hắn liền lấy lại đồng tiền trên tay Lãnh Duệ, xòe tay ra trước mặt Kim Hàn: “Lấy chằm ra!”

Gi? Kim Hàn nhất thời không kịp hiểu. Tiền Tiểu Phi đôi khi nói năng ngắn gọn đến làm người ta phát điên.

Thấy Kim Hàn không nhúc nhích, Tiền Tiểu Phi giật dỗi quay sang: “Ta nói người lấy chằm từ trong gói đồ ra.”

Chằm trong gói đồ? Kim Hàn nhú mày suy nghĩ một lúc, trong bọc đồ trừ quần áo với bạc, chỉ có mỗi mấy cái lệnh bài, chằm ở đâu ra? Chẳng lẽ là... ám khí của mình!?

Nghĩ vậy, Kim Hàn kỳ quái nhìn Tiền Tiểu Phi, liền nhận ngay được một ánh mắt khẳng định, lại còn khuyến mãi thêm một câu: “Một cây là đủ rồi.”

Roi vào đường cùng, Kim Hàn đành phải xoay người tìm gót đỡ.

Tình cảnh này, vào trong mắt Lãnh Duệ cực kỳ giống “tướng công hoàn toàn bắt đắc dĩ phải cam tâm tình nguyện bị nương tử vênh mặt hất hàm sai bảo”, càng khiến hắn tin tưởng vào tưởng tượng của mình.

Kim Hàn lấy ra một ngân châm dài khoảng mười cm, đưa cho Tiền Tiểu Phi, sau đó ung dung chờ xem Tiền Tiểu Phi làm gì. Hắn có dự cảm, tên kia lại nghĩ ra cái gì kỳ quái rồi.

Lãnh Duệ vẫn còn đang bị ánh hàn quang từ ngân châm hấp dẫn, tự hỏi thứ này rốt cuộc là vậy gì, liền nghe thấy một thanh âm ghê rợn vang lên.

Đó là một thanh âm tuyệt đối người thường không ai chịu nổi, hoàn toàn có khả năng phá hoại trung ương thần kinh con người, cho nên hai người kia không thể chịu nổi chỉ có thể vội vã bật tay, đồng thời ném một cái nhìn sát nhân về phía “đầu số tội lỗi.”

Mà Tiền Tiểu Phi tiền sinh của chúng ta không thấy gì khác thường cũng không phát hiện xung quanh khác thường, đang khoái hoạt dùng ngân châm cọ cọ kéo kéo đồng tiền.

“Dừng lại -” Kim Hàn cuối cùng chịu không thấu, bắt Tiền Tiểu Phi dừng lại, yếu ớt nói: “Có thể nói cho ta biết ngươi đang làm gì không?”

“Khắc dấu a!” Tiền Tiểu Phi coi như không nhìn thấy mặt nam nhân trắng bệch, trả lời như chuyện đương nhiên, “Ta muốn làm ra đồng tiền độc nhất vô nhị của Kim Tiền Bang!”

Sau lời nói hùng hồn, lại là một tràng âm thanh ghê rợn.

Một lúc lâu sau, đồng tiền rốt cuộc làm xong. Tiền Tiểu Phi khoái trá đem tác phẩm giờ ra trước mặt hai người, ánh mắt lộ rõ vẻ đắc ý.

Đồng tiền không biến dạng gì, chính là ở hai mặt thêm mấy đường vạch không sâu, nhưng lại rõ ràng.

Kim Hàn nhìn cảm thấy đồng tiền, cẩn thận quan sát, mặt vẫn bình tĩnh mà trong tim đã trào lên ý muốn giết người – có nhầm không?! Dùng ám khí của hắn khắc lên đồng tiền, quả thật là thái quá rồi đi! Nếu Phạm Kiều dưới đất mà biết hung khí giết chết mình bây giờ bị người ta dùng như dao khắc, có thể nào tức giận đến mức nhảy ra khỏi mộ không?

Lãnh Duệ nhìn Kim Hàn, có phần hiểu được tình huống trước mắt. Cây ngân châm kia nhìn trái nhìn phải thế nào cũng là vật không tầm thường, nói không chừng có thể là đồ vật trọng yếu của Kim Hàn, giờ bị Tiền Tiểu Phi dùng kiểu này... Cảm giác của Kim Hàn có thể hiểu được.

Bất quá Lãnh Duệ rất nhanh bị đồng tiền thu hút, chỉ thấy một mặt có ba cái “ký hiệu” [tạm xưng là ký hiệu, vì Lãnh Duệ không biết mấy chữ này] nhỏ mà rõ ràng, phân biệt là J, &, Q, mà mặt trái chỉ có một ký hiệu duy nhất – V.

“Tiểu Phi huynh,” Lãnh Duệ nghi hoặc nói, “Ngươi khắc mấy thứ này là sao?”

“Hắc hắc,” Tiền Tiểu Phi tự đắc cười ngây ngô mấy tiếng, sau đó mới nói, “Đây là một loại chữ tượng hình thời xưa...”

Gi؟! Kim Hàn bên cạnh nghe, suýt nữa ngã khỏi giường.

Kim Hàn lúc này rất muốn giả vờ không biết tên dờ người Tiền Tiểu Phi này. Tuy rằng Lãnh Duệ không xuyên qua, nhưng hắn vẫn thấy xấu hổ vô cùng, cái gì gọi là mở mồm liền nói dối, hôm nay coi như hắn hoàn toàn lĩnh giáo.

Lãnh Duệ căn bản không phát hiện Kim Hàn có gì bất thường, biểu hiện rõ nhất là vừa nghe Tiền Tiểu Phi nói xong, hắn liền quay về phía nam nhân hỏi lại: “Thật thế sao?”

“Ân? A... Ân.”

Kim Hàn đầu tranh tư tưởng một lúc, rốt cuộc trình trọng gật đầu, đến lúc này, nam nhân đã hoàn toàn bước lên cùng một con đường với Tiền Tiểu Phi.

“Cho nên nói a,” Kim Hàn vừa dứt lời, Tiền Tiểu Phi nhanh chóng tiếp, “Đây là dấu hiệu của Kim Tiền Bang, độc nhất vô nhị đó nga.”

Lãnh Duệ nghe vậy gật gật đầu, rốt cuộc miễn cưỡng cất đồng tiền đi. Tuy thứ này thật sự không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là thành quả của lần đầu tiên ngoại giao thành công của mình.

Nhiệm vụ đạt thành, Lãnh Duệ tự nhiên cáo từ. Bất quá ngay trước khi đi, nam nhân liếc nhìn Kim Hàn một cái, trong ánh mắt chứa đựng đồng cảm sâu sắc.

Tuy Lãnh Duệ nhất thời chưa thể nghĩ kỹ về quan hệ giữa Kim Hàn và Tiền Tiểu Phi, nhưng hắn thật sự cảm vô cùng thương cảm cho Kim Hàn khi phải ở chung với Tiền Tiểu Phi.

Kim Hàn có thể kết luận, trong vòng một canh giờ trở lại đây, Lãnh Duệ đã hoàn toàn hiểu được muốn ở cùng Tiền Tiểu Phi cần phải là người có thần kinh vô cùng cứng cỏi cùng nghị lực sắt đá và tinh thần không sợ hy sinh.

Khi Lãnh Duệ đi khỏi, mặt trời đã lên cao.

Ám khí yêu quý của mình bị dùng để khắc tiền đồng. Kim Hàn quyết định không so đo nữa, bây giờ hắn đang quan tâm đến chuyện khác, mà thực ra này giờ hắn đã muốn hỏi rồi.

“Người khắc mấy chữ đó là ý gì a?”

“Gì chứ!” Tiền Tiểu Phi nhìn Kim Hàn bằng ánh mắt không-tin-được, “Người là người Hongkong nha, chẳng lẽ lại kém tiếng Anh đến vậy, ngay cả tên viết tắt của Kim Tiền Bang trong tiếng Anh cũng không biết?”

Kim Hàn nghe vậy tròn tròn mắt, tức giận nói: “Thứ nhất, ta kém tiếng Anh tới đâu cũng biết ba chữ kia là Jin and Qian (Kim and Tiền), ta hỏi là hỏi về cái chữ V ở mặt trái kia! Thứ hai, J&Q là ghép vần tiếng Hán mà, từ lúc nào thành viết tắt tiếng anh?”

“Àn? Nga... Người hỏi chữ V mặt trái a...” Tiền Tiểu Phi nịnh nọt cười, đồng thời giả vờ không nghe thấy nửa câu phía sau, nói, “V chính là tất thắng thôi!” Nói xong còn giơ hai ngón tay thành hình chữ “V”, rất khi thế hô ầm trời: “Đa! Kim Tiền tất thắng!”

Choáng! Nghe khẩu hiệu đã biết – điển hình của chủ trương tôn thờ đồng tiền.

Kim Hàn hiện tại rất muốn đâm đầu vào khối đầu hũ tự tử, không phải vì Tiền Tiểu Phi bệnh, mà vì mình cư nhiên yêu phải thằng bệnh này!

Bi ai a ~ nhân sinh lớn nhất thống khổ cùng lắm cũng chỉ thế này thôi. Bất quá Kim Hàn cũng không mong ông trời cho hắn thêm một cơ hội – sống qua nỗi kiếp này rồi nói sau! T_T

Từ đù loại hành động của Tiền Tiểu Phi có thể suy ra, cái tên này ở thời khắc mấu chốt rất là thông minh, nhưng trong đa số thời điểm không liên quan còn lại là siêu cường tri độn. Cho nên bây giờ, hắn không hề phát hiện ra Kim Hàn có gì bất thường, vẫn tiếp tục tự sướng: “Chúng ta bây giờ dọn đồ đi, sau đó rời khỏi nơi thị phi này.” Ngủ khí thoải mái vô cùng.

Kim Hàn biết một đồng chuyện nối đuôi nhau xảy ra làm cho Tiền Tiểu Phi vốn lười nhác chịu không thấu, muốn chạy, cũng không sao, coi như giảm bớt áp lực thôi.

Kết quả là, hai người bắt đầu dọn đồ.

Đồ cần lấy cũng không nhiều, chỉ chốc lát đã xong. Kim Hàn đang muốn nói có thể đi rồi, lại phát hiện Tiền Tiểu Phi đang ở một bên lục lục lợi lợi.

Kim Hàn nghi hoặc lại gần: “Người tìm gì?”

Tiền Tiểu Phi không lập tức trả lời, vùi đầu cố gắng một lúc nữa, sau đó hưng phấn đem thành quả giờ giờ ra trước mặt nam nhân: “Tìm cái này!”

Nhìn thứ trên tay người kia, Kim Hàn cảm thấy hoàn toàn bất lực: “Xin hỏi Tiền tiên sinh, ngài đem hết tiền đồng chúng ta có ra triển lãm làm gì?”

“Làm tín vật a!” Tiền Tiểu Phi đáp như đúng rồi, “Từ nay về sau, tiền đồng này sẽ là dấu hiệu của bản bang, là danh thiếp của chúng ta, ta đương nhiên phải là trước một ít phòng trừ chứ!”

Không phải chứ!? Kim Hàn khóc thét trong lòng. Dùng tiền đồng làm dấu hiệu, nghĩa là muốn giao thiệp với nơi khác, hẳn hiểu; để tiện cho việc hành tẩu giang hồ sau này chuẩn bị trước cũng được, hắn không phản đối, nhưng vấn đề là –

“Ken – kết –”

Đây rồi! Đây là vấn đề trọng yếu! Kim Hàn vừa nghe thấy thanh âm vang lên, lông tóc da gà dựng đứng hết lên. Hắn thật sự rất muốn biết Tiền Tiểu Phi dùng phương pháp gì mới có thể làm cho tiền đồng cùng với ngân châm phát ra thanh âm giết người thế này.

Nhìn nhìn Tiền Tiểu Phi đang khí thế ngất trời ngồi khắc tiền, lại nhìn nhìn đến một đồng tiền đang chờ khắc, Kim Hàn quyết định [thực ra là bị buộc phải quyết định] chuẩn là hơn.

Sau giờ ngo, thái dương ôn nhu chiếu rọi, khiến cho mùa đông lạnh giá thêm vài phần ấm áp. Giữa khung cảnh đẹp đẽ ấy, Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng hoàn thành “sự nghiệp điêu khắc” của mình, ngẩng đầu lên, và... chả thấy Kim Hàn đâu.

“Thảo nào không có tiếng gì mà.” Tiền Tiểu Phi bưng tỉnh đại ngộ nói thầm [hiển nhiên không nhớ tới thanh âm “điều khắc” của mình], thiếu Kim Hàn lâu lâu lạnh nhạt nói một câu, hắn có chút không quen.

Đem mấy đồng tiền đã được khắc bỏ vào túi, lại đem túi tiền nhét vào trong áo, Tiền Tiểu Phi lê lét đi tìm Kim Hàn.

Đối với một người từng lạc đường trong nhà như Tiền Tiểu Phi, gan chạy lòng vòng tìm người đương nhiên không có, cho nên hắn chỉ đi tới đi lui xung quanh.

Kết quả không tìm được Kim Hàn, nhưng lại đụng vào Lãnh Duệ cùng Bạch Lãm Hạo.

Nói vậy cũng không đúng lắm, phải nói là hắn thấy Lãnh Bạch hai người, nhưng người ta không thấy hắn – một lần nữa lại nấp đằng sau một cái cây.

Bất quá Tiền Tiểu Phi nghĩ rằng mình thực ra không thể tính là nghe lén, bởi vì với âm lượng của nhị vị kia, người trong phạm vi mười thước không ai không nghe đến.

“Người nói người làm mất Tuyệt Hạc Lệnh rồi!”

Người nói đương nhiên là Lãnh Duệ, giọng nói kích động làm cho người ta hiểu lầm rằng hắn thật coi trọng chuyện này. Tuy thực tế đúng là coi trọng, nhưng...

“Ha ha! Tiểu tử ngươi cũng có hôm nay!”

Xem đi, đây là nguyên nhân coi trọng của bạn Lãnh Duệ.

“Con mẹ nó ta đã đủ phiền rồi, ngươi còn lừa cháy thêm dầu sao!” Bạch Lãm Hạo sắc mặt rất không tốt, xem ra đang cực độ buồn phiền.

Tiền Tiểu Phi phía sau gốc tùng cách đó mười lăm thước, nghe hai câu liền hiểu rõ chuyện. Có lẽ tiểu tử Tuyệt Hạc Phong kia giờ mới phát hiện lệnh bài đã mất.

Mất thấy vẻ mặt Bạch Lãm Hạo thê thê thảm thảm, Tiền Tiểu Phi quyết định... vẫn không trả đồ – ai nói tên kia chộc hấn.

Bất quá vẫn có chút kỳ quái, vì sao Bạch Lãm Hạo lại nói chuyện này cho Lãnh Duệ, chẳng lẽ lại hy vọng người kia tới chế nhạo sao? Sách, trừ phi hắn có khuynh hướng tự ngược.

Không đợi Tiền Tiểu Phi nghĩ xong, tình cảnh trước mắt lại thay đổi.

“Lãnh Duệ, tiểu tử ngươi muốn chết phải không!” không biết Lãnh Duệ nói gì, Bạch Lãm Hạo đã lấy băng chùy ra!

Tiền Tiểu Phi có chút bất đắc dĩ. Hai người này chả lẽ không bao giờ biết hòa bình là gì sao? Gặp mặt không cãi nhau thì đánh nhau, quan hệ ác liệt tới mức này, người ngoài cũng thấy nhất thanh nhị sở, vật mà hai người còn cố tình ở gần nhau, chẳng lẽ cái này gọi là – nghiệt duyên?

Đang lúc Tiền Tiểu Phi nghĩ Lãnh Duệ sẽ không do dự đánh lại, nam nhân lại bình tĩnh ngoài dự kiến, lời nói ra làm cho bạn Tiền Tiểu Phi của chúng ta rớt cằm.

“Có thời gian đánh nhau không bằng đi tìm đi! Có thể rơi ở chỗ nào?... Ta... giúp người tìm.”

“Gi?!” giọng Bạch Lãm Hạo nghe như vừa gặp UFO.

, xem ra không chỉ có Tiền Tiểu Phi kinh ngạc.

Lãnh Duệ hiển nhiên không hài lòng với phản ứng của Bạch Lãm Hạo, tuy không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nhưng theo khẩu khí có chút hờn giận cũng có thể tưởng tượng ra: “Về mặt ấy là sao! Bồn địa gia đang hào tâm giúp ngươi nha!”

“Ta lại không cần ngươi giúp...” Bạch Lãm Hạo vẫn duy trì ngữ điệu lạnh lùng, chính là trong giọng nói thiếu vài phần kiên trì.

“Vậy ngươi nói cho ta biết làm gì!” Lãnh Duệ không lưu tình đã kích, sau đó không đợi người kia mở miệng đã cướp lời: “Tuyệt Hạc Lệnh cả cái Tuyệt Hạc Phong cũng chỉ có ba cái, không phải thử đó với các ngươi như Thượng Phương Bảo Kiếm, hoành hành không ai dám cảm sao? Lão đầu nhà ngươi mà biết vụ này, còn không lột da ngươi ra!”

“Uy, cái gì lão đầu, lão gia hỏa kia là cha ta nha...”

Ngất ~ Tiền Tiểu Phi quả thật không thấy “Lão đầu” cùng “lão gia hỏa” có gì khác nhau.

Sau, Bạch Lãm Hạo rốt cuộc yên lặng. Phòng chừng bị Lãnh Duệ đập trúng chỗ đau, không thể phản bác.

Bất quá, có một việc làm cho Tiền Tiểu Phi tò mò, Lãnh Duệ rõ ràng thật mâu thuẫn a. Vừa mới vui mừng thấy Bạch Lãm Hạo làm mất Tuyệt Hạc Lệnh, xong rồi lại muốn giúp hắn tìm, sách, thật đúng là bất thường.

Hơn nữa Lãnh Duệ xem ra hiểu rõ Bạch Lãm Hạo, thậm chí cả Tuyệt Hạc Phong, nếu không không thể nào hiểu rõ tác dụng của Tuyệt Hạc Lệnh như vậy, càng không thể nào gọi cha người ta “thân thiết” như thế.

Tình cảnh này làm Tiền Tiểu Phi nhớ tới một câu cách ngôn: Định nhân lớn nhất của ngươi, lại thường là người hiểu rõ ngươi nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Lãnh Duệ không lâu sau liền rời đi, có lẽ là đi tìm lệnh bài, để lại Bạch Lãm Hạo một mình ngẩn ngơ tại chỗ.

Mà người chân chính biết lệnh bài ở đâu, đang cách đó không xa kịch liệt đấu tranh tư tưởng.

Tầm lệnh bài hẳn tiện tay cầm lại quan trọng như thế! Nhìn bộ dạng Bạch Lãm Hạo thê lương, bạn Tiền Tiểu Phi hay mềm lòng của chúng ta lại động lòng.

Trả, hay không trả, đó là một vấn đề. (nhại to be or not to be that's a question đây mà :)))

Trả, hẳn không nốt nổi cục tức này, còn không trả... Sách, hẳn không muốn trong cuộc sống lâu dài và tốt đẹp sau này, mỗi lần nhìn thấy bóng dáng thất hồn lạc phách của Bạch Lãm Hạo, trong lòng lại sinh ra cảm giác tội lỗi không thể xóa nhòa. [Tiền Tiểu Phi bây giờ đã hoàn toàn quên mất ước định với Diệu Không Không]

Thôi, cuối cùng Tiền Tiểu Phi vẫn quyết định làm theo lương tri [tuy không nhiều nhưng vẫn có] của mình, vì thế hẳn lặng lẽ tới gần Bạch Lãm Hạo còn đang buồn phiền.

Ai, điều khác biệt giữa một người không biết võ công với một người biết võ là ở chỗ, Tiền Tiểu Phi cho rằng “lặng lẽ”, đối với Bạch Lãm Hạo mà nói không hơn không kém là “siêu cấp ôn ào”. Bằng chứng trực tiếp nhất là tay còn chưa đặt lên vai hắn, băng chùy đã đặt ở trên cổ.

Buồn phiền, cực độ buồn phiền – lần này là Tiền Tiểu Phi. Bây giờ thì hắn đã hiểu, mình cùng Bạch Lãm Hạo, hay chính xác hơn là băng chùy của Bạch Lãm Hạo, cực kỳ không hợp.

“Ai!” Bạch Lãm Hạo lạnh lùng nói, băng chùy trên tay không hề buông lỏng.

Tiền Tiểu Phi cảm thấy mình thật vô cùng oan uổng, khó khăn lắm mới làm theo lương tâm một lần, người ta còn không cảm kích: “Kính nhờ! Ta đến là có ý tốt, đừng có như vậy...” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa lùi về phía sau.

“Ý tốt?” Bạch Lãm Hạo không hiểu.

“Đúng nha,” Tính mạng quan trọng, Tiền Tiểu Phi đương nhiên gật mạnh đầu, “Người đang tìm lệnh bài phải không, ta biết ở đâu.”

“Tại sao người biết ta đang tìm lệnh bài?” Bạch Lãm Hạo ngay lập tức lại càng thêm cảnh giác.

Tiền Tiểu Phi thật cảm thấy Bạch Lãm Hạo phản ứng ngày càng thái quá: “Hai người nói chuyện như vậy, cả sơn trang đều có thể nghe thấy!”

“Người nói người biết lệnh bài ở đâu?” Bạch Lãm Hạo không tin lắm, nói, “Ở đâu?”

“Ngay trong đồng đồ của ta thôi!” – Tiền Tiểu Phi ngây thơ nói thật.

Đương nhiên hắn liền rất nhanh nhận ra vấn đề, vậy nên trước khi Bạch Lãm Hạo nổi cơn điên, vội vàng bổ sung: “Ta vô ý nhật được, bởi vì không biết của ai nên tạm thời để trong bao quần áo, ha, ha.” Tiền Tiểu Phi còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “tạm thời”.

“Thật vậy chăng?” Bạch Lãm Hạo không tin lắm. Mọi thứ trùng hợp vậy sao?

“Đương nhiên!” Tiền Tiểu Phi mạnh miệng, gật gật đầu, vẻ mặt trẻ con của hắn trong những lúc thế này quả thật có tác dụng.

Quả nhiên, Bạch Lãm Hạo suy nghĩ một lúc, cuối cùng buông băng chùy xuống, nói: “Vậy phiền người bây giờ đưa ta đi lấy, được không?”

Thiệt ~ cái gì mà “được không”, rõ ràng là đang uy hiếp người ta mà! Rõ ràng mình chiếm ưu thế, sao bây giờ lại thành bị động rồi!

Quên đi, Tiền Tiểu Phi là người đã muốn thì nhất định làm, cho nên đã quyết định trả lệnh bài, hẳn sẽ không vì thế mà thay đổi chủ ý.

Vậy nê, Tiền Tiểu Phi dẫn Bạch Lãm Hạo đến trước cửa phòng mình.

“Chính là nơi này, người chờ một chút, ta vào trong lấy lệnh bài.”

Tiền Tiểu Phi nói xong định vào nhà, lại bị Bạch Lãm Hạo cản lại: “Chúng ta cùng nhau vào.”

Có làm không! Cảm nhận của Tiền Tiểu Phi bây giờ không phải một câu buồn bực có thể nói rõ. Hắn hảo tâm trả lệnh bài, tiểu tử kia lại dám thái độ! [hiển nhiên Tiền Tiểu Phi đã quên người trộm lệnh bài từ chỗ Bạch Lãm Hạo cũng là mình]

Kỳ thực Tiền Tiểu Phi không phải không muốn cho Bạch Lãm Hạo vào nhà, nhưng hắn sợ vạn nhất Kim Hàn trong phòng, tình huống chắc chắn không phải một từ không xong là có thể hình dung. (em sợ chồng em ghen XD)

Thật cẩn thận đẩy cửa ra.

Cách – cũng may, không có ai.

Tiền Tiểu Phi kéo Bạch Lãm Hạo tới bên giường, sau đó lấy gói quần áo ra, lục lọi lục lọi.

Trong bọc đồ thật ra có khá khá thứ đồ, quần áo với bạc đương nhiên không cần phải nói, còn có các loại trang sức [chôm lúc ở khách công yến], cùng với n chiếc lệnh bài, cái gì Ngự Hàn Phong, Thiên Ý Cốc, cả Tuyệt Hạc Phong...

“Từ đây!” Bạch Lãm Hạo đột nhiên cầm lấy một cái lệnh bài, lớn tiếng nói.

“Àn?” Tiền Tiểu Phi sùng sốt, sau đó bất đắc dĩ nhìn nam nhân, “Đại hiệp, người nhận nhầm rồi, lệnh bài của Tuyệt Hạc Phong ở đây.”

Tiền Tiểu Phi nói xong liền đưa Tuyệt Hạc Lệnh cho Bạch Lãm Hạo, ai ngờ người kia không thèm cầm. Phải nói, bây giờ hắn chỉ chú ý tới tám lệnh bài trong tay.

Gỗ lim, thuần hắc – trong tay Bạch Lãm Hạo là Thiên Ý Chi!

“Chẳng lẽ...” Tiền Tiểu Phi nhấn lại nói, “Huynh đài muốn lệnh bài này?”

Bạch Lãm Hạo không trả lời hắn, chỉ nhìn chăm chăm lệnh bài một lúc lâu, cuối cùng nói: “Cái này... người lấy ở đâu ra?”

Lấy ở đâu? Tiền Tiểu Phi lập tức cảm thấy mình bị xem thường, vì thế liền trả lời ngay: “Đây là người khác nhất định muốn ta lấy, có được không?”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Tiền Tiểu Phi trong lòng cũng có chút bất an, khoa trương hành động của Lãnh Duệ một chút, hắn không làm mất hình tượng của hắn đi?

“Lãnh Duệ nhất định đưa cho người?” Hiển nhiên, không cần nói gì nhiều hơn, nam nhân đã biết ai cấp lệnh bài.

“Có thể nói vậy. Tiền Tiểu Phi gật đầu.

“Hắn vì sao lại làm vậy?” Nam nhân nghi hoặc.

“Àn.. Việc này... Ta cũng không rõ,” Tiền Tiểu Phi áp ứng, “Nói không chừng thấy ta thuận mắt.” Việc Kim Tiền Bang, vẫn là càng ít người biết càng tốt.

Tiền Tiểu Phi vừa dứt lời, Bạch Lãm Hạo quay đầu nhìn kỹ hắn, soi đi soi lại n lần, phỏng chừng đang đánh giá ánh mắt của Lãnh Duệ.

“Không thể nói thật sao?” Bạch Lãm Hạo thâm trầm nói.

Àn? Tiền Tiểu Phi nghe vậy cảnh giác nhìn Bạch Lãm Hạo, nghe khẩu khí này, không phải là muốn đánh hắn đi. Thực ra, giữa nói thật và bị đánh nát nát mặt, bạn Tiền Tiểu Phi của chúng ta vẫn thích nói thật hơn. Vì thế bạn vội vàng mở miệng: “kỳ thực...”

Kết quả còn chưa nói hết, Bạch Lãm Hạo đã ngắt lời: “Không nói cũng không sao, nếu Lãnh Duệ đem Thiên Ý Chi cho người, người nhất định không phải nhân vật đơn giản...”

“Cho nên...” Tiền Tiểu Phi không nhịn được tiếp lời.

“Cho nên...” Bạch Lãm Hạo dừng một chút, “Ta quyết định đưa Tuyệt Hạc Lệnh cho người.”

Gi؟! Tiền Tiểu Phi kinh ngạc há hốc mồm, chú ý là kinh ngạc, tuyệt đối không phải cao hứng [hắn không muốn nhiều lệnh bài như vậy a!], hơn nữa... Có làm không! Không phải hắn thích lấy, vậy tên Bạch Lãm Hạo kia làm gì bày ra vẻ mặt chịu áp bách anh dũng hy sinh thể kia! Không thích thì đừng có đưa, tự dung lại miễn cưỡng bản thân, trừ khi...

“Nếu Lãnh Duệ tiểu tư cũng muốn mượn sức người, ta làm sao có thể chậm chân được!” không đợi Tiền Tiểu Phi mở miệng, Bạch Lãm Hạo đã giải đáp thắc mắc của hắn.

Xem đi, Tiền Tiểu Phi trong lòng thờ dài một cái, biết ngay nguyên nhân tám chín phần không thể không liên quan tới Lãnh Duệ mà! Hai tên này rãnh quá hóa hâm rồi sao, cái gì cũng tranh nhau, chẳng lẽ trời sinh ghét nhau!

Thấy Tiền Tiểu Phi không nói gì, Bạch Lãm Hạo tự động nghĩ là hắn đồng ý, vì thế nói: “Sau này người đối đãi với Thiên Ý Cốc thế nào thì phải đối đãi với Tuyệt Hạc Phong chúng ta như thế, biết không? Chúng ta bây giờ là bằng hữu.” Nói xong cũng chả thèm chờ Tiền Tiểu Phi hồi đáp, nhanh chóng biến mất.

“Uy, người...” Tiền Tiểu Phi chỉ kịp nói hai tiếng, cả cái bóng của nam nhân cũng chẳng còn.

Có nhầm không! Tiền Tiểu Phi trong lòng đầy bất mãn với oán giận, làm gì có ai ngoại giao kiểu này, rõ ràng là ép người mà!

Sách, Tiền Tiểu Phi cảm thấy tình thế càng ngày càng hỗn loạn, xem ra nhất định phải rời khỏi Cổ Vực sơn trang.

Đang nghĩ tới đây, bụng liền truyền tới một trận thanh âm kỳ quái, Tiền Tiểu Phi lúc này mới nhớ ra sáng giờ chưa ăn gì. Vì thế hắn dựa theo trí nhớ cùng... mùi, đi về phía phòng bếp.

Tiền Tiểu Phi tuyệt đối không thể tưởng tượng rằng, việc đơn giản này, lại trở thành bước ngoặt lớn của không chỉ hắn, mà cả Kim Tiền Bang.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Phòng bếp không lớn, hắn là nơi nấu cơm cho mấy kẻ hạ nhân. Nồi niêu xoong chảo đủ cả, nhưng không phải loại tốt.

Bất quá mấy thứ này không ảnh hưởng gì tới quyết tâm kiếm ăn của Tiền Tiểu Phi – hắn thật sự rất đói a!

Chạy quanh quanh vài vòng, đông tìm tây kiếm, rốt cuộc cũng thấy mấy cái bánh bao trên nóc lò bên cạnh ***g hấp. Xem ra là đồ ăn dư buổi sáng, bây giờ đã lạnh cả rồi.

“Thế này sao ăn nổi...” Sờ sờ mấy cái bánh, Tiền Tiểu Phi lẩm bẩm. Nghĩ nghĩ một lúc, hắn quyết định dùng ***g hấp nóng lên rồi tính, dù sao đồ có sẵn, không làm cũng uống.

Vậy nên, Tiền Tiểu Phi chuẩn bị tất cả mọi thứ xong xuôi, cuối cùng mới nhớ tới một vấn đề lớn, đó là – Minh triều không có... bếp gas!

Roi vào đường cùng, hắn đành phải mở bếp lò ra, bên trong còn có một lớp tro trắng, gió thổi qua một cái liềm bụi mù lên, Tiền Tiểu Phi liền ăn đủ, ho liên tục.

“Ta không tin ta không trị được thứ này!” Tiền Tiểu Phi nói xong lấy đá lửa bên cạnh đồng củi dí dí dí vào trong bếp lò, rất có phong cách tráng sĩ một đi chẳng trở về (tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn) lừng lẫy oanh liệt [bạn Tiền Tiểu Phi bất bình thường của chúng ta ở những lúc kỳ quái này lại rất là kiên trì].

Bếp lò rốt cuộc... vẫn không cháy.

Bụng liên tục sôi ùng ục, Tiền Tiểu Phi rốt cuộc tức điên lên, cầm lấy một cành củi liệu mạng chọc chọc vào trong bếp, lực mạnh như muốn chọc thủng nó luôn, kết quả –

Ầm!

Bếp lò không thấy, vách tường bên phải cũng không thấy luôn.

Tiền Tiểu Phi rốt cuộc dừng tay, ngơ ngơ nhìn bức tường trắng nháy mắt biến thành cửa mặt thất tối đen.

Có phải cứ bang phái lớn đều phải có mấy cái mặt thất cho nó thần bí không a! Tiền Tiểu Phi trợn trắng mắt, có ý tứ đây, mấy tên hâm này thích phức tạp hóa cuộc sống vậy sao.

Một lệnh bài, một mặt thất, xem ra là hai đại đặc sắc của giang hồ!

Chính là, con người ta, càng thần bí càng tò mò, mà Tiền Tiểu Phi tiên sinh lại là một ví dụ cụ thể. Chỉ thấy hắn lò dò tiến tới gần cửa, từ từ thò đầu vào, muốn xem bên trong có gì.

Đúng lúc đó, một bàn tay đập lên vai hắn.

“Uy...”

“A -” Tiền Tiểu Phi lập tức lùi lại, vào tư thế chiến đấu, đồng thời nhanh chóng quay đầu trừng lớn đôi mắt... hoảng sợ.

Vài giây sau, Tiền Tiểu Phi rốt cuộc nhận ra người tới là ai, thờ dài một tiếng, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Người có thể không biết, nhưng người ta cũng có thể bị hù chết đấy!”

Là ai dọa ai a! Kim Hàn nghe vậy rất là ủy khuất, vừa rồi Tiền Tiểu Phi hét ầm trời một tiếng, đủ cho hắn ác mộng cả tháng rồi!

Không đợi Kim Hàn mở miệng, Tiền Tiểu Phi đã cướp lời.

“Người cầm bọc đồ làm gì?” Nhìn Kim Hàn từ trên xuống dưới một lượt, Tiền Tiểu Phi kỳ quái hỏi.

“Chuẩn bị chạy a!” Kim Hàn tức giận nói, “Không phải người nói nên đi nhanh sao, kết quả làm ngược lại, vừa mới khắc tiền xong liền biến mất.”

“Nga, ta khắc xong rồi a!” Tiền Tiểu Phi nói xong còn rất là tự hào vỗ vỗ ngực, theo đó tiếng tiền đồng va chạm cũng vang lên không dứt.

Được a, xem kiểu này Tiền Tiểu Phi có lẽ khắc xong tiền dùng cho mấy năm rồi.

“Ta còn gặp Bạch Lãm Hạo nữa.” Tiền Tiểu Phi kể lại chuyện thấy Bạch Lãm Hạo cùng Lãnh Duệ cho Kim Hàn.

Nghe chưa xong, mặt Kim Hàn đã đầy hắc tuyến. Cả việc đưa lệnh bài thôi cũng muốn so cao thấp?! Thật là...

“Sau đó ta thấy đói, nên đi tìm đồ ăn.” Tiền Tiểu Phi nói rất là đúng lý hợp tình.

“Người tìm được đây?” Kim Hàn nhủ mảy nhìn mấy cái bánh bao chả to hơn miếng vằn thắn bao nhiêu, “Bánh bao?”

“Có vẫn tốt hơn không...” Tiền Tiểu Phi lẩm bẩm. Nhìn nhìn lại cái bánh bao kia, đúng là bé quá...

Kim Hàn nghe vậy thờ dãi: “Đồ ăn ta có mang theo, không cần người lo, chúng ta đi thôi.”

“Chờ một chút,” Tiền Tiểu Phi ngăn Kim Hàn lại, sau đó hất cằm về phía mật đạo, “Ta vừa phát hiện ra cái này.”

Kim Hàn nhìn theo, soi soi ngấm ngấm một lúc, nói: “Mật thất?”

“Thông minh!” Tiền Tiểu Phi hưng phấn nói, “Muốn vào xem không?” Trong giọng nói tràn đầy vui sướng vì có người đi cùng. [Kim Hàn đáng thương ~]

Nhìn Tiền Tiểu Phi một lúc lâu, Kim Hàn mới nói: “Người đang hỏi ý kiến của ta sao? Vì sao ta cảm thấy vừa rồi là câu trần thuật vậy?” Về mặt cùng với khí tức xung quanh người kia khiến cho Kim Hàn biết rõ rằng tên kia chỉ hỏi cho có lệ.

“Quên đi, vào thì vào liền đi.” Kim Hàn cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Cứ như vật, hai người nương theo ánh sáng lơ lửng trong phòng bếp, từ từ bước vào mật đạo.

Bên trong gần như không có ánh sáng, chỉ là một mảnh tối đen, Kim Hàn chỉ có thể dựa vào cảm giác trên tay mà biết mình đã vào một cầu thang nhỏ hẹp bằng đá cẩm thạch, từng bậc thang rất nhỏ, phải thật cẩn thận mới không trượt chân.

Tay áo bị ai đó nắm chặt, đương nhiên người kia là Tiền Tiểu Phi. Cảm thấy tên kia ý lại vào mình, Kim Hàn bất giác khẽ cong cong khóe môi.

Không gian vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng nước từng giọt từng giọt nhỏ xuống, làm cho người ta cảm thấy cái ẩm ướt của lòng đất. Lòng đất, đúng vậy, Kim Hàn có thể chắc chắn cầu thang này liên tục đi xuống. Đây không chỉ là một cái mật thất, mà còn là một cái mật thất ngầm!

Dần dần, phía trước xuất hiện một tia sáng, Kim Hàn có dự cảm, đích, đã tới.

Ánh sáng ngày càng tăng, cầu thang cũng dần tới cuối. Một mật thất phủ bụi thời gian xuất hiện trước mắt hai người.

Bàn gỗ lim, ghế sơn đen, giường gỗ điều vặn, căn phòng đơn giản mà không kém phần tao nhã, chỉ có lớp bụi lặng lẽ phủ dày làm minh chứng cho thời gian.

“Sách, đúng là khó tìm...” Tiền Tiểu Phi cảm thán, “Không biết năm đó ai đã ở đây?”

“Khẳng định là một đại nhân vật...” Kim Hàn nhìn bốn phía, nói thầm.

Nổi bất an nảy sinh khi bước vào mật đạo đã hoàn toàn biến mất, Tiền Tiểu Phi vô cùng hưng phấn nói: “Dù sao cũng xuống rồi, chúng ta nên đi quanh quanh xem chút, vạn nhất có gì đáng giá thì sao?”

Ngất ~ Kim Hàn cầm nín, vậy chẳng hóa ra hai người vào đầu trộm đồ?

Tục ngữ nói cầm có sai, vật đi theo loài người chia theo nhóm, không biết có loại nào là vật người hấp dẫn lẫn nhau không, xem ra là có, bởi căn cứ chính xác là hai bạn phân công nhau “nhìn quanh quanh”, mỗi người đều phát hiện ra thứ thích hợp với mình.

Trên bàn không có vật gì, ngoại trừ một hộp gỗ đàn, Kim Hàn dừng lại, bên trong chắc chắn là một đồ vật trọng yếu.

Trong phòng không có đèn lại sáng như ban ngày, Tiền Tiểu Phi liếc mắt nhìn trên vách tường, phía sau tấm màn là một viên dạ minh châu lớn! Không ngờ hi thế trần bảo nào giờ chỉ thấy trong sách, giờ lại dễ dàng đến tay, quả thực ăn đậm rồi!

Hai người hoàn toàn lệch sóng.

Kim Hàn thật cẩn thận mở hộp gỗ đàn ra, lấy thứ bên trong cẩn thận quan sát.

Tiền Tiểu Phi lòng đầy vui sướng ôm dạ mình châu xuống, nhanh tay nhét vào người.

Ánh sáng phụt tắt.

“Tiền Tiểu Phi, ngươi đang làm cái quỷ gì!” thanh âm Kim Hàn lộ rõ bất đắc dĩ.

“Hắc hắc, ngưng ngưng, ta hơi nóng vội.” Tiền Tiểu Phi nói xong vội lùi dạ mình châu ra.

Quang minh, rốt cuộc lại tới.

“Làm như ta thêm lấy của người!” Kim Hàn bực mình, “Ra khỏi đây ngươi muốn vứt nó đi đâu cũng được, cảm ơn ta cũng không quên.”

Tiền Tiểu Phi chỉ có thể ngưng ngưng gật đầu. Nhìn thấy bảo bối thì phải lấy, đó là thói quen của hắn rồi, nhất thời không thể nói bỏ là bỏ được.

Ngẩng đầu lên, Tiền Tiểu Phi liền chú ý tới thứ trong tay Kim Hàn: “Đây là cái gì?”

“Phiếu gửi đồ.” Kim Hàn nói, “Phiếu gửi đồ của một trăm năm trước, tại Đại Dũng tiêu cục.”

“Đại Dũng tiêu cục?” Tiền Tiểu Phi cảm thấy cái tên này rất thú vị, “Ý ngươi là, một trăm năm trước chủ nhân nơi này đã đem thứ gì đó nhờ Đại Dũng tiêu cục trông giữ?”

Kim Hàn gật đầu: “Hắn là vậy.”

“Đã lâu như vậy, phỏng chừng tiêu cục kia đã sớm đóng cửa.” Tiền Tiểu Phi luôn nghĩ rằng thương trường cạnh tranh khốc liệt, thật khó sống, huống chi là một cái tên... không hay như vậy lại càng khó tồn tại.

“Không sao, dù sao cái này cũng không chiếm chỗ, chúng ta mang theo cũng chẳng tốn thêm hơi, ra ngoài rồi tính.” Vừa nói, vừa cất phiếu gửi đồ vào trong người.

Bỗng nhiên, về mặt Tiền Tiểu Phi trở nên căng thẳng, nói: “Ngươi nghe xem, có tiếng gì đó!”

Kim Hàn liền điều chỉnh hô hấp, nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên, một bên vách tường truyền tới thanh âm kỳ quái. Hắn chậm rãi tới cạnh tường, nhẹ nhàng gõ gõ.

Đông, đông, âm thanh rất trầm.

“Ân?” Kim Hàn còn đang nghi hoặc, bên kia Tiền Tiểu Phi lại kêu lên.

“Trên hộp có chữ viết a!” chỉ thấy Tiền Tiểu Phi đứng trước bàn, nhìn chằm chằm vào hộp gỗ đựng tờ phiếu kia.

Hộp sớm bị Kim Hàn mở ra, có thể thấy rõ bên trong.

Chữ? Kim Hàn nhíu nhíu mày, vừa rồi chỉ chú ý tới phiếu gửi đồ, không để ý tới chữ nghĩa gì.

“Đọc thử xem.”

Chỉ lát sau, thanh âm Tiền Tiểu Phi vang lên: “Ta cả đời danh vọng, muốn Cổ Vận thanh danh thướt khỏi, bất đắc dĩ gây nhiều oán thù, sợ khiến cho hậu nhân gặp tao ương, liền dành ba năm tạo hồ ngầm này. Linh chi tác động, Cổ Vận tấn một. Phú quý có mệnh, sinh tử tại trời, hậu nhân Cổ Vận gặp nguy nan đừng cơ quan này, như lời cổ nhân nói: Bước vào tử địa, mới thấy đường sinh.”

Yên tĩnh, rất lâu.

Là người thế nào mới vì hậu thế nghĩ chu đáo lại quyết tuyệt như vậy, lãnh tĩnh tới mức không cần đến tồn vong của Cổ Vận?

Người đã mất luôn để lại cho hậu thế nhiều câu hỏi không thể giải đáp. Điều duy nhất hai người có thể biết là, vị tiền bối này của Cổ Vận son trang tuyệt đối không đơn giản.

“Xem ra đây chính là người sáng lập Cổ Vận son trang mà Không Tiêu nói,” Kim Hàn rốt cục mở miệng nói, “Nghe tiếng, xem ra bên cạnh đây là một hồ nước lớn, thanh âm kỳ lạ như vậy, có lẽ là đây nước đi.”

“Thực đáng sợ,” Tiền Tiểu Phi có chút giật mình, “Tại sao lại có kẻ dùng ba năm để kiến tạo một thứ có thể phá hủy nhà mình?”

“Không chỉ như thế,” Kim Hàn tiếp lời, “Hắn còn không nói cho hậu nhân của mình biết về sự tồn tại của cơ quan này. Nếu không phải hôm nay chúng ta phát hiện, chỉ sợ nơi này vĩnh viễn bị bụi đất chôn vùi.”

“Bất quá vẫn có chút khó tưởng tượng, chẳng lẽ nước ở đây thật sự có thể ngập cả Cổ Vận son trang?” Tiền Tiểu Phi cứng ngắc nói, bước vào tử địa, mới thấy đường sinh, thật không chỉ là điên cuồng.

“Hắn là vậy,” Kim Hàn ghé tai vào vách tường, nói, “Thủy lực ở đây tuyệt đối vượt qua sức tường tượng của hai ta.”

“Chắc không đến nỗi như đại hồng thủy Trường Giang đi...” Tiền Tiểu Phi nói một nửa bỗng dừng lại, tựa hồ phát hiện ra cái gì, “Dưới hòm có cái nút...”

“Cái gì?” Kim Hàn nghe vậy ngẩn người, sau đó quát lớn, “Đừng lộn xộn! Cái kia có thể là cơ quan!”

“Cơ quan?”

“Đúng, cái gọi là ‘Linh chỉ tác động, Cổ Vận tấn một’ (Một ngón tay tác động, Cổ Vận không còn gì), chỉ sợ cũng là ý này.” Kim Hàn nhắc lại.

“Ý người là, ấn nút này, đập nước sẽ mở ra?” giọng Tiền Tiểu Phi nghe có vẻ là lạ.

Kim Hàn nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy sao...” Tiền Tiểu Phi xem ra cuối cùng cũng hiểu, sau đó rơi vào trạng thái thẹn thùng oán trách: “Sao người không nói sớm~~ Người ta... người ta đã ấn rồi!”

Tiền Tiểu Phi vừa dứt lời, một tiếng nổ vang lên, dòng nước chờ đợi một trăm năm qua điên cuồng theo khe hở trào ra. Kim Hàn đứng cạnh tường, chưa kịp phản ứng đã ướt sạch.

“Nhìn cái gì! Chạy!” nắm chặt tay Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn dùng tốc độ nhanh nhất có thể lao lên cầu thang, chạy về phía cửa.

Vết nứt trên vách lớn dần, dòng nước nhanh chóng nhấn chìm mặt đất, rồi tràn lên cầu thang.

Tiếng nước ngày càng lớn, nhưng vẫn không thể át được tiếng ai đó nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người chắc chắn là do Thượng Đế phái tới chinh ta mà -“

Tiết ngoại sinh chi

(Rắc rối bất ngờ)

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Đêm hôm đó, toàn bộ Cổ Vận tan tành mây khói, cũng có thể coi là một tai nạn đáng buồn, nhưng thứ mà Kim Tiền Bang của chúng ta phải đối mặt, chỉ sợ cũng không may mắn hơn là mấy.

“Tiểu, tiểu tử người đứng là... tài năng trời sinh, hô... đường đường võ lâm đại phái, lại bị người hủy như thế này...”

Chạy trốn chết tới rừng trúc ngoài sơn trang, Kim Hàn rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có thời gian mà ngồi cảm khái. Ở đây vẫn có thể nghe thấy tiếng nước chảy ào ạt, bất quá nơi này địa thế khá cao, xem như an toàn.

“Ta đâu có cố ý...” Tiền Tiểu Phi nghe vậy rất là ủy khuất.

Kim Hàn liếc mắt một cái, nếu Cổ Bạch tình nguyện hủy hoặc Tiền Tiểu Phi cố ý, ít nhất còn có tỳ giá trị, đảng này...

Ai...

Thờ dài ai điều cho số phận của Cổ Vận, đồng thời cũng tự cảm thương cho chính mình. Kỳ thực, nhờ có Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn không còn cố chấp nhất định phải báo thù nữa – đêm mưa ấy chính là nỗi đau cả đời hắn; hơn nữa, ở cùng với một người như Tiền Tiểu Phi, ai còn rảnh rỗi mà nghĩ tới báo thù? Chạy vất chân lên cổ tránh tai nạn còn chả kịp!

Tiền Tiểu Phi tự nhiên không hiểu tâm sự của Kim Hàn, chỗ lợi hại của hắn chính là luôn quên bồng mất tai họa mới gây ra, sau đó dùng nhiệt tình sục sôi cùng thể lực sung mãn để đắm đầu vào rắc rối khác. Cho nên lúc này, hắn đã sớm vứt chuyện Cổ Vận đi tạt đâu đâu, chỉ lo lắng đến cuộc sống sau này của mình.

“Cổ Vận không còn, chúng ta phải làm sao?”

Kim Hàn nghe vậy tức giận nói: “Người coi sơn trang của người ta là tiệm ăn miễn phí à! Chúng ta vốn không thể ở đó ăn cả đời, hiện nay vừa lúc có thể đi, vậy thì đi nơi khác thôi.”

Nói là nói vậy, nhưng hắn cũng không rõ, mang Tiền Tiểu Phi đi lưu lạc giang hồ sẽ xảy ra những tai họa gì. Giang hồ lớn vậy chắc không thể hủy trong tay người này đi. Nghĩ tới đây, Kim Hàn theo bản năng liếc nhìn Tiền Tiểu Phi, không khỏi rung mình một cái.

Đáng sợ chính là, Tiền Tiểu Phi xem ra rất là thích ý kiến này: “Đi? Nghe cũng hay.”

“Ha, ha.” Kim Hàn chỉ có thể cười gượng.

Một trận gió thổi qua, tiếng sấm sập quen thuộc vang lên.

“Tiếng gió này... sao quen vậy?” Một lúc sau, Kim Hàn mới nhận ra vấn đề. Hắn nhìn quanh bốn phía, trong lòng bỗng nổi lên một dự cảm bất lành.

“Quen thuộc?” Tiền Tiểu Phi nhát thời không hiểu.

...Xem ra có người còn chậm hiểu hơn.

Kim Hàn cau mày, nói: “Người không thấy cảnh tượng này, thanh âm này, không khí này, thật quen sao? Rất giống...”

“Rất giống lần trước chúng ta tới đây!” Tiền Tiểu Phi rút cuộc hiểu ra, lập tức tiếp lời.

Gió càng ngày càng lạnh, đâm vào xương cốt người ta, nhưng cảm giác lạnh trên da thịt không bằng lạnh trong lòng.

“Diệu, Không, Không...” Hai người đồng thanh kêu.

Ba chữ ngắn ngủi, lại giống như ma chú gọi hồn, làm cho người ta cảm thấy như rơi vào bất hạnh. Tỷ như...

“Đúng là cô nãi nãi!”

Tỷ như... Ác mộng trở thành sự thật. 555 ~ (555 = ô ô ô = tiếng khóc)

Dáng người thanh mảnh như từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng lại tuần dật, thật sự làm cho người xem không thể nào không... phát lạnh.

“Thế nào, muốn chạy?” Diệu Không Không chắn trước mặt hai người, tuy vẫn che mặt, nhưng sát khí đằng đằng lộ rõ.

“Ai nói chúng ta chạy?” Tiền Tiểu Phi làm sao chịu được việc bị một tiểu nữ tử khinh thường, vội vàng phản bác, “Hôm nay là tình huống đặc biệt!”

“Đặc biệt?” Diệu Không Không không tin, khẽ nhướn mày, “Ý người là nếu không phải tình huống đặc biệt, các người...”

“Chúng ta ngày mai mới chạy!” Tiền Tiểu Phi rất hợp tình hợp lý tiếp lời, hoàn toàn không biết câu mình nói có gì bất ổn.

Ngất! Người này... Kim Hàn bây giờ chỉ có một ý muốn duy nhất, đó là chạy tới trước mặt Diệu Không Không, nói với nàng mình không biết ai tên Tiền Tiểu Phi.

Diệu Không Không hiển nhiên cũng không đỡ được áp lực này, chỉ thấy nàng tức giận nói: “Người đang trêu đùa ta phải không?”

“Ta không hiểu người nói vậy là sao...” Tiền Tiểu Phi rất là vô tội thỏ non.

Kim Hàn quyết định dành ba giây mặc niệm cho Diệu Không Không, tuy nói Tiền Tiểu Phi bình thường cũng... bất thường, nhưng xem ra trước mặt Diệu Không Không bệnh của hắn lại càng nặng hơn.

“Bớt sàm ngôn!” Diệu Không Không rút cuộc chọn biện pháp thông minh là không thèm nói chuyện với thằng kia nữa, nói, “Người chắc vẫn nhớ đánh cuộc của chúng ta đi?”

Tiền Tiểu Phi đương nhiên không quên, bất quá hắn không muốn tỷ thí gì với một tiểu cô nương, huống hồ thứ đó vốn ở trong tay hắn, thật sự đúng là không đánh mà thắng, cho nên hắn mới chuẩn bị chuồn chuồn, ai ngờ bị chặn.

“Ta đương nhiên nhớ rõ, nhưng...”

Tiền Tiểu Phi đang nghĩ phải thoát thân thế nào, Diệu Không Không lại tiếp lời.

“Nhưng không thấy tấm hơi lệnh bài phải không?”

“Àn? A...” Tiền Tiểu Phi chưa kịp hiểu gì, chỉ có thể ân ân a a đáp.

“Đó là bởi vì trước khi chúng ta đánh cược, lệnh bài đã mất rồi!” Diệu Không Không đem kết quả mình vắt cả điều tra nói cho Tiền Tiểu Phi biết, hoàn toàn không hề biết đầu sỏ tội lỗi ở ngay trước mặt mình.

“Cho nên?” Tiền Tiểu Phi biết người kia chắc chắn muốn làm gì nữa.

Quả nhiên, Diệu Không Không dừng một chút, sau đó nói: “Cho nên chúng ta đánh cuộc lại lần nữa!”

Gi؟! Tiền Tiểu Phi nhướn nhướn nhướn đến mức lông mày nhọn như ngọn núi nhỏ, biểu hiện đầy đủ cảm giác hiện tại của hắn.

“Thôi đi, đằng nào cũng không thấy lệnh bài, có lẽ ông trời không đồng ý cho chúng ta tỷ thí, cho nên tốt nhất là dừng đầu nữa. Từ giờ trở đi, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta, chúng ta không liên quan gì tới nhau là được rồi!”

“Được cái đầu ngươi!” Diệu Không Không rõ ràng không thích đề nghị của Tiền Tiểu Phi. Chỉ thấy nàng kéo cổ hắn lại, “Thắng ta một lần rồi chạy? Không có cửa đâu!”

555 ~ Tiền Tiểu Phi trong lòng khóc thét, không biết có nên hét “Phi lễ” không, mà lực đạo của Diệu Không Không quả thật không nhỏ, không hổ là người tập võ.

Nhưng bạn Tiền Tiểu Phi của chúng ta không phải người dễ bỏ cuộc, vậy nên bạn túm chặt lấy Kim Hàn, không khác gì người sắp chết đuối gặp cây, sống chết không chịu buông tay, mặc cho Diệu Không Không bên cạnh thở hổn hển.

Bên kia Diệu Không Không tức điên lên, bên này Kim Hàn cũng chịu không nổi: “Ta nói, ngươi dù sao cũng là một nam nhân, nam tử khí khái một chút không được sao!” nói xong cổ đẩy Tiền Tiểu Phi xuống, dù sao cảm giác bị người khác bám như bạch tuộc trên người cũng chả lấy gì làm hay ho.

“Ngươi không dính làm sao biết khổ! Có giới đi mà đối phó nàng!” Tiền Tiểu Phi làm sao có thể dễ dàng bị đẩy xuống, chỉ thấy hắn dùng hết khả năng bám bám bám thật chặt.

Mà Diệu Không Không vẫn không có dấu hiệu muốn buông cổ áo hắn ra.

Lôi lôi kéo kéo xả xả, thế là một vật thể rơi không xác định nhẹ nhàng rơi khỏi bọc quần áo.

Ba –

Thanh âm chạm đất không lớn, lại vừa đủ để ba người cùng ngoái nhìn.

Yên lặng chết chóc.

Tuyệt Hạc Lệnh, thuần trắng, trên mặt khắc hình vân hạc, mặt trái hai hàng chữ cổ thể – Tuyệt trần tục thế, hạc lập chư phong.

Yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh, sau đó...

“Tiền – Tiểu – Phi –” Ma âm thần công được thi triển.

Kỳ thực không thể trách Diệu Không Không, người nào gặp tình cảnh này mà phản ứng không mãnh liệt như vật mới là có vấn đề.

Mà trung tâm của sự kiện, tức bạn Tiền Tiểu Phi của chúng ta, trừ bỏ cảm thán cho cái số con ruồi của mình, chỉ có thể tiếp tục giả ngu. Vậy nên ngay sau khi Diệu Không Không rống giận, hắn vội vàng vàng nịnh nọt găt đầu khom lưng [vật áo còn trong tay người ta], nói: “Có tiểu nhân!”

“Đừng có giả vờ,” Diệu Không Không gầm lên, “Đây là cái gì? Lệnh bài sao lại ở chỗ ngươi?”

“Cái, cái này...” Tiền Tiểu Phi thật không biết trả lời sao, cuối cùng quyết định ăn ngay nói thật, “Là ta ở khách công yến nhất thời ngửa tay, liền lấy về, hắc hắc...” Vừa nói vừa cười lấy lòng.

Bất quá Diệu Không Không không hề giảm phân tức giận nào: “Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp vậy, mà kể cả đúng, vì sao lúc ta đánh cuộc ngươi không nói!”

Ngươi có cho ta cơ hội nói đâu! Tiền Tiểu Phi đang muốn kêu oan, nhưng chưa kịp mở miệng, đã bị người kia cướp lời.

“Ngươi cố ý phải không! Lúc ta đánh cuộc nhất định ngươi đang cười thầm trong lòng!”

“Này...” Tiền Tiểu Phi muốn nói không phải, nhưng cũng lại không kịp há mồm ra.

“Rõ ràng ngươi lừa ta!”

Lại quay lại câu này sao, Tiền Tiểu Phi đúng là cảm giác ăn hoàng liên.

“Chẳng lẽ muốn thắng ta như vật sao, không từ thủ đoạn!”

Oan thấu trời a ~ Tiền Tiểu Phi khóc rống trong lòng, ai muốn thắng ngươi a! Hắn chỉ ước gì thua sạch sẽ một lần, sau đó cả đời đừng phải gặp lại Diệu Không Không nữa.

“Người không đáng là anh hùng hảo hán!”

Tiền Tiểu Phi coi như hôm nay lãnh giáo khả năng cãi nhau của nữ nhân, chỗ khủng bố của các nàng là không cho ai có cơ hội mà biện bạch đã định tội rồi.

Ngay thơ đáng thương nhìn nhìn Kim Hàn cầu cứu, ai dè cái tên không có nghĩa khí kia đã lần đi tận đâu rồi.

Người, chờ cho ta! Tiền Tiểu Phi dùng ánh mắt nói mấy câu này.

Kim Hàn hiển nhiên hiểu, chỉ thấy hần chia chia Diệu Không Không, sau đó quanh tay lại, cười khô, ý tứ cũng rất rõ ràng – thực lực kém xa, cho nên ta không dùng trứng chọi đá.

Bên kia Kim Hàn không nghĩa khí, bên này Diệu Không Không cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nói: “Thắng bại lần này không tính.”

“Đương nhiên, đương nhiên rồi.” Tiền Tiểu Phi không ngừng gật đầu, Diệu Không Không bây giờ không khác gì thuốc nổ đã châm ngòi, tuy rằng trông có vẻ vô hại, nhưng khắc khắc đều có thể bùng nổ.

“Cho nên chúng ta lại một lần.” Diệu Không Không nghiêm túc nói ra câu mà Tiền Tiểu Phi sợ nhất.

Không phải chứ ~ Tiền Tiểu Phi gần như ngay lập tức xỉu mặt xuống. Bất quá sau khi Diệu Không Không liếc mắt tia tia vài cái, hần liền vội vàng lên tinh thần, mặt mày sáng láng, nói: “Ý kiến hay! Ta cũng nghĩ vậy!”

Cách đó không xa, Kim Hàn không thể không bội phục khả năng co được dãn được của Tiền Tiểu Phi, lời ghê tởm như vật mà hần nói không cần phải lười.

Nghe vậy, Diệu Không Không cuối cùng cũng buông cổ áo Tiền Tiểu Phi ra, Tiền Tiểu Phi liền vội vàng chỉnh đốn quần áo – đáng vẻ rất quan trọng a, cái đó gọi là tôn trọng người khác trước tiên phải tôn trọng chính mình, tóc không thể có gàu...

“Vậy chúng ta đánh cược một lần nữa, lần này là...” Diệu Không Không suy nghĩ một lúc, nói, “Lần này chúng ta đặt Ngự Hàn...”

“Chờ một chút!” Chưa nghe xong, Tiền Tiểu Phi đã vội vàng ngắt lời, hần cũng không hy vọng đi lại vết xe đổ. Nếu Diệu Không Không lại muốn thách bằng một cái lệnh bài nào trong bọc đồ của hần, có khi lần này chết không có chỗ chôn không chừng. Vậy nên tốt nhất là phải phòng ngừa...

Tiền Tiểu Phi nhanh chóng chạy tới trước mặt Kim Hàn, trước khi nam nhân có phản ứng đã mở bọc quần áo trên vai hần ra, sau đó lại chạy đến chỗ Diệu Không Không.

Diệu Không Không cau mày, chưa kịp hiểu Tiền Tiểu Phi muốn làm gì, bất quá lúc Tiền Tiểu Phi lôi đồ từ gói đồ ra triển lãm từng cái một trước mặt, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ.

“Nha,” Tiền Tiểu Phi hua hua trước mặt Diệu Không Không, nói, “Đây là Ngự Hàn Quyết, đây là Thiên Ý Chỉ, người trăm ngàn đừng tỷ thí bằng hai cái này nha!”

Ngu ngốc! Kim Hàn đứng bên cạnh nhu nhu huyết Thái Dương, hành động của Tiền Tiểu Phi ai thấy cũng nghĩ là đang khiêu khích, giống như đang nói là: Hai thứ này ta cũng lấy được trước người nha.

Quả nhiên, sắc mặt Diệu Không Không trầm xuống, nàng đứng một lúc lâu, sau đó buồn bã nói: “Người tại sao lại như vậy...”

“Àn?” Thanh âm quá nhỏ, Tiền Tiểu Phi nhất thời không nghe rõ, kết quả tới khi hần lại gần, Diệu Không Không đã sắp khóc.

Một giọt nước mắt tụ lại trong hốc mắt nàng, sau đó rơi xuống, lại càng ngày càng nhiều.

“Người vô lại...” Nữ hài lên án. Dù sao cũng là một đứa nhỏ, làm sao liên tục chịu được mấy hành động không giống ai của Tiền Tiểu Phi.

Đây là lần đầu Tiền Tiểu Phi nhìn thấy một nữ hài khóc, lại là mình làm nàng khóc, suy nghĩ rối cả lên. Chính là rồi mấy hần vẫn không có hiểu nổi, mình có làm gì đâu, sao Diệu Không Không lại khóc?

Lùi, lùi, lại lùi. Tiền Tiểu Phi tay chân luống cuống lùi tới cạnh Kim Hàn, sắc mặt nam nhân cũng đang vô cùng kỳ quái.

“Nàng khóc.” Tiền Tiểu Phi rụt rè nói, vừa là nói với Kim Hàn, vừa là nói với chính mình.

“Ta thấy.”

“Làm sao bây giờ?”

“Ai gây họa người đó giải quyết.”

“Nhưng ta không biết làm gì, người giúp ta được không?”

“Ta biết phải làm gì đã không đứng đây.”

“Uy...”

“Gi?”

“Ta cũng muốn khóc...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Một lần bại bởi tay Tiền Tiểu Phi là do chuẩn bị không kỹ, tin tức sai lầm, lần hai bại bởi Tiền Tiểu Phi là do kinh nghiệm còn thiếu, ý chí không kiên, nhưng bất luận là lần đầu hay lần sau đối với Diệu Không Không mà nói đều có một điểm chung, là đều tại phiên rừng trúc cạnh Cô Vận, xem ra cả đời này nàng chắc không bao giờ quay lại đây.

“Uy, nàng khóc hơn mười phút rồi...” Tiền Tiểu Phi khó xử đẩy đẩy Kim Hàn.

Hiển nhiên người kia cũng không biết phải làm gì, chỉ thấy hấn nhú mày, nói: “Cho nên ta đã bảo là chọc thiên chọc địa đừng có chọc vào nữ nhân, phiền toái nhất mà.” Trong giọng nói còn có chút thâm oán.

“Ngươi nghĩ ta muốn a!” Tiền Tiểu Phi rất là ủy khuất, “Ta rõ ràng chẳng làm gì, sao nàng lại khóc luôn được?”

“Chẳng làm gì?” Kim Hàn nghe vậy, không thể tin nhìn Tiền Tiểu Phi, kết quả phát hiện trong mắt người kia trừ đúng lý hợp tình thì là hợp tình đúng lý. “Ngươi quả thật là vô cùng tri độn.” Kim Hàn vừa thờ dài vừa nghĩ, nếu Tiền Tiểu Phi “làm cái gì” với Diệu Không Không, không biết còn ra sao nữa...

Hàn ~ xem ra sẽ khủng bố như trong phim kinh dị 25+

Gió thổi qua đỉnh đầu, mang theo bụi đất bay về phía Tây, cũng mang cả cuộc trò chuyện của hai người tới tai Diệu Không Không, kết quả –

Tiếng khóc ngày càng lớn.

Nữ hài tử đáng thương, gặp phải “tổ đội ngu ngốc hai người” không biết thương hương tiếc ngọc, chỉ có thể một mình rơi lệ.

“Đi? Ngươi làm sao vậy?”

Một tiếng nói vụn vặt lo lắng truyền từ rừng trúc truyền ra, sau đó một thân ảnh quen thuộc nhoáng cái phi tới trước mặt Diệu Không Không – kẻ thương hương tiếc ngọc đây.

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn há mồm nhìn nam nhân thuần thực đối về mặt ôn nhu, lấy ra một chiếc khăn tay trắng, bày ra một tư thế POSE ghê tởm, nói bằng giọng trầm thấp: “Đừng khóc, ngươi sắp đem tim ta khóc nát rồi...”

Tiếp theo, hai người lại ghen hòng trân trân nhìn Diệu Không Không nhanh chóng lau khô nước mắt, quyết đoán xoay người, tròn tròn mắt, giơ tay phải lên: “Ta căn bản không quen ngươi! Đừng có chạy theo chân ta -“

Bàn tay hạ xuống, tiếng hét cao lên.

Hai người ở bên cạnh không hẹn mà cùng lắc lắc đầu thờ dài: “Hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình a...”

Diệu Không Không cuối cùng cũng nín khóc, tuy rằng nhờ người khác gặp họa, nhưng Kim Hàn và Tiền Tiểu Phi vẫn là vui vẻ thoải mái vì chuyện này.

Tội nghiệp Trịnh Ngân Từ.

Đúng vậy, nam nhân vừa xuất hiện chính là Trịnh Ngân Từ. Về ngoài so với mấy hôm trước trong rừng không có đổi khác, chúng là quan hệ... hơi phức tạp.

“Ta nói rồi, ta một chút cũng không muốn dính tới mấy thứ sách hỏng của ngươi, đừng có tổn hại!” Diệu Không Không hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hai bạn Kim Tiền, chỉ lo chửi Trịnh Ngân Từ.

“Sách hồng là sao, tên nó là [Diệu Không Không hoàn chỉnh thu lục], đây chính là lần đầu ta viết sách chỉ vì một người a! Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ làm cho mọi người biết rõ con người thật của Diệu Không Không, chỉ cần sách này xuất bản, Diệu cô nương sẽ trở thành người nhân gặp nhân yêu hoa gặp hoa ái trên trời dưới đất không gì không thể tài trí hơn người văn võ song toàn mỹ mạo cùng trí tuệ đều hơn người hóa thân của anh hùng cùng hiệp nghĩa...”

Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi đang há hốc mồm nghe đến choáng váng [choáng đến trong mắt chỉ còn có phiến môi không ngừng khép mở của Trịnh Ngân Từ], bỗng nhiên bên tai truyền tới một trận sư tử hồng.

“Đủ rồi! Ta không muốn không thích không làm không làm không làm không làm -” Diệu Không Không đáng thương hai tay ôm tai mãnh liệt lắc đầu không ngừng, xem ra chuẩn bị phát điên tới nơi.

Nếu không làm, ngày nọ trong rừng là lần đầu Diệu, Trịnh gặp mặt, mà chỉ có ngăn ngui vài này, Trịnh Ngân Từ cùng Diệu Không Không đã “quen thuộc thân thiết” tới mức này, chỉ có thể nói công lực của Trịnh Ngân Từ tiên sinh quả thật phi phàm.

“Tên Trịnh Ngân Từ kia chắc chắn là bám váy nàng hết ngày này qua ngày khác, nếu không Diệu Không Không nhìn thấy hắn đã không nhảy dựng lên như vậy.” Tiền Tiểu Phi dăm chiêu nói.

“Vậy a...” Kim Hàn thuận miệng đáp. Xem ra Diệu Không Không khóc không phải do một mình Tiền Tiểu Phi, mà Tiền Tiểu Phi chỉ là giọt nước tràn ly thôi, còn nguyên nhân chính chỉ sợ là do “công cuộc tra tấn” mấy ngày nay của Trịnh Ngân Từ.

“Diệu cô nương, hãy nghe ta...” Trịnh Ngân Từ vẫn đang cố gắng.

“Ta – không – nghe -” Thanh âm thê lương đủ kinh thiên địa khóc quỷ thần.

Sau đó, yên tĩnh.

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn vẫn đang kỳ quái sao Trịnh Ngân Từ không nói nữa, kết quả ngược lên đã thấy trong tay Diệu Không Không không biết từ bao giờ cầm một thanh đoản đao, mà thanh đoản đao thì đang đặt trên cổ Trịnh Ngân Từ!

“Trịnh Ngân Từ, cô nãi nãi cảnh cáo ngươi lần cuối, đừng có xuất hiện trước mặt ta lần nữa! Nếu không, cả đời này ngươi đừng mong còn có thể mở mồm ra nói!”

Đao phong lạnh thấu xương, hàn quang lấp lánh.

Bên này Tiền Tiểu Phi lạnh sống lưng một trận – nữ nhân tức giận quả nhiên không chỉ là đáng sợ.

Bên kia Kim Hàn tâm tư phức tạp, theo bản năng quay sang nhìn Tiền Tiểu Phi, hắn vẫn cảm thấy mình yêu một người như thế này đã đủ bất hạnh, nhưng hiện tại... nhìn thấy Diệu Không Không cùng đoản đao trên tay nàng, cảm giác ấy nháy mắt tiêu tan. Dù sao so với nguy hiểm táng mạng, bệnh khùng của Tiền Tiểu Phi vẫn chưa là gì.

Quả nhiên nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, bi thảm ngoại hữu bi thảm.

Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi nhìn nhau, trao đổi ánh mắt, sau đó không hẹn mà cùng đưa chân phải về phía sau [tư thế chạy trốn điển hình].

Ai ngờ còn chưa nhấc cái chân thứ hai lên, giọng Diệu Không Không đã dùng tốc độ 360 m/s truyền tới tai hai người.

“Hai người các người thử bước thêm một bước coi!”

Kết quả của việc đấu với nữ nhân chỉ có thể là ngoan ngoãn nghe lời, đưa chân về đứng nghiêm tại chỗ.

“Uy, người có thấy chúng ta thật không có cốt khí không?” Tiền Tiểu Phi nói thầm với Kim Hàn.

Kim Hàn trầm mặc một lúc, sau đó nói: “Dù sao vẫn tốt hơn là mất mạng.”

Kim Hàn ngẩng đầu, Tiền Tiểu Phi nhìn theo, thấy Trịnh Ngân Từ đang cố gắng đấu tranh với Diệu Không Không, cảm thấy hy sinh cốt khí quả thật đáng giá.

Ai, nam nhân không địa vị a ~

Bên kia Diệu Không Không đã hạ tối hậu thư.

“Ta muốn ngươi lập tức biến mất, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta! Nếu không -”

“Ta bây giờ có thể đi, nhưng mà...”

“Đi – ngay -”

Thân ảnh Trịnh Ngân Từ theo tiếng gầm của Diệu Không Không nháy mắt biến mất, nhanh đến bất khả tư nghị.

Diệu Không Không một lúc sau mới bình ổn cảm xúc, quay sang phía Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn, nói: “Chuyện hôm nay các người nhớ kỹ cho ta, cô nãi nãi tuyệt đối không tha cho người!”

“Chuyện hôm nay? Người nói... Trịnh Ngân Từ?” Bạn Tiền Tiểu Phi đăng trí của chúng ta bây giờ chỉ nhớ đến việc hai người kia cãi nhau, sớm đã vứt chuyện mình chọc Diệu Không Không đi tận đâu đâu.

“Không được nhắc lại cái tên đó!” Diệu Không Không gầm lên, sau đó hít sâu một hơi, tựa hồ cố gắng bình tĩnh lại, một lúc sau mới nói: “Ta là nói việc hai người trêu đùa ta!”

“Trêu đùa? Ta không có a!” Tiền Tiểu Phi rất thò non ngây thơ vô tội, “Lệnh bài kia rõ ràng...”

“Cũng không được nói từ lệnh bài!” Diệu Không Không hét lớn ngắt lời Tiền Tiểu Phi, sau đó rút cuộc không chịu được, tung người lên, biến mất trong rừng trúc, chỉ còn lại thanh âm quanh quẩn trong không gian.

“Bản cô nương cùng Kim Tiền Bang các người xem như là kẻ thù!”

Hồi lâu sau, rừng cây mới yên lặng trở lại.

Mà nhị vị Kim Hàn của chúng ta vẫn tiếp tục phân tích lời Diệu Không Không nhấn lại.

Buồn phiền nhất không phải ai ngoài Kim Hàn, chỉ thấy hần nhủ mảy bắt đắc dĩ nói, “Lại thêm một địch nhân...” Lại còn rất khó đối phó.

Mà Tiền Tiểu Phi còn đang tự hỏi, đến tốt cùng là vì sao Diệu Không Không lại giận mình đến vậy. Ai, phỏng chừng với khả năng tự hỏi của Tiền Tiểu Phi, trong thời gian ngắn không thể có đáp án được.

“Nhị vị đừng quá lo lắng, dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương thôi...”

Giọng nam trung nhẹ nhàng truyền đến, một thân ảnh vừa biến mất vài phút trước lại xuất hiện trước mắt hai người.

“Người vẫn còn ở đây sao!” nhìn Trịnh Ngân Từ mặt mày sáng láng, Tiền Tiểu Phi tặc lưỡi, nhìn về mặt người này, quả thật không thể tìm ra dấu vết của một kẻ không lâu trước vừa bị người ta uy hiếp.

“Vì sao ta không thể ở đây?” Trịnh Ngân Từ hỏi lại, rất là tự sướng nói, “Hôm nay Diệu Không Không lại cho ta xem một vẻ mặt không muốn ai biết, ha ha ~~, hiểu biết của ta với nàng lại tăng lên mấy phần ~~”

Người ta hai mươi năm sau lại làm hảo hán, xem ta Trịnh Ngân Từ chỉ cần hai mươi giây là làm rồi. Tiền Tiểu Phi ngoại trừ bội phục, vẫn là bội phục.

Kim Hàn lại tiếp tục đâm chiêu – so sánh với Trịnh Ngân Từ, mức độ say đắm và hy sinh của hần xem ra còn lâu mới đủ [Kim Hàn đáng thương của chúng ta đang bị Trịnh Ngân Từ tẩy não].

“Cái thứ [Diệu Không Không hoàn chỉnh thu lục] rút cuộc là cái gì a?” Tiền Tiểu Phi tò mò hỏi, nghe tên thấy là lạ a.

“Thứ đó a, nói ra thật là dài lắm...” Trịnh Ngân Từ không khác gì một thuyết thư tiên sinh, kết quả –

“Nói ngắn gọn!”

Đã bị người nào đó vô tình ngắt lời.

Tiền Tiểu Phi cũng không muốn chết chìm trong một đồng tử tượng hình với phó từ để tìm kiếm xem vấn đề chính ở đâu.

Trịnh Ngân Từ đánh ho khan vài tiếng đỡ xấu hổ, sau đó mới nói: “[Diệu Không Không hoàn chỉnh thu lục] cũng như tên của nó, bên trong đều là về Diệu Không Không thôi! Có thân phận của nàng, bối cảnh, tuổi, tính cách, sở trường, sở thích, nơi ở, bằng hữu, nhân thân, cừu gia, vân vân, tóm lại chỉ cần liên quan tới nàng là viết hết.”

Tiền Tiểu Phi vừa nghe vừa cảm khái, khó trách Diệu Không Không phản ứng mạnh như vậy, nếu hần là Diệu Không Không chỉ sợ cũng không khác hơn gì. Sách này mà viết, chẳng phải là đào cả tổ tông tám đời nhà Diệu Không Không ra sao! Huống hồ...

“Người xác định tin tức thu được là chính xác?” Tiền Tiểu Phi tỏ ra lo lắng cho Trịnh Ngân Từ.

Ai ngờ tên kia vô cùng tự tin nói: “Ta tin chắc, chỉ cần cố gắng, có công mài sắt có ngày nên kim!”

Không đợi Tiền Tiểu Phi mở miệng, Kim Hàn vốn yên lặng nãy giờ đã lên tiếng: “Ta ủng hộ người.”

Bốn chữ ngắn gọn lại làm hai người còn lại phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Trịnh Ngân Từ cảm động rơi nước mắt, cầm tay Kim Hàn, kích động nói: “Tri âm, tri âm a! Sự ủng hộ của người làm lòng tin của ta tăng gấp bội, càng thêm dũng khí!”

Mà Tiền Tiểu Phi ở cạnh mở to mắt, nhìn Kim Hàn như nhìn người ngoài hành tinh – từ bao giờ người này cũng biết cở vũ người khác?

Tiền Tiểu Phi đương nhiên không biết thực ra động cơ của Kim Hàn chính là “không muốn thấy tình lộ của người khác bằng phẳng hơn mình”, muốn phá một phen.

Khôi phục lòng tin [tám phần chưa từng mất đi], Trịnh Ngân Tử hai tay ôm quyền, nói: “Đa tạ nhị vị, bây giờ tại hạ đi tìm Diệu cô nương.”

“Chờ một chút!” Trịnh Ngân Tử vừa dứt lời, Tiền Tiểu Phi lập tức lên tiếng, “Nàng rời đi đã lâu, lại dùng khinh công, chỉ sợ người tìm không được.”

“Tiền huynh yên tâm, cách từng ấy Trịnh nỗ vẫn có thể theo kịp.” Nói xong hai chân Trịnh Ngân Tử điểm nhẹ, cả người biến mất.

Kim, Tiền lần thứ hai biết đến khả năng khinh công của Trịnh Ngân Tử, dùng “thân như ảnh hình như phong” để miêu tả cũng không phải là nói quá.

“Khó trách Diệu Không Không trốn không nổi, khinh công của Trịnh Ngân Tử quả thật rất lợi hại” Tiền Tiểu Phi cảm khái.

Kim Hàn nghe vậy gật đầu.

Siêu quần khinh công, siêu nhân nghị lực, không ngừng phấn đấu – điều kiện theo đuổi Diệu Không Không.

Phi phạm nhân nại, khả năng thừa nhận siêu cường, trái tim không có vấn đề – điều kiện theo đuổi Tiền Tiểu Phi.

Trong đầu Kim Hàn chợt hiện ra hai dòng này, so sánh với nhau, hẳn không khỏi cảm thấy “đồng bệnh tương liên” với Trịnh Ngân Tử.

Tiền Tiểu Phi đương nhiên không biết Kim Hàn nghĩ gì, chỉ thấy hắn kéo kéo vạt áo nam nhân, nói: “Sắc trời cũng không sớm, chúng ta chạy tới trấn trên tìm khách *** ngủ trọ đi.”

“OK.” Kim Hàn cũng thấy trước mắt không có việc gì nhất định phải làm [từ tình yêu của mình].

Cứ như vậy, hai người ra khỏi rừng trúc, đi tới trấn trên.

Rừng trúc, rốt cuộc thực sự yên tĩnh, chỉ còn lại mấy cành trúc thỉnh thoảng lay động tựa hồ thở dài vì sự đơn thuần của “các đại hiệp”.

Nơi có mặt Trịnh Ngân Tử làm sao lại không có chuyện gì xảy ra được? Hơn nữa dù không xảy ra cái gì, Trịnh tiên sinh của chúng ta cũng sẽ dùng bút pháp thần kỳ để “viết” ra chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35

Chật vật rời khỏi rừng trúc Cổ Vận [tạm gọi vậy đi], Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng biết mình đã hoàn toàn thoát khỏi sơn trang.

“Hô ~ cuối cùng cũng có thể thở...” Tiền Tiểu Phi rất phô trương hít sâu, nói, “Cuối cùng cũng ra khỏi chỗ quái quỷ kia, cái gì mật thất, bí tịch, môn phái chứ, ta không cần!”

Kim Hàn nghe vậy không biết nên khóc hay nên cười. Rõ ràng một đám chuyện là do hắn tự gây ra, bây giờ lại đổ hết tội lên sơn trang của người ta, đúng thật là...

“Uy, sao ngươi không nói gì?” Thấy Kim Hàn không động tĩnh, Tiền Tiểu Phi kỳ quái hỏi.

Không lưu tình lờm Tiền Tiểu Phi một cái, Kim Hàn mở miệng: “Ta khuyên ngươi nên nhớ kỹ hương vị Cổ Vận đi, về sau có muốn trở lại cũng khó.” Lời nói đầy mỉa mai.

“Uy, đừng có nói mấy cái này được không a.” Tiền Tiểu Phi hơi lúng túng, “Ta không cố ý mà.”

Kim Hàn nhướn mày: “Không cố ý mới là khủng bố, sau này ngươi cứ không cố ý thêm vài lần, chỉ sợ không có môn phái nào trên giang hồ không bị ngươi chọc tới, đến lúc đó đừng có trách ta không có nghĩa khí.”

“Là sao?” Tiền Tiểu Phi nhú mày.

“Mặc kệ ngươi luôn chứ sao.” Kim Hàn trợn trắng mắt, “Ta không muốn bị phiền toái bám, suốt ngày bị đuổi giết.”

“...”

Tiền Tiểu Phi cúi đầu không nói gì, tuy việc bị Kim Hàn mặc kệ chưa xảy ra, nhưng chỉ nghe thôi cũng khiến hắn thấy khó chịu.

Mình vương chân Kim Hàn sao...

“Uy uy, người làm sao vậy?” Kim Hàn nhíu mày, từ góc này không thấy rõ vẻ mặt Tiền Tiểu Phi, bởi vậy hắn càng thêm nóng vội. Mình còn chưa nói gì kinh thiên động địa đủ để thương tổn hệ thần kinh siêu cường của Tiền Tiểu Phi a.

Một lúc sau, Tiền Tiểu Phi ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng: “Người... thấy ta vương váu lắm sao?”

Ngất! Kim Hàn hoàn toàn bất lực với trường hợp này, từ bao giờ tên kia lại mất cảm tính tế thể này, cứ nhiên, cứ nhiên ai oán buộc tội hắn!

Xong, Kim Hàn lập tức treo cờ trắng đầu hàng: “Người sao có thể làm vương bận được, người thiên tư thông minh, ‘kỹ thuật’ hơn người, phản ứng linh hoạt, thân thủ mạnh mẽ, quả thật là nhân tài hiếm có!” Nói tới gần cuối, Kim Hàn còn rất trái với lương tâm bày ra một vẻ mặt đứng-rồi-đấy thuyết phục người kia [bạn Kim Hàn đáng thương ~~].

Tiền Tiểu Phi không đợi Kim Hàn nói hết, vẻ mặt đã quay một trăm tám mươi độ. Chỉ thấy hắn cười tươi như hoa, nhẹ giọng nói: “Việc này người tự biết trong lòng là được rồi, tại sao lại nói ra...”

Rắc! Đồng chí Kim Hàn đã hoàn toàn sụp đổ. Người này chuẩn xác không sai chính là lừa không xương cái gì cũng nói a! Gì mà tự mình biết trong lòng chứ, coi như hôm nay hắn hoàn toàn lĩnh giáo!

Bất quá... Kim Hàn nghĩ nghĩ, về sau nếu mình lâu lâu cũng tỏ vẻ ai oán, không biết Tiền Tiểu Phi có thể hiểu được sức công phá tinh thần của cái loại hành động này không nữa?

Ý tưởng nói trên chết trong trứng sau khi Tiền Tiểu Phi phun ra một câu “ta đói.” – không thể trông cậy vào việc Trư Bát Giới hiểu được Hằng Nga.

Cứ như vậy, hai người hai suy nghĩ, cùng bước về phía Bắc.

Đương nhiên, họ thật ra không chọn đi về phía Bắc, mà là trong rừng trúc quay một hồi mất phương hướng, cho nên cứ thế đi bừa thời [tất cả là tại vì thời Minh là bản còn chưa thông dụng ~~]

Thập thôn *** là trấn lớn ở phía Bắc Cổ Vận sơn trang, nhưng không lớn bằng Tú Lam trấn, cũng bởi vì không nằm ở vị trí trọng yếu, vậy nên kinh tế cũng kém Tú Lam trấn một bậc.

Hai người vào trấn thì trời đã tối, thế nên họ nhanh chóng đi tìm một khách ***.

“Chúng ta làm gì bây giờ a,” Tiền Tiểu Phi ngồi trong phòng, vừa xem lại gói đồ vừa thì thào tự nói, “Hình như thiếu thiếu mấy thứ.”

Kim Hàn nghe vậy tròn trắng mắt, thiếu là thiếu cái gì, thiếu thể nào a, rõ ràng lại là nguy cơ ẩn dật sắp bùng nổ! Hắn có cảm giác, đám tai họa ngầm bao quanh bạn Tiền Tiểu Phi [vô cùng nhiều chủng loại và quá mức phức tạp để nói rõ ra] sớm hay muộn cũng từng cái tìm tới cửa.

Sau khi tự hỏi một lúc lâu, Tiền Tiểu Phi đưa ra kết luận: “Thay vì ở trong này lăm nhăm, không bằng xuống ăn cơm đi.”

Kim Hàn không trả lời, dùng hành động thực tế thể hiện sự đồng ý với đề nghị của Tiền Tiểu Phi.

Khách *** bình thường, lầu một là đại đường, dành cho khách nhân ăn cơm uống rượu, lầu hai mới là phòng trọ, khách *** này cũng không phải ngoại lệ. Lúc Kim Hàn và Tiền Tiểu Phi tới đại đường, đại đường đã chật ních toàn người là người, đương nhiên vô cùng ồn ào. Hai người chọn lấy một góc, ngồi xuống.

Tiểu nhị lập tức chạy lại, hỏi ngay: “Khách quan muốn ăn gì?”

“Một ít đồ ăn, đơn giản chút.” Kim Hàn thản nhiên nói.

Ai ngờ tiểu nhị nghe vậy lại ngăn người: “Khách quan không cần rượu sao?” Phòng chừng đây là lần đầu gặp “đại hiệp” không uống rượu.

“Không cần.” Kim Hàn từ chối.

Tiểu nhị nhanh chóng chạy đi, Tiền Tiểu Phi liền mở miệng hỏi: “Sao vậy, người không uống rượu?”

Kim Hàn lườm hắn một cái, câu kinh gât: “Ta không uống rượu trắng, nếu uống thì phải là trâm nương mấy trăm năm. Làm sao?”

“Không, không sao, hắc hắc...” Tiền Tiểu Phi đành cười gượng, vừa rồi hắn suýt nữa nói tiểu nhị “Lấy chén tới đây” rồi. Hắn ~

Đồ ăn chưa tới, nhưng cuộc trò chuyện của thực khách bàn bên đã bay tới tai hai người.

“Đợi gần nửa tháng, cuối cùng cũng đến, thật sự kích động a!”

“Thế đã là gì, Vương huynh, người trong này có ai không đợi cả tháng rồi! Trịnh huynh, huynh nói có đúng không?”

“Đúng đúng. Bất quá có thể thấy mặt ‘Bích lạc tiên tử’ một lần, chờ một trăm năm cũng đáng a.”

“Chư vị có điều không biết, ‘Bích lạc tiên tử’ không chỉ có dung mạo tuyệt sắc, ngay cả cầm nghệ cũng là thiên hạ vô song a!”

“Nếu lấy được nữ tử thế này về nhà, ta có tan gia bại sản cũng nguyện ý a!”

“Ta khuyên Lý huynh tốt nhất đừng si tâm vọng tưởng, giai nhân bậc ấy sao có thể dễ phạm phu tục tử như chúng ta đoạt được, ai ~~~”

“Năm mơ cũng tốt a...”

“Không biết người như thế nào mới có thể may mắn như vậy a.”

Tiểu nhị cũng coi như tay chân nhanh nhẹn, chỉ một lát đã mang đồ ăn tới, bất quá Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi không hên mà cùng đẩy thức ăn lùi ra xa – phòng ngừa bị nước miếng bắn vào a.

“Tiểu nhị, vị ‘Bích lạc tiên tử’ này đến tốt cùng là người thế nào?” Tiểu nhị vừa chuẩn bị rời đi, liền bị Tiền Tiểu Phi gọi lại.

“Nhị vị hẳn là người vùng khác tới đi,” Tiểu nhị nói, “‘Bích lạc tiên tử’ chính là đương gia hoa đán tại ‘Điền Viên cư’ của bản trấn, nghe đồn dung mạo nàng khuynh quốc, cầm nghệ cũng vô song, vô số người không tiếc tung tiền như rác chỉ để gặp nàng một lần.”

“Đi?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái nói, “Ta vừa nghe mấy người bên kia nói, ngày mai có thể gặp ‘Bích lạc tiên tử’, không ai nói là mất tiền a?”

“Khách quan có điều không biết, đó là bởi vì ngày mai là mười sáu tháng mười một, là ngày ‘Bích lạc tiên tử’ biểu diễn cầm nghệ. ‘Bích lạc tiên tử’ một năm chỉ biểu diễn hai lần tại ‘Điền Viên cư’, những ngày khác không lộ diện, vô cùng thần bí. Nàng có khi ở tại ‘Điền Viên cư’, nhưng nghe nói phần lớn thời gian không ai biết nàng ở đâu. Bất quá cũng có lời đồn nàng là tiểu thư nhà giàu có, có tài lực hùng hậu đứng sau. Tóm lại đều là đồn đại, cũng không thể cho là đúng.”

“Điền Viên cư là...” Tiền Tiểu Phi nghiêng đầu nhìn về phía tiểu nhị.

“Đó là trà lâu lớn nhất ở đây, là nơi hoàn toàn điển nhã tố tĩnh.” Tiểu nhị lập tức trả lời, sau đó lui xuống, để lại Kim, Tiền hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“‘Điền Viên cư’ này xem là một nơi thú vị...” Tiền Tiểu Phi hơi đắm chiêu.

“Đừng làm ra vẻ nóng lòng muốn thử như thế,” Kim Hàn bắt đắc dĩ nói, “Lòng hiếu kỳ giết chết con mèo, biết không?”

“Chẳng lẽ ngươi không tò mò?” Tiền Tiểu Phi nói, “Ngươi không thấy mấy việc này nghe rất hay ho sao? Dù gì chúng ta cũng không có việc gì đáng làm, không bằng ngày mai đi xem thôi!”

Kim Hàn không trả lời, trực giác nói cho hắn biết, những ngày tháng không có việc gì đáng làm đã một đi không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Sáng sớm hôm sau, Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn vừa ăn cơm xong liền theo chỉ dẫn của tiểu nhị đi tìm “Điền Viên cư”.

Điền Viên cư không hổ là trà lâu lớn nhất ở Thập Thôn Điểm, bàn ghế đều là nguyên mộc sắc, được thợ giỏi làm ra, mỹ luân mỹ huyền. Xung quanh trà lâu đều là một vùng xanh cỏ, tràn ngập hoa hoa thảo thảo vô danh, đứng là có hương vị điền viên.

Hiện tại, Kim, Tiền hai người đang đứng tại cửa trà lâu.

“Uy, ngươi có mang đủ bạc hay không?” Tiền Tiểu Phi quay đầu hỏi Kim Hàn. Trước khi vào mấy chỗ sa hoa này, quả thật vẫn nên kiểm tra lại khả năng kinh tế trước đã.

Kim Hàn cố gắng kìm chế, song nhìn kỹ vẫn thấy một đầu ẩn ẩn nổi đầy gân xanh: “Yên tâm, ngươi cứ việc thả sức uống vỡ bụng đi, cho dù uống tới sau này thấy trà đã muốn chày ta cũng đủ tiền trả.” Nói xong, Kim Hàn bắt đắc dĩ nhu nhu huyết Thái Dương, tên này không thể nào nghĩ tới thứ gì bình thường một chút sao?

Câu trả lời của Kim Hàn làm cho Tiền Tiểu Phi phát hiện ra một vấn đề vô cùng quan trọng, đó là ở trong mọi công ty hai thành viên, ví dụ như Kim Tiền

Bang, việc phân chia cổ phần là rất quan trọng, hay nói một cách khác, nếu hần không muốn mất đi quyền lãnh đạo bang phái, đầu tiên nhất định phải nắm giữ được tài chính. [Kim Hàn đáng thương cứ như vậy bị vu tội lũng đoạn tài chính]

Nhất định phải có tiền riêng – sau một lúc tự hỏi, Tiền Tiểu Phi kết luận.

Mà hần cũng chưa kịp mở miệng, liền có một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Bích lạc tiên tử mà biết được nhị vị ngày mười sáu tháng mười tới Điện Viên cư chỉ để uống trà, nhất định sẽ thương tâm đến chết.”

Người tới còn có thể là ai? Nơi nào có náo nhiệt nơi đó nhất định có Trịnh Ngân Từ tiên sinh! Chỉ thấy hần một thân tố y, tay cầm quạt giấy, rất có phong cách ăn chơi trác táng.

“Ồ đây còn có thể gặp Trịnh huynh, quả thật là có duyên a.” Kim Hàn cười cười.

Từ lần trước gặp mặt trong rừng trúc, biết đường tình của Trịnh Ngân Từ cũng chả bằng phẳng hơn mình là bao, thái độ của Kim Hàn dần dần trở nên thân mật hơn [đồng bệnh tương lân a ~], cũng không để ý tới việc trước đây nam nhân viết loạn thất bát tao về “Kim Tiền Bang”.

“Ha ha ~ tin tức có giá thể này làm sao thoát khỏi tay ta,” Trịnh Ngân Từ phồng mũi nói, “Từ hai tháng trước ta đã chuẩn bị tốt cả rồi.”

Chuẩn bị tốt cả? Kim Hàn nghe vậy chợt liên tưởng tới tiểu đội phóng viên không nơi nào không dám vào không việc gì không dám làm, liền rung mình một cái.

Trịnh Ngân Từ lại chả thèm quan tâm tới thái độ của Kim Hàn, bằng chứng cụ thể chính là sau khi nói xong, nam nhân liền xoay một cái ba trăm sáu mươi độ khoe quần áo, rồi cười tới híp mắt lại: “Đây là quần áo ta chuẩn bị để gặp mặt Bích lạc tiên tử nha, nhị vị thấy sao?”

“Ra là vậy, thảo nào nãy giờ ta vẫn thấy là lạ đâu.” Tiền Tiểu Phi từ đầu tới giờ vẫn yên lặng soi Trịnh Ngân Từ, rốt cuộc mở miệng, “Y phục đương nhiên là được hơn trước đây, nhưng... phụ kiện có vấn đề.”

“Phụ kiện?” Trịnh Ngân Từ cúi đầu xem xét một lượt toàn thân, cuối cùng nhìn đến cái quạt, “Tiền huynh nói tới thứ này?”

Tiền Tiểu Phi gật đầu: “Đúng vậy.”

Lời vừa dứt, Trịnh Ngân Từ lập tức mở quạt ra phẩy phẩy hai cái, nói: “Chữ trên mặt quạt là do Đường Dần viết, chẳng lẽ còn chưa đủ phong nhã?” Tiền Tiểu Phi nghe vậy tròn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: “Phong nhã thì đủ phong nhã, nhưng Trịnh huynh này, người chẳng lẽ... không thấy lạnh sao?”

Một trận gió thổi qua, Trịnh Ngân Từ run rẩy vài cái, nhờ đó mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng – đang là mùa đông, mà kẻ giữa đông còn quạt lấy quạt để thì chỉ có mình Trịnh Ngân Từ hần.

“Hắc hắc,” Trịnh Ngân Từ đành phải cười gượng, nói, “Lúc mua quần áo chỉ nghĩ tới phải phối đồ ra sao, quên mất vụ này.”

Bó tay! Kim Hàn đứng một bên chỉ có thể cười khò, xem ra không phải chỉ có mình Tiền Tiểu Phi mắc chứng thần kinh bất ổn định.

Bất quá Kim Hàn vẫn có thể hiểu một phần suy nghĩ của Trịnh Ngân Từ, mà cũng bởi vì vậy, hần quyết định từ tể nêu vấn đề.

“Trịnh huynh, Bích lạc tiên tử sẽ nghĩ sao thì ta không biết, nhưng Diệu cô nương tuyệt đối không thích loại y phục này, ta khuyên người vẫn mặc đồ như trước thì hay hơn.”

Tiền Tiểu Phi đang định mở miệng nói “Người không phải con giun đũa trong bụng Trịnh Ngân Từ, sao biết hần nghĩ gì đâu”, ai dè sự thật lại phủ phàng giờ chân đạp cho hần một phát.

Chỉ thấy Trịnh Ngân Từ nghe xong liền nhăn mặt lại: “Thật vậy sao? Ta nghĩ nàng hần sẽ thích nên mới mua, còn muốn tìm cơ hội mặc cho nàng xem mà...”

Tiền Tiểu Phi suýt đánh rơi cầm xuống đất – Kim Hàn bắt đầu nghiên cứu tâm lý học từ bao giờ?

Trong khi Tiền Tiểu Phi còn đang kinh ngạc không ngớt, Trịnh Ngân Từ lại đã sớm cắt con diên.

“Không sao không sao, dù sao hôm nay Diệu cô nương cũng không tới, vậy cứ hy vọng Bích lạc tiên tử thích là được.” Chiêu này của Trịnh Ngân Từ đúng là lợi cả đôi đường. Hần ~ Bất quá Trịnh Ngân Từ hần là thích Diệu Không Không a, tại sao bây giờ còn mong Bích lạc tiên tử thích? Tiền Tiểu Phi còn đang nghi hoặc, lại nghe thấy giọng Trịnh Ngân Từ.

“Bí vẫn viết về Bích lạc tiên tử chắc chắn dễ bán! A ~ a ~ a ~ a ~”

Hần ~ Tiền Tiểu Phi phải thừa nhận chính mình đã xem nhẹ “tố chất bà tám” của Trịnh Ngân Từ.

“Cũng không còn sớm nữa, chúng ta vào thôi.” Kim Hàn lên tiếng, chấm dứt cuộc nói chuyện vô nghĩa.

Bởi vì ba người tồn không ít thời gian lăm nhăm ngoài cửa, cho nên lúc bước chân vào Điện Viên cư, đại đường đã chật ních toàn người là người... ần,

được rồi, sửa lại, toàn nam nhân là nam nhân.

Đại đường Điện Viên cư khá rộng, đồ trang trí cũng nhiều, đều theo phong cách thanh thân tự nhiên, thoát nhiên khá hợp nhãn.

“Nơi này thật ra cũng được.” Kim Hàn nhìn quanh bốn phía, đưa ra kết luận.

“Nhưng mà chúng ta phải ngồi ở đâu?” Tiền Tiểu Phi nhìn quanh bốn phía, đặt câu hỏi.

“Hy vọng không phải là đứng cả tối.” Trịnh Ngân Từ nhìn quanh bốn phía, trả lời.

Chón xa hoa, phục vụ viên đương nhiên cũng khá, chỉ một lát sau đã nhanh nhẹn đưa ghế dài tới [thỉnh đối chiếu với quanh cảnh học sinh tiểu học tham gia đại hội thể dục thể thao], đặt ở cạnh tường, nói: “Mỗi lần đều hết chỗ, cho nên chúng ta sớm đã chuẩn bị, ba vị khách quan thỉnh qua bên này!”

Kim Hàn vốn định cự tuyệt, nhưng vừa liếc qua n văn nhân nho nhã cũng đã sớm ngồi cạnh tường, liền quyết định ngồi xuống. Trong lúc theo đuổi mỹ nữ, nam nhân luôn không để ý tới thân phận cùng hình tượng.

Cứ như vậy, ba người ngồi ở góc tường. Mà cũng từ lúc đó, bọn họ bắt đầu phải ngồi chờ.

Người gọi là “Tiền tử”, đương nhiên không dễ dàng lộ diện, loại nữ nhân này muốn xuất hiện thì phải là “thiên hộ vạn hoá thủy xuất lai”, mà phần đông nam sĩ vẫn còn phải cầu nguyện nàng đừng có “Tay ôm đàn che nửa mặt hoa”.

“Uy,” Tiền Tiểu Phi lo ngại đẩy đẩy Trịnh Ngân Từ, “Người có lăm lăm cửa sau nhất, có biết gì về Bích lạc tiên tử này không a?”

“Cái gì là tin cửa sau!” Trịnh Ngân Từ hiển nhiên không thích cách gọi này, “Tất cả đều là tin tức trải qua xâm nhập tìm kiếm vô cùng xác thực!”

Xác thực, vô cùng xác thực?! Tiền Tiểu Phi thiếu chút té ghế.

Chỉnh lại quần áo một chút, Tiền Tiểu Phi quyết định không so đo vấn đề nhỏ nhặt này: “Hào hảo hảo, người nói gì thì là cái đó, vậy cuối cùng người có biết gì về nàng không a!”

Trịnh Ngân Từ lúc đầu còn cố ra vẻ ho khan mấy tiếng, sau đó chậm rãi nói: “Chuyện này... thật sự đúng là rất kỳ phức tạp a...”

Kim Hàn ngồi bên cạnh bất động thanh sắc, nhưng cũng ngậm căng tai ra hóng, dù sao ai chả có lòng hiếu kỳ!

Trong khi Tiền Tiểu Phi hồi hộp chờ đợi, Kim Hàn căng tai đến cực hạn, Trịnh Ngân Từ tiên sinh không chút nương tay phũ phàng.

“Bởi vì thật sự rất phức tạp, phỏng chừng nói ra các người cũng không hiểu được, cho nên ta quyết định tạm thời không nói gì cả.”

Ngất! Tên Trịnh Ngân Từ này tuyệt đối ngứa ngáy muốn ăn đập! – Kim, Tiền hai người đồng loạt giật điện lên.

Bất quá xem ra may mắn đứng về phía Trịnh Ngân Từ, bởi đúng lúc đó, rất nhiều cánh hoa nhàn nhạt rơi xuống – Bích lạc tiên tử xuất hiện.

Đầy trời hoa hương phiêu dật bay, đậu xuống chén trà, đáp tại bờ vai, mê hoặc lòng người.

Giữa lạc anh rực rỡ, Bích lạc tiên tử phiêu nhiên bước ra.

Trong phút chốc, toàn trường yên lặng một mảnh, tĩnh tới không giống trần gian.

Màn lụa mỏng cách ngăn khỏi phạm trần thế tục, thân ảnh sau lớp紗 là lướt như tiên tử thật sự, mỹ lệ mà mờ ảo.

Có lẽ từ “mỹ lệ” dùng cũng không phù hợp, loại nhan sắc này đã không thể dùng từ nào để miêu tả, vượt qua “mỹ lệ”, đậm hơn “Tuyệt sắc.”

Chỉ cần khẽ liếc qua, hô hấp đều đình chỉ.

Sau khoảng im lặng như tờ, mọi người một lần nữa tìm lại thanh âm của mình. Nếu nữ tử kia không phải ngồi tại tầng hai trà lâu mà đứng giữa đại đường, có lẽ đã sớm xảy ra bạo loạn.

Bốn phía dần ồn ào thêm, tiếng kinh thán trườn lên bốn phía. Mà ba nam nhân Kim, Tiền, Trịnh cũng không phải là ngoại lệ.

“Đây tuyệt đối là nữ tử xinh đẹp nhất ta đã từng gặp!” Trịnh Ngân Từ hít sâu một hơi, tán thưởng.

Tiền Tiểu Phi vẫn trong trạng thái hóa đá, ngây người nói: “Tiền nữ thật sự cũng chỉ đến thế...”

Kim Hàn mặc dù không thất thố như hai người kia, nhưng cũng tự thán trong lòng: “Đây chỉ sợ đã là vẻ đẹp tới cực hạn.”

Mà ba người vẫn còn coi như thần trí rõ ràng, bởi người xem toàn trường đã sớm đỏ đỏ, si si, hai mắt phát sáng, nước miếng rơi đầy đất.

Xem người không thể xem tướng mạo, đạo lý này ai cũng biết, nhưng ảnh hưởng của cái đẹp vẫn là không thể tưởng tượng nổi.

Bích lạc tiên từ ngồi tại lầu hai, từ trên cao nhìn xuống đủ loại nam nhân còn đang kinh ngạc bên dưới, đôi mắt sáng như sao không có một tia tình cảm, tựa như một viên kim cương, phát ra ánh sáng đẹp đẽ mà băng lãnh.

Tinh mâu kia lưu chuyển, phảng phất như một nữ hoàng, cao cao tại thượng, không ai bì nổi.

Đột nhiên, tầm mắt của nàng dừng ở một nơi trên đại đường, gương mặt bình lặng không cảm xúc nổi lên một tầng sóng. Mà nơi ánh mắt dừng lại, không chệch phân nào chính là tại ba vị nhân huynh của chúng ta!

Đương nhiên phải trịnh trọng giải thích một chút, Bích lạc tiên từ sở dĩ có phản ứng như vậy, tuyệt đối không phải vì ba người bọn họ anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong [đừng nói bọn họ không có, chính là có cũng bị tư thế ngồi trên băng ghế phá hỏng], mà bởi vì hành động khác thường của ba người.

Đầu tiên là Trịnh Ngân Từ. Người này sau mấy phút kinh thán, lập tức ý thức được đạo đức nghề nghiệp của mình, một người vui không bằng mọi người vui, vô tư lên tinh thần lấy giấy mực bắt đầu múa bút thành văn, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Ha ha, cuối cùng cũng thấy mặt Bích lạc tiên từ, phải ghi phải ghi, may mắn, tinh mâu, anh khẩu... Ha ha, nhất định lần này [bí văn] đất hàng...”

Phòng chừng bây giờ tiếc nuối duy nhất của đời Trịnh Ngân Từ là không mang [tuần san bí mật họa tượng] Tiểu Tam theo, nếu không mua sách tặng mỹ nhân đồ, nhất định đại phật!

Cùng phát bệnh với Trịnh Ngân Từ chính là Tiền Tiểu Phi, giờ phút này trong mắt hắn cũng sáng lên hình “¥”. Nếu lúc vào cửa Tiền Tiểu Phi mới ý thức được tầm quan trọng của “quyền sở hữu tài sản”. thì bây giờ hắn đang thấy được cơ hội nắm giữ tài sản.

Đây chính là cơ hội trời cho để hắn thoát khỏi số phận giai cấp vô sản, nhân sĩ toàn trường đều trong trạng thái hoảng hốt, vô cùng dễ dàng hạ thủ.

Vì thế, Tiền Tiểu Phi của chúng ta sau mấy giây dờ người [vì sắc mà ngây người], liền bắt đầu xem xét lại các loại công cụ trộm cắp trong người, mau chóng chọn lấy thứ thuận tiện nhất để bắt đầu công việc, đồng thời kim lòng không đậu cũng lẩm bẩm: “Hắc hắc, phát tài rồi...”

Về phần Kim Hàn, trước giờ vốn không trầm mê trong sắc đẹp, bây giờ lại càng thêm dị thường lãnh tĩnh. Nếu có loại máy móc nào có thể đọc ý nghĩ con người, nhất định nó sẽ đọc ra thế này – bàn luận về sức tàn phá của tình yêu đối với cảm nhận về cái đẹp của con người.

Đúng vậy, Kim Hàn đang tự hỏi một vấn đề rất có chiều sâu, mà nguyên nhân dẫn phát chính là cảm giác khi hắn vừa mới gặp Bích lạc tiên từ. Bình tĩnh nhận định, nữ tử này tuyệt đối xinh đẹp đến “Không có thật trên đời”, nhưng hắn lại không thấy rung động, cho dù chỉ là rung động thuần túy trước cái đẹp. Hơn nữa, so với nàng, mình càng nguyện ý vĩnh viễn chăm chú nhìn khuôn mặt Tiền Tiểu Phi. Theo cách khác mà nói, tình yêu bất tri bất giác cái biến cảm nhận về cái đẹp của hắn. Hiện tại chỉ có Tiền Tiểu Phi cùng tất cả những thứ tương tự Tiền Tiểu Phi mới có thể làm hắn nảy sinh khát vọng vĩnh viễn không rời mắt, tỷ như đồng tiền có khắc J & Q. Hàn ~~~ Ý thức được việc này, Kim Hàn theo bản năng rung mình một cái, dùng thanh âm thấp tới chỉ mình hắn có thể nghe thấy mà than thở: “Tình yêu thật đáng sợ...”

Ba vị nhân huynh đều không biết, vị mỹ nữ phía trên kia đã sắp nổi bão.

Cái này gọi là tự chui đầu vào rổ – chọc giận mỹ nữ a! Nhất là mỹ nữ có quyền thế.

Ai ~~~

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Tư thế của ba người trong mắt Bích lạc tiên từ thành ra như thế này:

Nam tử một thân tó y đầy tục khí [từ này thật đúng là chuẩn xác, hã ~~~] vùi đầu vào vôi vàng viết cái gì, miệng lảm nhảm lảm nhảm.

Nam hài trẻ tuổi tóc vàng kỳ quái nhanh chóng xem xét một đồng công cụ hình dạng khác nhau, miệng cũng lảm nhảm lảm nhảm.

Nam tử khuôn mặt tuấn tú không nói không cười cau mày nhìn nam hài trẻ tuổi, miệng cũng lảm nhảm lảm nhảm.

Đương nhiên điểm chung của ba người không phải là “lảm nhảm lảm nhảm”, mà là – tất cả đều xem nhẹ nàng!

Nàng là nữ tử, nàng không bao giờ tha thứ cho ai xem nhẹ mình. Bất quá nàng cũng không phát giận ngay, mà lặng yên ngồi trước đàn cổ, cúi đầu xuống, hai tay khẽ vuốt.

Thanh âm say lòng người vang lên, khiến cho toàn bộ không gian tràn ngập lưu quang đủ sắc màu.

– Nàng muốn dùng tiếng đàn thu hút sự chú ý của ba người kia!

Không thể không thừa nhận, tiếng đàn của Bích lạc tiên tử tuyệt đối có thể nói là vô tiền khoáng hậu. Cao vút như liệt hỏa, khiến lòng người như thủy triều mệnh mông, u nhiên như tiếng khóc, dẫn nhân âm đậm thần thương, uyển chuyển như tiếng oanh ca, cho người ta thần thanh khí sảng. . .

Tiếng đàn vang lên, đại đường lập tức im lặng, mọi người ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, sợ phá hỏng trường thị thính hưởng yến này.

Nhưng [Vàng, thính mọi người chú ý, đây là một liên từ], ba vị đại hiệp của chúng ta há phải người thường?

Biết hưởng thụ âm nhạc nhất là Trịnh Ngân Tử, nhưng so với âm nhạc hân cang thích miêu tả lại âm nhạc đề đăng lên tuần san, vậy nên vẫn duy trì trạng thái múa bút thành văn.

Về phần Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi, chỉ có thể nói là nhạc cảm không tốt. Bất quá cũng không thể trách bọn họ, dù sao hơn hai mươi năm sống trong hiện đại văn minh, quả thật không thể lập tức hiểu về nhạc khí cổ.

Vì thế Tiền Tiểu Phi vẫn chọn công cụ, lẩm bẩm: “Ta vẫn thích rock hơn. . .”

Vì thế, trong mắt Bích lạc tiên tử, tình cảnh này trở thành ba người không quan tâm tới cảm nghệ của nàng.

Bích lạc tiên tử tiền hô hậu ủng người người quan tâm chưa từng bị coi thường tới vậy, tiếng đàn liền thay đổi âm điệu. Mà lời nói của Tiền Tiểu Phi lại không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, bay tới tai nữ tử.

Cái gì gọi là rock nàng không biết, nhưng giọng nói khó chịu của Tiền Tiểu Phi thì nàng nghe rất rõ ràng.

Tiếng đàn lập tức ngừng lại, đôi tay đưa lên, lợi khí bén nhọn bay ra. Lợi khí mỏng như cánh ve dùng tốc độ bất khả tư nghị xẹt qua Tiền Tiểu Phi rồi cắm sâu xuống đất, mà Tiền Tiểu Phi chỉ kịp thấy vật ảo mình bị cắt một mảnh.

Cùng lúc đó, một thanh âm lãnh liệt từ trên truyền xuống.

“Người xem cũng phải có quy củ của người xem. . .”

Bích lạc tiên tử cư nhiên mở miệng nói chuyện?!

Bích lạc tiên tử liên tục ở Điện Viên cư năm năm, mỗi lần xuất hiện không bao giờ nói dù chỉ một câu một chữ, bây giờ lại phá lệ mở miệng! Việc này không khác gì một quả bom tấn, đám người nháy mắt nổ tung hoa.

Nhưng Tiền Tiểu Phi chỉ sợ không nhân hạ thoải mái như vậy, vô duyên vô cớ bị người ta ném ám khí, lại mặc danh kỳ diệu bị giáo huấn, có là thánh cũng chẳng vui vẻ nổi.

Vốn Tiền Tiểu Phi thấy đối phương là nữ tử, cũng không muốn so đo, nhưng thái độ cao cao tại thượng này thật sự làm hân khó chịu, dù sao cũng vẫn còn là một nam hài chưa đầy hai mươi tuổi, lập tức kích động đầu khẩu: “Là chính ngươi cảm nghệ không tinh, không làm lay động được người ta, tại sao lại đổ hết lên đầu ta? Chẳng lẽ mắt mặt liền muốn giận chó đánh mèo vu họa cho người sao.”

Sách, mồm miệng Tiền Tiểu Phi lúc ác độc lên thì cũng chả kém ai đâu! Kim Hàn cảm thấy mình dường như biết thêm một chút về Tiền Tiểu Phi, nam nhân này lúc giận dữ tựa hồ cũng đáng yêu hơn.

Ai, tình yêu thật đáng sợ, nó có thể che mắt con người ta, không cho người ta nhìn thấu bản chất của sự vật.

Mà cảm nhận của Bích lạc tiên tử thì hoàn toàn khác Kim Hàn, từ nhỏ tới lớn từ bỏ cha mẹ ra không ai dám chống đối nàng, nay bị một tên mao đầu tiểu tử chế nhạo trước mặt mọi người, nàng sao có thể bỏ qua.

Chỉ thấy ổng tay áo khẽ phất, vô số ám khí nguy hiểm gấp mấy lần trước trước đó bay ra, tốc độ cực nhanh, thế tới mãnh liệt, sát khí nặng nề làm cho người ta không rét mà run.

Mọi chuyện nhanh như một chớp mắt, Tiền Tiểu Phi căn bản không kịp nghĩ gì, chỉ có thể theo bản năng nhắm chặt hai mắt. Đúng vậy, hân sợ hãi, lần đầu tiên cảm thấy cái chết tới gần đến vậy.

Nhưng đau đớn trong dự kiến không tới, chỉ nghe thấy một tiếng kim loại va chạm thanh thủy vang lên.

Tiếp theo là một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ. Quen thuộc là vì giọng nói ấy ngày ngày vẫn ở bên tai, có khi vui vẻ có khi bất đắc dĩ, đã trở thành một phần của cuộc sống hân, còn xa lạ là bởi vì trước giờ hân chưa bao giờ nghe thấy thanh âm ấy trở nên lạnh lẽo tới thế này, lạnh như băng. Không phải loại băng lãnh giả tạo, mà khốc hân từ trong nội tâm truyền ra, giống như một vũ khí sắc bén.

“Còn dám làm hân bị thương, cái giá ngươi phải trả sẽ không chỉ là mái tóc.”

Mở mắt, đối diện với Tiền Tiểu Phi là đôi mắt Kim Hàn.

Nhưng trong đôi mắt ấy, không còn cảm giác băng lãnh tức sát, chỉ còn lại bất đắc dĩ, cùng một tia lo lắng được giấu kỹ: “Nhắm mắt lại ám khí sẽ không

tới sao? Thật là... sao lại không trốn a!”

Tiền Tiểu Phi tự biết đuối lý, chỉ có thể cười gượng, bởi vì hắn thật sự không muốn thừa nhận mình bị dọa tới choáng váng.

Mà một bên tường trà lâu ghim dày đặc lợi khí, có loại gấp ròi, có thứ chưa từng thấy, Tiền Tiểu Phi dù trì hoãn tới mấy cũng hiệu Kim Hàn trong lúc nguy cấp đã lấy ám khí đối ám khí, cứu mạng mình.

Khoảnh khắc, một cảm giác phức tạp không nói lên lời trào lên từ đáy lòng Tiền Tiểu Phi, giống như an tâm, giống như ngọt ngào, giống như khăn trương, giống như hạnh phúc, hắn chợt cảm thấy, sờ dĩ mình nhắm mắt lại, có lẽ là vì trong tiềm thức tin tưởng Kim Hàn sẽ cứu hắn.

Mà khi Tiền Tiểu Phi khó khăn quay về phía ‘thù phạm’, lại kinh ngạc thấy phiền lụy mỏng trước mặt Bích lạc tiên tử đã biến mất, búi tóc của nữ nhân đã tán khai. Mặc dù vẫn là khuynh thành quốc sắc, nhưng lại thêm vài phần chặt vật.

Giờ phút này, nữ nhân rõ ràng đã tức điên lên, nhưng nàng vẫn che dấu rất tốt, chỉ có hai nắm tay run nhẹ tiết lộ cảm giác của nàng.

Chậm rãi, đôi môi anh đào khẽ mở: “Dám đánh ta, ngươi là người đầu tiên.”

Tiền Tiểu Phi lúc này mới biết, trong nháy mắt kia, Kim Hàn không chỉ phá hỏng búi tóc nữ nhân, còn cắt lấy một đoạn tóc dài.

Thân thể phát phu chịu ơn cha mẹ, tóc đối với cổ nhân, đặc biệt là nữ nhân đến tột cùng có ý nghĩa gì, Tiền Tiểu Phi tin rằng Kim Hàn không phải không hiểu, nhưng bây giờ, nam nhân lại vì hắn không chút do dự xuất thủ cắt đi mái tóc đen của một nữ nhân, cũng giống như trước đây ra tay với Cổ Niệm Tuyết.

Tại một thoáng kia, người lơ đãng như Tiền Tiểu Phi cũng cảm thấy trọng lượng của hắn trong lòng Kim Hàn. Nếu gặp nguy hiểm sinh mạng, hắn không hề nghi ngờ, nam nhân trước mặt nhất định sẽ liều mạng bảo hộ cho hắn.

Cảm giác hạnh phúc lan tràn trong lòng Tiền Tiểu Phi, giống như hạnh phúc từ từ chi đều tụ lại nơi trái tim, chậm rãi giao hòa, sau đó thành một đợt sóng mỹ lệ trào dâng.

Hắn thích Kim Hàn coi trọng hắn, phi thường thích.

Tạm dón chuyện trái tim Tiền Tiểu Phi sang bên cạnh, trở lại với đại đường, không khí giương cung bạt kiếm vẫn còn đang tiếp tục.

“Ta đã hạ thủ lưu tình, bằng không có lẽ ngươi vốn không có cơ hội bị thương lần thứ hai.” Kim Hàn nhìn nữ nhân, thản nhiên nói.

Hiện nhiên, hắn không thêm quan tâm tới lời nói của nữ nhân. Hiện tại Kim Hàn mặt ngoài bình tĩnh, nhưng lý trí sớm đã bị cơn giận áp chế. Nếu không phải vừa rồi hắn phản ứng nhanh, có lẽ Tiền Tiểu Phi đã vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này. Chỉ nghĩ tới việc mất đi Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn liền không thể nào khác chế được ý muốn giết người.

Cái gọi là “Không giết người”, vốn là lời hứa của hắn với Tiền Tiểu Phi, nếu Tiền Tiểu Phi mất đi, Kim Hàn thề sẽ đem tất cả những kẻ liên can tới chôn cùng!

Kim Hàn vừa dứt lời, Tiền Tiểu Phi lại nghe thấy một thanh âm kỳ quái. Quay đầu lại, nguyên lai là Trịnh Ngân Tử.

Chỉ thấy nam nhân hít một hơi, vẻ mặt trầm trọng, đồng thời không ngừng kéo áo Kim Hàn, tựa hồ muốn ngăn không cho Kim Hàn tiếp tục nói.

“Ngươi làm sao vậy?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái thấp giọng hỏi.

Trịnh Ngân Tử thấy cuối cùng cũng có người để ý tới hắn, vội vàng kẻ sát tai Tiền Tiểu Phi nói: “Ngươi nhanh ngăn cản Kim Hàn, không được tiếp tục gây sự với Bích lạc tiên tử!”

“Vì sao” Tiền Tiểu Phi không hiểu, “Nàng vừa rồi suýt nữa giết ta a, Kim Hàn cắt một đoạn tóc của nàng còn ít!”

“Ngươi nghĩ tóc ai cũng có thể cắt sao? Phiền toái lớn rồi!” Trịnh Ngân Tử nhăn mặt.

“Phiền toái lớn? Chẳng lẽ nàng có ba đầu sáu tay?” Tiền Tiểu Phi khinh thường nói. Hắn thật sự không thể thích nổi mỹ nữ này.

Trịnh Ngân Tử nghe vậy thở dài nói: “Ba đầu sáu tay nàng không có, nhưng nếu muốn cánh tay của mấy chục vạn quân triều đình đều là của nàng.”

“Có ý gì?” Tiền Tiểu Phi tựa hồ đánh hơi ra vấn đề.

“Nữ nhân kia...” Trịnh Ngân Tử bất đắc dĩ cười khổ, “Là Đại Minh công chúa – Chu Dẫn Sa.”

Hoàng tước tại hậu

(Phía sau còn chim hoàng tước)

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Đại, Đại Minh công chúa?!

Nghe Trịnh Ngân Tử nói, Tiền Tiểu Phi ngây người luôn, mà Kim Hàn cũng giật mình. Đối với những người sống tại một quốc gia dân chủ như Kim, Tiền, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một cái “Công chúa”, thật sự đúng là rất khó tin.

Bất quá Kim Hàn ngay lập tức bình tĩnh lại, sau một lúc tự hỏi, hấn ý thức được mình lại vì Tiền Tiểu Phi mà gặp phải phiền toái lớn.

Ai ~~~~~ Chẳng lẽ đường tình của hấn thật sự không thể bằng phẳng hơn một chút sao? Hôm nay là vô lâm đại phái, sáng mai lại là Đại Minh công chúa, theo đuổi Tiền Tiểu Phi đúng là chẳng khác nào đi chống khủng bố!

“Kim Hàn...” Tiền Tiểu Phi sau khi biết tình hình thực tế liền ra nhập hàng ngũ can ngăn, chỉ thấy hấn giữ chặt cánh tay Kim Hàn, ấp úng nói, “Chúng ta về đi, không đấu với nữ nhân...”

Kim Hàn nghe vậy quay đầu lại, vừa giận vừa buồn cười: “Ngươi nghĩ đây là phòng khách nhà ngươi sao, nữ nhân kia chắc chắn không chịu tha cho chúng ta.”

Quả nhiên, Tiền Tiểu Phi ngược mắt lên liền gặp phải ánh mắt của Chu Duẫn Sa. Quả thật đúng là “Dùng mắt giết người” nha, máu chảy đầm đìa, cả người khó chịu luôn.

Đi? Từ đây! Tiền Tiểu Phi sau một lúc lâu mới nghĩ ra vấn đề. Tuy mình là thủ phạm chính, nhưng người đang cãi nhau với nàng là Kim Hàn a, sao nàng lại trừng mắt với mình! Hơn nữa ánh mắt kia... Hàn ~~~~~ Thật đúng không phải chỉ là ác độc bình thường.

Trong khi Tiền Tiểu Phi đang hết sức nghi hoặc, tiểu nhị không biết từ lúc nào đã đi vào đại đường, phun ra một câu rất là mất hứng: “Thật sự xin lỗi các vị khách quan, tiểu *** hôm nay chỉ sợ phải đóng cửa trước thời gian.”

Lời còn chưa dứt, cả đại đường lập tức xôn xao.

Thân thể không khỏe gì chứ? Ai ai cũng biết tất cả đều vì hai cái tên “ngựa mất” kia! Vì thế trong phút chốc, vô số ánh mắt bao hàm cực độ oán giận không khác gì tên ròi cung bay về phía Kim, Tiền hai người, cứ như trên mặt họ có hồng tâm.

Quả nhiên nam nhân oán hận cũng không kém hơn nữ nhân phân nào a ~~~~~ Kim Hàn không thêm để ý, hấn đã quen với loại ánh mắt này, mỗi kẻ chết dưới tay hấn, phút cuối đều nhìn hấn như vậy cả, cho nên thay vì nói là sợ hãi, chỉ bằng gọi là chán ghét đi.

Bất quá Tiền Tiểu Phi không được như vậy, phần hận cùng đối địch từ bốn phía ập tới làm hấn không khác gì ngồi trên đồng than. Rất cực, chịu không nổi nữa, Tiền Tiểu Phi liền đứng lên, lớn tiếng nói với Chu Duẫn Sa trên lầu: “Không vừa mắt thì bọn ta đi là được, sao chứ? Mất hứng!”

Dứt lời liền kéo tay Kim Hàn định ra ngoài.

Kim Hàn cũng không dám chần chừ, vội vàng đi theo Tiền Tiểu Phi. Bây giờ không chạy còn chờ tới lúc nào nữa?

Không ngờ hai người vừa nhắc chân lên, Chu Duẫn Sa đã nói: “Ngược lại mới đúng, ta muốn các ngươi... ở lại.”

Lời còn chưa dứt, Tiền Tiểu Phi đã hét ầm lên trong lòng – quả này xong rồi! “Xong” không chỉ vì bọn họ phải đối đầu với Chu Duẫn Sa, mà còn vì trong tương lai gần chắc chắn hai người sẽ trở thành “kẻ địch chung của phái nam”!

Quả nhiên, Chu Duẫn Sa nói ra lời này, cả đại đường liền lặng ngắt như tờ, chỉ có một màn sương tím kỳ dị dần tụ lại trên đầu Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn, không khác gì thái sơn áp đỉnh – Máu tím chính là máu của ghen tị a.

Không khí trầm mặc nặng nề quả thật là khó chịu nhất trong các loại khó chịu, mà giữa bầu không khí ấy, Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn đều ý thức được một điều – Chắc chắn không thể ở lại Thập Thốn Điểm nữa!

Mà tình cảnh giờ phút này tại hiện trường là, người phải đi không muốn đi, người phải ở cũng chẳng mong ở, đúng là quý dị. Bất quá Chu Duẫn Sa cũng mặc kệ, chỉ thấy nàng hơi nhíu mày liếc nhìn tiểu nhị, tên tiểu nhị kia liền ngấm hiểu, nói: “Nếu chư vị sang năm còn muốn thấy Bích lạc tiên tử đánh đàn, hôm nay chỉ sợ đành phải chịu ủy khuất một chút.”

Ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, đủ thấy được huấn luyện cẩn thận, chắc hấn người này không phải một tiểu nhị bình thường, mà chỉ sợ Điện Viên cư này cũng không phải nơi đơn giản – Chủ trà lâu nào dám cho thiên kim công chúa đánh đàn hiển nghệ?

Câu nói của tiểu nhị dần dần phát huy hiệu quả, đám công tử mặc dù không cam lòng nguyện ý nhưng cũng chỉ có thể phần nộ rồi đi.

Thấy khách nhân đều đã lục tục ra ngoài, tiểu nhị nhanh chóng tới trước mặt Kim Tiền hai người, lễ phép nói: “Bích lạc tiên tử thỉnh nhị vị lên lầu nói chuyện.”

Nhã gian tiếp khách của Chu Duẫn Sa bố trí khá tinh tế, thủy trúc bình phong, vân long nến, mạc văn phương nghiên... Mặc dù không thể nói là hết sức xa hoa, nhưng mỗi thứ đều có giá trị không nhỏ. Mà Chu Duẫn Sa giờ đang ngồi ngay ngắn tại ghế gỗ tử đàn.

Nàng sớm đã buộc lại tóc, còn xinh đẹp hơn lúc trước, từ trên cao nhìn xuống chỗ Kim Tiền, khẽ mở ra đôi môi tô son, đang muốn nói gì đó, cơ mà một nhân vật xuất hiện bất thành linh làm câu nói ra tới cửa miệng liền biến thành: “Ai cho ngươi vào?!”

Lời này của Chu Duẫn Sa đương nhiên không phải nói với Kim Tiền, cũng chẳng phải muốn đuổi Tiền Tiểu Phi, mà nhằm vào một vị khách không mời mà tới phía sau hai người – Trịnh Ngân Tử.

“Ngươi này một mực xông vào, tiểu nhân thật sự không ngăn được.” Tiểu nhị ủy khuất nói. Nếu có khả năng hẳn rất tình nguyện trở thành vi đập ruồi, đập nát bét còn ruồi to kia.

Đúng vậy, Trịnh Ngân Tử tiên sinh không nơi nào không dám vào của chúng ta đã đánh hơi được có “chuyện hay” sắp xảy ra, vì thế liền đem tất cả tuyệt kỹ của mình thi triển để vào được tới đây [bất quá lần này lại khổ Kim Tiền, bởi vì Trịnh Ngân Tử để tới được hiện trường tin tức mà bám như bạch tuộc vào sau lưng Kim Tiền, mặc cho tiểu nhị túm túm xả xả cũng sống chết không chịu buông tay]

Chu Duẫn Sa nghe tiểu nhị nói xong, sắc mặt trầm xuống, lập tức nói: “Không ngăn được? Hừ!”

Một tiếng “Hừ” này tác dụng không nhỏ, trong nháy mắt vài đại hán từ đầu chui ra, bắt đầu khởi động chờ thời diễn vai phụ. [cụ thể thỉnh thoảng tới cảnh sau khi hoàng đế hô to “có thích khách”]

Sách, Tiền Tiểu Phi thấy thế không khỏi cảm thán, tiếng “hừ” này còn hơn cả gọi 110!

Mà người có thể ung dung nhân tàn bình thân vô ba trong hoàn cảnh này chỉ sợ ngoài Trịnh Ngân Tử ra không có người thứ hai. Chỉ thấy hắn hai tay ôm quyền, khẽ thở dài một hơi, cười như xuân phong, nói: “Tiên tử đừng vội, tại hạ còn chưa tự giới thiệu mà. Bì nhân Trịnh Ngân Tử...”

Chu Duẫn Sa chẳng thèm quan tâm, không đợi Trịnh Ngân Tử nói xong đã hạ lệnh: “Lôi hắn ra ngoài!”

Mấy đại hán nghe vậy liền lập tức hành động, nhưng mà...

Trịnh Ngân Tử cũng không phải hạng xoàng, kinh công không thua kém Diệu Không Không lúc này liền phát huy tác dụng. Chỉ thấy hắn khẽ điểm, thân ảnh liền thoát chỗ này, biến chỗ kia, mà hỗn loạn cũng theo chân hắn chạy lung tung.

Vài phút sau, từ nhả gian truyền ra từng trận ồn ào, bụi đất mịt mù, quỳ ánh chớp chớp nhảy nhảy giữa không trung.

Trên xà nhà “Tại hạ Trịnh Ngân Tử, chủ bút [giang hồ bí vấn], chuyên ghi lại các loại kỳ nhân kỳ sự trên giang hồ... A! Các ngươi đừng lên -“

Trên bàn trà “Tiên tử thông minh tuyệt đỉnh, ta đương nhiên có nghĩa vụ đem những tin tức mới nhất về tiên tử lưu truyền cho thế nhân... A! Đừng kéo áo ta -“

Trên bình phong “Ta cam đoan sách này vừa xuất bản, tiên tử chắc chắn vang danh giang hồ... A! Bình phong sắp đổ -“

Trên song cửa “Tiếp đãi khách như vậy thấy quá vô lễ, ngươi chẳng lẽ không nghĩ gì tới lễ nghĩa sao... Ô ~ rớt tóc rồi ~”

...

Rốt cục, Chu Duẫn Sa đầu hàng. Chỉ thấy nàng nhú mày hét lớn: “Dừng cả cho ta!”

Trong phút chốc, vạn vật yên tĩnh, bụi trần lắng đọng.

Trịnh Ngân Tử vẫn là Trịnh Ngân Tử, chỉ cần chinh sơ qua, toàn thân trên dưới liền phẳng phiu như cũ, mà đám đại hán ngược lại hoàn toàn chật vật.

“Ngươi cũng thật không đơn giản a.” Chu Duẫn Sa liếc mắt đánh giá Trịnh Ngân Tử từ trên xuống dưới, mỉa mai nói.

Mà Trịnh Ngân Tử tiên sinh của chúng ta bình sinh sợ không ít thứ, chuột gián độc xà mãnh thú linh tinh, chỉ độc có khen là không sợ. Vì thế vừa nghe lời Chu Duẫn Sa nói, hắn lập tức bày ra tư thế POSE tự cho là tuần tú, nói như đúng rồi: “Bích lạc tiên tử cất mắt, tại hạ tuy rằng anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong tài văn bay bổng tài hoa hơn người võ công cao cường thân thủ mãnh liệt trong u buồn có thương cảm trong tang thương có phẫn nộ, nhưng dù sao cũng chỉ là một phạm nhân, cũng không có gì đặc biệt, lời tiên tử nói thật không dám nhận.”

Này, này vẫn còn nói là không dám nhận?! Kim, Tiền hai người đứng bên cạnh nghe xong đồng loạt rút cằm xuống đất.

Mà kích thích thần kinh người ta không chỉ là nội dung rất “tự tin”, mà còn cả nghĩ khí cùng thần thái của Trịnh Ngân Tử khi nói chuyện. Thử hỏi, có ai có thể chịu nổi một người dùng vẻ mặt như đang vận động ái quốc, “kiểm điểm” lại đủ loại ưu điểm của mình, lại còn khoa trương tới không đỡ được thế này.

Chu Duẫn Sa đương nhiên cũng là người bình thường, chỉ thấy môi nàng run nhẹ, trải qua thiên tân vạn khổ sau mới rít lên qua kẽ răng mấy chữ: “Người quả thật không đánh giá thấp bản thân a...”

“Đương nhiên rồi, một người nếu muốn người khác coi trọng, đầu tiên phải tự coi trọng bản thân.” Trịnh Ngân Từ nói như thật.

Từ lúc nam nhân bước vào nhĩ gian, đây xem như là câu được nhất, Kim Tiền hai người không hẹn mà cùng gật đầu. Ai ngờ một giây sau, sự thật tàn khốc theo sự “tự tin” của Trịnh Ngân Từ tiên sinh đập ngay vào mặt hai bạn – “Đối với một người xuất chúng như mình, ta làm sao có thể đánh giá thấp được? Ta tin tưởng những người khác cũng sẽ bị sự tri thức đạt lý sáng tạo nhanh nhẹn lời hay ý đẹp của ta khuynh đảo...”

“Đủ rồi!” Chu Duẫn Sa sau khi cố gắng duy trì tư thế “lạnh như băng”, cuối cùng phát điên lên, hai tay xoa huyệt Thái Dương, trợn mắt trừng trừng nhìn Trịnh Ngân Từ, dùng vẻ mặt như hận không thể đem nam nhân ra đập đập đập đập đập đập mà nói một câu: “Nếu người muốn ở lại đây, lập tức câm miệng cho ta!”

Câu này quả nhiên có tác dụng, chỉ thấy Trịnh Ngân Từ lập tức ngoan ngoãn cúi đầu lùi vào góc tường, sau đó nhanh chóng lấy giấy bút, khôi phục tư thế khi ở đại đường – cái này chính là đạo đức nghề nghiệp a!

Bất quá Trịnh Ngân Từ cũng không phải câm miệng hoàn toàn, chứng cứ chính là sau khi lui tới góc tường bắt đầu công tác, hần vừa ghi còn vừa lẩm bẩm không ngừng: “Quả nhiên vẫn là Diệu cô nương ôn nhu...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Sau một hồi hỗn loạn, Chu Duẫn Sa cuối cùng cũng an tĩnh lại, liếc nhìn về phía người đáng lẽ nên được chú ý, nói: “Người là ai?”

Tiền Tiểu Phi vừa cảm thấy kỳ lạ, vì sao lại dùng “người” chứ không phải “các người”, ngẩng đầu nhìn, phát hiện ra ánh mắt người ta căn bản chỉ đặt trên người Kim Hàn!

“Kim Hàn.” Nam nhân thần nhiên.

“Người trong giang hồ?” Chu Duẫn Sa tiếp tục hỏi, vẻ mặt vẫn lạnh như băng, nhưng xem ra thêm một phần nhu hòa ít một phần sát khí.

“Đúng vậy.” Kim Hàn không đợi nữ nhân hỏi tiếp, lập tức tự giới thiệu: “Là Kim Tiền Bang.”

Nếu là bình thường, Kim Hàn nhất định không tự giác hợp tác như thế, nhưng lần này lại là ngoại lệ. Người trên kia là công chúa Đại Minh, quyền hay thế đều không phải là người bình thường có khả năng chống đối, hần cũng không muốn gặp phiền toái không cần thiết, hay nói đúng hơn, không muốn Tiền Tiểu Phi cũng bị cuốn vào phiền toái.

“Kim Tiền Bang?” Chu Duẫn Sa có điểm bất ngờ, “Chính là đại bang phái gần đây náo loạn giang hồ?”

Kim Hàn nắm tay, không nói gì. Hai người cũng có thể gọi là đại bang phái, chuyện này bây giờ hần mới biết.

Thấy Kim Hàn yên lặng, Chu Duẫn Sa cũng thu liễm lại, nói: “Bất luận người gây bao nhiêu sóng gió trên giang hồ, từ hôm nay mọi chuyện đều đã là quá khứ.”

Kim Hàn nhướn mày: “Đã là quá khứ?”

“Đúng vậy.” Chu Duẫn Sa chớp mắt, nhìn thẳng vào Kim Hàn, “Ta thích người.”

Gi؟! Lời nói của Chu Duẫn Sa không khác gì thần chú ngưng đọng thời gian, làm cho tất cả xung quanh, bất luận là vật hay là người, trong nháy mắt trở về yên lặng.

Công chúa vẫn giữ nguyên tư thế cao cao tại thượng chờ Kim Hàn trả lời, giống như người mở miệng “cầu hôn” không phải là nàng mà là Kim Hàn.

Kim Hàn dờ ra, không nhúc nhích, không biểu tình, làm cho người ta không đoán được trong đầu hần nghĩ gì. Bất quá nhìn kỹ sẽ thấy, chân mày Kim Hàn nhíu rất rất rất khê, đây là phản ứng mạnh mẽ nhất của hần đối với những chuyện không liên quan gì tới Tiền Tiểu Phi, qua đó có thể thấy hần quả thật bị shock với chuyện này. [mà đương nhiên không phải shock vì quá vui sướng do được mỹ nữ yêu thích.]

Trịnh Ngân Từ nghe vậy cũng hoàn toàn hóa đá. Bút lông giờ giữa không trung, mực nhỏ xuống đầy giấy cũng không làm nam nhân phản ứng. Chỉ có tiếng tim đập thình thịch thình thịch tố cáo cảm xúc của hần – công chúa Đại Minh cùng hiệp khách giang hồ vượt qua thân phận địa vị đã phá chương ngại thế tục đề đến với tình yêu trong trắng đẹp đẽ, trời ạ, quả thật là tin tức giật gân nhất từ trước tới nay của [Giang hồ bí vấn]!

Bỗng nhiên, Trịnh Ngân Từ cảm thấy tất cả khó khăn mình phải trải qua quả thật rất đáng giá! Cái gì ôm chặt Kim Hàn không buông, cái gì xà nhà bình phong chạy trốn, hiện tại đối với hắn đều thành sự vất vả và ngọt ngào. [hàn ~]

Nếu nói bây giờ trong phòng còn thứ gì không chịu yên lặng, chắc chắn đó chính là Tiền Tiểu Phi. Hắn vừa nghe Chu Duẩn Sa nói thích Kim Hàn, trong lòng liền dâng lên một cảm giác chán ghét cùng bài xích mãnh liệt, cảm giác ấy vỡ òa ra, từ trái tim trào dâng, lấy tốc độ mười mấy mét trên giây xòe xuyên qua tứ chi bách hải, tất cả xung quanh đều trở nên mơ hồ, chỉ có một ý niệm ngày càng rõ ràng hơn...

“Kim Hàn không thể làm phò mã của ngươi!”

Thần chú ngưng đọng thời gian như bị phá vỡ, sắc mặt mọi người đều thay đổi, Chu Duẩn Sa là tức giận, Kim Hàn là bất ngờ, Trịnh Ngân Từ là mừng rỡ.

Nàng giận là vì Tiền Tiểu Phi dám đối đầu với nàng.

Hắn bất ngờ vì phản ứng của Tiền Tiểu Phi ngoài dự kiến của hắn.

Y mừng lại vì “Tình yêu của công chúa và hiệp khách” [tạm gọi] càng ngày càng trở nên hấp dẫn.

“Phò mã?” Chu Duẩn Sa lập tức hỏi lại, “Các ngươi biết thân phận của ta?”

Lời này vừa nói ra, Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi không hẹn mà cùng quay đầu nhìn Trịnh Ngân Từ, mà Trịnh Ngân Từ cũng rất là vui vẻ ngẩng đầu cười tươi như hoa.

“Lại là ngươi?” Chu Duẩn Sa cũng nhìn Trịnh Ngân Từ, ngữ điệu có chút thay đổi.

“Đúng là kẻ bắt tài này.” Trịnh Ngân Từ dứt lời, đứng dậy chuẩn bị bắt đầu giải thích chân tướng, không ngờ ngay lập tức bị ngắt lời.

“Ta biết là được rồi, ngươi tiếp tục về góc tường ngồi!” Không đợi Trịnh Ngân Từ đứng hẳn lên, Chu Duẩn Sa đã ngăn cản – nếu có khả năng, nàng đương nhiên cố gắng tránh không liên can gì tới nam nhân này.

May mà Trịnh Ngân Từ cũng rất ngoan ngoãn ngồi lại chỗ cũ, Chu Duẩn Sa thấy thế hít sâu một hơi, sau đó xoay người hỏi Tiền Tiểu Phi: “Ngươi là ai, dựa vào cái gì trả lời thay hắn.”

Chu Duẩn Sa không hổ là thiên kim công chúa, trong tình cảnh này mà vẫn có thể tỏ vẻ cao quý, liếc mắt nhìn Tiền Tiểu Phi, thần khí cao ngạo không ai bì nổi.

“Ta, ta hợp tác với hắn!” Dưới tình thế cấp bách, Tiền Tiểu Phi nghĩ đi nghĩ lại nửa ngày mới tìm được một từ có thể miêu tả quan hệ của hắn với Kim Hàn, nhưng mà...

“Là sao?”

– Bích lạc tiên tử nghe đâu có hiểu.

“Hợp tác chính là... Ân...” Tiền Tiểu Phi cũng không biết nói gì.

“Ta xem các ngươi căn bản không liên quan gì,” Chu Duẩn Sa hừ nhẹ, “Lần sau nói dối cũng phải có lý chút.”

Tiền Tiểu Phi không trả lời, hắn cúi đầu xuống để không ai thấy vẻ mặt uể oải của mình. Cảm giác bất lực tràn tới, nhanh chóng mà mãnh liệt, hắn cũng không nghĩ ra Kim Hàn cùng hắn ràng buộc với nhau vì cái gì, mà điều này làm hắn sợ hãi, sợ hãi từ trong cốt tủy.

Bỗng nhiên, giọng nam ôn hòa từ bên cạnh Tiền Tiểu Phi vang lên: “Hợp tác chính là lúc nào cũng ở cạnh nhau, không thể tách rời.”

Thanh âm Kim Hàn tựa như ánh mặt trời ấm áp, ôn nhu, từng chút một sưởi ấm trái tim Tiền Tiểu Phi, làm cho tâm tình hắn trở nên sáng sủa hơn.

Không thể tách rời... Kim Hàn nghĩ vậy sao? Tiền Tiểu Phi cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình, thân thể như bị điện giật, tê dại.

“Không thể tách rời?” Chu Duẩn Sa hiển nhiên phi thường không thích cách giải thích này, cao giọng, “Chẳng lẽ các ngươi không lấy vợ không lập gia sao?”

Tiền Tiểu Phi cảm thấy tim nhảy lên, hắn sợ, sợ câu trả lời của Kim Hàn. Chờ mong, sợ hãi, rốt cuộc mình muốn gì? Hỗn loạn...

Trước câu hỏi của Chu Duẩn Sa, Kim Hàn lại vô cùng thanh minh, giống như mây đen tích tụ lâu ngày đã tan đi, hết thấy hết thấy đều rõ ràng ngay trước mắt, rành mạch và... kiên định.

“Từ nay về sau ở cùng với hắn, không lấy vợ, không lập gia... Ngươi hiểu chưa?”

Phút chốc, phong vân biến sắc, lời từ chối của Kim Hàn không thể nghi ngờ chính là một quả bom nguyên tử, làm cho mọi chuyện chuyển biến đột ngột.

“Ngươi không bình thường...” Chu Duẩn Sa tròn mắt, không tin nổi thì thảo.

Không ngờ Kim Hàn chỉ cười: “Đúng vậy, ta không bình thường, cho nên xin công chúa đừng lãng phí thời gian với ta.”

So với Chu Duẩn Sa, phản ứng của hai vị còn lại còn mạnh hơn nhiều – cả hai cùng ngốc tại chỗ.

Tiền Tiểu Phi ngốc là vì vừa nghe thấy câu trả lời của Kim Hàn, não hần liền lập tức bãi công, chết lặng luôn. Hi? Nộ? Ai? Nhạc? Đầu óc trống rỗng, căn bản không kịp có cảm xúc gì, bên tai chỉ có tiếng tim mình đập, thịch, thịch, thịch, thịch,...

Trịnh Ngân Tử ngốc lại bởi vì sự việc vượt quá khả năng nhận thức cùng tiếp thu của hần. Nên trung thực ghi lại? Hay nên sửa chữa? Một “tam giác luyên” kỳ lạ đang khảo nghiệm khả năng ứng biến của Trịnh tiên sinh. Trung thực ghi lại, sợ quá mức ly kỳ khiến người xem không tin, làm mất danh dự của [bí văn]; mà nếu sửa chữa, lại cảm thấy thật xin lỗi bản thân a!

Thật lâu sau, giọng Kim Hàn lại vang lên lần nữa.

“Tại hạ đã nói rõ ràng sự thật, xin công chúa thả chúng ta trở về.”

“Thả các ngươi?” Sau một khắc choáng váng, Chu Duẩn Sa lại khôi phục khí thế cường hãn vốn có, quanh thân đều là sát khí, “Không dễ như vậy đâu.”

Kim Hàn nghe vậy nhú mày, “Công chúa có ý gì?” Hần có dự cảm không tốt, Chu Duẩn Sa hiện tại thật sự làm người ta cảm thấy nguy hiểm.

Tình mâu híp lại, ánh mắt Chu Duẩn Sa trở nên thật lợi hại: “Cái gì ta muốn ta nhất định phải có!”

Lời chưa dứt, mấy đại hần lại hiện thân lần nữa, sự việc chuyển biến nhanh tới không ai kịp phản ứng, đến khi Tiền Tiểu Phi hồi thần, bốn thanh cương đao sắc bén đã đặt trên cổ hần!

“Ngươi muốn làm gì?” Kim Hàn gần giọng.

“Hần đã chết, các ngươi tự nhiên sẽ tách ra.” Chu Duẩn Sa thản nhiên nói, tựa như đang nói chuyện thời tiết, “Hết thấy những kẻ vướng đường đều phải biến mất.”

Gi?!! Thế này cũng quá độc ác đi! Tiền Tiểu Phi đứng trong “đao trận” cảm thán, cả đời mình chưa bao giờ thê thảm như hôm nay, chung quanh đều là đao, chỉ cần hơi động cổ một cái liền được tiễn đi chơi cờ với Diêm Vương. Thân thể run rẩy mãnh liệt, hần cảm thấy được cả đầu ngón tay cũng đang run rẩy.

Ô ~ Nhất định trước kia đều đã dùng hết vận may, nay mới thê thảm như vậy. Trong vài giây ngắn ngủi, vô số cảnh tượng hiện lên trước mắt hần, trộm lệnh bài, hủy Cỗ Vận, khiến Diệu Không Không khóc... Tiền Tiểu Phi bây giờ mới phát hiện mình tạo thật nhiều nghiệt.

Gieo nhân nào gặt quả ấy, ô ô ~ Tiền Tiểu Phi giờ đã tin câu này rồi.

Kim Hàn cùng Chu Duẩn Sa giằng co, Tiền Tiểu Phi hồi hận, không ai nhớ tới trong một góc vẫn còn một kẻ tự do nhón nhơ xem trò.

Nếu nãy giờ Trịnh Ngân Tử tọa sơn quan hổ đấu toàn tâm vì công tác, thì hiện tại hần lại không thể tiếp tục không đếm xỉa gì. Sự tình đã tới nước này, nếu hần vẫn yên lặng, giả như mấy cái bả đao trên cổ Tiền Tiểu Phi trượt một cái, hần chẳng phải sẽ mất đi một bằng hữu thú vị sao, không thể dễ vậy được.

Nghĩ nghĩ, Trịnh Ngân Tử chậm rãi buông bút, tay phải lặng lẽ thò vào trong vạt áo. Một giây sau, tay đã cầm một chiếc đoản đao thủy trúc khắc văn.

Nhân sinh chính là như thế này, ngươi vĩnh viễn không thể biết chuyện sẽ xảy ra, cho dù kiến thức rộng rãi như Trịnh Ngân Tử, cũng không dự đoán được đại biến cố như vậy.

“Các ngươi đang làm gì a?”

Một giọng nam trung nhàn nhã vang lên, một thân ảnh đẩy cửa vào, mà kẻ tiến vào này đúng là ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

“Không Tiêu?” Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn đồng thanh, việc Không Tiêu xuất hiện ở đây quả thật là quý dị đi.

Mà phản ứng của Chu Duẩn Sa cũng chả nhẹ hơn Kim, Tiền là mấy.

“Sao người lại tới đây?” Chỉ thấy nàng khẽ nhướn mày, vẻ mặt phức tạp, “... cừu cừu.”

Cừu cừu?!

Rầm! Kim Tiền hai người nghe vậy suýt ngã ngửa! Kim Hàn ngã cũng không sao, mà Tiền Tiểu Phi nếu ngã một cái thì... [đao kề sát cổ, hậu quả thỉnh tự tưởng tượng.]

Hai người thật vất vả mới bình tĩnh lại, lập tức nhìn về phía Trịnh Ngân Tử [riêng Tiền Tiểu Phi ánh mắt động cổ không động] – đây là trung tâm tình báo

a.

Ai ngờ Trịnh Ngân Từ không giống mọi khi dào dạt đắc ý tán nhảm, ngược lại dùng vẻ mặt ai oán nhìn Kim, Tiền, thương tâm nói: “Trịnh Ngân Từ ta hơn hai mươi năm hành tẩu giang hồ, kẻ đã gặp không đếm được, nhưng người được ta tặng sách lại ít ỏi không là bao, không ngờ... không ngờ... các người lại đem một mảnh chân tình của ta giấu nát! Ô ~”

“Ừ, từ đã,” Kim Hàn run run, nhìn một đại nam nhân trước mặt mình khóc lóc kể lể thật sự không phải chuyện gì hay ho, “Người nói dễ hiểu một chút được không?”

Tiền Tiểu Phi cũng lập tức phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy.” – Thứ duy nhất hắn có thể động bây giờ chỉ có miệng.

Trịnh Ngân Từ nghe vậy cũng không lảng nhảng ăn vạ nữa, lập tức lên án hành vi phạm tội của hai người kia: “Ta dụng tâm lương khổ tặng sách cho các người, các người thậm chí còn không thèm đọc!”

Kim Hàn hoàn toàn không hiểu gì, bọn họ thật sự đúng là không đọc [bởi vì thật sự rất rất rất “lá cải”], nhưng làm sao Trịnh Ngân Từ biết được?

Như biết nam nhân đang nghĩ gì, Trịnh Ngân Từ nói tiếp: “Nếu các người có đọc, hôm nay sẽ không bắt ngờ với thân phận của Không Tiêu. Thiên đầu tiên trong trang bốn mươi bốn hồi mười ba [giang hồ bí vấn] chính là – “Đệ đệ của Mã hoàng hậu lưu lạc giang hồ”.

Ngất ~ Có cái này sao?! Kim Tiền song song choáng váng.

Ai biết trong thủy tinh còn lẫn kim cương a!

Chuyện tặng sách rất nhanh bị các đại hiệp vứt ra xó nhà, Không Tiêu mở miệng trước hết.

“Tiểu Phi huynh đạo này tốt chứ?”

Tiền Tiểu Phi nghe câu này suýt nữa nhồi máu cơ tim từ luôn. Chỉ thấy hắn giơ tay run run chỉ bốn thanh cương đao trên cổ, bắt đắc dĩ nói: “Nếu cái này được gọi là tốt, thì khắp cả thiên hạ không ai không hạnh phúc.”

Không Tiêu cũng chẳng thèm để ý, hoặc nên nói là hắn vốn đang chờ Tiền Tiểu Phi trả lời như vậy, hắn liền tiếp lời ngay.

“Duẩn Sa, chuyện này... người cũng nên giải thích đi?”

Thiếu nữ bị điểm tên chỉ mặt, bước tới trước Không Tiêu, cố gắng trấn định nói: “Ta thích Kim Hàn.”

“Yêu, quả thật là bất ngờ nha,” Không Tiêu giả vờ kinh ngạc, sau đó lập tức nhìn về phía Tiền Tiểu Phi, nhẹ giọng nói, “Người thích Kim Hàn, cho nên?” Ý trách cứ rất rõ ràng.

“Chỉ cần còn hắn, Kim Hàn sẽ không lấy vợ, cho nên hắn phải biến mất.” Chu Duẩn Sa oán giận nói.

“Cho nên người muốn giết hắn?” Không Tiêu mỉm cười.

Trước ánh mắt của Không Tiêu, Chu Duẩn Sa chỉ có thể nhú mày yên lặng. Nhất ngữ nói rõ mọi việc, đã không còn gì để giải thích nữa rồi.

Thấy vậy, Không Tiêu cũng không dài dòng, đi thẳng tới trước mặt Tiền Tiểu Phi, nói với bốn đại hán: “Vị này là bằng hữu của ta.”

Bốn đại hán nghe vậy quay sang nhìn nhau, nhìn Chu Duẩn Sa rồi lại nhìn Không Tiêu, nhất thời không biết phải làm gì.

Mấy người không động, Không Tiêu khẽ nhủ mi: “Sao vậy, lời của công chúa là mệnh lệnh, còn lời của quốc cữu thì không phải?” Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại có áp lực khiến người khác không thờ ờ.

Bốn đại hán khó xử nhìn Chu Duẩn Sa, còn Chu Duẩn Sa thì quay sang nhìn Không Tiêu. Một lúc sau, nàng rất không tình nguyện nói: “Thả hắn ra đi.”

Rốt cuộc, cái cổ của Tiền Tiểu Phi thoát khỏi miệng cộp.

“Sau lần này ta sẽ quý trọng sinh mạng hơn...” Tiền Tiểu Phi sống lại, sờ sờ cổ, trong khoảnh khắc liên lĩnh ngộ được chân lý nhân sinh.

Kim Hàn vốn định đến xem Tiền Tiểu Phi, thấy vậy cũng an tâm hơn, vẻ mặt không còn lạnh như băng. Giờ phút này nam nhân mới hiểu, hắn thật rất thích Tiền Tiểu Phi, tuy rằng người kia ôn ào, lại hâm hâm, còn làm cho người ta bó tay, nhưng hắn vẫn thấy hạnh phúc.

Quả nhiên giống với câu cách ngôn – Ái tình là thứ độc được khiến cho con người trở nên ngu ngốc.

Trịnh Ngân Từ vì sự xuất hiện bất ngờ của Không Tiêu mà không có dịp xuất thủ, ngồi thừ ra nghĩ lại mọi việc xảy ra từ đầu tới giờ, xem ra sự tình đã không còn ngồi bết nào để miêu tả. Cái gì gọi là pháp phòng hồi hộp, cái gì gọi là khúc chiết ly kỳ, chỉ sợ viết ra sẽ không phản kích như vậy.

Hắn nhìn Kim Hàn, lại xem xem Tiền Tiểu Phi, nghĩ mãi không ra vì sao một bang phái hai người lại có thể diệt Tung Vân, hủy Cổ Vận, nhạ công chúa, giao quốc cữu...

Hắn quả thật rất tò mò muốn biết “Tổ hợp hai người” không đơn giản này sau này còn gây chuyện gì nữa.

Không khí hòa hoãn lại, người khó chịu nhất cả phòng bây giờ đương nhiên là Chu Duẫn Sa. Tuy rằng nàng cúi đầu, nhưng ai cũng có thể thấy nàng tức giận, và cả, không cam lòng.

Khổng Tiêu mỉm cười đi về phía Chu Duẫn Sa, xoa xoa đầu nàng, ôn nhu nói: “Sao vậy, tức giận rồi?”

Chu Duẫn Sa thô lỗ gạt tay Khổng Tiêu ra, mắt hững hờ nói: “Đừng coi ta như tiểu hài tử!”

Nói là nói thế, nhưng ai nhìn vào cũng thấy nàng rõ ràng giống hệt một đứa nhỏ đang giận dỗi, quật cường mà lại đáng yêu, hoàn toàn không giống bộ dáng âm ngoan băng lãnh lúc trước. Thật giống như một con nhím, chỉ có trước mặt những người thân cận nhất mới có thể mở lòng ra, lộ ra nơi yếu ớt nhất.

“Hào hào hảo, ngươi là đại cô nương...” Khổng Tiêu mỉm cười, sùng nịnh nói: “Nếu là người lớn, làm việc phải chu toàn, sao có thể lỗ mãng như vậy?”

Chu Duẫn Sa nhú mày không đáp, cúi đầu tùy ý Khổng Tiêu thuyết giảng.

“Theo ta thấy, tốt nhất là mọi người đều ngồi xuống nói chuyện, giải quyết hiểu lầm, được không?”

Chu Duẫn Sa còn có thể nói gì, đành phải mặc kệ Khổng Tiêu.

Mà cảnh tượng trước mặt làm cho cả đám Tiền Tiểu Phi giật mình, Khổng Tiêu hoàn toàn không giống cái tên cả lợ phát phờ trước đây, hoàn toàn trở thành từ phụ kiêu mầu rồi! Xem ra một người quả thật có nhiều mặt nha.

Gặp Chu Duẫn Sa nói trái cũng không nói phải cũng kệ, Khổng Tiêu đành chuyển hướng Kim Hàn, lễ độ nói: “Kim huynh cảm thấy đề nghị của tại hạ ra sao?”

Kim Hàn gật đầu. Hắn vốn đồng ý với phương pháp trao đổi văn minh bàn bạc tử tế này, hơn nữa Khổng Tiêu lại vừa cứu Tiền Tiểu Phi, đương nhiên hắn không thể để nam nhân mất mặt.

Có thể thấy, nam nhân quả thật yêu thương Chu Duẫn Sa, cho nên Kim Hàn tin tưởng Khổng Tiêu tuyệt đối không đem kim chi ngọc diệp đưa cho mình, để cho mình chiếm tiện nghi lớn vậy.

Thấy hai bên đều gật, Khổng Tiêu liền quay sang phía Tiền Tiểu Phi, nói: “Tại hạ muốn cùng Tiểu Phi huynh thương lượng một việc, không biết có thể đề Kim Hàn ngủ lại đây tối nay không?”

Tiền Tiểu Phi biết đây là cách tốt nhất để giải quyết vấn đề, cho nên dù không cam lòng cũng chỉ có thể đồng ý. Nhưng...

Dường như nhận ra Tiền Tiểu Phi lo lắng, Khổng Tiêu lập tức nói tiếp: “Yên tâm, ta có thể cam đoan hắn sẽ an toàn.”

Nghe vậy, Tiền Tiểu Phi nhanh chóng tới trước mặt Kim Hàn, nói: “Giải quyết mọi việc cho sạch sẽ tử tế, đừng có để lại cái gì bẩn thỉu, hiểu?”

Kim Hàn dờ mắt, chỉ đành liên tục gật đầu. Tiền Tiểu Phi bây giờ quả thật đáng yêu muốn chết đi được mà.

Được cả hai nam nhân cam đoan, Tiền Tiểu Phi rút cuộc thả lỏng, nhấc chân bước đi, cũng không ngờ một giọng nói tràn đầy lo lắng vang lên bên tai.

“Phải đi cùng nhau đi, đừng quên ta a!” – Người nói chính là Trịnh Ngân Từ này giờ vẫn cầm nín.

“Ta tới khách ***, mang theo ngươi làm gì?” Tiền Tiểu Phi khó hiểu.

Trịnh Ngân Từ vội vàng nói: “Cũng không còn sớm, ta đang muốn tìm một gian khách *** ngủ trọ, nếu Tiểu Phi huynh trở về khách ***, chúng ta chẳng phải đi một đường sao!”

Tuy rằng Trịnh Ngân Từ nói năng đàng hoàng, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn lập tức hiểu được bản chất vấn đề: “Ngươi chẳng qua muốn ở lại chờ ngày mai Kim Hàn trở về lấy tin tức chứ gì!”

Đã vậy Trịnh Ngân Từ cũng nói thẳng luôn: “Hắc hắc, bị ngươi nhìn thấu rồi...”

Tiền Tiểu Phi sớm không thèm để ý tới mấy việc này nữa, vì thế định ra ngoài, không ngờ bị Khổng Tiêu gọi lại.

“Thứ tại hạ không tính mất, không chú ý tới ở đây còn có một vị huynh đài, xin hỏi tôn tính đại danh?” Khổng Tiêu vừa nói vừa lại gần, khách sáo mấy câu với Trịnh Ngân Từ.

“Tại hạ Trịnh Ngân Từ, đã sớm nghe đại danh Khổng đại hiệp, hôm nay có thể gặp mặt, đúng là may mắn a!” Nam nhân cũng khách khí trở lại.

“Trịnh huynh quá khen, [giang hồ bí vấn] là sách gối đầu giường của tại hạ a!” Khổng Tiêu cười.

“Lời này là thật sao? Đúng là vinh hạnh cho tại hạ.” Trịnh Ngân Tử cũng cười.

“Trịnh huynh bút pháp nhất lưu, nhưng không biết đao pháp như thế nào?”

“Chỉ biết sơ sơ thôi.” Trịnh Ngân Tử trôi chảy đáp.

Khổng Tiêu lại cười nói: “Nếu không phải thập phần tinh thông, vậy cầm hung khí trong tay thật là rất nguy hiểm, Trịnh huynh trước khi xuất đao có lẽ nên nghĩ kỹ nha.”

“Đương nhiên là vậy.” Trịnh Ngân Tử thoải mái nói, “Ta cũng không muốn gặp phiền toái.”

Khổng Tiêu cười ra tiếng: “Trịnh huynh quả thật hài hước...”

Cứ như vậy, chiến tranh ngầm lửa tóe âm âm của hai nam nhân kết thúc trước khi người ngoài kịp hiểu, mà thâm ý trong đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

Trận tuyết lớn thứ hai từ đầu mùa đông, đêm đó lặng yên rơi.

Làm lạnh môi ai, ướt mắt ai, nhập tâm ai, đẹp mộng ai...

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ban đêm, Tiền Tiểu Phi mất ngủ.

Giường trống rỗng. Rộng như đang muốn tố cáo sự vắng mặt của ai. Tiền Tiểu Phi nằm ngửa trên giường, quanh người là lạnh lẽo bao phủ. Ánh mắt hần không hề có tiêu cự, nhìn chăm chăm lên xà nhà, không có sinh khí, cũng chẳng có thần khí.

Trước khi gặp Kim Hàn, một mình mình ngủ như thế nào? Tiền Tiểu Phi cố tìm trong trí nhớ, nhưng không có kết quả. Giống như đó đã là chuyện rất lâu, rất lâu, ở trong một góc trí nhớ nào đó, chẳng thể tìm ra.

Rốt cuộc, Tiền Tiểu Phi không tiếp tục bắt ép chính mình. Hắn đứng dậy, châm nến, sau đó ra ngoài.

Một loạt động tác tựa hồ vô cùng quen thuộc, trùng lên một đoạn ký ức nào đó. Đúng rồi, là giống với cái đêm mưa gió mãnh liệt kia, cái đêm chờ đợi Kim Hàn diệt Tung Vân trở về.

Nguyên lai thiếu Kim Hàn, mình thật sự không ngủ được.

Lần đó là lo lắng cùng thương tâm, lần này thì sao? Tiền Tiểu Phi cố gắng tìm từ miêu tả, cuối cùng lại tập trung không nổi. Sợ hãi, sợ Kim Hàn cứ như vậy đi rồi không về nữa, hần không yên, rất sợ Kim Hàn không còn muốn trở về bên mình, hần không yên, rất sợ Kim Hàn không còn coi trọng mình, rồi lại càng không yên.

Nguyên lai, bất tri bất giác, trong lòng đã tràn đầy Kim Hàn. Trái một cái, phải một cái, tràn đầy trong người, há miệng ra là sẽ buột mồm nhắc tới.

Nghĩ vậy, Tiền Tiểu Phi chợt kêu lên một tiếng.

Thanh âm kia phiêu dang trong khoảng không tối đen lạnh lẽo, nghe lên thật đơn độc, lại cũng thật vô lực.

Thật lâu sau, Tiền Tiểu Phi hít sâu một hơi, cầm nến đi về phía sân sau khách ***. Hắn bây giờ cần chút không khí trong lành.

Cách – cửa vừa bị đẩy ra, một trận gió lạnh ủa vào, mạnh theo tuyết tạt qua mặt người. Tiền Tiểu Phi không khỏi thất thần.

Tuyết rơi tạt bao giờ a!

Đầy trời bay tung, không phải bông tuyết ôn nhu, mà là hoa băng tinh tế. Hoa băng kết thành mảng bay giữa cuồng phong loạn vũ, gào thét tàn sát tứ phương, sau đó mới không cam lòng rơi xuống đất.

Ma xui quỷ khiến, Tiền Tiểu Phi không ngờ lại buông nến, bước vào giữa trời băng giá.

Lốp băng thật dày theo mỗi bước chân hần phát ra những tiếng kêu quỷ dị, giống như tiếng khóc than tan xương nát thịt, giống như tiếng cuồng hi nơi địa ngục trọng sinh.

Hoa băng tạt lên mặt đau rát, Tiền Tiểu Phi lại hoàn toàn không phát hiện ra. Hắn giờ như nam hài trúng bùa mê của nữ chúa tuyết, cái gì cũng không nhớ, cái gì cũng không biết, chỉ biết đi vào sâu giữa rừng băng.

Đến giữa viện tử, Tiền Tiểu Phi ngồi xuống. Hắn dùng tay bóc một nắm tuyết, cảm thấy nỗi khô nóng trong lòng tựa hồ giảm bớt đi.

Một vốc lại một vốc, Tiền Tiểu Phi giống như đứa trẻ thấy đồ chơi mới. Lạnh giá truyền tới từ lòng bàn tay, tựa như có thể đóng băng suy nghĩ, đóng băng hết thảy cảm xúc của hắn.

Một ý nghĩ xẹt qua.

Tiền Tiểu Phi vội vàng đứng lên, bắt đầu cố gắng vun tuyết lại một chỗ, sau đó nặn nặn, sau đó cố gắng lăn lăn thành một tuyết cầu – hắn muốn đáp người tuyết, đáp một người tuyết thật to, to nhất từ trước tới giờ.

Không sợ không thể làm xong, hắn có cả một đêm dài.

Thân người tuyết đã làm xong, thật to, thật tròn. Tiền Tiểu Phi dùng tay vẽ vạt áo lên trên, xem như quần áo cổ đại.

Rất nhiều năm sau, Kim Hàn có thể nào sẽ mập thành thế này không? Tiền Tiểu Phi chỉ nghĩ thôi cũng thấy buồn cười.

Tiếp theo là đầu người tuyết, rồi tới mặt mũi chân tay. Tiền Tiểu Phi mất cả một thế kỷ để tự hỏi xem về mặt của người tuyết nên như thế nào, kết quả cuối cùng người tuyết có đôi mày đang nhíu lại.

Đó là về mặt thường gặp nhất của Kim Hàn mỗi lần thấy mấy hành vi hăm hăm tức chết người không đền mạng của mình. Tiền Tiểu Phi vừa nghĩ vừa cười khế, hắn phát hiện mình thật thích nhìn Kim Hàn, nhìn về mặt vừa buồn cười vừa bó tay của y, cho nên nhiều lúc hắn cố ý gây chuyện, bởi vì y luôn khiến hắn cảm thấy mình được cưng chiều, thật hạnh phúc.

Đặt phần đầu lên trên phần thân, người tuyết hoàn thành. Tiền Tiểu Phi thở hồng hộc ngồi bên cạnh nó, trong lòng tràn đầy cảm giác thành công.

Trong một đêm như thế này, cô đơn quả nhiên rất đáng sợ.

Bây giờ tốt rồi, không phải chỉ có một mình mình.

Tiền Tiểu Phi vui vẻ ngồi xuống bên cạnh người tuyết cao hơn mình rất nhiều, không kìm lòng được giơ tay lên muốn kéo vạt áo nó, giống như bình thường vẫn kéo vạt áo Kim Hàn.

Tâm lạnh như băng, lòng bàn tay chỉ có mấy giọt băng tan...

Tiền Tiểu Phi cảm thấy mình như đang mơ một giấc mộng dài thật dài, trong mộng hắn là cô bé bán diêm, mỗi cây diêm lóe sáng sẽ nhìn thấy thật nhiều thật nhiều điều tốt đẹp, gà quay, cây thông Noel, quà tặng, bà ngoại... Nhưng tất cả lại theo diêm tắt mà biến mất vô tung, nguyên lai có rồi mất đi so với trắng tay từ đầu còn đau khổ hơn nhiều lắm.

Đúng là một giấc mộng xấu, làm cho người ta khó chịu, Tiền Tiểu Phi buộc mình phải tỉnh dậy.

Kỳ lạ, hắn đã mơ mất rồi, nhưng...

“Chẳng lẽ ta còn đang mơ?” Tình cảnh trước mắt làm Tiền Tiểu Phi giật mình, ngơ ngác nói.

“Tuy rằng ta rất muốn xuất hiện trong giấc mơ của ngươi, nhưng không phải là mơ giữa ban ngày.” Kim Hàn vừa bực vừa buồn cười, “Trời sáng rồi.”

Về mặt quen thuộc, ngửi khí quen thuộc, động tác quen thuộc, Tiền Tiểu Phi biết Kim Hàn thật sự đã quay về. Nhất thời, hắn cũng không biết phải nói gì.

Hồi lâu, Tiền Tiểu Phi mới phun ra một câu: “Nàng thật đã... buông tha cho ngươi?”

Không ngờ Kim Hàn bỗng nhiên ôm lấy Tiền Tiểu Phi, nghiêm mặt nói: “Chuyện này để sau. Bây giờ điều ta muốn biết là vì sao ngươi lại ngất trong sân?”

“Ngất trong sân?” Tiền Tiểu Phi lâm bẫm, “Thảo nào không nhớ nổi chuyện gì xảy ra a...”

“Ngươi chạy tới đó làm gì?” Kim Hàn nhíu mày.

“Đáp người tuyết a,” Tiền Tiểu Phi nói, “Ngươi không thấy cái người tuyết to thật to đấy sao? Hắc hắc, kỳ thật là ngươi nga...”

“Ta?” Kim Hàn nhớ tới cái vật thể không xác định bên cạnh Tiền Tiểu Phi.

Tiền Tiểu Phi gật đầu: “Ta muốn làm người tuyết Kim Hàn, như vậy ngươi không ở hắn cũng ở với ta. Ngươi biết không, ta đáp thật là lâu, tay mất hết cả cảm giác, nhưng vẫn không thấy giống ngươi. Sau ta khắc lên trán hắn mấy nếp nhăn, ha ha, giống ngươi, ngươi cũng hay nhăn mặt như vậy...”

Tiền Tiểu Phi còn chưa nói xong, lại một lần nữa bị Kim Hàn ôm vào trong lòng.

Kim Hàn ôm chặt thật chặt, hận không thể hòa tan Tiền Tiểu Phi vào thân thể mình. Cảm giác dồn nén bấy lâu tựa hồ rót cuộc cũng phun trào ra. Lúc hắn chờ đợi Tiền Tiểu Phi tỉnh lại, hình ảnh người kia ngất giữa băng tuyết mênh mông cứ một lần lại một lần lặp lại trong đầu hắn, cảm giác sợ hãi bây giờ vẫn còn tại trong lòng.

Bây giờ, trong tay hắn là Tiền Tiểu Phi, là Tiền Tiểu Phi thật sự, là người hắn cả đời này cũng không buông tay.

Tiền Tiểu Phi không có phản ứng gì. Hắn tùy ý cho Kim Hàn ôm, ánh mắt mờ mịt, vẫn tiếp tục nói cho xong.

“Lúc ta đắp xong ta rất cao hứng nha, gần như đã quên nó chỉ là người tuyết. Ta muốn kéo áo nó, giống như bình thường vẫn kéo áo người, ha ha, kết quả cái gì cũng không túm được, chỉ có một nắm tuyết trong tay. Kim Hàn tuy thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trên người không lạnh, trong lòng cũng không lạnh, khi ấy ta mới biết được, cái kia, nó không phải Kim Hàn, Kim Hàn chưa trở về. Sau đó ta bắt đầu sợ hãi, ta sợ Kim Hàn không về nữa, Kim Hàn sẽ lấy công chúa...”

“Xin lỗi, xin lỗi...” Kim Hàn ôm Tiền Tiểu Phi càng chặt hơn. Hắn quả thật hối hận tới cực điểm. Hắn cứ nghĩ Tiền Tiểu Phi sẽ không để ý, hắn nghĩ không cần nhiều lời, chỉ cần sáng hôm sau trở về là được. Nhưng hắn sau rồi, hắn không dám tưởng tượng nếu mình không về kịp, Tiền Tiểu Phi nằm giữa trời tuyết trắng sẽ biến thành cái dạng gì.

“Không có Kim Hàn, Kim Tiền Bang phải đổi tên thành Tiền Bang, thật khó nghe đi, ha ha...” Tiền Tiểu Phi cố gắng giữ giọng nói bình thường, nhưng đôi mắt cứ đỏ dần lên.

Đến khi Kim Hàn phát hiện ra, nâng mặt Tiền Tiểu Phi lên, nước mắt đã giàn dụa. Đây là lần thứ hai hắn thấy Tiền Tiểu Phi khóc, lần trước chính là sau khi diệt Tung Văn... Cả hai lần đều là vì mình, trái tim Kim Hàn dường như đập nhanh hơn.

Tiền Tiểu Phi cố gắng lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng chảy nhiều hơn. Hắn nhẫn nại cả một đêm, bao nhiêu bất an cùng thảng thốt đều hóa thành chất lỏng trào ra, thể nào cũng không ngăn nổi.

Áp đầu Tiền Tiểu Phi vào ngực mình, Kim Hàn nghiêm túc nói: “Kim Tiền Bang vĩnh viễn không đổi tên, vì ta tuyệt đối không rời khỏi người, tuyệt đối.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Kim Hàn: “Thật sự không rời khỏi ta?”

“Ta thề.” Kim Hàn nghiêm mặt nói, “Trừ khi người yêu cầu, nếu không ta vĩnh viễn cũng không đi.”

“Ta sẽ không yêu cầu như vậy!” Không đợi Kim Hàn nói hết, Tiền Tiểu Phi đã vội vã ngắt lời, “Kim Tiền Bang không thể không có Kim Hàn, Tiền Tiểu Phi cũng không thể không có Kim Hàn, vì ta thích người!”

Không khí ngưng đọng.

Tiền Tiểu Phi bây giờ mới hiểu, nguyên lai hết thảy bất an cùng lo lắng đều xuất phát từ mấy chữ này. Cảm xúc xa lạ từ lúc nào nảy sinh, làm cho hắn không kịp phòng ngừa, càng không thể chống đỡ.

Rồi tới khi tất thảy minh bạch, hắn lại cảm thấy như bỏ được viên đá đè nặng trong lòng. Dường như bao nhiêu cảm xúc chôn chắt đè nặng bấy lâu đều tìm được lối thoát, hắn thích Kim Hàn, cho nên Kim Hàn không ở bên, hắn mới bất an mới tưởng niệm mới tìm cách thay thế, dù chỉ bằng người tuyết.

Sự tình phát triển hoàn toàn ngoài dự kiến của Kim Hàn, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi tất thảy đều chỉ là một trò đùa của Thượng Đế. Bằng không tại sao lại là Tiền Tiểu Phi tỏ tình trước? Không phải nói trong tình yêu, ai thích người kia trước liền thua sao, vậy giờ hắn là thua hay thắng? Rối loạn rồi loạn, hết thảy đều vượt khỏi quỹ đạo vốn có. Hắn chỉ biết trong lòng mình hiện tại đang bị một loại cảm xúc mang tên hạnh phúc lấp đầy, tràn lan khắp toàn thân.

Hắn muốn nói cho Tiền Tiểu Phi chính mình yêu y, từ lâu đã yêu y, hắn muốn không ngừng nhìn vào mắt người kia mà nói ta yêu người, nói hàng ngàn hàng vạn lần. Nhưng cuối cùng, hắn chỉ phun ra được mấy chữ.

“Người... thích ta?”

Hạnh phúc tới quá đột ngột, khiến cho Kim Hàn sợ hãi. Nỗi sợ làm cho hắn không nhận được, một lần lại một lần cố gắng xác minh, xác minh đây là sự thật, không phải cảnh trong mơ, cũng không phải trong tưởng tượng.

“Ân.” Tiền Tiểu Phi kiên định gật đầu, “Ta, Tiền Tiểu Phi, thích Kim Hàn.”

Giống như tuyên thệ, Tiền Tiểu Phi lại khôi phục sức sống của mình. Hết thảy đã thông suốt, sự tình từ phức tạp cũng trở nên đơn giản. Mà Tiền Tiểu Phi thích những thứ đơn giản.

Bộ dáng Tiền Tiểu Phi làm cho Kim Hàn cũng vui vẻ lây, cả người cũng thoải mái hơn.

Nhưng là, bỗng nhiên Tiền Tiểu Phi lại nhíu mày.

Kim Hàn đang kỳ quái, lại nghe giọng Tiền Tiểu Phi nói: “Ta còn chưa hỏi người có thích ta hay không nha.”

Ngất ~ Kim Hàn tiếp tục bó tay. Chẳng lẽ biểu hiện trước đây của mình còn chưa đủ rõ ràng sao? Hắn còn tưởng Tiền Tiểu Phi biết rõ tâm tình của mình rồi nên mới đáp trả, hóa ra là hắn tự mình nghĩ tự mình nói.

Bất quá như vậy lại làm cho Kim Hàn càng thêm xác định, Tiền Tiểu Phi thật sự thích mình, không phải ảo giác, hoàn toàn không phải ảo giác.

“Sao không nói gì?” Thật lâu không thấy Kim Hàn trả lời, Tiền Tiểu Phi có chút nóng vội.

Kim Hàn cúi thấp đầu, nhìn vào mắt Tiền Tiểu Phi, nói bằng giọng trầm trầm: “Không ai nguyện ý ở cùng kẻ mình không thích, huống chi lại là vĩnh viễn bên cạnh...”

Nói xong, không đợi Tiền Tiểu Phi phản ứng, đôi môi ấm áp của nam nhân đã in lên môi hắn.

Đây là nụ hôn chân chính đầu tiên của hai người, giống như muốn đem đôi phương dung nhập vào sâu thẳm linh hồn mình, mãnh liệt, khắc cốt.

Kim Hàn biết, rốt cuộc mình không bao giờ có thể buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Tiền Tiểu Phi cảm thấy thân thể mình nóng tới nhiệt độ trước giờ chưa từng trải qua, giống như sắp tan ra. Tay Kim Hàn vuốt ve trên người hắn, mỗi chỗ chạm vào đều kéo theo một trận run rẩy. Hắn bắt đầu sợ hãi, cảm giác *** dâng trào này khiến hắn khó chịu.

Hắn không biết mình đã sẵn sàng để nghênh tiếp Kim Hàn hay chưa, tựa như hắn có thể lớn tiếng nói thích ý, nhưng lại ngại ngần nói yêu. Đúng vậy, hắn không dám nói yêu.

Không thể nghi ngờ việc hắn thích Kim Hàn, nhưng từ “yêu” lại quá mức thâm trầm, hắn không biết cảm tình của mình với Kim Hàn đã đạt tới mức độ ấy chưa. Trước đây, trong một cuốn sách, từng đọc được một câu như thế này: Tình yêu luôn nồng nhiệt tới mức không lối thoát, sinh mệnh của người và ta hòa lẫn với nhau, mất đi bất cứ ai, người còn lại đều không thể tiếp tục một mình tồn tại. Mất đi Kim Hàn hắn có thể sống một mình không? Tiền Tiểu Phi bắt đầu tự hỏi vấn đề thâm ảo này.

Vấn đề sinh tử luôn là câu hỏi mà đám triết nhân yêu thích nhất, bởi vì nó phức tạp tới mức mấy kẻ tự cho mình là siêu phàm phải tự hỏi cả đời, cuối cùng được gán cho cái mỹ danh “Triết học gia”. Tiền Tiểu Phi không phải triết học gia, hắn thích tự hỏi thẳng, thích đơn giản hóa những thứ phức tạp, nhưng lần này, hắn thất bại. Mất đi Kim Hàn hắn còn có thể sống hay không? Giả thiết này quá mức xa xôi, không có lấy một chút cảm giác chân thật, cho nên hắn không có cách nào trả lời.

Điều duy nhất có thể khẳng định, hắn không thích giả thiết này.

Kim Hàn tựa hồ cảm nhận được người trong lòng đang mơ hồ, hắn lặng lẽ cúi đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt thất thần của Tiền Tiểu Phi.

“Phản ứng của ngươi quả thật là đã kích lớn với ta nha.” Kim Hàn cười khẽ, thấp giọng nói.

“A,” Tiền Tiểu Phi giật mình, bối rối cúi đầu, ấp úng nói, “Thực xin lỗi...”

Câu trả lời của Tiền Tiểu Phi làm cho Kim Hàn thấy hứng thú, có người trong lúc này còn có thể nói xin lỗi sao?

Bất quá Kim Hàn cũng biết Tiền Tiểu Phi sợ hãi, từ lúc bắt đầu y vẫn cứng ngắc, tùy ý hắn hôn môi âu yếm, nhưng thân thể cứ cứng như băng, làm cho hắn bắt đầu hối hận vì làm quá nhanh.

“Nếu ngươi không muốn, ta sẽ dừng lại ngay lập tức.” Kim Hàn ôn nhu nói. Tiền Tiểu Phi nói “thích” hắn đã là kinh hi lớn nhất rồi, “thân mật tiếp xúc” từ từ sẽ đến, hắn cũng không muốn là Tiền Tiểu Phi sợ.

“Không phải không muốn!” Tiền Tiểu Phi vội vàng nói, “Ta... ta chỉ là không biết...”

“Sao?” Kim Hàn có chút hồi hộp. Đừng nói là Tiền Tiểu Phi không biết mình có thích hắn không đi.

“Àn...” Tiền Tiểu Phi suy nghĩ thật lâu mới mở miệng, “Không biết ngươi có phải Kim Hàn không?”

Gi! Cả đồng nhiệt tình của Kim Hàn thiếu tí bay sạch sẽ. Thân mật lâu như vậy, bây giờ Tiền Tiểu Phi hỏi hắn có phải Kim Hàn hay không?!

Phong chừng Tiền Tiểu Phi cũng biết khả năng thả bom của mình, vội vàng giải thích: “Ý ta là hôm nay ngươi rất kỳ quái!”

“Kỳ quái? Chỗ nào?” Kim Hàn không hiểu.

Tiền Tiểu Phi nói: “Trước đây khi người nói chuyện với ta, lúc nào cũng chỉ có hai vẻ mặt – tức giận cùng bất đắc dĩ, nhưng hôm nay lại cứ như thành người khác, không chỉ giọng nói ôn nhu, mà vẻ mặt cũng ôn nhu nữa.”

Ngất ~ Kim Hàn thầm thở dài một tiếng, làm gì có ai trong lúc thân thiết với người yêu còn nhử mày tức giận, trừ phi kẻ đó không bình thường! Kim Hàn bắt đầu hoài nghi có phải bình thường mình bắt nạt Tiền Tiểu Phi thật sự thảm hay không, nếu không sao trong thời khắc lãng mạn như thế này hắn lại phọt ra một câu rất là mất hứng như thế.

“Đúng, chính là vẻ mặt thế này,” Tiền Tiểu Phi vui mừng reo lên, “Đây chính là Kim Hàn ta biết.”

Nghe vậy, Kim Hàn chính thức bó tay. Hắn quyết định giờ chờ trắng đầu hàng, trong giờ phút trọng yếu này đành phải mở lớp giảng giải tâm lý phức tạp kỳ lạ của nam nhân cho Tiền Tiểu Phi.

Chỉ thấy hắn giữ vai Tiền Tiểu Phi, bắt y nhìn thẳng vào mình, nghiêm túc nói: “Nếu có một nam nhân trong khi thân thiết còn cau mày, chỉ có thể nói hắn không thích người kia. Không ai đang ôm người mình yêu còn có thể tức giận.”

Kim Hàn vừa nói xong thì cũng bắt đầu tự hỏi chính mình, hắn phát hiện nếu đối tượng là Tiền Tiểu Phi, có lẽ việc khiến cho người ta tức điên lên trong lúc ** không phải là không thể xảy ra, tựa như hiện tại. Tên kia, quả thật là công lực siêu cường mà.

Tiền Tiểu Phi cũng không ngốc [ít nhất hắn tự nghĩ vậy], cho nên Kim Hàn chỉ cần giải thích qua cũng đủ để hắn hiểu. Vì thế, hắn rất nhanh chóng đưa ra kết luận: “Nói cách khác, nếu sau này ta chọc giận người, chỉ cần làm như vậy sẽ vô sự.”

...

Khả năng suy luận vô đối của Tiền Tiểu Phi quả thật làm Kim Hàn cam bái hạ phong.

Bất quá Kim Hàn nghĩ nghĩ, lại thấy đây cũng có thể coi là một phương pháp hay. Ít nhất là nếu liên hệ với tần suất Tiền Tiểu Phi chọc giận hắn...

Bởi vậy, Kim Hàn nhanh chóng đồng ý với kết luận của Tiền Tiểu Phi, đồng thời cổ vũ hắn áp dụng trong cuộc sống hàng ngày của hai người.

Trong nhiều thời điểm, lời nói quả thật rất là dư thừa, mà Kim Hàn hiện giờ đã phát hiện ra mình lãng phí một đồng thời gian vô ích, cho nên quyết định động tay chân luôn và ngay, hắn muốn hung hăng hôn Tiền Tiểu Phi, đền bù cho thật nhiều nhiều khổ cực yêu đơn phương.

Và hắn nghĩ là làm luôn.

Nhẹ nhàng áp đảo Tiền Tiểu Phi trên giường, môi và thân mình Kim Hàn cùng lúc đè xuống.

Nụ hôn thứ hai không hề kém nóng bỏng cùng tình sắc so với lần đầu tiên. Tiền Tiểu Phi cảm thấy linh hồn mình cũng bị Kim Hàn hòa tan, mà hắn lại cam tâm tình nguyện muốn vậy. Lời nói của Kim Hàn cứ lặp đi lặp lại trong đầu: “Không ai đang ôm người mình yêu mà còn có thể tức giận”, làm cho thân thể hắn càng nhuỷ xuống.

Từ “yêu” mà mình do dự không dám nói, nam nhân lại không hề khó khăn thốt ra, trong nháy mắt hắn như cảm nhận được tất cả tình cảm của nam nhân, như biển sâu thâm trầm dậy sóng, làm cho hắn cảm động, hắn vui mừng, tuy rằng chính mình chưa thể kiên định nói ra tiếng yêu kia, nhưng phản ứng của thân thể thực đã rất rõ ràng – hắn muốn nam nhân ôm hắn.

Ý muốn chợt tới, nhưng lại vô cùng mãnh liệt, vô cùng khát khao.

Biến hóa của Tiền Tiểu Phi ngay lập tức được Kim Hàn nắm bắt. Hắn như được cổ vũ thêm, thân thể càng nóng, hô hấp cũng dồn dập hơn. Tay hắn nhanh chóng đặt lên cổ áo Tiền Tiểu Phi...

“Khụ, khụ, ta nói nhị vị, giữa ban ngày ban mặt có thể kiềm chế một chút không?”

Ngữ điệu trêu chọc, ngữ khí trêu tức, Trịnh Ngân Từ rất nhân nhả dựa cửa, vẻ mặt vô cùng chán nản.

Tiền Tiểu Phi đỏ mặt, luống cuống tay chân mặc lại quần áo [đã bị Kim Hàn cời gần hết].

Kim Hàn mặc kệ y sam bất chỉnh nhìn nam nhân, chờ đợi hắn nói rõ ý đồ tới đây.

“Người tốt nhất nên có lý do chính đáng chút, nếu không...” Kim Hàn nghiêng răng nói. Đang lúc dục hỏa thiêu đốt lại được tặng ngay một chậu nước lạnh, cảm giác không thể chỉ dùng từ “khó chịu” là đã có thể hình dung. Kim Hàn thậm chí cảm thấy nếu sau này mình mất đi “năng lực ở phương diện kia”, chắc chắn trong đó có một phần công lao của Trịnh Ngân Từ.

“Nếu không phải có chuyện khẩn cấp, ta cũng không tới lúc này,” nhìn vẻ mặt chẳng để chịu gì của Kim Hàn, Trịnh Ngân Từ cũng không dài dòng nữa, “Chu Duẫn Sa đuổi tới.”

Gi؟! Phản ứng kịch liệt nhất là Tiền Tiểu Phi. Hắn vốn tưởng Kim Hàn đã giải quyết mọi chuyện, giờ lại nghe thấy việc này, không khỏi giật mình.

Trịnh Ngân Tử thấy thế lập tức tiếp lời: “Bình mã nàng mang theo sắp tới khách ***, nếu không đi sẽ không kịp. Chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng chuẩn bị ra cửa sau, về phần chân tướng sự tình trên đường từ từ nghe đi.”

“Từ đã, chúng ta?” Kim Hàn hỏi lại.

“Đương nhiên, chẳng lẽ các ngươi muốn ta lưu lại một mình đối mặt cái nữ nhân đáng sợ kia? Ta không muốn a!” Trịnh Ngân Tử liên tục lắc đầu.

Một bên Tiền Tiểu Phi rất kìm nén mới không nói ra suy nghĩ trong lòng – người ta cũng không muốn gặp người đâu!

Cứ như vậy, trước khi Chu Duẫn Sa đuổi tới, ba người đã rất không nghĩa khí chạy trốn bằng đường nhỏ phía sau khách sạn. Mà Tiền Tiểu Phi cũng được nghe kể rõ mọi chuyện.

Sự tình chính là, nguyên bản đang khách sáo nói xem Kim Hàn có chịu đồng ý hay không, sau đó vì hai nam nhân ăn nói vụng về mà đàm phán đi vào ngõ cụt, vì thế chỉ có thể dùng đòn sát thủ – hạ mê dược, đợi cô nương nhà người ta hôn mê bất tỉnh liền dọn đồ chạy, mà người chạy không chỉ có Kim Hàn, còn có cả Không Tiêu.

Nói cách khác, sự việc không chỉ không được giải quyết, mà còn càng ngày càng phiền toái!

Ai ~ Tiền Tiểu Phi vừa chạy vừa luôn mồm than thở, quả nhiên không nên tin tưởng Không Tiêu mà...

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Ngày ấy thoát khỏi Thập Thôn Điểm quả thật đúng là thê thảm. Kim Hàn thì không sao rồi, nhưng Tiền Tiểu Phi chưa bao giờ chạy thực mạng như vậy, cho nên chưa được mười dặm hắt đã thà chết không chạy nữa.

Nếu một tới chết, thà để Chu Duẫn Sa bắt cho xong – đây là nguyên văn lời Tiền Tiểu Phi.

Mà Trịnh Ngân Tử tiên sinh tuy phải chạy trốn vẫn giữ được phong thái nguy không loạn biến không sợ, khiến cho Kim Hàn quả thật mở rộng tầm mắt. Vừa chạy trốn vừa nhún nhả cắn hạt dưa chỉ là trò trẻ con, Trịnh Ngân Tử của chúng ta còn vừa chạy vừa viết, chữ viết không hề loạn dòng, đúng là vô đối.

Chuyện này ta gặp nhiều rồi – đây là nguyên văn lời Trịnh Ngân Tử.

Bởi vì trong lúc chạy trốn chết không còn sức mở miệng, cho nên hai người Kim, Tiền chỉ có thể đồng thời nghĩ trong lòng – còn không phải tại người rất hống hót sao!

Cứ như vậy, sau vài giờ chạy trốn, ba người dừng lại tại một thôn nhỏ trong núi. Sơn thôn này rất cuộc cách Thập Thôn Điểm bao xa, theo hướng nào, cả ba người đều không rõ, nhưng nơi này dễ ẩn nấp, lại phải chạy thật xa mới tới, cho nên có lẽ Chu Duẫn Sa chưa thể tìm được họ ngay.

Nhưng cũng vì chỉ là một thôn nhỏ, nên chỗ nghỉ chân cũng không có, đành nói là từ lâu với khách ***, kể cả một cửa hàng cũng không gặp. Mà người trong thôn ai ai cũng đóng cửa, gặp người liền trốn, càng đứng nghĩ tới ở nhờ. Vì thế sau khi tìm chán chê, trời đã sắp tối, ba người rút cuộc tìm tới một nơi vừa rộng lại vừa linh thiêng – miếu hoang.

“Ta cảm thấy sự việc càng lúc càng quá đáng nha...” Tiền Tiểu Phi nhìn nhìn, nói, “Chúng ta thật sự gặp phải công chúa Đại Minh? Có thể này sáng mai tỉnh dậy lại thấy mình ở trong nhà, tất thấy chỉ là một giấc mơ?”

“Có thời gian ngồi tưởng tượng không bằng lại đây giúp đi.” Nam nhân ôm cò khô đã giữ sạch gom thành một đống, cố gắng phui sạch bụi, dù trong hoàn cảnh này, Kim Hàn vẫn không hy vọng tất thấy là mộng, bởi vì chỉ có nơi này mới có Tiền Tiểu Phi, cũng chỉ có ở đây bọn họ mới có thể không bao giờ tách ra.

Tiền Tiểu Phi cũng không thật sự muốn trở về thế kỷ hai mươi mốt, chính là hắn cảm thấy, không hiểu mình với cái Đại Minh này có thù hằn gì, mà cứ liên tục hết phiền toái này lại tới phiền toái khác, cứ giải quyết chuyện này lại nảy ra chuyện khác. [Bạn đã hoàn toàn vứt luôn yếu tố bản thân trong vụ này]

“Kỳ quái, sao ở đây lại có cò khô?” Trịnh Ngân Tử thò mũi vào nói.

“Phòng chừng trước đây có khát cái gì gì đó ở đây, để lại thứ này.” Kim Hàn không ngẩng đầu lên, tiếp tục công việc.

“Xem ra khi đó hẳn là có rất nhiều người, nếu không sẽ không để lại nhiều cò như vậy.” Trịnh Ngân Tử nhìn nhìn, đâm chiêu nói.

“Có lẽ vậy.” Kim Hàn lơ đãng trả lời, vẫn chuyên tâm vào việc “gom cò”.

“Ta nói, Kim đại hiệp,” Trịnh Ngân Từ rút cuộc không chịu nổi, “Có thể liếc mắt nhìn ta một cái không?”

Nghe vậy, Kim Hàn cuối cùng cũng ngẩng đầu, bất đắc dĩ nói: “Trịnh huynh rút cuộc muốn nói gì?”

Hít sâu một hơi, Trịnh Ngân Từ cố gắng bình tĩnh, thật lâu sau mới cười gượng, nho nhã lễ độ nói: “Nếu nơi này có nhiều cỏ khô như vậy, Kim đại hiệp có thể để cho Trịnh một ít không?”

“Àn?” Kim Hàn không hiểu.

“Chậm một khắc nữa thì tất cả cỏ trong miếu hoang đều trải ở chỗ Tiểu Phi huynh!” Trịnh Ngân Từ tròn tròn mắt, giận dữ nói. Nếu không lên tiếng, đêm nay chắc chắn mình phải ngủ trên mặt đất lạnh băng rồi!

Cái gì gọi là phân biệt đối xử, cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn, Trịnh Ngân Từ xem như hôm nay được biết rồi.

Kim Hàn nghe vậy mới nhìn lại, gần như toàn bộ cỏ trong miếu hoang đều bị hán ôm hết lại trải vào chỗ Tiền Tiểu Phi sắp ngủ, một lớp lại một lớp, cũng dày không kém đệm giường là mấy rồi đi.

“Ha ha, ngượng ngùng, vừa rồi ta không chú ý lắm, để Trịnh huynh chê cười rồi.” Nói xong, Kim Hàn trải cỏ lại một lần nữa.

Tiền Tiểu Phi lần đầu tiên thấy Kim Hàn như vậy, ngốc ngốc thật là đáng yêu.

Mọi việc làm xong, trời đã tối hẳn. Ba người đốt lửa ngay giữa miếu, cũng xua tan không ít giá lạnh.

Kim Hàn và Tiền Tiểu Phi ngủ chung một chỗ, giống như vô số đêm trước, bởi vì lúc đầu chưa ngủ được nên lâu lâu lại tán gẫu mấy câu.

Trịnh Ngân Từ tiên sinh không có bình luận gì về việc này, bởi vì hán còn đang vội vàng mở giấy bút ra múa bút thành văn!

“Nhìn xem, vẻ mặt nghiêm túc như vậy, ai có thể đoán được hán đang viết mấy thứ là cái?” Tiền Tiểu Phi mặt đầy hắc tuyến nhìn nam nhân nghiêm túc đứng đắn đến không thể xâm phạm [thỉnh tham khảo vẻ mặt của Tư Mã Thiên khi viết [sử ký]], cảm khái nói.

Kim Hàn không trả lời, hán ý đột nhiên bao phủ quanh thân. Hán có một dự cảm không tốt...

Ngày hôm sau, ác mộng của Kim Hàn trở thành sự thật.

Trịnh Ngân Từ tiên sinh để thư lại rồi đi. Thực ra với một “bằng hữu” hành tung bất định như Trịnh Ngân Từ, đi về lúc nào là tự do của hán, vấn đề chính là ở bức thư được để lại.

Hai huynh Kim Tiền: Mấy ngày nay ta ở chỗ nhị vị có được bí văn quý giá, quả thật là hiếm có khó tìm, vô cùng cảm kích. Giờ ta cần phải nhanh chóng cho in hồi mười bốn của [giang hồ bí văn], đành để lại thư rồi đi, mong sớm ngày gặp lại.

Trịnh Ngân Từ kính thượng,

“Ngươi nói...” Thật lâu sau, Tiền Tiểu Phi mới chậm chạp mở miệng: “Cái bí văn có được ở chỗ chúng ta, rút cuộc là cái gì a?”

Kim Hàn nuốt nước miếng, cũng choáng không kém: “Cái ta quan tâm là... mấy việc này qua ngòi bút thần kỳ sinh hoa của hán, cuối cùng sẽ thành cái dạng gì?”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy bừng tỉnh đại ngộ: “Ý ngươi là hán sẽ đem mọi chuyện vốn đã vô cùng kích thích...”

“... Càng trở nên khúc chiết ly kỳ.” Kim Hàn tiếp lời.

...

Thời đại nào thì sức mạnh của truyền thông cũng là không thể xem nhẹ.

“Hán có lẽ sẽ hạ thủ lưu tình...” Tiền Tiểu Phi cố gắng tự an ủi.

Kim Hàn cầm lấy bức thư, không lưu tình vạch rõ sự việc: “‘Hai huynh Kim Tiền’, hán viết họ của chúng ta như thế, cả dấu phẩy cũng không có, rõ ràng muốn nói chúng ta là ‘Kho kim tiền’ của hán!”

Hai người im lặng.

Trịnh Ngân Từ, Trịnh Ngân Từ, cái nam nhân kia lúc nào cũng nghĩ tới kim tiền, mãi về sau vẫn luôn mang tới rất nhiều “phấn khích” cho nhị vị Kim, Tiền của chúng ta. [roi nước mắt đồng cảm~~]

Sáng sớm Trịnh Ngân Từ bỏ đi, giữa trưa hai người lại nghênh đón một vị khách thần bí khác. Ngay lúc Kim, Tiền đang chuẩn bị rời khỏi miếu hoang tiếp tục sự nghiệp vất chân lên cổ chày, vừa đi tới vừa, liền gặp một nam tử trẻ tuổi.

“Tại hạ Sở Vân,” Nam nhân thở nhẹ, nói, “Khổng Tiêu muốn đưa cho nhị vị thứ này.” Dứt lời lấy đồ ra đưa cho Tiền Tiểu Phi.

Nhìn nhìn đồ vật trong tay, Tiền Tiểu Phi hoàn toàn chết đứng. Liên tiếp một đám “lệnh bài” tới tay, giờ lại thêm một cái nữa, cho nên dù nó được chế tác hoàn mỹ, chạm trổ tinh vi, cũng không khiến hấn hứng thú được chút nào, nhưng dù sao một miếng gỗ bé tí cũng không làm ra họa gì được a!

Vì thế, Tiền Tiểu Phi quyết định nhét khối Vân Long lệnh bài vàng nhạt kia vào gói đồ.

Đình đương! Xem ra nó vừa chào hỏi đám “đồng loại”.

Một loạt hành động của Tiền Tiểu Phi đều bị Sở Vân nhìn thấy, nhưng hấn cũng không tỏ thái độ gì, chỉ thần nhiên nói: “Nhị vị đã biết thân phận của Khổng Tiêu, lệnh bài đó là của hoàng gia ngự dụng, trừ bỏ đương kim hoàng thượng ra, ai cũng không thể chạm vào hai người.”

“Kể cả công chúa?” Kim Hàn vội hỏi vấn đề mấu chốt.

“Đúng vậy,” Sở Vân gật đầu, chuyển đề tài, “Bất quá Khổng Tiêu chuyển lời tới nhị vị, lệnh bài này tốt nhất không nên dùng nhiều, dù sao cũng liên quan tới hoàng gia, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thỉnh nhị vị đừng lấy ra.”

“Nói cách khác chúng ta vẫn phải tiếp tục vất chân lên cỗ chạy?” Kim Hàn nói thẳng luôn. Bất quá không đợi Sở Vân trả lời, nam nhân đã nói tiếp, “Vẫn phải cảm tạ Khổng Tiêu, cho nên phiền người về nói với hấn, chúng ta thật rất cảm ơn.” Kim Hàn chân thành nói.

Sở Vân không biểu lộ gì, ánh mắt nhìn thẳng vào Kim, Tiền không có một tia gọn sóng, khiến cho người khác không thể đoán nổi ý nghĩ của hấn. Thật lâu sau, nam nhân mới mở miệng, ngữ khí vẫn lạnh nhạt như cũ: “Ta vẫn không rõ vì sao Khổng Tiêu lại kết giao với hai người, hôm nay gặp mặt cũng có thể hiểu biết ít nhiều.”

“Nhưng không phải là hoàn toàn tin tưởng, phải không?” Kim Hàn thần nhiên.

“Đúng vậy,” Nam nhân cũng thẳng thắn, “Ngươi từng là Môn chủ Xuân Phong Môn, nhưng tất thấy mọi thứ trước khi nhập môn đều không thể điều tra được. Còn hấn lại càng thần bí hơn, giống như đột nhiên xuất hiện trên giang hồ, trước đó không có nửa tia dấu vết. Nếu nói giang hồ là một cái lưới lớn, các ngươi chính là những kẻ lọt lưới.”

“Ngươi sợ chúng ta gây khó dễ cho Khổng Tiêu?” Kim Hàn cười cười.

“Trách nhiệm lớn nhất của hộ vệ là phòng bị tất thấy những nguy hiểm có thể xảy ra.” Sở Vân thần nhiên nói, đồng thời cũng để lộ thân phận của mình.

Tiền Tiểu Phi bây giờ mới nhớ tới lần đầu gặp Khổng Tiêu, nam nhân nhận được một tờ giấy, lục khoản chỉ có một chữ Sở. Lúc ấy Khổng Tiêu nói chỉ cần giang hồ có chút gió thổi cỏ lay, “Sở” sẽ đứng lúc báo tin cho hấn, xem ra “Sở” chính là người này.

Nghe Sở Vân nói, Kim Hàn chỉ mỉm cười: “Có lẽ hai chúng ta lại lịch không rõ ràng, nhưng bọn ta coi Khổng Tiêu là bằng hữu. Cho nên ngươi có thể nói cho chúng ta biết Khổng Tiêu hiện giờ ở đâu không?”

Sở Vân chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ: “Còn đang ở Thập Thôn Điểm đây dựa cùng công chúa.”

“Đúng như dự đoán.” Kim Hàn bắn khoăn, “Xem ra hấn còn lâu mới thoát được.”

Nghe vậy, Tiền Tiểu Phi cũng áy náy – không biết làm cho chất cừu đối đầu với nhau có bị báo ứng không nữa. [hoàn hảo, lần này bạn ý thức được mọi việc đều có liên quan tới mình].

“Kỳ thực vấn đề của Khổng Tiêu cũng không lớn, nhưng các ngươi tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý đi, công chúa đã phái rất nhiều người đuổi bắt các ngươi.” Sở Vân nói.

Kim Hàn nghe vậy chỉ cười: “Nhưng chúng ta bị ngươi tìm được rồi.”

Sở Vân không đáp.

Lệnh bài đã đưa, nam nhân cũng không ở lại lâu. Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn vác đồ đi khỏi miếu hoang, tiếp tục công cuộc đào vong.

Bởi vì hai người vốn đã mất phương hướng, cho nên tới hai ngày sau, khi gặp được một trấn lớn, hai người mới biết mình đang ở đâu – Phúc Lộc Trấn.

Chỉ mong nơi này thật sự sẽ mang đến cho họ cái gọi là phúc lộc – Tiền Tiểu Phi nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Phúc Lộc Trần tuy rằng không phồn hoa như Tú Lam Trấn, nhưng hai bên đường cũng đều là cảnh vui vẻ hướng vinh. Chính là...

“Uy, người có thấy trấn này hơi đặc biệt không?” Kim Hàn bỗng nhiên nói.

Tiền Tiểu Phi nghe vậy lập tức mờ tròn mắt xem xét chung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì: “Không có gì đặc biệt a, an bình dễ gần, đều là dân chúng bình thường thôi.”

Dân chúng bình thường? Kim Hàn nghe vậy lườm hẩn một cái, chỉ vào một cái sạp gần đó, nói: “Người có gặp dân chúng bình thường mua kiếm để như mua táo chưa?”

Nghe Kim Hàn nói vậy, Tiền Tiểu Phi mới nhìn lại lần nữa, phát hiện mười người đi đường có tới chín mang theo binh khí, hẩn là người nhiều năm hành tẩu giang hồ.

“Chẳng lẽ ở đây tổ chức đại hội võ lâm?” Tiền Tiểu Phi thuận miệng đoán. Trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ có đêm trước khi tổ chức đại hội võ lâm mới tụ tập nhiều nhân sĩ giang hồ như vậy nha.

Kim Hàn nhướn mày không nói gì, có lẽ nên tìm gian khách *** rồi mới hỏi thăm thì tốt hơn.

Mới nghĩ tới đây, trước mặt đã xuất hiện một tấm vải bay bay trong gió – Khách *** Đạt Thông.

Nhìn tấm vải bay bay, Kim Hàn bỗng cảm thấy rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra là cái gì.

Khách sạn không gọi là lớn nhưng cũng không coi là nhỏ, trang trí theo phong cách cổ xưa, tạo cảm giác hương thổ. Đã là chạng vạng tối, đại đường sớm đã đầy người.

“Nơi này thật náo nhiệt nha!” Thấy tiểu nhị tiến tới tiếp đón, Kim Hàn bắt chuyện luôn.

“Đều nhờ các vị đại hiệp chiêu cổ, tiểu *** mới có thịnh vượng được như vậy a.” Tiểu nhị khom lưng, khách sáo nói.

Các vị đại hiệp? Kim Hàn nghe ra vấn đề, liếc nhìn bốn phía, quả nhiên trong khách *** đều là người giang hồ uống chén lớn ăn miếng to. Thấy vậy, hẩn liền hỏi ngay: “Chúng ta mới tới, ở đây thật nhiều người giang hồ, không biết vì sao?”

Tiểu nhị nghe vậy ngược nhìn Kim Hàn cùng Tiền Tiểu Phi, nói: “Nhị vị chắc là sơ nhập giang hồ, không biết chuyện a.”

“Xin chỉ giáo?” Kim Hàn hứng thú hỏi.

Tiểu nhị đáp: “Nơi này đông là dãy Tuyết Hạc, nam dựa vào Ngự Hàn Phong, tây chính là Tích Thiện Tự, bắc tiếp thành Tiêu Dao, nằm ngay tại nơi quy tụ của giang hồ. Người giang hồ tụ tập nhiều như vậy cũng là chuyện đương nhiên thôi.”

Kim Hàn nghe xong giật mình, không nghĩ bọn họ đi bữa mà lại tới đúng nơi trọng yếu.

“Tiểu nhị, thành Tiêu Dao là nơi nào a?” Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên lên tiếng. Dãy Tuyết Hạc, Ngự Hàn Phong cùng Tích Thiện Tự hẩn đều biết sơ sơ, duy có thành Tiêu Dao này là lần đầu nghe đến.

Không dám chậm trễ, tiểu nhị lập tức trả lời: “Nơi đó vốn là một trấn hoang, vắng vẻ không người. Cũng không biết từ lúc nào, giang hồ phàm là những người không môn không phái yêu thích tự do đều tập trung tại đó, phòng chừng là vì quan phủ ít quân chế, làm việc tự do hơn đi, từ từ liền trở thành một thành. Thế nên sau này, quan phủ đơn giản mặc kệ nơi đó, cho nên mới được gọi là Tiêu Dao.”

“Quan phủ mặc kệ? Chẳng phải sẽ loạn cả sao?” Kim Hàn hỏi lại.

Tiểu nhị cười nói: “Nhị vị có điều không biết, những vị du hiệp này lúc nào cũng bo bo giữ mình tiêu dao tự tại, bọn họ thích xem náo nhiệt nhưng ghét dính vào phiền toái, càng đừng nói chủ động đi gây chuyện. Huống hồ nay lại có một tòa Tiêu Dao thành như vậy, bọn họ cũng không ai hy vọng làm mất vị tiêu dao, cho nên tiểu ân tiểu oán tiểu đánh vẫn là có, nhưng đại loạn thì không bao giờ.”

“Nếu vậy thì thật hay a.” Tiền Tiểu Phi thật thích cuộc sống tự tại như vậy.

“Ngày mai chúng ta đi về phía Bắc đi.” Kim Hàn cũng luôn hy vọng được tiêu dao.

Cứ như vậy, lộ trình đảo vòng được định ra.

Kim, Tiền hai người chọn phòng loại tốt nhất, mọi thứ đều khá được. Tinh trí lưu tô, đàn mộc trắc y, trên tường còn treo mấy bức tranh sơn thủy, góc phòng đặt một gốc thúy trúc xanh biếc. Tiền Tiểu Phi vừa nhìn vừa cảm khái liên tục: “Cổ nhân quả thật biết hưởng thụ nha, ngay cả khách *** cũng thoải mái như vậy.”

Kim Hàn không nói gì – người trả tiền là hẩn a! Một bọc lớn bạc trắng trắng bóng bóng ném vào khách ***, phòng này còn chưa xứng với tiền đâu a.

Tối, tiểu nhị mang nước trà tới, nói là thông lệ của khách ***.

Đã là thông lệ, Tiền Tiểu Phi đương nhiên không khách khí nhận. Nhưng hần vạn vạn không ngờ, nước trà mới pha lại nóng tới mức hần tuột tay, chén rơi thẳng xuống đất.

Choang một cái, mảnh sứ văng đầy.

Từ đây, cũng nảy ra một trận cãi vã.

“Có làm hay không, một cái chén trà phải bồi một trăm lượng bạc! Ngươi ăn cướp a!” Nghe tiểu nhị yêu cầu bồi thường, Tiền Tiểu Phi vạn vạn lần không chịu đồng ý. [tuy người trả tiền là Kim Hàn]

Nghe Tiền Tiểu Phi nói, tiểu nhị cũng thật ủy khuất: “Không phải ta muốn moi tiền nhị vị, mà bởi vì chén trà kia là đồ hiếm có, được làm từ trăm năm trước. Nhờ nó mà hết thay độ ẩm, hương khí, thủy sắc của nước trà đều được giữ nguyên, quả thật là bảo vật của tiểu *** a, cũng bởi vì như thế, mới được dùng để tiếp đãi khách quý trong thượng phòng.”

“Thiệt hay giả?” Tiền Tiểu Phi hoàn toàn không tin, “Ngươi có chứng cứ gì không?”

Không ngờ tiểu nhị thật sự có chứng cứ, chỉ thấy hần ngồi luôn xuống, kiểm hai mảnh vỡ ghép lại, đưa cho hai người, “Đây là chứng cứ.”

Trên mảnh vỡ trắng sứ có một ấn khoản màu đỏ.

Phàm là đồ sứ, trên mặt phải có ấn khoản của công tượng hoặc tác phùng, đây đã là luật lệ từ lâu. Kim, Tiền hai người mặc dù không hiểu rõ, nhưng cũng biết được một hai phần, ấn khoản thường nói lên nên đại cùng giá trị của đồ sứ. Bất quá, hiện tại hai người chú ý tới nó vì một thứ khác.

Thể chữ lệ cổ thể, ấn khoản rõ ràng là hai chữ “Đại Dũng”!

Đúng là không làm không nên chuyện mà! Tiền Tiểu Phi không ngờ nhờ vậy mà tìm được manh mối về “phiếu gửi đồ vô danh” ở Cổ Vận sơn trang. Bất quá hần cũng không lên tiếng, bởi vì theo kinh nghiệm bản thân, cứ hể hần lên tiếng trong những thời điểm khẩn cấp, sự tình sẽ càng ngày càng trở nên phức tạp. [không chỉ làm loạn bản thân mà còn liên lụy tới đối thủ, hần ~]. Cho nên cứ giao hết cho Kim Hàn là được rồi.

Kim Hàn cũng không phụ kỳ vọng của Tiền Tiểu Phi, chỉ thấy hần tự nhiên bình tĩnh không lộ biểu tình gì, nói: “Ấn khoản này lại nói lên cái gì?”

Tiểu nhị thấy Kim Hàn không nóng không lạnh, vội vàng nói: “Cứ việc hỏi một vòng quanh Phúc Lộc Trấn, có ai không biết tên “Đại Dũng”. Năm xưa “Đại Dũng thương hào” gần như nắm toàn bộ võ lâm Trung Nguyên, sinh ý đủ loại, tơ lụa, trà, vận chuyển hàng, buôn bán không gì không có, mà đồ sứ Đại Dũng thiên kim khó cầu, một cái chén trà nho nhỏ khi đó cũng đáng giá mấy trăm lượng bạc nha!”

Kim Hàn nhìn tiểu nhị thật lâu, sau đó cười nói: “năm đó; là năm nào vậy?”

“Chính là một trăm năm trước nha!” Tiểu nhị lập tức nói, “Cho nên chén trà này bây giờ cũng coi như là đồ cổ, ta lấy một trăm lượng cũng không quá phận.”

Một trăm năm trước?! Chẳng phải người thần bí trong mật thất Cổ Vận cũng để thư lại vào lúc đó sao!

Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ – xem ra thứ được gửi tám chín phần mười là [bí sát phùng]!

Không để lộ cảm xúc gì, Kim Hàn thản nhiên nói: “Nếu ngươi nói thật, vậy một trăm lượng quả thật nên trả.”

“Ngươi không tin?” Tiểu nhị nhiu mày.

“Không phải không tin, nhưng một trăm lượng cũng không phải là ít, hai người chúng ta đương nhiên muốn mọi thứ rõ ràng, phải không?” Kim Hàn chân thành nói, “Không biết tiểu nhị có thể đưa chủ nhân của người tới đây không? Sau khi hỏi rõ sự tình, chúng ta sẽ trả tiền.”

“Nếu nhị vị đã nói vậy...” Tiểu nhị suy nghĩ một hồi, nói, “Được, chờ ta một lát.”

Dứt lời, tiểu nhị liền ra ngoài. Khoảng mười phút sau, hần trở lại cùng một nam nhân trung niên.

Nam nhân kia khá gầy, sắc mặt trắng bệch, giống như mắc ác tật nhiều năm. Mà nam nhân cũng không phụ lòng người, vừa mở miệng liền khiến cho cả hai người càng thêm chắc chắn với suy luận của mình.

“Khụ, khụ, ta nghe nói... khụ... nhị vị muốn gặp ta... khụ...”

Kim, Tiền hai người bất giác lui ra sau, tránh bị nước bọt chứa đầy vi khuẩn bắn vào người. Tới lúc đạt tới khoảng cách an toàn, Kim Hàn mới mở miệng: “Đúng vậy. Tại hạ có một vấn đề muốn thỉnh giáo.”

“Ta biết... khụ, khụ, các ngươi muốn hỏi... khụ... về chén trà kia...” Nam nhân vốn nói từ từ, lại liên tục ho khan, một câu nghe tới nửa ngày không hết.

Kim Hàn thật sự không kiên nhẫn nổi, vì thế nói thẳng: “Chúng ta tin chén trà kia đáng giá một trăm lượng, chúng ta cũng sẽ trả tiền, nhưng điều kiện tiền quyết là ngươi phải giải đáp một vấn đề.”

“Khụ, chờ, chờ một chút, ai nói là một trăm lượng... Khụ khụ, rõ ràng... Khụ... là hai trăm lượng...” Nam nhân vừa nói vừa hựt hơi, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên quyết.

Ngất! Nói còn không ra lời mà vẫn muốn lằng nhằng một hay hai trăm sao!

Tiền Tiểu Phi hoàn toàn bái phục sự chấp nhất của nam nhân đối với “bạc”. Hàn ~~

Kim Hàn cũng không hề lằng phí thời gian đầu khẩu: “Hào, hào, hai trăm thì hai trăm, nhưng ngươi phải nói cho chúng ta biết, Đại Dũng thương hào hiện nay ở đâu?”

“Đại Dũng?” Nghe tới hai chữ này, ánh mắt nam nhân sáng lên, nhưng nhanh chóng bị che dấu, “Thương hào này... khụ... khụ... đã sớm đóng cửa...”

“Đóng cửa?” Kim Hàn nhú mày, “Không phải chứ, chẳng lẽ không còn cửa tiệm nào sót lại sao? Tỷ như... Khách ***.”

“Khách quan muốn nói gì?” Nam nhân nhú mày.

“Ta nói vẫn còn chưa rõ sao?” Ánh mắt Kim Hàn lóe lên một tia lạnh lùng, “Đạt Thông, Đại Dũng (Nó đồng âm đó mà), chẳng lẽ không có quan hệ gì sao?” Chính vì thế lúc mới thấy tên khách *** hắn liền có cảm giác quen thuộc.

Nam nhân nghe vậy ngây người ra một lúc, hiển nhiên câu trả lời của Kim Hàn không nằm trong dự đoán của hắn. Bất quá hắn cũng rất nhanh chóng phục hồi, đuổi tiểu nhị ra ngoài, đến khi trong phòng chỉ còn có ba người, nam nhân mới mở miệng: “Những lời ngày của khách quan không thể nói lung tung, nếu đem cả khách *** nho nhỏ này của ta dính vào phiền toái, vậy tiểu bản quả thật ăn không tiêu a.”

“Phiền toái?” Chẳng lẽ đem khách *** này liên hệ với Đại Dũng lại phạm phải kiêng kị gì sao?” Kim Hàn không hiểu.

Nam nhân cười: “Ai cũng biết năm đó Đại Dũng thương hào diệt môn, bởi vậy có thể thấy là nhiều cừu gia, nay ngươi đem Đạt Thông cùng Đại Dũng gắn với nhau, chẳng phải khiến ta gặp nguy hiểm sao?”

“Một trăm năm qua rồi nha.” Tiền Tiểu Phi nói.

“Cừu nhân cũng có hậu đại,” Nam nhân trả lời, “Mấy kẻ đó bây giờ vẫn cứ chờ đợi như hổ rình mồi.”

“Không phải diệt môn rồi sao?” Tiền Tiểu Phi cảm thấy mâu thuẫn.

“Đồng gia cả nhà một trăm sáu mươi bốn người, cuối cùng lại chỉ có một trăm ba mươi hai thi thể, những kẻ còn lại đi nơi nào, ai biết được đâu.” Nam nhân lập tức trả lời.

“Ngươi xem ra biết thật rõ ràng.” Kim Hàn nhìn thẳng vào nam nhân, mỉa mai.

Nam nhân tựa hồ cũng giật mình, vội vàng thu khẩu, thân nhiên nói: “Giang hồ đại sự như vậy, tự nhiên xôn xao một thời, ta rõ ràng cũng không có gì là lạ.”

Tiền Tiểu Phi nhìn chăm chăm vào nam nhân, này giờ hắn vẫn thấy có gì không đúng lắm, mãi tới giờ mới tìm được vấn đề: “Ngươi không ho nữa?!”

Tiền Tiểu Phi vừa nói, Kim Hàn cũng phát hiện, nam nhân bây giờ nói chuyện vô cùng lưu loát nha! [so sánh với trước đó coi ~~]

Nghe Tiền Tiểu Phi nói, nam nhân cũng thẳng thắn trả lời: “Nếu không tránh được một phen phí lời phí lễ, vậy cứ tốc chiến tốc thắng thôi. Ta đã đem sự việc nói rõ, bây giờ xin chờ xem biểu hiện của nhị vị.”

“Ân?” Kim Hàn không phản ứng.

“Bạc a!” Nam nhân nói như đúng rồi, “Lấy hai trăm lượng ra!”

Choáng, lại nói tới tiền!

Tiền Tiểu Phi hiện tại rất là muốn giết người, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói gì, Kim Hàn đã nói lên tiếng trước: “Xem ra đúng là Đại Dũng thương hào bị diệt môn rồi a.”

Ân? Tiền Tiểu Phi không hiểu, nhưng *** chủ lại nhú mày: “Ngươi có ý gì?”

“Một thương hào không thể thực hiện lời hứa với khách nhân, nghĩa là thất tín, một thương hào thất tín dù không bị diệt môn cũng sẽ lụn bại.” Kim Hàn lạnh lùng nói.

“Đại Dũng không thực hiện lời hứa với khách nhân lúc nào?” Nam tử trung niên kích động đứng bật dậy, đến khi phát hiện mình thất thố thì đã muộn rồi.

Kim Hàn không nhanh không chậm lấy phiếu gửi đồ ra, vẩy vẩy trước mặt người kia: “Nếu không thất hứa, vậy phiếu gửi đồ này phải làm sao a? Ta đã đi mòn cả giấy cũng chưa tìm được đồ a.”

Mà vật trong tay Kim Hàn làm cho nam nhân kinh ngạc tròn mắt nhìn: “Ngươi, ngươi lấy cái này ở đâu?”

Chớp mắt một cái, Kim Hàn quyết định nói dối: “Đương nhiên là gia tổ chúng ta truyền xuống, gia phụ trước khi lâm chung đã yêu cầu ta lấy vật về, nhưng lần này ta chạy hết đại giang nam bắc, kết quả vẫn không thể tìm thấy Đại Dũng tiêu cục, chẳng lẽ thế này không gọi là thất tín sao?”

Nam nhân trung niên cúi đầu trầm tư một lúc lâu, cuối cùng mỉm cười nói: “Khách quan không cần nói như vậy, ngươi đã có phiếu gửi đồ trong tay, đương nhiên là khách, Đại Dũng tiêu cục đương nhiên không chậm trễ quý khách. Tại hạ Đông Tứ Hải, gặp qua nhị vị.”

“Rốt cuộc cũng thừa nhận?” Kim Hàn nhướn mày.

Nam nhân bắt đầu nói: “Khách quan xin đừng chê cười, năm ấy tổ tiên vì tiếp tiêu mà gặp thảm họa diệt môn, may nhờ có người cứu giúp mới có hôm nay, nhưng cừu gia vẫn còn đó, để tránh mầm tai vạ chỉ có thể mai danh ẩn tích mở một khách *** nho nhỏ, cũng chỉ muốn sống yên ổn a.”

“Bây giờ ngươi nói cho chúng ta, không sợ sẽ bị tiết lộ ra ngoài sao?” Tiền Tiểu Phi lập tức hỏi.

Đông Tứ Hải lắc đầu nói: “Gia phụ từng nói, buôn bán quan trọng nhất là chữ tín, nay hai người cầm phiếu gửi đồ đến tìm, ta không thể không thừa nhận.”

Quả nhiên vẫn là cỗ nhân mã – Tiền Tiểu Phi không khỏi cảm khái.

“Vậy ngươi có thể giao đồ cho chúng ta không?” Kim Hàn nói thẳng.

“Này...” Đông Tứ Hải chần chờ một lúc mới nói: “Thật không dám giấu diếm, sau khi diệt môn, chúng ta đã không nhận ký thác đồ nữa, từ nhỏ tới giờ ta chưa từng gặp việc này. Cho nên ta chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra phiếu gửi đồ này là của Đại Dũng tiêu cục, nhưng vật ra sao ở nơi nào ta quả thật không biết a.”

“Vậy đây không phải thành giấy vụn rồi sao?” Tiền Tiểu Phi nhún mày. Chẳng lẽ lại phí công vô ích rồi.

“Khách quan đừng nóng vội,” Đông Tứ Hải nói, “Ta đã nói rồi, Đại Dũng tiêu cục tuyệt đối không thất tín, ta tuổi nhỏ không rõ việc này, nhưng có một người rất rõ ràng, bất quá hiện tại người đó có việc phải ra ngoài, cho nên có lẽ nhị vị phải ủy khuất chờ đợi mấy ngày.”

Tuổi, tuổi nhỏ? Tiền Tiểu Phi nhìn nam nhân trung niên khoảng bốn chục tuổi, mặt nổi đầy hắc tuyến.

Kim Hàn cũng không khá hơn là mấy, nhưng hắn vẫn ép mình phải nhẫn nại, hỏi: “Ý của ngươi là để cho chúng ta ở đây chờ phụ thân ngươi?” Theo lẽ thường, nếu cơ mật tới mức vị “tuổi nhỏ” trước mặt không biết, vậy người duy nhất biết chuyện có lẽ là phụ thân hắn đi.

Ai ngờ nam nhân lại lên tiếng sửa lại: “Gia phụ mười năm trước đã mắc bệnh qua đời, người kia là... gia gia của tại hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Sau hôm đó, không thấy bóng dáng Đông Tứ Hải đâu, có lẽ gần tới tân niên khách *** cũng có nhiều việc. Khách *** ở nơi đây khác với những chỗ khác, ở nơi khác càng đến cuối năm càng thừa người, nơi này lại hoàn toàn ngược lại. Người giang hồ vốn tự do, đương nhiên cũng không câu nệ mấy thứ này.

Về phần Kim, Tiền, sau khi đi vào Minh triều thì hai người cũng chả khác gì đồng hồ chết, hoàn toàn mất khái niệm ngày tháng, bởi vì mỗi ngày đối với bọn họ đều là “quá khứ”.

So với lễ mừng năm mới, hai người còn thấy hứng thú với vị “gia gia” kia hơn. Nói không chừng còn có thể gặp xác ướp trung quốc nha – đây là tiếng lòng của hai người.

Cứ như vậy, bọn họ yên lặng ở Đạt Thông khách ***, một lần này, ở tới vài ngày.

Gia gia không thấy trở về. Mà năm mới lại đang tới.

Từ sáng sớm, khách *** đã huyền nào hẳn lên, giống như tất cả khách thuê phòng đều tập trung tới đại đường, nói nói, cười cười, ăn ăn, uống uống, quả thật rất náo nhiệt.

“Nhị vị khách quan cũng ăn giáo tử (Bánh bao Trung Quốc) chứ?” Mới vừa đi xuống cầu thang, tiểu nhị đã chạy ra đón.

“Giáo tử?”

“Hôm nay là hai mươi ba, năm mới tới a!” Tiểu nhị cười nói, “Tuy rằng các vị đại hiệp cũng không quan tâm mấy thứ này, nhưng tổ tông đã định ngày, vẫn nên có thôi.”

Kim Tiền bây giờ mới phát hiện trên mỗi bàn ở đại đường đều có giáo tử, đương nhiên còn có rượu cùng đồ ăn sáng. Bất quá xem bộ dáng mấy người kia có vẻ thích đối ẩm hơn là ăn giáo tử, “năm mới” chẳng qua là một cái cớ để uống rượu thôi.

“Vậy cũng mang giáo tử tới đi.”

Nói xong, hai người ngồi xuống. Chỉ một lúc sau, giáo tử nóng hổi đã mang lên.

Đây là lần đầu tiên Kim Hàn ăn giáo tử cuối năm, trước đây lúc nào cũng phải làm nhiệm vụ, bây giờ mới có thời gian nhàn nhã ngồi, hết thảy tựa hồ có chút bất khả tư nghị. Nhìn Tiền Tiểu Phi ngồi đối diện, trong lòng chợt thấy hạnh phúc.

Nhưng, nhàn nhã hạnh phúc chỉ có thể dừng ở đây. Bởi vì cuối năm không chỉ có tiếng hoan hô cùng với tiếng cười, mà còn có... [giang hồ bí vấn].

“[giang hồ bí vấn] nóng hổi mới ra lò đây, may mà mưa mau mưa a! Hồi thứ mười bốn này muốn bao nhiêu phần kích có bấy nhiêu phần kích, các vị tới xem—”

Trước đại đường không biết từ lúc nào xuất hiện một nam nhân, hất dùng bàn trà làm thành một tiểu quán, mặt trên đặt mấy cuốn sách, ra sức rao bán.

Cũng chả mất sức mấy, người nọ đã bị vây lại, xem ra [giang hồ bí vấn] thật sự nóng sốt đất hàng.

“Chúng ta... có nên mua một cuốn không?” Tiền Tiểu Phi liếc nhìn chồng sách dày dần dần ít đi, không nhịn được hỏi. Hắn thật rất tò mò a!

“Vây...” Kim Hàn nuốt nước miếng, “Mua một cuốn đi.”

Cứ như vậy, Tiền Tiểu Phi chen chen chúc chúc lao vào giữa đám người, suýt nữa vì sự nghiệp truyền thông của Trịnh Ngân Tử mà bị đè chết.

Kim Hàn hoàn toàn mất dấu Tiền Tiểu Phi trong biển người, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy giọng hắn.

“Ai! Đừng giết! Bị cướp mất rồi! Ta cũng muốn một cuốn!”

Hắn ~~~~~ Quả thật rất giống quân đoàn nữ giới trước cửa hàng giảm giá.

Sau hồi lâu giao tranh, Tiền Tiểu Phi thắng lợi trở về [nếu không tính tới việc tóc rối áo rách tay áo biến mất.]

Tiền Tiểu Phi ngồi xuống, thở hổn hển, đến khi điều chỉnh được hô hấp mới đặt cuốn tuần san lên bàn.

Chưa kịp mở ra, tay đã bị đè lại, không cho hắn tiếp tục động tác.

“Sao vậy?” Tiền Tiểu Phi nhìn Kim Hàn.

Nam nhân nhún mày, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói cũng vô cùng nghiêm trọng: “Ta có dự cảm không tốt...”

Tiền Tiểu Phi nhìn nam nhân, hít sâu một hơi: “Cái gì nên tới rồi cũng tới.”

Nhìn nhau một lúc lâu sau, hai người đồng thời hạ quyết tâm hy sinh vì nghĩa, gạt đầu một cái. Sau đó, nam nhân chậm rãi buông tay ra. Tiếp theo, Tiền Tiểu Phi chậm rãi mở sách ra.

Cầu xin Phật tổ một trăm lần, có lẽ Phật tổ sẽ đáp ứng người một lần; nhưng có cầu xin Trịnh Ngân Tử một vạn lần, người này nhất định không bao giờ hạ thủ lưu tình. Vì thế — ầm! Ác mộng trở thành hiện thực.

Đầu đề — Cô Vận bị diệt trong một đêm, hung phạm là Kim Tiền?! Thứ đề — Thiên hạ đệ nhất thần sầu thất thủ Kim Tiền Bang?! Thứ thứ đề — Đường triều công chúa không cần quyền quý, yêu người Kim Tiền Bang?!. Đề N đề — Kim Tiền Bang thần bí, đứng sau lưng chính là hoàng cữu?!...

“Sau này tốt nhất tên kia đừng có để ta nhìn thấy, nếu không thật không biết ta có thể cố gắng giữ lời không nữa” Kim Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói, đương nhiên là đang nhắc tới lời hứa “không giết người”.

“Tên kia không trong phạm vi lời hứa, người cứ việc thỏa mái xử lý.” Ánh mắt Tiền Tiểu Phi vô cùng kiên định.

Yên lặng.

Hai người không ngừng hít sâu, cố gắng kìm chế, kìm chế, lại kìm chế, rốt cuộc bùng nổ.

Vậy là, núi lửa phun trào. [hai ngọn núi lặn ~]

“Có làm không! Hần viết luôn chuyên tập Kim Tiền Bang cho xong!” Nhìn cả quyển toàn Kim Tiền là Kim Tiền, Tiền Tiểu Phi lửa cháy ngút trời.

“Hần còn chê chúng ta ít phiền toái sao, khó trách lúc trước chuồn nhanh vậy!” Kim Hàn nhìn mục lục, khoe miệng run run – có cần khoa trương như vậy không a! Trái một cái chấm hỏi phải một cái chấm than, đúng là vận dụng linh hoạt Hán ngữ nha!

Người mua [giang hồ bí văn] không chỉ có Kim Tiền, vì thế chỉ một lát sau, cả đại đường âm cả lên.

“Kim Tiền Bang rốt cuộc là cái dạng gì a, gây nhiều chuyện như vậy!”

“Chính là, chính là, kỳ trước cũng thấy trong sách, không nghĩ tới kỳ này còn nhiều hơn!”

“Nghe nói là bang phái mới nổi, thực lực cũng không nhỏ đâu!”

“Ngươi xem ngươi xem, cư nhiên ngay cả công chúa cũng coi trọng người trong bang nha!”

“Thật muốn tìm cơ hội coi mấy người đó thế nào!”

...

Mấy kẻ đang hào hứng tán phét kia căn bản không nghĩ tới, hai đầu não của Kim Tiền Bang mà bọn họ vẫn muốn gặp, hiện giờ đang ngồi cách đó không xa, lại còn rút đầu lại nhìn nhau, không có tới nửa tia phong cách đại bang phái. Hần ~ “Làm sao bây giờ, chuyện chúng ta trên giang hồ hình như càng ngày càng trở nên...” Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán Tiền Tiểu Phi.

“Làm sao là làm sao,” Kim Hàn hạ giọng, “Cách duy nhất là cố gắng không bại lộ thân phận thôi.”

– Sự thật chứng minh, đại hiệp có mạnh mẽ tới mấy cũng không thể nào toàn mạng thoát khỏi một đám người giang hồ siêu siêu siêu tò mò.

Trốn không được không trốn cũng không xong, Kim Tiền rơi vào đường cùng chỉ có thể gian nan nuốt giáo tử. [tiểu nhị đáng thương còn tưởng là đồ ăn của tiệm thật sự khó ăn]

“Ngươi còn đọc cái thứ này làm gì!” Thấy Tiền Tiểu Phi lại mở [giang hồ bí văn] ra, Kim Hàn tức giận nói.

“Đây cũng là tiền nha,” Tiền Tiểu Phi nói, “Dù sao cũng mua rồi, vậy cứ xem hần viết về chiến công vĩ đại của chúng ta như thế nào đi. Cứ coi như là đặt nền móng cho sau này, biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng nha!”

“Ấn... cũng đúng.”

Nói xong, Kim Hàn giật lấy [bí văn], tự mình đọc.

Ngất! Tiền Tiểu Phi trừng mắt nhìn Kim Hàn đang đọc bí văn như mèo gắp đồ ăn, xem ra ai cũng có tý “hóng hót” a. Khó trách sách này bán chạy, Tiền Tiểu Phi không khỏi bội phục khả năng xác định thị trường của Trịnh Ngân Từ.

Đương nhiên còn nhờ sách lược tiêu thụ của hần nữa. Cái người chào hàng sách vừa rồi chắc chắn là một lão làng nha, không biết hần có bao nhiêu điểm bán lẻ ở các từ quán khắp nơi. Hần ~~~ Tên kia quả thật muốn làm trung tâm phát tán tin tức của toàn võ lâm sao!

Một lúc sau, Kim Hàn đã xem qua toàn bộ cuốn sách. Hần ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt, không nói gì.

“Uy, làm sao vậy?” Tiền Tiểu Phi đẩy đẩy nam nhân, “Có phải nội dung quá đáng làm ngươi choáng váng luôn rồi.”

Vừa nói, Tiền Tiểu Phi vừa cầm lấy sách, muốn coi xem dưới ngòi bút Trịnh Ngân Từ Kim Tiền Bang thành cái dạng gì.

“Không cần đọc.” Kim Hàn nhu nhu trán, nói, “Hần viết quả thật khoa trương, nhưng... đều là sự thật.”

“...”

Đến lúc này, hai người không thể không thừa nhận, từ lúc họ tới thời đại này, Kim Tiền Bang quả thật gây nên không ít chuyện.

“Bất quá...” Kim Hàn lại mở miệng, “Chuyện công chúa hay Diệu Không Không thì hần đều có mặt đứng xem, nhưng lúc Cô Vận yên diệt đâu có ai thấy a, tại sao lại liên hệ với chúng ta được?”

“Này... Ấn... Thật ra...” Tiền Tiểu Phi thận trọng nhìn Kim Hàn, ấp úng nói, “Ngươi còn nhớ hôm Cổ Vận xảy ra chuyện, buổi sáng ta khắc thật nhiều đồng tiền sao?”

“Nhớ rõ a, ta còn không chịu nổi tạp âm, đành phải ra ngoài mà.” Kim Hàn không hiểu vì sao Tiền Tiểu Phi chợt nói tới chuyện này.

“Lúc ra khỏi Cổ Vận, ta phát hiện đám tiên đồng ấy... không thấy.” Tiền Tiểu Phi càng nói càng nhỏ.

“Không, không thấy...?” Kim Hàn mơ hồ nhận ra vấn đề.

“Có lẽ là, có lẽ là... lúc chạy ra từ mật thất... rơi mất...” Tiền Tiểu Phi cúi đầu càng lúc càng thấp.

“Một xu cũng không còn?” Kim Hàn vẫn còn ôm tia hy vọng cuối cùng.

Đề rồi thất vọng tột cùng.

“... Ân”

Rốt cuộc, Tiền Tiểu Phi thành công khiến cho Kim Hàn phát điên.

“Tức là ngươi để tín vật của Kim Tiền Bang lại hiện trường diệt Cổ Vận?!”

“Nói nhỏ chút!” Tiền Tiểu Phi nhanh chóng bịt miệng nam nhân, “Ngươi còn thấy chưa đủ loạn hay sao?”

Gạt tay Tiền Tiểu Phi ra, Kim Hàn thở sâu: “Đúng, chúng ta phải bình tĩnh. Chúng ta... A!”

Một tiếng a của Kim Hàn làm Tiền Tiểu Phi giật mình: “Ngươi còn chưa bình tĩnh lại sao!”

“Ta cũng muốn bình tĩnh, nhưng là...” Kim Hàn úy khuất giờ tay chỉ về phía trước, “Ngươi có thể bình tĩnh sao?”

Tiền Tiểu Phi quay đầu lại nhìn theo hướng nam nhân chỉ, kết quả – “A – a –”

Giọng hét còn to gấp mấy lần Kim Hàn.

Kim Hàn đứng bên cạnh rất là vô tội nghiêng nghiêng đầu, ý tứ rất là rõ ràng – xem đi, bình tĩnh nổi không.

Cái người làm cho Tiền Tiểu Phi, thậm chí là cả Kim Hàn đều phải thất thố, chính là – “A, túi tiền của ta đâu rồi!”

– Giang hồ đệ nhất thần thám Diệu Không Không.

“Cô nãi nãi đã trở lại! Hai tên tiểu tặc còn chưa chịu chết!” Cùng với tiếng kêu, còn có vô số ám khí phi thẳng tới.

Ám khí kia thẳng mặt Kim Tiền mà tiến, khách nhân hai bên đều sớm dạt cả vào hai góc tường, tốc độ nhanh tới làm người khác chóng mặt.

Đối mặt với nguy nan, thân thù của ai cũng sẽ ngang với võ lâm minh chủ.

Kim Hàn đương nhiên không dám chậm thêm giây nào, chỉ thấy hấn ôm Tiền Tiểu Phi nhanh chóng né ám khí, chạy thẳng ra cửa.

“Nàng học ám khí từ lúc nào a!” Tiền Tiểu Phi vừa chạy trốn chết vừa không quên đặt câu hỏi.

“Ta biết thế quái nào được!” Kim Hàn nói, “Quả này khó thoát rồi!”

Phía sau, Diệu Không Không không chịu từ bỏ ý định.

“Là nam nhân thì đứng lại cho cô nãi nãi!”

Hai người đương nhiên không nghe lời nàng! Muốn làm nam nhân trước tiên phải làm nhân đã, cho nên bây giờ tính mạng quan trọng, mấy thứ vấn đề nhỏ tạm thời không nói tới.

Tuy rằng hai người vất chân lên cổ chạy, nhưng vẫn nào có thể địch nổi tuyệt thế khinh công của Diệu Không Không. Không đầy một phút, nữ nhân đã sắp bắt kịp hai người, mà chết người ở chỗ phía trước chính là ngõ cụt.

Bất đắc dĩ, hai người đành phải dừng lại, đau khổ đối mặt Diệu Không Không.

“Sao, không chạy nữa a?” Diệu Không Không đứng chống nạnh, thân hình nhỏ bé bây giờ lại trở nên vô cùng cao lớn.

“Đừng nói như vậy, chúng ta là cảm thấy không nên để Diệu cô nương vất vả, cho nên chủ động dừng lại.” Tiền Tiểu Phi dựa lưng vào ngõ cụt, trợn mắt nói dối.

“Hừ,” Diệu Không Không hừ lạnh, “Quả nhiên là người xấu, giết các ngươi còn sợ ô uế tay bẩn cô nương!”

“Vậy là đúng rồi, để không làm bẩn tay cô nương, chúng ta xin phép đi ngay.” Dứt lời, Tiền Tiểu Phi đã chuẩn bị chạy.

Kết quả, tất nhiên là thất bại.

“Cô nương nói muốn giết chúng ta, nhưng dù sao cũng phải có một cái lý do đi,” Kim Hàn nhủ mảy nói, “Chẳng lẽ chỉ vì Tiền Tiểu Phi từng thắng cô nương?”

“Phi! Hắn thắng ta lúc nào!” Hiền nhiên Diệu Không Không không thích thú gì chuyện này, “Đó là do các người chơi xấu!”

“Ta...” Tiền Tiểu Phi đang muốn mở miệng, lại bị nữ hài ngắt lời.

“Hơn nữa các người không chỉ ti bỉ mà còn vô sỉ, dám đem việc này khoa trương thành đại chiến thắng, còn công khai trên [giang hồ bí vấn] hủy danh dự của ta, hừ, kẻ sĩ có thể chết không thể chịu nhục!”

“Chờ, chờ đã,” Kim Hàn tựa hồ tìm ra vấn đề mấu chốt, “Chẳng lẽ cô nương sinh khí vì những thứ viết trong sách?”

“Thanh danh cả đời của sư phụ thiếu chút nữa hủy trong tay ta, ta có thể nào không hận!” Diệu Không Không nghiêng răng nói.

“Không đúng a,” Tiền Tiểu Phi cũng phát hiện ra chỗ sai, “Sách này đâu có liên quan gì tới chúng ta, đều là Trịnh Ngân Từ làm a, hắn viết loạn như vậy, chúng ta cũng chỉ là người bị hại!”

Nghe thấy ba chữ Trịnh Ngân Từ, nữ hài run lên một cái.

“Ta, ta không tìm thấy hắn, cho nên mới muốn tìm các người, dù sao các người cũng không thoát khỏi can hệ!” Rõ ràng là giận cá chém thớt.

Không tìm thấy? Kim Hàn nghi ngờ là nữ hài không muốn mà cũng không dám tìm thì có.

“Cô nương nói thế quả thật là làm cho ta đau lòng nha, ai không tìm thấy ta cơ? Rõ ràng là Diệu cô nương luôn trốn tránh tại hạ a.”

Giọng nói nhàn nhã thoải mái vang lên, Trịnh Ngân Từ xuất hiện.

“Người, người tại sao lại ở đây?” Nữ hài xem ra thật sự bị kinh hách.

“Chúng ta có duyên a.” Nam tử cười.

Yên lặng. Yên lặng. Yên lặng. Sau đó, nữ hài bùng nổ.

“Người – có – thể – không – quanh – quẩn – bên – cạnh – ta – không –“

Tiếng nói còn chưa dứt, thân ảnh Diệu Không Không đã biến mất.

“Quạt nữ sợ thiên lang (Nữ tử quạt cuồng sợ gặp phải thằng bám dai như đĩa) thôi, ta không bám làm sao đoạt được trái tim Diệu cô nương chứ...” Nhỏ giọng nói một câu, Trịnh Ngân Từ lấy lại niềm tin, nâng cao sức mạnh, nhún chân một cái cũng theo gió mà đi, trong không gian cũng chỉ còn lại thanh âm.

“Diệu cô nương, tại hạ thật lòng mà -“

Sự việc quay như chong chóng, Kim Tiền còn chưa kịp phản ứng, ngộ nhỏ đã chỉ còn lại có hai người bọn họ mắt to nhìn mắt nhỏ.

“Hình như... Chúng ta lại tránh được một kiếp?” Tiền Tiểu Phi vẫn còn choáng váng, ngáp ngừng hỏi.

“Chắc thế...” Kim Hàn cũng đang ngây ngốc tại chỗ.

Tuy rằng hai người còn chưa biết mình đã an toàn chưa, nhưng lại chắc chắn được một điều, Trịnh Ngân Từ quả nhiên “may mắn” với nữ nhân, từ công chúa tới Diệu Không Không, cứ thấy hắn là trốn sạch sành sanh. Cái này... cũng coi như là một loại năng lực đi.

Thật lâu sau hai người mới hồi thần, lò dò ra khỏi ngõ, ai dè vừa tới góc đường, lại gặp một đám người hướng tới, tên cầm đầu vừa chạy vừa hét lớn.

“Chính là hai tên này làm hại Cổ Vận chúng ta, khi ta tra thiệp mời ở khách công yến có gặp qua. Bọn họ chính là Kim Tiền Bang!

Tiếng hét cực lớn, cách vài con phố vẫn có thể nghe thấy.

Kim Hàn chỉ mất một nháy mắt để hiểu rõ, đây hẳn là mấy tên Cổ Vận còn sót lại, đang muốn báo thù đi. Nhiều người như vậy còn có thể làm gì được, chạy thôi!

Cứ như vậy, hai người lại tiếp tục chơi trò trốn tìm giữa phố.

Người đuổi, ta chạy, người kêu, ta hét, nhất thời xung quanh trở thành một đám loạn cào cào.

N lâu sau, trái ngược một cái phải rẽ hai cái, cuối cùng Kim Tiền cũng tìm được chỗ mà... thờ. Hai người trốn trong một trúc lâu, liên tục thờ dóc, hít lấy hít để không khí.

“Vừa... vừa thoát khỏi Diệu Không Không... lại... lại gặp Cổ Vận... Đúng là đòi mạng...” Tiền Tiểu Phi khổ sở nói.

Kim Hàn cũng không khá hơn là mấy: “Ai bảo chúng ta... Hiện... hiện tại là danh nhân rồi... Người nhìn quanh xem, có khi nào còn có người tìm tới... [bí vẫn] mà còn bán chạy như vậy thì...”

“Vừa rồi... đáng lẽ... không nên thả Trịnh Ngân Tử đi...” Tiền Tiểu Phi hối hận nói.

“Giữ mạng mình đã...” Kim Hàn trợn mắt.

Đáng thương thay cho hai bạn, thời gian thờ thường thường rất ngắn ngủi – “Đây chẳng phải là người công chúa muốn tìm sao!”

Lại một đám người xuất hiện, tuy rằng trông không khác gì đám kia, nhưng nghe cách nói này, có lẽ là quân đội hoàng gia.

“Đi!” Kim Hàn liều mạng kéo tay Tiền Tiểu Phi chạy về phía trước.

“Hôm nay sao lại xui xẻo như vậy a -” Vừa chạy, Tiền Tiểu Phi vừa ngửa mặt lên trời kêu to.

“Xuất môn không xem lịch!” Kim Hàn cũng hối hận không kém.

Lại một hồi truy đuổi.

Góc đường, ngõ ngõ, ngách siêu nhỏ, sau phố, tất cả những chỗ có thể chạy Kim Hàn đều đã chạy, cuối cùng bọn họ chỉ có thể nhắm thẳng rừng cây ngoài trần mà lao.

Rừng cây khá rậm rạp, tuy là mùa đông nhưng vẫn một màu xanh biếc. Nhờ ưu thế tự nhiên, hai người rút cuộc tìm được chỗ thờ dốc tiếp.

“Lại, lại... bị phát hiện... ta cũng... không chạy nữa... Kệ... Kệ cho... bọn họ bắt đi...” Tiền Tiểu Phi hụt hơi, không có đủ khí lực nói ra nửa câu sau: bị bắt vẫn hơn là chạy tới chết.

“Cũng đúng... bây giờ... chính là thời khắc nguy hiểm... Nếu lại tới nữa... có thể, có thể... dùng lệnh bài...” Kim Hàn cũng giơ tay đầu hàng.

Tựa hồ để phối hợp với lời nói của hai người, lời chưa dứt một đám người lại nhảy từ đâu ra.

Thấy bọn họ tới gần, Tiền Tiểu Phi cuống quýt lôi Vân Long lệnh bài từ gói đồ ta.

“Lệnh bài ở đây, ai dám lỗ mắng!”

Nghe Tiền Tiểu Phi nói, cả đám ngây người một lúc, sau đó lại coi như không có gì xảy ra.

“Một tấm gỗ hồng cũng dám lấy ra lừa người!”

“Sư phụ nói bắt được sẽ có thưởng, huynh đệ Ngự Hàn Phong, lên!”

Gi؟! Ngự, Ngự Hàn Phong?!

Không đợi Kim, Tiền phản ứng, bộp một cái, một vật nặng đập vào gáy, hai người ngã xuống đất.

Ngay trước khi mất ý thức, Tiền Tiểu Phi trong lòng roi nước mắt hối hận – Ô ~ Nhắm lệnh bài rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Một trận từ đàn xạ hương phảng phất bay, Kim Hàn tỉnh lại. Mở mắt, thấy mình nằm trong một gian phòng đơn giản, suy nghĩ của hắn bị đình chỉ trong chớp mắt.

Bất quá không bao lâu sau, hắn liền nhớ ra mọi chuyện xảy ra trước khi hôn mê. Khách ***, đường, Diệu Không Không, thị vệ của công chúa... cùng với đệ tử Ngự Hàn Phong. Trí nhớ gián đoạn tại chỗ này, không biết từ lúc hắn ngất xỉu tới giờ đã bao lâu, hơn nữa... Tiền Tiểu Phi đâu?!

Kim Hàn rất nhanh phát hiện ra Tiền Tiểu Phi không còn ở cạnh mình, tim liền đập nhanh hơn. Cũng chưa kịp nghĩ gì, lại nghe ngoài cửa truyền tới tiếng người nói chuyện.

“Thiếu hiệp ngũ ngon giấc chứ?” Ba người cùng vào cửa, đứng đầu là một nam nhân lớn tuổi, phong thái hay thần khí đều rất quen thuộc với Kim Hàn, người này chính là Ngự Hàn Phong chủ – Điền Ngật Thụ.

“Ngủ ngon giấc?” Kim Hàn bắt khả tư nghị cười, “Ngươi thử để cho người khác đánh ngất đi xem ngủ có ngon không?”

Điền Ngật Thụ nghe vậy lập tức nói: “Đây quả thật là vì mấy tên đệ tử bất tài, ta vốn chỉ muốn mời nhị vị lên núi, không nghĩ tới bọn họ lại làm bị thương nhị vị, thật sự xin lỗi.”

Kim Hàn không nói gì, bên tai còn văng vẳng lời một tên đệ tử “Sư phụ nói bắt được có thưởng”, bất quá hắn biết bây giờ mình ở trong tay người ta, có phản ứng lại cũng vô dụng. “Người đi cùng ta đâu?” Đây mới là vấn đề Kim Hàn quan tâm.

“Chuyện này ngươi cứ yên tâm, hắn đang ở sương phòng nghỉ tạm” Điền Ngật Thụ thần nhiên nói.

“Ta muốn gặp hắn.” Kim Hàn nói.

Điền Ngật Thụ trả lời ngay: “Đương nhiên có thể, nhưng điều kiện đầu tiên là ngươi phải ngoan ngoãn giao [bí sát phượng] ra đây.”

“[bí sát phượng]?” Một tia tinh quang lóe lên trong mắt Kim Hàn, nhưng ngay lập tức bị che dấu, “Ta đâu có thứ đó, ngươi tìm nhầm người rồi.”

Điền Ngật Thụ nghe vậy nhướn mày: “Chẳng lẽ còn bắt ta phải nói rõ ra? [bí sát phượng] vốn là đồ của Cổ Vận sơn trang, nếu các ngươi chưa chiếm được, vì cớ gì lại tiêu diệt Cổ Vận?”

“Chúng ta tiêu diệt Cổ Vận?!” Kim Hàn kinh ngạc lên tiếng.

Điền Ngật Thụ nói: “Hiện tại trong giang hồ ai mà không biết Kim Tiền Bang liên tục tiêu diệt Túng Vân Cổ Vận, còn muốn chối sao?”

Kháo! Kim Hàn bất giác nắm chặt tay, thầm đem Trịnh Ngân Từ mắng từ trong ra ngoài mấy trăm lần.

“Theo lý, Cổ Vận bị diệt, làm huynh đệ chúng ta nên báo thù, nhưng tục ngữ có câu, người không vì mình trời chu đất diệt, cho nên ngươi chỉ cần giao [bí sát phượng] ra, ta có thể thả ngươi lần này. Làm thế là ta đã mạo hiểm mang danh bất nghĩa rồi nha.” Điền Ngật Thụ lớn tiếng nói.

Nghe tới đây, Kim Hàn đã hiểu rõ, Điền Ngật Thụ cho rằng Kim Tiền Bang có [bí sát phượng], vậy bây giờ không nên nói sự thật, bằng không dù có đem phiếu gửi đồ cho hắn, hắn cũng không buông tha cho mình, huống hồ còn chưa biết Tiền Tiểu Phi bây giờ như thế nào... Nghĩ nghĩ, Kim Hàn quyết định đầu tiên phải gặp Tiền Tiểu Phi đã.

“Ngươi muốn có [bí sát phượng] cũng không khó, nhưng có một điều kiện.”

“Gì?”

“Ta muốn gặp người kia.”

Điền Ngật Thụ nghe vậy nhíu mày: “Ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi giao bí tịch ra, tự nhiên có thể gặp hắn.”

Kim Hàn kiên định lắc đầu, nghiêm mặt nói: “Ta chưa thấy hắn, ngươi đừng mong có bí tịch.”

“... Vậy được.” Điền Ngật Thụ bó tay với sự cố chấp của Kim Hàn, đành phải phân phó vài câu với mấy đệ tử đứng sau, mấy kẻ này liền đi ra ngoài.

“Thật không rõ bang chủ vì sao lại dụng tâm với một hạ nhân như vậy!” Điền Ngật Thụ tự cảm khái.

Kim Hàn lúc này mới biết, xem ra Điền Ngật Thụ không hề coi Tiền Tiểu Phi ra gì, chỉ nghĩ cách đối phó với mình. Tuy rằng Tiền Tiểu Phi thoát nhìn [từ quần áo, tướng mạo, tư duy mà suy] có chút... ần... thiếu phong cách đại hiệp, nhưng nghe người khác nói vậy thật khiến cho Kim Hàn khó chịu [dù sao tình nhân trong mắt ra Tây Thi, đương nhiên không thích nghe người khác nói xấu Tiền Tiểu Phi], huống hồ nếu hắn nghĩ Tiền Tiểu Phi không có giá trị gì, vậy khó bảo đảm an toàn cho y.

Dần dần, một ý tưởng hình thành trong đầu Kim Hàn.

“Sương phòng của các ngươi là địa lao sao?”

Người chưa tới tiếng đã tới, Kim Hàn khẽ gọn gọn khoe miệng lên – tên kia tựa hồ cũng không tệ lắm. Nhưng cảm giác khó chịu cũng đến theo – địa lao? Dám nhốt Tiền Tiểu Phi vào địa lao? Hơn nữa là bị Điền Ngật Thụ lừa vào “sương phòng”.

Liếc mắt nhìn Điền Ngật Thụ, ánh mắt tên kia lóe sáng. Tiền Tiểu Phi vừa bước vào phòng, lão gia hỏa lập tức cao giọng răn dạy mấy tên đệ tử.

“Ta không phải nói để cho thiếu hiệp ở trong sương phòng sao?”

Làm bộ làm tịch, Kim Hàn nghĩ, cũng không thêm để ý thêm nhiều, bắt đầu thực hiện kế hoạch trong đầu – “Bang chủ! Bang chủ! Ngươi thế nào? Có bị thương không?”

Cả phòng cứng đờ, mọi ánh mắt đều dồn lên người Kim Hàn. Chỉ thấy nam nhân vội vàng chạy về phía Tiền Tiểu Phi, sau đó vội phân lo lắng kiểm tra từ trên xuống dưới mấy lần, không khác gì bà mẹ trẻ mới tìm được đứa con nhỏ đi lạc, cần bao nhiêu thân thiết có bấy nhiêu thân thiết, cần bao nhiêu thương tình có bấy nhiêu thương tình... Cần bao nhiêu buồn cười có bấy nhiêu buồn cười.

Bang, bang chủ?! Điền Ngật Thụ trợn mắt há mồm, Tiền Tiểu Phi cũng choáng váng hóa đá, từ lúc nào mình thành bang chủ rồi?! Mà không sao, Kim Tiền Kim Tiền, trước Tiền sau Kim, chẳng nào mình cũng là nhị bang chủ thôi! [hân ~], bất quá Kim Hàn nói vật hân có lý của hân, cho nên Tiền Tiểu Phi ngây ra một lúc sau liền phối hợp nói hòa theo.

Chỉ thấy hân cảm khái nâng Kim Hàn dậy, trầm giọng nói: “Làm phiền Kim huynh đệ quan tâm, huynh trưởng không sao.”

Tiền Tiểu Phi nói một câu này mặt không đổi sắc, không cần phải lưỡi, mà Kim Hàn nghe xong choáng váng, đến lúc thấy Tiền Tiểu Phi tự xưng “huynh trưởng” thì mặt đầy hắc tuyến.

Bất quá đây là kế của hân nên phải chịu, hân muốn Điền Ngật Thụ tin Tiền Tiểu Phi là bang chủ, vậy [bí sát phương] chắc chắn ở trong tay Tiền Tiểu Phi, tay cầm hoàng bài, Tiền Tiểu Phi tạm thời không lo tính mạng.

“Đúng là bang phái kỳ lạ có bang chủ kỳ lạ...” Điền Ngật Thụ run run khoe miệng. Xem ra mình không đuổi kịp thời đại rồi.

Mà lời Điền Ngật Thụ nói, Tiền Tiểu Phi nghe vào rất không xuôi tai – chẳng lẽ mình không giống bang chủ vậy sao?

Lão gia hòa mở miệng lần nữa: “Ngươi đã là bang chủ, vậy bí tịch chắc chắn ở trong tay ngươi.”

Điền Ngật Thụ vừa dứt lời, Tiền Tiểu Phi lập tức suy luận, trong chớp mắt đã hiểu được tình thế trước mắt. [Đúng là “có khi” bạn vẫn thông minh.]

“Bí tịch không ở chỗ ta.” Không ngờ, Tiền Tiểu Phi cư nhiên phủ nhận.

Kim Hàn bất ngờ, Điền Ngật Thụ càng bất ngờ hơn. Chỉ thấy hân nhíu mày nói: “Không ở chỗ ngươi? Hừ, chẳng lẽ ngươi lại cho nó táng thân tại Cổ Vận sao? Ngươi tưởng ta là trẻ con ba tuổi à!”

Tiền Tiểu Phi không nhanh không chậm nói: “Phong chủ đúng thật là thông minh, vừa đoán đã trúng, quả thật bí tịch đã bị đại thủy hủi mất. Mà, ngươi cũng đã kiểm tra quần áo hai người chúng ta, có phát hiện bí tịch không?” Khi tỉnh lại, gói đồ đã biến mất, hân là đang ở chỗ Điền Ngật Thụ rồi.

“Ngươi không nói thì ra cũng quên mất, quý bang thật đúng là giao hữu rộng rãi a, ngay cả Thiên Ý Cốc, Tuyệt Hạc Phong ẩn cư đã lâu cũng có thể kết làm bằng hữu, nghị đồ của ta cũng đem lệnh bài cho các ngươi, đúng là hậu sinh khả úy a.”

Tiền Tiểu Phi biết hân đang nói tới Mục Viễn Chi, cũng không đáp lại, xem ra hai người kia bỏ trốn không chỉ khiến Cổ Bạch bệnh liệt giường, còn đã kích khá lớn với Điền Ngật Thụ nữa.

Thấy Tiền Tiểu Phi không nói gì, Điền Ngật Thụ lại tiếp tục: “Bí tịch thật sự đã bị hủi?”

Biết hân đã tin tới bảy phần mười, Tiền Tiểu Phi liền nói như thật: “Đương nhiên là thật.”

“Nghe khẩu khí của ngươi, hân đã thấy qua bí tịch?”

“Không chỉ thấy qua, ta còn đọc rồi.” Hừ hừ thật thật mới có thể khiến cho người ta tin, bởi vậy Tiền Tiểu Phi lại đội thêm một tràng bom nữa.

“Thật sao?” Điền Ngật Thụ kích động nói, “Ngươi đọc được gì?”

“Cái này... khó nói...” Tiền Tiểu Phi cố ý thừa nước đục thả câu.

“Ngươi không muốn nói sao?” Lời nói mang theo sát khí.

“Phong chủ đừng hiểu lầm, thật sự là nội dung bí tịch kia quá mức quý dị, tại hạ chỉ có xem chứ không có hiểu a.”

“Xem không hiểu?” Điền Ngật Thụ kỳ quái.

Kim Hàn cũng cau mày, không rõ hồ lô Tiền Tiểu Phi rốt cuộc bán thuốc gì.

“Quả thật xem không hiểu, bí tịch kia tựa hồ dùng văn tự Tây Vực ghi lại, cho nên tại hạ nhìn vào chỉ thấy một đám giun với rắn.” Tiền Tiểu Phi nói như đúng rồi, Kim Hàn nghe được ngẩn người luôn.

“Vậy người đừng bút viết ra, ta nhận thử xem” Bí tịch ngay trước mắt, Điền Ngật Thụ sao có thể không kích động.

“Có thể.” Tiền Tiểu Phi rất thoải mái nói.

“Tốt, vậy tại hạ đi lấy bút mực.” Nói xong, Điền Ngật Thụ liền xoay người bước đi.

Hai người đang kỳ quái tại sao Điền Ngật Thư không phân phó đệ tử đi lấy, không ngờ Điền Ngật Thư thừa dịp ba đệ tử không hề phòng bị, nhanh chóng rút nhuyễn kiếm bên hông, lẳng không xẹt qua!

Ba tên đệ tử không kịp lên tiếng đã ngã xuống đất, nhất kiếm phong hầu.

Kim, Tiền choáng váng nhìn một màn trước mắt, nói không ra lời. Điền Ngật Thư nhân cơ hội điểm huyết đạo hai người, không cho họ nhúc nhích, rồi mới chậm rãi thu hồi nhuyễn kiếm, vẻ mặt vẫn như bình thường.

“Như vậy sẽ không ai biết nhị vị làm khách ở đây.” Điền Ngật Thư thản nhiên mở miệng.

“Bọn họ là đồ đệ của người a!” Tiền Tiểu Phi không kìm chế được lớn tiếng nói.

“Phụng hiến sư phụ là bổn phận của đệ tử.” Điền Ngật Thư trả lời.

Tình cảnh trước mắt không hề xa lạ với Kim Hàn, nhưng lâu rồi không gặp lại, khiến cho hắn nhớ tới đoạn ký ức trước đây, bất giác nhăn mày. “Nhóm người bắt ta lên núi lúc trước, xem ra cũng là kết cục này đi.”

“Người thực thông minh.”

“Nhưng cứ như vậy, cả Phong chỉ có người biết sự tồn tại của chúng ta, vậy ai sẽ giám thị chúng ta giờ?”

“Hai kẻ phạm phu tục tử không võ công các người, một mình ta là đủ.” Điền Ngật Thư cười gian xảo, “Khi các người còn đang hôn mê, ta đã xem rõ, hai người không có nội lực, võ công cũng không, có thể gây dựng nên Kim Tiền Bang như hôm nay quả thật là bất khả tư nghị.”

“Người...” Tiền Tiểu Phi nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy người này không thể chỉ dùng từ “Đáng giận” để hình dung.

Điền Ngật Thư thấy thế cười nói: “Thiếu hiệp đừng nóng giận, ta biết các người thiện dùng ám khí, nhưng nếu bên người cái gì cũng không có, hẳn là không khí không thể dùng làm ám khí đi. Ha ha...”

Điền Ngật Thư nói xong liền vội vội vàng vàng đi lấy bút mực.

“Người này không chỉ âm hiểm, mà còn ác độc nữa.” Tiền Tiểu Phi oán hận nói.

“Ai bảo chúng ta kĩ không bằng người.” Kim Hàn cảm khái, võ công quả nhiên trọng yếu, “Bất quá tạm thời hẳn sẽ không động tới chúng ta.”

“Bởi vì hắn muốn bí tịch thôi!” Tiền Tiểu Phi tiếp lời.

“Vậy bây giờ, người chuẩn bị viết cho hắn cái gì?” Kim Hàn tò mò. Bí tịch kia còn ở tiêu cục Đại Dũng, Tiền Tiểu Phi làm sao biết nội dung bên trong được.

“Nhớ Đoàn Dự trong [Thiên Long Bát Bộ] đối phó với Cưu Ma Trí như thế nào không?”

“Người muốn...”

“Ta không được như Đoàn Dự, có thể khiến hắn tẩu hỏa nhập ma, nhưng viết mấy thứ khác lừa lừa hẳn cũng không phải không thể.”

“Người cho là hắn dễ lừa sao?” Kim Hàn nhíu mày.

“Thử mới biết được.” Tiền Tiểu Phi giao hoạt cười, vẻ mặt gian trá.

Kim Hàn cảm thấy mình đúng là bệnh không chữa được rồi, những lúc như thế này rồi mà còn bị vẻ mặt cười của Tiền Tiểu Phi làm động tâm.

Mười phút sau, Điền Ngật Thư cầm bút mực trở lại. Chỉ thấy hắn đem đồ đặt cả lên bàn, sau đó giải huyết cho Tiền Tiểu Phi.

Nam nhân xắn tay áo, vô cùng khí thế bước tới trước bàn, chặn giấy, mài mực, thêm nước, đề bút, động tác liền mạch lưu loát.

“Nói trước luôn, ta cũng không biết thứ tiếng này, chỉ có thể theo trí nhớ mà vẽ ra...”

Điền Ngật Thư liên tục gật đầu.

Vì thế dưới ánh mắt chăm chú của Kim Hàn và sự hy vọng dâng tràn của Điền Ngật Thư, Tiền Tiểu Phi rất tao nhã viết trên giấy: “Long long ago, there are three pigs...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Hôm ấy, Tiền Tiểu Phi viết khoảng nửa giờ liền bắt đầu kêu đói, Điền Ngật Thu cùng đường đành phải bê hảo tửu hảo thái cho hai người ăn no nê. Ai ngờ com nước xong xuôi Tiền Tiểu Phi lại kêu mệt, chết sống gì cũng không nhớ nổi đoạn sau. Điền Ngật Thu tuy bất mãn tràn trề, nhưng cũng chả làm gì được, đành phải điểm huyết hai người vút lên giường, sau đó ôm lấy tờ “Bí tịch” ra ngoài.

“Người nói có thể nào đảm giấy vụn kia làm cho hấn đau đầu chết được không?” Tiền Tiểu Phi rất đặc ý nói.

“Cũng chỉ có người là số một, cư nhiên dùng tiếng anh viết ‘Ba chú heo con’?!” Kim Hàn vẫn nhớ rõ khi ấy không khí quý dị biết bao nhiêu, cảm hấn còn sứt roi xuống đất luôn.

“Dù sao lão gia hòa kia xem cũng có hiểu đầu. Hắc hắc, cho hấn đi tìm người dịch tới chết luôn đi...”

“Người viết đến đoạn nào?” Kim Hàn có chút tò mò.

“Viết tới đoạn ba chú heo đóng cửa ở trong phòng, ngày mai sẽ viết chỗ sói già gian ác mò tới.” Tiền Tiểu Phi mũi phồng to tới sắp bay lên trời luôn.

Kim Hàn bây giờ đã thực sự tin tưởng, Tiền Tiểu Phi trong lúc nguy cấp có thể làm ra những hành động không ai tưởng tượng nổi. Tuy rằng kết quả là kinh hi hay kinh hoàng thì có chưa mới biết. [hắn ~]

“Đúng rồi, tên kia tại sao không nói tới phiếu gửi đồ?” Tiền Tiểu Phi hỏi.

“Bởi vì thứ đó vốn không ở trong gói đồ.” Kim Hàn bắt đầu giải thích, “Mấy hôm trước Đông Tứ Hải đã tới tìm ta, nói gia gia hấn sắp về, bảo ta đưa phiếu gửi đồ ra trước, nên ta giao cho hấn rồi.”

“Vì sao lại phải giao phiếu trước đâu?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

“Ta cũng không rõ, bất quá nghe Đông Tứ Hải nói đó là luật, hình như gọi là ‘Bái phiếu’.”

Nghe Kim Hàn giải thích, Tiền Tiểu Phi trầm mặt xuống, cuối cùng nói nhỏ: “Vận khí của chúng ta lại trở về rồi!”

Ngất ~ Kim Hàn tròn trắng mắt nói: “Kẻ có vận khí tốt sẽ không bị người ta bắt cóc.”

“Dù sao cũng tốt hơn hai người chỉ bị bắt có một,” Tiền Tiểu Phi nói như đúng rồi, hoàn toàn không phát hiện trong lời nói đã để lộ tình cảm của mình, “Bằng không người còn lại giống như con ruồi không đầu, mò mẫm tìm khắp thế giới, thật đáng thương!”

“A... Ân.”

Bên tai truyền tới tiếng nam nhân hàm hồ đáp, bởi vì bị điểm huyết không thể quay đầu sang, Tiền Tiểu Phi đương nhiên không thể nhìn thấy vành tai nam nhân đỏ ửng.

Ăn com – viết bí tịch – ngủ – ăn com – viết bí tịch – ngủ – cuộc sống nhàm chán cứ qua đi, không biết đã bao nhiêu ngày, Điền Ngật Thu càng ngày càng khó chịu, càng ngày càng không kiên nhẫn, Kim Tiền vì thế cũng càng ngày càng lo lắng, nhưng chẳng thể làm gì được, chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

Khi “bí tịch” đã có “Công chúa Bạch Tuyết”, “Cô bé lọ lem”, “Cô bé quàng khăn đỏ”, sắp chuyển sang “Chú vịt xấu xí”, sự tình rốt cuộc có chuyển biến.

– Nói đúng hơn là chuyển biến tự mình tìm tới cửa.

“Trịnh mỗ tới chậm một bước, nhị vị phải chịu khổ rồi.” Người tới mặt mày sáng láng, phong độ tuyệt vời, tinh thần sung túc, chuyện trò vui vẻ, hoàn toàn tương phản với tình trạng thê thê thảm thảm của hai người trong phòng.

“Trịnh huynh rốt cuộc cũng biết có người gặp tai họa lớn vì bí văn của huynh?” Kim Hàn mở miệng là mỉa mai, lời nói tràn ngập bất mãn.

“Kim huynh không thể nói vậy, công bố sự thật là lý tưởng sống suốt đời tại hạ a. Hướng hồ bí văn của ta chỉ là một ngòi lửa kích thích, cho dù không có nó, chuyện gì phải đến cũng sẽ đến.” Trịnh Ngân Từ đồng đặc nói.

Công bố sự thật? Lý tưởng sống suốt đời?! Tiền Tiểu Phi bây giờ mà có thể động chân động tay, nhất định đã cho nam nhân một phát Phật Sơn vô ảnh cước bay thẳng lên sao Hỏa!

“Vậy người còn tới đây làm gì?”

“Chúng ta chẳng phải là bằng hữu sao?” Trịnh Ngân Từ nói như thật, “Bằng hữu gặp nạn, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Nói thật đi!” Kim, Tiền không hẹn mà đồng thanh. Đối với Trịnh Ngân Từ, hai người luôn luôn đồng tâm hiệp lực.

“Hắc hắc...” Nam nhân ngượng ngùng cười gượng hai tiếng, nói, “Các ngươi không biết chứ [giang hồ bí văn] hồi mười bốn quả thật là cháy sập luôn nha! Cả đám người tìm đủ mọi cách truyền tin tới chỗ ta, nói muốn có thêm tin tức về các ngươi. Người mua đã yêu cầu, ta nào có thể không làm, cho nên...”

“Cho nên ngươi mới mò tới đây?” Kim Hàn tròn trắng mắt, đúng y như dự đoán mà.

Trịnh Ngân Từ hiển nhiên bất mãn với thái độ của nam nhân: “Kim huynh nghĩ tới đây dễ lắm sao? Điền Ngật Thư đem các ngươi giấu tới một giọt nước cũng không rót ra ngoài, một chút tiếng gió cũng không có, người ta tìm bờ hơi tai a!” Dứt lời, để tăng thêm độ xác thực, nam nhân rất khoa trương lau lau mồ hôi.

“Ngươi vẫn tìm thấy đó thôi.” Tiền Tiểu Phi không tin.

“Ta phải dùng tất cả các cơ sở ngầm nha!” Trịnh Ngân Từ hít sâu, “Phù ~ cũng may người ta có nhiều trợ thủ ~”

“Giữ chứ, ngươi có cả cơ sở ngầm ở Ngự Hàn?” Tiền Tiểu Phi kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên!” Trịnh Ngân Từ khẳng định chắc chắn, “Ngự Hàn là một đại môn đại phái, không có cơ sở ở đây thì [giang hồ bí văn] của ta sao có thể gọi là bao trùm toàn diện được?”

Ngật! Đúng là vì sự nghiệp “hóng” dùng tất cả các loại thủ đoạn.

“Vậy ngươi có bao nhiêu người ở đây?”

“Một thôi, nhiều hơn ta không có tiền trả.” Trịnh Ngân Từ thành thật nói, “Không phải bà già không phải trẻ con, thông minh lanh lợi ứng biến nhanh, còn phải cam tâm tình nguyện ở trên tuyết sơn này, người như thế không nhiều tiền có tìm được không? Một người thôi cũng rút hết ruột người ta rồi.”

Ha, ha. Kim Tiền ngoài cười trong không cười, hoàn toàn không muốn tiếp tục nói mấy thứ vớ vẩn này nữa.

“Quên đi, không nói nữa, ta hôm nay tới cứu các ngươi nha.” Nam nhân vừa nói vừa giải huyệt cho hai người.

Cần giải thích một chút, vì sao Trịnh Ngân Từ bây giờ mới giải huyệt cho hai người kia?

Đó là bởi vì hần biết tạp chí của mình gây nên bao nhiêu “rắc rối” cho đối phương, bởi vậy sợ vừa xuất hiện đã bị người ta xé ra tám miếng, ngay cả lời giải thích cũng không kịp nói [đương nhiên hần cũng chả có gì để mà giải thích ~ Hần ~]. hiện tại xem ra, bây giờ có giải huyệt cũng an toàn rồi.

“Nợ nần giữa chúng ta sau này tính tiếp.” Kim Hàn cắn môi, “Trước mạng chúng ta rồi đi đã.”

“Không thành vấn đề.”

Trịnh Ngân Từ nhanh chóng đáp ứng, không ngờ Tiền Tiểu Phi lại ngăn cản.

“Gói đồ của bọn ta còn ở tại chỗ Điền Ngật Thư.”

“Gói đồ?” Trịnh Ngân Từ nghĩ nghĩ, “Nga, chính là cái bọc toàn lệnh bài là lệnh bài chứ gì?”

“Cả cái này ngươi cũng biết?!” Kim, Tiền giật mình, chả lẽ tên này đặt camera trong gói đồ?

“A, đừng nói tới việc này,” nam nhân lảng tránh chủ đề, “Gói đồ của ngươi ở đâu?”

Tiền Tiểu Phi cũng không có hứng thú làm rõ chuyện [có một số việc nhắm mắt làm ngơ vẫn hay hơn], vì thế vội nói: “Bị lão gia hỏa kia cầm đi.”

“Vậy...” Trịnh Ngân Từ ngừng một chút, nói, “Ba người cùng đi tìm đồ cũng không tiện lắm, các ngươi cứ ở đây đi, ta trở về ngay.”

“Được.” Kim Hàn gật đầu. Võ công cùng khinh công của Trịnh Ngân Từ bọn họ đều đã lĩnh giáo.

Cứ như vậy, Trịnh Ngân Từ vai mang trọng trách bắt đầu công cuộc tìm kiếm trên Ngự Hàn Phong.

Chân nhẹ điểm, bước như gió, trên dưới trái phải, đông tây nam bắc, giả mà bây giờ có đệ tử Ngự Hàn Phong nhân tới đẹp trời mà ra ngoài ngắm sao, nhất định sẽ thấy từng trận quỹ ảnh bay vút vút trên đầu. Trịnh Ngân Từ dựa vào thân thủ cao siêu mà trong mấy phút đã chạy vài vòng quanh Ngự Hàn Phong, thân ảnh kia muốn bao nhiêu tiêu sái có bấy nhiêu tiêu sái, tư thế kia muốn bao nhiêu oai hùng có bấy nhiêu oai hùng, khí phái kia muốn bao nhiêu lạnh lùng có bấy nhiêu lạnh lùng, mà bọc đồ kia... vẫn chưa thấy.

“Giữ chứ, phòng nào cũng giống hệt nhau!”

— Nam nhân cố gắng tìm cơ biện mình cho thất bại của mình.

Một đạo ánh sáng vọt lên giữa không trung, là đạn tín hiệu. [kỹ thuật hỏa dược từ cổ đại đã thật phát triển ~]

Nơi nào đó trên Ngự Hàn Phong – “Phong chủ các người ở phòng nào?”

“Cái gì phong chủ...”

“Uy! Người còn chưa tỉnh ngủ sao! Ta hỏi người Điền Ngật Thư ở chỗ nào?”

“Nửa đêm dựng người ta dậy để hỏi cái này?”

“Chứ chẳng lẽ ta tìm người nói chuyện phiếm sao!”

“Chuyện này không ở trong phạm vi trách nhiệm của ta.”

“Gi?”

“Thêm tiền, không thì miễn bàn!”

“Người...”

“Không muốn? Mấy năm nay người còn ít áp bức ta sao, bây giờ ta vẫn còn cảm thấy lên Ngự Hàn không khác gì lên thuyền hải tặc đâu!”

“Đừng đừng đừng, người trăm ngàn lần đừng bỏ việc a! Thêm bao nhiêu, nói đi!”

“Sớm vậy không phải tốt rồi sao. Năm mươi lượng!”

“Cái gì?”

“Mỗi tháng đều vậy nga ~”

“Ăn thịt người a!”

“Học người thôi.”

“... Thành giao.”

“Lão Điền ở tại Hàn Thủy Các phía tây. Hắc hắc, ta muốn đi nghỉ, chúc ngủ ngon a~”

“Ô ~ Bạc a ~”

Mười phút sau, Trịnh Ngân Từ rút cuộc tìm tới cửa sổ phòng Điền Ngật Thư. Vấn đề là trong phòng vẫn còn đốt đèn!

Nam nhân vận nội lực, giấu khí tức, lặng lẽ đâm thủng một lỗ trên cửa sổ giấy, nhìn vào trong phòng, chỉ thấy Điền Ngật Thư chạy vòng vòng quanh bàn, xem ra đang suy nghĩ nát óc. Tuy Trịnh Ngân Từ không biết vì sao hắn lại như vậy, nhưng có thể chắc chắn đêm nay hắn mất ngủ.

Cứ như vậy gói đồ phải làm sao giờ? Đang lúc nam nhân hết sức khó xử, thanh âm Điền Ngật Thư lại vang lên: “Người tới! Người tới!”

Trịnh Ngân Từ còn tưởng mình bị phát hiện, vội vàng trốn vào bụi cây. Kết quả chỉ thấy một tên đệ tử chạy vào phòng Điền Ngật Thư, nói nói nghe nghe một lúc, hóa ra lão gia hỏa này chỉ đang phân phó mấy việc nhỏ.

Xem ra, đêm nay đành phải tay trắng trở về. Mặc dù không cam lòng, Trịnh Ngân Từ cũng chẳng thể làm gì. Đứng dậy, vận khí, nam nhân thi triển khinh công bay khỏi Hàn Thủy Các.

Chân nhẹ điểm, bước như gió, thân ảnh nam nhân vẫn tiêu sái, oai hùng, lạnh lùng như cũ, chính là phòng Kim, Tiền... tìm không ra.

Bất đắc dĩ, nam nhân đành phải tiếp tục khinh công, cố gắng tìm tìm kiếm kiếm. Giả mà bây giờ có đệ tử Ngự Hàn Phong nhân tới đẹp trời mà ra ngoài ngắm sao, nhất định sẽ thấy trận trận quý ảnh bay vút vút trên đầu. Mà lúc này...

Vừa đúng lúc có một đệ tử Ngự Hàn nửa đêm thức dậy đi nhà xí ngẩng đầu nhìn trời.

Trịnh Ngân Từ kỳ thực cũng phát hiện ra, nhưng hắn bây giờ đừng không phải mà không dừng thì cũng không xong, chỉ có thể vận khinh công, đẩy nhanh tốc độ, khiến cho thân ảnh mình như một trận gió xẹt qua, hoàn toàn không thấy rõ, khẩn cầu tên đệ tử kia sẽ nghĩ mình bị hoa mắt.

Kết quả là...

Ngự Hàn, nửa đêm, tiếng thét kinh thiên.

“Quý a -“

Chương 47

“Nói cách khác, người thất bại rồi chứ gì?” Nhìn Trịnh Ngân Từ ngoan ngoãn đứng nhận lỗi trước mặt mình cùng Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn bất đắc dĩ thở dài.

Đêm qua, đệ tử Ngự Hàn kêu thảm thiết suýt nữa hù chết Kim Hàn với Tiền Tiểu Phi. Còn tưởng rằng tên này bị phát hiện, làm hại hai người lo suốt cả đêm. Kết quả đầu, hóa ra là hấn dọa người ta ngắt xù.

“Ta bất quá chỉ khinh công nhanh một chút, ai biết hấn lại tưởng gặp quỷ chứ.” Trịnh Ngân Từ lẩm bẩm.

Vừa nghĩ tới việc độc môn khinh công anh tuấn tiêu sái số một của mình bị nhận làm thành quỷ, nam nhân liền vô cùng buồn bực.

Nhanh một chút?! Kim Hàn không hèn mà cùng rùng mình một cái, mặc dù chưa gặp tận mắt, nhưng nghe tiếng kêu thảm thiết kia cũng biết trông quỷ dị tới mức nào...

“Bình thường nhìn người cũng thông minh, vậy mà đến lúc cần dùng thì lại hóa ra vô dụng, thật là...” Tiền Tiểu Phi nhún mày, “Uổng phí khinh công của người tốt như vậy.”

“Uy, ta tốt xấu cũng là tới cứu các người, có ai nói chuyện với ân nhân cứu mạng như thế không?” Trịnh Ngân Từ ra vẻ ai oán, “Người ta lên núi đao xuống biển lửa vì bằng hữu, đao kẻ cổ cũng không sợ, bất kể an nguy liệu chết đột nhập Ngự Hàn, các người lại đối xử với ta như vậy ~ Ô ~”

“Này... Khụ khụ...” Tiền Tiểu Phi nhất thời không biết nói gì, nghe Trịnh Ngân Từ nói mà nổi một thân da gà, chẳng lẽ lại thảm thiết như vậy.

“Quên đi,” Kim Hàn mở miệng, “Người giải huyết cho chúng ta, đêm nay ba người cùng hành động, lấy đồ xong đi luôn.”

“Không được,” Trịnh Ngân Từ không đồng ý, “Nhục của ta ta phải tự mình rửa sạch, tối nay nhất định lấy lại gói đồ đem tới đây! Các người chờ coi!”

Dứt lời, nam nhân xoay người bước đi.

“Uy, chờ...” Tiền Tiểu Phi vừa mở miệng, người kia đã biến mất, “Người thật ra cũng nên giải huyết cho chúng ta a...”

Kim Hàn bên cạnh cũng bất đắc dĩ: “Khinh công quả thật lợi hại...”

Rạng sáng, khách phòng Ngự Hàn.

“Kim Hàn, người ngủ chưa?”

“Chưa...”

“Vì sao ta lại không ngủ được đâu?”

“Giống nhau thôi.”

“Ta có... dự cảm bất hảo.”

“Đừng nghĩ nhiều, phải... ân... tin tưởng Trịnh Ngân Từ...”

“Người nói thật lòng đó hả?”

“...”

“Tên kia sẽ không làm loạn luôn chứ?”

“Chắc là... sẽ không... đâu.”

“Vậy tại sao ở bên ngoài... lại có tiếng động kỳ quái vậy...”

“?”

Đêm khuya, Ngự Hàn, rối loạn kinh thiên.

“Cháy rồi –“

Đêm thứ ba.

“Lần này ngươi có gì để giải thích?” Nhìn Trịnh Ngân Từ ngoan ngoãn đứng nhận lỗi trước mặt mình cùng Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn nhu nhu thái dương.

Đừng nói Kim Hàn đau đầu, phỏng chừng Điền Ngật Thư càng đau đầu hơn. Bởi vì hắn đã liên tục hai người không xuất hiện trước mặt Kim Tiền, xem ra các loại hỗn loạn được bạn Trịnh Ngân Từ “lỡ” tạo ra đã nhào vào khiến hắn sút đầu mẻ trán luôn rồi.

“Cái kia... Ta cũng đâu có cố ý làm roi hỏa chiết từ xuống đất...” Trịnh Ngân Từ tuy rằng vẫn thích lý do lý trấu, nhưng khí thế rõ ràng giảm hẳn so với lần trước.

“Roi hỏa chiết từ mà lại gây hỏa hoạn lớn như vậy?” Kim Hàn vẫn nhớ tới cảnh lửa cháy ngập trời đêm hôm trước, cái loại hỏa hoạn này không thể dùng từ “rất lớn” để hình dung nữa.

Trịnh Ngân Từ nghe vậy lập tức nói: “Nói ra thì khó tin, nhưng hỏa chiết từ của ta vừa lúc rơi vào chảo mỡ, thế là lửa bùng lên, rồi lan ra...”

“Ngươi tìm gói đồ ở phòng bếp?” Kim Hàn suýt nữa cười hạc bay luôn, để hỏa chiết từ rơi xuống chảo mỡ, Trịnh Ngân Từ cũng quá xá rồi!

“Chẳng qua là trời tối nhìn không rõ thôi!” Nam nhân rất ủy khuất nói.

“Ngươi không thấy rõ một cái, Ngự Hàn thiếu chút thành tro cả đám!” Tiền Tiểu Phi còn chưa nói nửa sau, hắn cùng Kim Hàn cũng suýt nữa đi theo Ngự Hàn Phong luôn. Phải nhớ là lúc đó hai người bị điểm huyết, nói không được động không xong a!

Trịnh Ngân Từ bắt đầu nức nở kêu oan: “Ta, ta cũng cố gắng a, lửa vừa bùng lên ta cũng muốn giúp dập lửa, cũng không biết vì sao càng dội nước vào lửa lại càng to hơn, cuối cùng ta chỉ đành phải dừng lại. Người ta còn bị thương nha!” Nam nhân vừa nói vừa giơ tay phải ra, quả thật đỏ một mảng.

Nghe xong, Tiền Tiểu Phi không biết nói gì luôn. Cuối cùng, hắn chỉ có thể nhẹ nhàng khề khàng giảng giải: “Trịnh Ngân Từ tiểu bằng hữu, nghe lão sư nói, dùng nước để dập lửa do dầu mỡ cháy là hành vi phi thường sai lầm cùng nguy hiểm, bởi vì không chỉ không dập được lửa, mà còn có thể khiến cho nó càng thêm khó không chết ngà. Cho nên về sau gặp chuyện thế này ngươi tốt nhất là bịt cái chảo lại, tốt nhất là dùng chăn bông phủ lên, chảo không đủ khí sẽ không cháy nữa, biết chưa?”

“Àn.” Nam nhân gật đầu, cố gắng nhớ kỹ.

Cuộc sống khắp nơi đều là học vấn – Trịnh Ngân Từ giờ đã vô cùng hiểu rõ đạo lý này.

“Hôm nay giải huyết cho chúng ta, mọi người cùng hành động đi.” Kim Hàn nói.

“Đương nhiên đương nhiên, nhiều người sức lớn!” Trịnh Ngân Từ dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai khôi phục tự do cho hai người.

Cứ như vậy, ba người rón rén ra cửa, biến mất trong màn đêm.

“Ngươi chắc chắn phòng hắn ở chỗ này?”

“Ta đã tới hai lần, còn có thể sai sao, các ngươi cứ tin tưởng cảm giác phương hướng của ta đi.”

“...”

Vô số lần kinh nghiệm làm cho Kim, Tiền hiểu được, tốt nhất là cứ giữ thái độ hoài nghi với mọi thứ – đặc biệt là những chuyện có liên quan tới Trịnh Ngân Từ tiên sinh.

Thấy hai người yên lặng, Trịnh Ngân Từ bất mãn, vội vàng đưa ra chứng cớ: “Chúng ta hiện tại đang đứng ở ‘Hoa tiền đình’, là hoa viên lớn nhất Ngự Hàn, đi qua đây sẽ tới chỗ ở của Điền Ngật Thư – Hàn Thùy Các!”

Yêu, cũng biết rõ đấy chứ!

Đang lúc Kim, Tiền hai người quyết định vui lòng tán dương nam nhân, sự thật tàn khốc lại đá cho Trịnh Ngân Từ một cước.

“Nơi này không phải Hoa Tiền Đình, chỉ là một cái vườn nho nhỏ vô danh thôi.”

Thanh âm bỗng nhiên xuất hiện làm cho ba người giật mình, ra một thân mồ hôi lạnh, mà người nói chuyện lại càng làm cả đám choáng váng – Cổ Bạch! Tuy rằng biết từ lúc Cổ Vận bị đại thủy yên diệt, nam nhân vẫn tới Ngự Hàn tị nạn, nhưng không ngờ lại gặp nhau ở đây!

“Ba vị không cần hoảng hốt,” Phỏng chừng nhìn ra không khí có vẻ nặng nề, Cổ Bạch vội vàng nói, “Các ngươi là ai tới để làm gì ta không có hứng thú, cũng không can hệ đến ta.”

“Ngươi không phải là Cổ Vận...”

Không đợi Tiền Tiểu Phi nói xong, lão nhân đã mở miệng: “Cổ Vận đã là chuyện ngày hôm qua, trang chủ cũng là thân phận trước đây thôi, ta bây giờ chỉ là một lão nhân bình thường, muốn cùng con gái an hưởng tuổi già.”

“Thật sao?” Người hỏi là Trịnh Ngân Tử. Tuy rằng ngữ khí Cổ Bạch nghe như thật lòng, nhưng bản chất mọi tin của hắn muôn đời không thay đổi được – nếu gạt cái tiêu đề “Nguyên Cổ Vận trang chủ thoái ẩn giang hồ”, cho dù không kích thích cũng có thể gọi lên một trận xôn xao đi.

“Đúng vậy,” Lão nhân cười, “Con gái ta sẽ tới Ngự Hàn đón ta a.” Trong mắt tràn ngập hạnh phúc cùng an tường.

Thân tình có giá trị hơn nhiều so với danh lợi phú quý, ba người hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của lão nhân.

Về phần Kim Hàn, nguyên bản đã đáp ứng Tiền Tiểu Phi không giết người báo thù nữa, huống hồ Cổ Vận bị diệt, ân oán cùng Cổ Bạch cũng có thể coi như chấm dứt.

“Người đang vụng trộm chuẩn bị đi sao?” Trịnh Ngân Tử không buông tha chi tiết nào – biết càng rõ kể lại càng chân thật a!

“Ta cũng không muốn nói cho Điền Ngật Thu biết, dù sao chúng ta bây giờ không đi chung một con đường. Ta chỉ hy vọng có thể lặng lẽ đi, không gợn lên sóng gió gì.” Lão nhân nói tới đây thì nở nụ cười, “Kỳ thực có lẽ sau con đại thủy ở Cổ Vận, ta cũng đã tiêu thất trên giang hồ. Nói thực ra, ta còn phải cảm ơn Kim Tiền Bang.”

“Ha, ha” Kim Tiền cười như khóc.

Vốn là bình thủy tương phùng, gạt đầu một cái mọi chuyện đã qua. Cho nên Cổ Bạch cũng không nói nhiều, nhanh chóng bước đi. Đương nhiên đã gặp, lão nhân cũng vẫn hảo tâm nói – “Hoa tiền đình ở hướng ngược lại cơ.”

Vờ không thấy ánh mắt khinh bỉ của Kim Tiền, Trịnh Ngân Tử nhanh chóng xoay người bước về hướng ngược lại. [hắn ~ sửa sai nhanh thật ~]

Quá nửa đêm, ba người rớt cuộc tới thư phòng của Điền Ngật Thu. Thứ khiến cho bọn họ kỳ quái là, cửa phòng lại mở toang! Một loại cảm giác không rõ ràng chợt nảy sinh.

Nhẹ nhàng bước vào trong phòng, dưới ánh trăng, khoe miệng Điền Ngật Thu không ngừng chảy máu tươi.

– Nam nhân bị giết!

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

“Sách, càng ngày càng phiền toái nha.”

Nhìn nhìn thi thể nam nhân, Trịnh Ngân Tử thốt lên, bất giác nhíu mày. Mọi chuyện đã vượt xa ngoài dự kiến của hắn.

“Người không phải thích nhất loại bí văn gạt gân này sao?” Tiền Tiểu Phi bực mình nói.

“Nhưng mà ta không muốn thành nhân vật chính a!” Trịnh Ngân Tử hiển nhiên biết rõ nỗi bi ai của “kẻ tình nghi số một”, “Tọa sơn quan hổ đấu với tự nhảy vào vũng bùn là hoàn toàn khác nhau nha.”

“Bây giờ phải làm sao?” Kim Hàn bình tĩnh nói. Dù sao bây giờ việc quan trọng nhất là tìm các giải quyết vấn đề.

Không đợi hai người còn lại trả lời, ngoài cửa truyền tới một tiếng quát lớn.

“Các người là ai!”

Thanh âm bất chợt vang lên, ba người Kim Tiền Trịnh đồng loạt gạt mình, xoay người quay lại.

Thanh sam trường kiếm, đậm dật nho nhã – Người tới chính là Mục Viễn Chi.

Nam nhân nhìn thấy một loạt gương mặt quen thuộc, cũng thả lỏng xuống.

“Các người...”

“Nói rõ trước nha, người không phải bọn ta giết!” Mục Viễn Chi chưa kịp dứt câu, Tiền Tiểu Phi đã nhanh nhẩu ngắt lời.

Không ngờ Mục Viễn Chi không những không giận, còn cười nhạt: “Vừa gặp mặt, câu đầu tiên Tiền huynh nói lại là câu này, quả thật khiến ta không biết trả lời sao.”

Kim Hàn nghi hoặc nhìn phản ứng của nam nhân, có tên nào sư phụ vừa chết lại có thể thích ý trò chuyện vui vẻ như thế này không?

Tiền Tiểu Phi cũng kỳ quái: “Ngươi tin bọn ta?”

Mục Viễn Chi không trả lời, quay đầu về phía Trịnh Ngân Từ: “Trịnh đại hiệp, tại hạ có lễ.”

Quen nhau? Kim Tiền hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều là nghi hoặc. Mà thứ khiến cho bọn họ không thể hiểu nổi hơn nữa là Trịnh Ngân Từ lại còn được kêu là ‘đại hiệp’?! Tên kia làm sao xứng với cách xưng hô này a!

Càng ngoài dự kiến chính là, Trịnh Ngân Từ cư nhiên cũng bắt đầu giả làm đại hiệp thật.

“Mục huynh không cần đa lễ như vậy, tại hạ khi đó vốn chỉ là nhắc tay chi lao. Người trong giang hồ, khắp nơi đều là bằng hữu thôi.”

Gi! Hắn nghĩ hắn là đại hiệp thật a!

Xem ra Mục Viễn Chi không phải không thấy phản ứng của hai người, vội vàng mở miệng nói: “Trịnh đại hiệp từng có ân cứu mạng với ta, tại hạ đến giờ vẫn chưa có gì hồi báo.”

Ân cứu mạng? Bốn đạo hàn quang sắc bén bắn về phía Trịnh Ngân Từ, mang một thâm ý không khó lĩnh hội – vậy vì sao toàn gây tai nạn cho chúng ta a!

Không nhìn mấy “ánh mắt giết người” kia, Trịnh Ngân Từ chỉnh lại y phục, mở miệng: “Xem bộ dáng Mục huynh, hẳn đã biết chân tướng sự việc rồi?”

“Đúng vậy.” Mục Viễn Chi nói, “Đêm nay ta bồi Niệm Tuyết tới đón phụ thân nàng, vì thế liền tiện đường tìm Điền Ngật Thu hỏi rõ một việc, liền gặp Điền Ngật Thu nằm trên mặt đất, trong phòng còn có một hắc y nhân đang tìm kiếm gì đó.”

“Hắc y nhân?” Trịnh Ngân Từ nhíu mày.

“Đúng, vóc dáng không cao, nhưng võ công tốt lắm. Vừa phát hiện ra ta, hắn liền lao ra ngoài cửa sổ...”

“Vậy ngươi vừa rồi...”

“Đúng, chính là đuổi theo hắn. Đáng tiếc kỹ không bằng người, cuối cùng mất dấu, quay lại liền thấy các ngươi.”

“Điền Ngật Thu đã chết, ngươi tựa hồ không hề bị thương?” Kim Hàn nói.

“Cừu nhân sát phụ chết, sao ta phải bị thương?” Mục Viễn Chi nói ra một câu không khác gì sét đánh ngang tai, nhưng thần thái lại dị thường lạnh nhạt. Nam nhân dừng lại ở đây, cũng không muốn nói nhiều hơn.

Lời này Kim Tiền nghe thấy, cũng chỉ có thể cảm khái thế sự vô thường, mà vào tai Trịnh Ngân Từ được tự động phiên dịch thành “Cô tình huyết lệ sử của đại đệ tử Ngự Hàn”, nhưng để giữ hình tượng đại hiệp, hắn vẫn cố gắng áp chế ý muốn đi tìm bút giấy.

“Nói cách khác, một kẻ võ công cao cường vì tìm một thứ gì đó mà giết chết Điền Ngật Thu.” Kim Hàn thần nhiên tổng kết.

“Ngày mai Ngự Hàn thay đổi rồi.” Trịnh Ngân Từ lắc đầu thở dài, bang phái tất phải có hưng suy.

Ai ngờ Mục Viễn Chi nghiêm mặt nói: “Ngự Hàn tuyệt đối không thể loạn, nơi này đều là huynh đệ của ta, ta không thể để bọn họ vì loại người như Điền Ngật Thu mà gặp họa.”

“Ý ngươi là...” Kim Hàn nhìn nam nhân.

Mục Viễn Chi hít sâu, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Ngụy trang thành tự sát.”

“Tự sát?”

“Đúng vậy. Ta không hy vọng các huynh đệ rõ ràng không muốn nhưng vẫn phải vì giang hồ đạo nghĩa mà đi báo thù.”

“Như vậy Ngự Hàn sẽ không rối loạn sao?” Tiền Tiểu Phi không tin lắm.

“Ngự Hàn có được như ngày hôm nay hoàn toàn dựa vào các huynh đệ đoàn kết, chỉ cần mọi người đồng tâm, vậy Ngự Hàn chắc chắn không đổ.” Nói tới đây, Mục Viễn Chi cười khổ, “Không đối gạt các vị, Điền Ngật Thu chiếm lấy vị trí phong chủ cũng chỉ biết tư lợi riêng mình, hắn đã chết cũng chẳng có mấy ai thương tâm. Hơn nữa các huynh đệ còn có thể cao hứng từ nay về sau rốt cuộc có thể sống qua những ngày yên ổn.”

Sách, Kim Tiền cứng lưỡi, làm phong chủ như vậy quả thật là thất bại đi!

Kế tiếp, bốn người phát huy tinh thần đồng tâm hiệp lực của giai cấp vô sản cách mạng “lao động là quang vinh”, đem hiện trường vụ án giả thành tự sát, một giọt nước cũng không lộ ra, phỏng chừng cho dù có Sherlock Holmes ở đây cũng không tìm ra sơ hở.

Xong xuôi hết thấy, vấn đề mới lại nổi gót tới.

Nước không thể một ngày vô chủ, Ngự Hàn cũng như thế. Điền Ngật Thu đã chết hẳn phải có người tiếp quản. Nhưng người này là ai...

“Tùy tiện chọn một người trong số huynh đệ là được rồi.” Tiền Tiểu Phi đơn giản nói.

Mục Viễn Chi lập tức phủ quyết: “Không được. Mọi người đều là huynh đệ, nếu một người trở thành phong chủ, sẽ khó lòng giữ được tình huynh đệ. Huống hồ ta hy vọng có thể đề cho Ngự Hàn rời xa khỏi giang hồ phân tranh, cho các huynh đệ sống những ngày nhân văn đã hạc.”

“Sách, cũng lý tưởng nhỉ.” Kim Hàn không cho là đúng.

“Vậy thì khác gì giải tán?” Tiền Tiểu Phi hỏi lại.

“Đây cũng là chỗ ta băn khoăn. Ngự Hàn phải rời khỏi giang hồ phân tranh, nhưng không thể giải tán.” Mục Viễn Chi trả lời.

“Vừa muốn giữ lại Ngự Hàn, vừa muốn rời khỏi giang hồ phân tranh, vậy cứ tìm một ngoại nhân tới làm phong chủ hữu danh vô thực, để cho mọi người có cơ mà tụ lại một chỗ, không tham dự giang hồ sự, chỉ lưu lại cái danh trên giang hồ là được rồi.” Trịnh Ngân Tử suy nghĩ một lúc, nói ra ý tưởng của mình.

“Không hồ là Trịnh đại hiệp, tại hạ cũng là ý này! Nhưng Niệm Tuyết hy vọng có thể ẩn cư, cho nên ta không thể đảm đương trọng trách này.” Nam nhân vừa nói vừa nhìn về phía Trịnh Ngân Tử, ánh mắt long lanh long lanh.

Mà người kia bị nhìn tới mồ hôi ướt đầm: “Đừng nhìn ta! Ta còn muốn tiêu điều giang hồ du nhá!” Nói xong liêu mạng xua tay lắc đầu, lấy hành động để biểu hiện quyết tâm của mình.

Một kẻ không thành còn kẻ thứ hai, một kẻ không nhận còn kẻ khác, ánh mắt nam nhân chuyển một góc mười lăm độ, kết quả...

“Không bao giờ.” Kim Hàn lời ít ý nhiều.

Lại chuyển mười lăm độ nữa...

“Ta cùng Kim Hàn như nhau, hấn không thì ta cũng không!” Tiền Tiểu Phi nhanh chóng lui ra phía sau lưng Kim Hàn.

Bất quá sự thật hiển nhiên là, trong cả đám ở đây, Tiền Tiểu Phi là người dễ bắt nạt nhất [bi ai ~], vì thế Mục Viễn Chi cũng rất là không thêm nề tính.

“Nếu Ngự Hàn Phong nhập vào Kim Tiền Bang, vậy Kim Tiền Bang bang chủ cũng đứng đầu Ngự Hàn Phong luôn! Chỉ cần ngươi không lên tiếng, bọn họ tự nhiên được sống những ngày thoải mái, hơn nữa lấy danh vọng hiện tại của Kim Tiền Bang, tin tưởng từ nay về sau không có ai dám động vào Ngự Hàn.”

“Ngươi tính toán cũng kỹ càng thật...” Tiền Tiểu Phi nghe được kinh hoàng nói, “Nhưng ta cũng muốn một đám chỉ biết an ổn sống làm gì? Chẳng qua cũng chỉ là một bang phái bù nhìn!”

“Bọn họ có thể giúp ngươi a, loại bang phái như Kim Tiền Bang vốn càng nhiều người càng tốt, cái này gọi là người đông thế mạnh!” Mục Viễn Chi bây giờ không khác gì nhân viên tiếp thị, hận không thể đem đủ loại ưu việt của Ngự Hàn bày ra cho Tiền Tiểu Phi dùng thử.

“Nhưng...”

“Ta tin tưởng Tiền Tiểu Phi huynh vốn hoan hậu nhân từ, Kim Tiền Bang lại như mặt trời ban trưa, nhất định sẽ đem đến cuộc sống an nhàn tương lai sáng lạn cho huynh đệ Ngự Hàn!”

“Đừng, đừng nói nữa, tiếp nữa ta thành Bò Tát luôn rồi!” Tiền Tiểu Phi bị Mục Viễn Chi không thêm nuốt nước miếng xả cho một tràng.

“Ngươi đồng ý?” Mục Viễn Chi đại hi.

“Ài, ai nói ta đồng ý!” Tiền Tiểu Phi vội vàng phủ định, “Kim Tiền Bang không phải chỉ có mình ta.” Dứt lời hấn nhìn Kim Hàn cầu cứu.

Ai ngờ nam nhân cư nhiên bình thản nói: “Ta chỉ là nhị đương gia, đại sự cứ để cho đại bang chủ định đoạt đi.”

Dưới tay có một bang phái thật sự cũng không phải chuyện gì xấu – Kim Hàn nghĩ.

Ô ô ô ~ Không nghĩa khí ~ Tiền Tiểu Phi dùng ánh mắt lên án sự vô tình của nam nhân, nhưng nam nhân căn bản không thêm quan tâm.

“Huynh đệ trong bang sẽ không phục ta đâu...” Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục cố gắng.

“Chuyện này ngươi không phải lo, ta đã có cách.” Mục Viễn Chi tự tin tươi cười, cắt đứt đường lui cuối cùng của Tiền Tiểu Phi.

Chỉ thấy nam nhân lục tung ngăn tủ phía sau lên, nói: “Cách ở ngay đây.”

Thứ được lấy ra làm cho Tiền Tiểu Phi kinh ngạc ra tiếng.

“Bao quần áo của ta?!”

Sáng sớm hôm sau, Ngự Hàn đệ tử đều tập trung tại luyện võ trường Ngự Hàn phong.

Trên đài chỉ có một người – Tiền Tiểu Phi.

Hắn không nghĩ ra, vì sao bị thăm lúc nào cũng đổ lên đầu mình nha! Tối hôm qua thật không nên bị Mục Viễn Chi ‘hoa ngôn xảo ngữ’ mê hoặc đáp ứng chuyện này mà! Đáng giận nhất là đám không có nghĩa khí kia đều tránh ở một bên xem kịch, mặc kệ hắn đối phó một mình!

Ai ~ Tuy rằng tức giận, nhưng việc đã tới nước này, Tiền Tiểu Phi cũng chỉ đành bắt đầu đi theo lao. Chỉ thấy hắn ho nhẹ mấy tiếng, thu hút chú ý của mọi người, chờ tới khi toàn trường yên lặng mới cao giọng nói: “Chắc mọi người đều đã biết, Điền phong chủ tự sát.”

Dưới đài một mảnh im lặng, nhưng không tìm ra nổi một tia bi thương nào trên gương mặt chúng đệ tử. Điền Ngật Thư quả nhiên bị ghét tới tận xương mả.

Tiền Tiểu Phi cũng không kéo dài, lấy ra Ngự Hàn phong chủ lệnh tối qua Mục Viễn Chi đưa cho, nói: ” ‘Ngự Hàn chí quyết’ ở đây, các ngươi còn không nghe lệnh!”

Ngự Hàn chí quyết, theo lý chỉ truyền cho Ngự Hàn phong chủ – đây là tối qua Mục Viễn Chi tìm được dưới gối Điền Ngật Thư, là lệnh bài tối cao của Ngự Hàn Phong.

Đáng tiếc... Chúng đệ tử tựa hồ không thèm quan tâm.

“Có cái lệnh bài rơm cũng tưởng mình là môn chủ? Phi!”

“Ngươi chôm từ đâu ra vậy?”

“Chúng ta không nghe thì làm sao nào!”

“Có khi chính ngươi giết môn chủ!”

“...”

Tiền Tiểu Phi không thể nào không bội phục khả năng dự đoán của Mục Viễn Chi. Nam nhân đêm qua có nói, ‘Ngự Hàn chí quyết’ sẽ chẳng có tác dụng gì, ngược lại ‘Ngự Hàn quyết’ trước đây hắn đưa cho Tiền Tiểu Phi nhất định có chỗ dụng võ. Cũng vì thế nên hắn mới bảo “Cách giải quyết ở trong bao quần áo.”

“Các vị đừng vội, tại hạ còn có thứ khác.” Dứt lời, Tiền Tiểu Phi lấy ‘Ngự Hàn quyết’ ra, “Thứ này các ngươi cũng nhận ra được đi.”

“Đại sư huynh! Đó là lệnh bài của đại sư huynh!”

Không biết ai hô lên câu này, dưới đài liền lập tức yên lặng.

Tình cảnh trước mắt thực rất rõ ràng, địa vị của Mục Viễn Chi kia quả thật không thể nghi ngờ, mà lệnh bài của hắn mới được coi là chỉ lệnh tối cao. Tiền Tiểu Phi giờ mới biết cảm kích nha, nam nhân cư nhiên đem lệnh bài tốt như vậy tặng cho mình, mà mình chỉ đơn giản giúp hắn một ít chuyện tình cảm!

Có lẽ tình yêu trong lòng nam nhân còn quan trọng hơn những thứ này rất nhiều. Tiền Tiểu Phi cảm động vì... chính kết luận của mình.

Bất quá tình huống trước mắt không cho hắn nghĩ nhiều, bây giờ cần phải phân lại công việc – mấy thứ này Mục Viễn Chi đều đã tính toán tốt.

“Triệu Ngọc Phong tiến lên tiếp tín!”

Tiền Tiểu Phi hét lớn, dưới đài lặng ngắt như tờ.

Không lâu sau, một nam tử trẻ tuổi thân hình gầy gò nhưng không đơn bạc bước lên.

“Tại hạ Triệu Ngọc Phong.” Giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất đúng lễ phép.

Theo lời Mục Viễn Chi, người này chính là kẻ đứng thứ hai của Ngự Hàn Phong. Cũng mà người Mục Viễn Chi chân chính muốn phó thác Ngự Hàn cho.

“Đây là thư của đại sư huynh các ngươi, xem xong ngươi sẽ biết phải làm gì.” Tiền Tiểu Phi nói xong, giao thư cho nam nhân.

Nam nhân mở thư, vẻ mặt trang trọng, giống như nhận được không phải là thư mà là thánh chỉ.

Ánh mắt chúng đệ tử đều tập trung lại, tất cả mọi người nín thở chờ đợi.

Sau khoảng nửa nén hương, Triệu Ngọc Phong chậm rãi ngẩng đầu, thấp giọng nói: “Đại sư huynh... Không tới sao?”

Mặc dù không đành lòng, Tiền Tiểu Phi vẫn lắc đầu.

Nam nhân cũng không nhiều lời, xoay người nhìn xuống đài, cao giọng nói: “Từ nay về sau, người này là chủ nhân Ngự Hàn!”

Tuy rằng nam nhân cố ý che giấu, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn có thể nghe được thanh âm hần có chút run rẩy. Nhớ rõ đêm qua y từng hỏi qua Mục Viễn Chi vì sao không trực tiếp ra mặt mà dùng thư thay thế, hiện tại nhớ lại, chỉ sợ cũng là không chịu nổi cảnh ly biệt này đi.

Huynh đệ, cũng giống như tay chân.

Nam nhân vừa dứt lời, Ngự Hàn đệ tử đều chỉnh tề quỳ xuống.

“Kiến quá phong chủ -“

Triệu Ngọc Phong nói một câu, tình cảnh hoàn toàn thay đổi, Tiền Tiểu Phi bội phục, mà cũng không dám chậm trễ, vội vàng giơ ‘Ngự Hàn chí quyết’ lên, cao giọng nói: “Từ hôm nay, Ngự Hàn quy về Kim Tiền, chính thức đổi tên Kim Tiền Phong!”

“Cẩn tuân thủ dụ -” Thanh âm chỉnh tề, không lẫn một tạp âm.

“Triệu Ngọc Phong tiếp lệnh!”

“Có đệ tử!”

“Từ nay về sau người chủ sự Kim Tiền Phong, nếu không có lệnh của tổng ban, cuộc sống cứ tiếp tục bình thường.”

Triệu Ngọc Phong tiếp nhận “Ngự Hàn quyết” của Mục Viễn Chi, hết thầy bụi trần đều lắng đọng.

Sau đó, dưới đài lại ồn ào lên.

“Kim Tiền Phong, cũng hay...”

“Đi? Đó không phải bang phái mới nổi sao!”

“Đúng đúng, là Kim Tiền Bang gây đủ loại sóng gió trên giang hồ, trước đây chúng ta còn muốn liên thủ nha!”

“Vậy bọn ta chẳng phải càng thêm lợi hại sao?”

“Ha ha, sau này ra ngoài càng uy phong!”

“Triệu sư huynh là chủ sự, nhất định cuộc sống tốt hơn trước đây nhiều!”

“Lão gia hóa kia thắng rồi!”

“Chỉ tiếc không gặp đại sư huynh...”

“...”

Mấy câu tán gẫu liên tục truyền vào trong tai Tiền Tiểu Phi, khiến hần cảm nín luôn. Quả thật năng lực thích ứng với hoàn cảnh của đệ tử Ngự Hàn thật đáng sợ.

Có được những người này, đối với Kim Tiền Bang mà nói, cũng không phải là chuyện xấu!

Gió thổi. Khóe miệng Tiền Tiểu Phi khẽ cong lên.

Mồng chính tháng giêng, chương môn Ngự Hàn Phong Điền Ngật Thư tự sát, bang chủ Kim Tiền Bang Tiền Tiểu Phi tiếp nhận chức vị chương môn, đổi tên là “Kim Tiền Phong”, nhập vào Kim Tiền Bang. Đến đây, một trong tứ đại môn phái – Ngự Hàn, không còn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Nếu trước đây, [giang hồ bí ẩn] lúc nào cũng tuyên truyền miễn phí cho Kim Tiền Bang, vậy lần này ở hồi mười lăm của tạp chí, Kim Tiền Bang có thể coi là đã vang danh giang hồ.

Thôn tính Ngự Hàn, chuyện lớn chuyện lớn a! Không có một dự báo nào, không có sóng gió gì, cứ nhiên cứ vô thanh vô tức xảy ra! Hơn nữa, với “sự tích vinh quang” ở Túng Vân, Cô Vận trước đây, Kim Tiền Bang xem như đã dương danh lập oản.

Bất quá, nhị vị trụ cột Kim Tiền Bang vẫn còn chưa rõ giang hồ vị bọn họ mà một lần nữa chấn động, giờ phút này hai người còn đang ngồi tại chân núi Ngự Hàn, tự hỏi xem tiếp theo phải đi tới chỗ nào gây rối.

“Mục Viễn Chi đi rồi, Trịnh Ngân Từ chắc lại tìm chỗ nào đó viết báo lá cải đi, còn chúng ta làm gì giờ?” Máy ngày liền bị Điền Ngật Thu giam lỏng, rồi lại vương vào một đám rắc rối, Tiền Tiểu Phi thật đã rất mệt mỏi.

Chính ngọ, mặt trời ấm áp chiếu rọi trên nền tuyết trắng, trông dị thường chói mắt.

“Trở về trấn đi,” Kim Hàn cũng uể oải không kém, “Còn chưa xong việc Đại Dũng tiêu cục mà.”

“Phúc Lộc trấn...” Tiền Tiểu Phi nhắc tới ba chữ này, liền tưởng lại tất cả những chuyện đã gặp, oán giận nói, “Đúng là gạt người! Ta xem rõ ràng nên đổi tên thành họa vô đơn chí trấn đi!” Đầu tiên là bị N người đuổi giết, sau lại bị đánh ngất, tiếp theo là giam lỏng, cuối cùng là bị bắt phải nhận Ngự Hàn, cả đám chuyện ngoài ý muốn kéo như đèn kéo quân làm cho Tiền Tiểu Phi chóng đờ không kịp.

“Việc đã tới nước này, đi bước nào tính nước đó vậy thôi.” Kim Hàn cũng có chút lo lắng, dù sao cây to đón gió, gần đây Kim Tiền Bang lại quá mức nổi danh, cũng không thể đảm bảo người trên giang hồ không thể tìm thấy họ. Hắn không hy vọng có một cái Xuân Phong Môn thứ hai.

Trước mắt cũng chỉ có thể thận theo tự nhiên. Nghĩ vậy, hai người cũng vô tâm thưởng thức cảnh đẹp Ngự Hàn, lập tức bước nhanh về Phúc Lộc Trấn.

Trên đường, hai người lâu lâu lại nói một hai câu chuyện phiếm.

“Ngươi nói có thể nào Mục Viễn Chi giết Điền Ngật Thu, sau đó sợ phiền phức nên mới ngụy trang thành tự sát?”

“Vậy hẳn việc gì phải tỏ vẻ cừu hận sâu xa trước mặt chúng ta.”

“Cũng đúng... Nhưng... chẳng lẽ là Cổ Bạch?”

“Không biết, cũng không đúng lắm...”

“Vậy là ai được? Việc này thật kỳ quái. Mục Viễn Chi nói là có một tên hắc y nhân võ công rất cao...”

“Trước tiên cứ lo cho mình đã đi, Kim Tiền Bang đã gặp đủ thứ loạn rồi!”

“Ta chỉ là cảm thấy sự tình có chút quỷ dị thôi, không rõ chân tướng thì thấy khó chịu a...”

“...”

Chạng vạng, hai người cuối cùng cũng tới “Đạt Thông khách ***”, Đông Tứ Hải vừa thấy bọn họ liền chạy tới đón: “Mấy ngày liền hai người tới nơi nào, một chút tin tức cũng không có? Gia gia ta đã sớm về!”

“Một lời khó nói hết,” Kim Hàn không muốn nhiều lời, nói luôn, “Mang chúng ta đi gặp gia gia ngươi đi.”

“Àn...” Đông Tứ Hải nghĩ một lúc, nói, “Ta thấy hai người cũng mệt mỏi rồi, hay là nghỉ một đêm đi, sáng mai ta đưa các ngươi đi gặp lão nhân gia. Đương nhiên ta bây giờ sẽ đi nói cho gia gia biết hai người đã trở về, để cho người chuẩn bị. Các ngươi thấy thế được không?”

Kim Hàn nghĩ nghĩ, cảm thấy bọn họ quả thật cũng cần nghỉ ngơi, liền đồng ý.

Một đêm an ổn ngủ yên giúp hai kẻ vốn thiếu ngủ trầm trọng là Kim, Tiền khôi phục không ít nguyên khí, mà Đông Tứ Hải cũng giữ lời, sáng sớm đã tới đại đường chờ.

“Gia gia của ta đã chuẩn bị tốt mọi thứ, nhị vị thỉnh theo ta.” Đông Tứ Hải xoay người đi vào phòng khách riêng, hai người vội vàng đuổi theo.

Nơi bọn họ tới không thuộc phạm vi khách sạn, mà là hậu viện của chủ nhân. Tiền Tiểu Phi cùng Kim Hàn chưa bao giờ biết phía sau khách *** còn có một nơi như thế này. Đường đi vòng vèo nhiều lối rẽ khiến cho người ta chóng mặt hoa mắt, tới khi Đông Tứ Hải dừng lại trước một phiến cửa sơn son, Kim Tiền đã không nhớ nổi đã qua bao nhiêu ngã rẽ.

“Gia gia ta ngay tại bên trong, nhị vị thỉnh.” Nam nhân nói xong chuẩn bị rời đi, hành động này liền khiến Tiền Tiểu Phi chú ý.

“Ngươi không đi vào sao?”

Đông Tứ Hải nghe vậy lắc đầu, nói: “Gia gia muốn gặp các ngươi một mình.”

Kim Hàn nghe vậy không thèm liếc mắt lấy một cái, thản nhiên nói: “Nếu hần muốn kết thúc tất cả tai họa trước kia trong tay mình, tự nhiên sẽ không cho người khác dính vào nửa phần.”

“Có lẽ vậy,” Đông Tứ Hải nhẹ giọng đáp, “Dù sao việc đó cách thế hệ của ta quá xa rồi.”

Tiền Tiểu Phi thấy vẻ mặt nam nhân trầm xuống, vội vàng ngắt lời: “Chúng ta mau vào thôi.”

Đông Tứ Hải cũng nhanh chóng khôi phục bình thường, chấp tay nói: “Nhị vị xin cứ tự nhiên, tại hạ cáo từ.”

Nam nhân nhanh chóng khuất bóng sau dãy hành lang quanh co, để lại hai người mặt mờ với con đường phía trước.

“Bang! Bang!”

Kim Hàn gõ cửa.

Ngay lập tức, bên trong truyền tới tiếng mở then cửa. Sau đó...

“Cạch -“

Người đứng sau cánh cửa làm Kim Tiền đồng loạt trở mắt, thiếu chút nữa rơi cả tròng! Biết ET rồi chứ a? (Google đi, có khối ảnh) Đúng vậy, chính là đầu to chân tay nhỏ y như thế; Gặp qua xác ướp chưa? Đúng, chính là thân thể khô kiệt giống như vậy; Lại từng nghe qua Quasimodo chưa (nv chính trong Nhà thờ đức bà Paris – Victor Hugo nhé)? Đúng đúng, chính là cái quái nhân gác tháp chuông... Ok, tạm dừng ở đây, đối với một con người hỗn hợp của đủ loại nhân vật thể này, chỉ có thể dùng bốn chữ ngắn gọn là – kinh vi thiên nhân!

“Về mặt gì đây! Đây là thái độ với trưởng giả sao?” Lão nhân hiển nhiên không nhận thức sâu sắc và đầy đủ với “sức mạnh bất khả kháng của dung mạo chính mình đối với người bình thường”.

Thật may mắn Kim Tiền của chúng ta cũng không phải người bình thường.

“Đây cũng chẳng phải thái độ với khách nhân đi.” Một câu, nhẹ nhàng đánh bật khí thế của đối phương.

Con người lúc nào cũng có thể thay đổi, bất luận là nam nhân hay là nữ nhân, huống chi... thương nhân. Vì thế, không tới nửa giây sau, vị trưởng giả của chúng ta đã tiến hành xong việc tái tổ hợp các bộ phận cơ thể để bày ra một bộ mặt nịnh nọt nọt nọt.

“Nhị vị khách quan là chủ của tấm phiếu gửi đồ đi ~ đến, bên trong thỉnh ~”

Kim, Tiền đi theo lão nhân vào chính sảnh. Chính sảnh cũ kỹ, khắp nơi bụi phủ, xem ra đã rất lâu không ai tới, bên trong không có nửa thứ đồ dư thừa, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thấy một cái tủ lớn, có vô số ngăn lớn nhỏ nhỏ, giống như tủ đựng thuốc đông y, tỏa ra mùi cũ kỹ.

“Tại hạ Đông Thiên Thọ, tiêu chủ đời thứ mười ba của Đại Dũng tiêu cục, kiến quá nhị vị khách nhân.” Dứt lời, lão nhân chấp tay thi lễ.

Đã bắt đầu đàm sinh ý, Kim Hàn nghĩ, nhưng chưa mở miệng đã bị Tiền Tiểu Phi cướp lời.

“Đại Dũng tiêu cục chẳng phải đã diệt rồi sao? Tại sao ngươi còn xưng tiêu chủ?”

Kim Hàn đang muốn ngăn cản cái tên dư hơi thừa lời kia, không ngờ Đông Thiên Thọ cũng thoải mái đáp luôn: “Đối với tôn tử của ta thì đúng vậy, nhưng với ta, gian phòng này vẫn là Đại Dũng tiêu cục, chỉ cần ta chưa chết, nơi này vĩnh viễn vẫn còn buôn bán.”

“Àn...” Nhìn “trưởng trưởng thọ” điển hình của lão nhân, Tiền Tiểu Phi buột miệng, “Phòng chừng Đại Dũng tiêu cục còn có thể đứng sừng sững thêm mấy trăm năm...”

“Ha ha ~” Đông Thiên Thọ vui vẻ cười to, “Đứa trẻ này, đánh giá cao ta rồi, nhiều nhất mười mấy năm nữa thôi, ta có muốn hay không cũng nhất định phải về cát bụi. Huống hồ đến lúc đó, cho dù ta chưa chết, phòng chừng nơi này cũng chẳng có gì để làm”

“Vi sao?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

Lão nhân nói: “Các ngươi cũng biết chuyện của tiêu cục rồi, nguyên bản ta muốn kết thúc mọi việc trong tay mình, cho nên mấy chục năm rồi cũng không tiếp nhận thêm sinh ý. Hiện tại người tới tìm ta đều giống các ngươi, cầm phiếu gửi đồ từ trước đây tới, nhưng cũng càng ngày càng ít đi. Mấy năm nay cơ hồ chưa có ai tới đây.”

Kim, Tiền không nói gì, không khí chột nặng nề hơn, cũng may lão nhân nhanh chóng khôi phục lại, thoải mái nói: “Dựa theo bái phiếu của hai người, đồ đã tìm thấy.” Dứt lời xoay người tới ngăn tủ phía sau, lấy ra ba bốn cái hộp, tìm kiếm một lát.

Một lúc sau, lão nhân lấy một vật được bọc trong cảm bố đồ sậm ra, đặt lên bàn, sau đó mở cảm bố, bên trong là một hộp gỗ.

“Nha, đây chính là vật năm đó được gửi.” Lão nhân nói.

“Hộp gỗ? Bên trong là cái gì?”

Kim Hàn vừa không chú ý một cái, Tiền Tiểu Phi đã phun hết cả ruột gan ra. Nhìn thấy trong mắt Đông Thiên Thọ lóe ra tinh quang, Kim Hàn biết hết thấy lộ rồi.

Chính là, ngoài dự kiến nam nhân, lão nhân chỉ cười một cái: “Ta chỉ nhận phiếu không nhận người, kẻ gửi đồ là ai, bây giờ cũng chỉ tóm lại một chữ khách, chỉ cần các ngươi làm theo quy củ, đồ vật chắc chắn được đưa tận tay.”

“Quy củ?” Kim Hàn không hiểu, còn quy củ gì nữa?

Đông Thiên Thọ nói: “Cái gọi là tiêu cục, công việc chỉ có hai dạng – ngoại tiêu cùng nội tiêu. Ngoại tiêu tức là áp tải hàng, khách gia để lại nửa tiền đặt cọc, tới khi tiêu an toàn đến đích trả nửa còn lại. Nội tiêu là gửi đồ, lại chia làm ba loại, đoạn tiêu, tục tiêu cùng ám tiêu. Đoạn tiêu là gửi ngắn hạn, trong vòng năm năm, ngày bắt đầu gửi hàng khách gia trả nửa tiền đặt cọc, đến ngày lấy tiêu đưa nửa còn lại; tục tiêu là gửi trên năm năm, tùy thời gian dài ngắn mà định giá, cùng loại trước đây khác ở chỗ khách gia đưa ba phần tiền đặt cọc, ngày lấy đồ trả bảy phần còn lại, cuối cùng ám tiêu là vĩnh viễn không lấy lại vật phẩm, cũng giống như hiệu cầm đồ, mua bán thanh toán luôn đương trường.”

Tiền Tiểu Phi nghe xong đầu sắp nổ tung tới nơi, cái gì tiêu tiêu tiêu tiêu thành một đám lung tung cả, cũng may Kim Hàn sáng suốt hơn, nghe Đông Thiên Thọ nói xong liền hiểu ngay ra vấn đề: “Vậy chúng ta là thuộc loại nào?”

Đông Thiên Thọ lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn nam nhân, nói như thật: “Tiêu này thật rất đặc biệt, ta tra hết sổ sách năm đó mới biết, đây là tiêu trong tiêu, tức là trước tục tiêu sau ám tiêu.”

Ngất! Đây là cái thể loại gì a!

Lão nhân không chút hoang mang giải thích luôn: “Nói cách khác, năm đó khách nhân gửi tiêu này làm một cái mua bán hai chiều, nếu có người đến lấy, tiêu cục thu bảy phần tiền còn lại, nếu không, vật thuộc về tiêu cục, ba thành tiền đặc cọc coi như là giá của ám tiêu.”

“Tức là vị khách nhân kia cũng không nói khi nào mới có người tới lấy, các ngươi chẳng lẽ muốn chờ tới vô hạn luôn sao?” Kim Hàn nhủ mày.

“Đương nhiên không, bất luận thời gian dài tới đâu cũng có hạn của nó, đó là quy củ của chúng ta.” Lão nhân nói, “Mà năm đó vị khách nhân kia đặt một kỳ hạn, chín mươi năm.”

“Giờ đã quá hạn chưa?” Tiền Tiểu Phi quan tâm hỏi.

“Àn... Thực bất hạnh, chín mươi năm vừa qua rồi, bây giờ đã là năm thứ chín mươi mốt.” Đông Thiên Thọ thần nhiên nói.

“Sao vậy chứ! Vậy chẳng phải thành đồ của tiêu cục các ngươi rồi sao!” Tiền Tiểu Phi kêu ầm lên.

Ngược lại, Kim Hàn vẫn thật nhàn nhã, chỉ thấy hần khe liếc mắt nhìn lão nhân, lạnh nhạt nói: “Ngươi bảo tôn tử gọi chúng ta tới đây, chắc không phải chỉ để nói tiêu đã quá hạn? Nếu đã muốn buôn bán, thì đừng nghi ngờ gì, nói thẳng luôn đi.”

“Yêu, vị khách nhân này quả thật nói là trúng nha, quả là là lão già ta hồ thẹn, ha ha ~” Đông Thiên Thọ ra vẻ thẹn thùng [Một lão thành tinh N trăm tuổi cổ già thẹn thùng!?! Rùng mình một cái!!] cười khẽ, “Đã thế thì ta nói thật vậy, tiêu này là song trọng tiêu, năm đó khách nhân đã thanh toán hai ngàn bốn trăm lượng bạc, theo quy củ nếu các ngươi đến lấy đồ trong vòng chín mươi năm, chỉ phải trả bảy phần còn lại, tức là năm ngàn sáu trăm lượng bạc, nay đã quá hạn, nói cách khác tiêu đã thuộc về tiêu cục, nhưng các ngươi tốt xấu gì cũng đã vất vả tìm tới đây, cho nên ta ngoại lệ một lần cho các ngươi đãi ngộ đặc biệt, chỉ cần trả gấp đôi tiền đặt cọc năm đó, ta sẽ kéo dài kỳ hạn tục tiêu thêm một năm, sau đó các ngươi theo quy củ trả bảy phần tiền còn lại thì có thể cầm đồ đi.”

“Chờ, chờ đã!” Tiền Tiểu Phi nuốt nước miếng, trái một cái tiền phải một cái gấp đôi, nghe xong mà nhồi máu cơ tim tới nơi, chịu tra tấn kiểu này thà cho hần một đao cho thống khoái còn hơn, “Rốt cuộc bao nhiêu, cho cái số đi.”

“Hai lần đặt cọc ám tiêu là bốn ngàn tám trăm lượng, thêm bảy phần tiền tục tiêu là năm ngàn sáu trăm lượng...” Đông Thiên Thọ nói tới đây thì ngừng lại, hít sâu một hơi như làm quyết tâm gì lớn lao lắm, “Số là không tính, tròn một vạn đi!”

Gi!?

Tròn, tròn một vạn lượng, hơn nữa là đã bỏ số lẻ rồi!?

Mỗi thoi bạc của tư bản đều chứa đựng oan hồn của nhân dân cùng khổ – Kim Tiền bây giờ đã hoàn toàn lĩnh ngộ câu này.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50

Lúc hai người ra khỏi phòng Đông Thiên Thọ, mặt trời đã ngã về tây. Sáng sớm vào, chạng vạng ra, cả ngày Kim Tiền đều ở trong phòng Đông Thiên Thọ, mà thu hoạch duy nhất của bọn họ là nhận thức rõ ràng về khả năng buôn bán của người xưa.

“Tròn một vạn lượng a, còn đã hơn địa chủ!” Tiền Tiểu Phi nghiêng răng nghiêng lợi, không phải vì cảm thấy số tiền như số thiên văn này khó kiếm, mà là không muốn đồ tiền mồ hôi nước mắt cho loại gian thương này!

“Tới nước này rồi cũng chẳng có biện pháp gì, chỉ có thể tìm cách kiếm tiền thôi.” Kim Hàn thật ra lại không có cảm giác gì đặc biệt. Nếu trong hộp gỗ kia thật sự là [bát phương], một vạn lượng vẫn còn ít.

“Nếu không phải bí tịch thì sao?” Tiền Tiểu Phi lo lắng.

“Chúng ta còn khối cách cho người ta ăn không ngon ngủ không yên, phải không?” Kim Hàn cười.

Nhất thời, Tiền Tiểu Phi cảm thấy lạnh hết sống lưng.

Kim Hàn không thèm quan tâm, tiếp tục nói: “Vấn đề bây giờ là đi đâu lấy tiền. Bạc ta mang từ Xuân Phong Môn ra chỉ còn ba ngàn lượng.”

“Ba, ba ngàn lượng?!” Tiền Tiểu Phi há hốc mồm, từ lúc hai người rời khỏi Xuân Phong Môn đến giờ cũng đã qua mấy tháng, vẫn còn dư tới ba ngàn lượng? Vậy hẳn rồi cuộc lúc đầu mang theo bao nhiêu tiền?

“Xuân Phong Môn đúng thật rất rất rất giàu có.” Tiền Tiểu Phi kết luận.

“Hừ, tiền mang đi đều do ai tiêu, ta không cần phải nói đi.” Kim Hàn bắt đầu dĩ nhiên mà, nhìn cái tên ham hố lỗ nhố thấy gì cũng ăn gặp gì cũng chơi bên cạnh, mà mình lại không có cách nào nổi điên lên được, ai, ai bảo chính mình cũng cam tâm tình nguyện đầu.

Tiền Tiểu Phi cúi đầu, kiên quyết không thừa nhận sự thật phũ phàng.

Kim Hàn cười: “Được rồi, có cúi nữa thì sự cũng đã rồi, ta không bắt người trả lại, còn sợ cái gì? Chính là muốn nhắc nhở chút, bây giờ chúng ta chính là giai cấp vô sản không có lấy nửa mẫu ruộng trong tay, chỉ có thể ăn ăn ăn và ăn, cho nên người phải tiết kiệm đi.”

Ai ngờ Tiền Tiểu Phi ngẩng đầu lên luôn: “Ai bảo chúng ta là vô sản! Ai bảo chúng ta không có nửa mẫu ruộng!”

“Ăn?” Kim Hàn không hiểu, chẳng lẽ hẳn nghĩ mình còn có núi vàng sao?

Tiền Tiểu Phi không trả lời Kim Hàn, hỏi ngược lại: “Có phải bang phái nào trong giang hồ cũng giàu như Xuân Phong Môn không a?”

“Cũng không hẳn...” Nói tới đây, Kim Hàn giật mình một cái, “Chẳng lẽ người muốn...”

“Hừ, thiên cơ bất khả lộ.” Tiền Tiểu Phi giả nghiêm túc, đặt ngón trỏ trước môi, cố gắng ra vẻ thần bí.

Chính là, bạn chi thần bí được có một giây, bởi ngay sau đó – “Cái viện tử chết tiệt này ra chỗ nào a -“

.

Ban đêm. Ngự Hàn... Không đúng! Là Kim Tiền Phong, gió lạnh từng trận thổi qua.

Trên trán Triệu Ngọc Phong, mồ hôi lạnh từng trận đổ ra.

“Chường môn, ta nghe nhầm chẳng? Nửa đêm người về Ngự... Kim Tiền Phong, ngay cả cửa chính cũng không vào, chỉ vì... vay tiền?”

“Ân... Chường môn ta dạo này gặp một chuyện vô cùng khó giải quyết, cần bạc quay vòng gấp, các người là đệ tử đáng yêu nhất của ta a...”

“...”

“Yên tâm, chường môn ta sẽ trả nhanh thôi, chúng ta là ai với ai a, vay bảy ngàn lượng cũng không gọi là nhiều đi.”

“Bảy, bảy ngàn lượng?! Kim Tiền Phong chúng ta tích lũy mười năm cũng chỉ được có mấy vạn...”

“Mấy vạn? Yêu, quá tốt! Đúng là lắm tiền mà! Vậy không phải nhiều lời, nhanh lấy tiền đi.”

“Chường môn...”

“Còn không đi, được... Kim Tiền chí quyết tại đây, Triệu...”

“Được rồi, ta đi là được! Đúng là... làm gì có ai dùng chương môn lệnh để vay tiền đệ tử...”

Sáng hôm sau, khi tia sáng đầu tiên chiếu lên Kim Tiền Phong, Tiền Tiểu Phi đã vui vẻ nhảy nhót ôm bạc trên đường về khách ***.

“Hắc hắc, làm chương môn cũng không tệ!” Nam nhân vừa cười vừa nói.

Kim Hàn đi bên cạnh không đáp, hắn còn đang bị ai thay cho đệ tử Kim Tiền Phong!

Giữa trưa, Kim Tiền trở lại khách ***. Bạc đã có, giao dịch với Đông Thiên Thọ đương nhiên nhanh chóng trôi chảy, chưa tới một canh giờ sau, cái hộp gỗ trị giá một vạn lượng kia đã an an ổn ổn nằm trong tay Kim Tiền.

“Uy, người mở ra đi.” Tiền Tiểu Phi lùi vào góc phòng, nhìn về phải cái hộp.

“Cũng không phải là bom hẹn giờ, người vội cái gì?” Kim Hàn cười cười.

“Ta sợ a, người nghĩ xem, vạn nhất bên trong cái gì cũng không có, hoặc là chỉ có thứ dở người nào đó, chúng ta không phải thảm rồi sao!” Tiền Tiểu Phi càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn. Sớm biết vậy sẽ không cố mà tìm cho đủ một vạn, không phải chỉ là một quyển bí tịch rách nát sao, cũng không biết tại sao mình lại như bị trúng tà, nhất định phải đổi nữa.

“Người lại nghĩ lung tung cái gì rồi, đúng là...” Hành động của Tiền Tiểu Phi làm cho Kim Hàn bó tay luôn, cũng không dài dòng nữa, liền mở hộp ra.

Yên lặng

“Uy, uy, sao không nói gì? Trong đó... là cái gì?” thấy Kim Hàn yên lặng, Tiền Tiểu Phi quả thật rất hồi hộp.

“Người tới đây là biết.” Kim Hàn thần bí nói.

“Ta bị bệnh tim” Tiền Tiểu Phi không nghe theo.

“Vậy ai đâm ngã cả trâu, mở miệng ra là ăn liền ba bát?”

“...”

Tuy không cam lòng nguyện ý, Tiền Tiểu Phi vẫn chậm rãi bước về phía bàn. Chưa tới nơi, thứ trong hộp đã có thể nhìn thấy, Tiền Tiểu Phi hoàn toàn chắc chắn kia không phải bí tịch – không có cuốn bí tịch nào chỉ có một tờ đi.

“Cái gì đây?” Lấy tờ giấy gấp trong hộp ra, Tiền Tiểu Phi nhíu mày. Màu vàng sậm, chất giấy dai, thoát nhìn giống như một miếng da dê.

“Xem là biết,” Kim Hàn nói, “Là bản đồ.” Nói xong chỉ vào chỗ đánh dấu ở giữa, “Nhạ, đây là Đại Dũng tiêu cực, cũng là chỗ chúng ta đang đứng, còn điểm phía bắc này, hẳn là chỗ giấu đồ.”

“Phía bắc? Chẳng phải thành Tiêu Dao sao?” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ.

“Nếu bản đồ này chính xác, vậy thứ kia ở tại ngay phía tây thành Tiêu Dao.”

Thành Tiêu Dao tuy phồn hoa, nhưng ngoại ô lại vẫn còn hoang vắng. Nói hoang vắng còn nể tình rồi ấy, kỳ thực căn bản là không có chút hơi người nào. Chỗ đó... vốn là nghĩa địa.

.

“Đừng, đừng nói là táng cùng với người chết nha.” Tiền Tiểu Phi nuốt nước miếng, tuy là ban ngày, nhưng hắn vẫn cảm thấy không khí chuyển lạnh, toàn thân run rẩy. Xung quanh là một đám XX [thứ bạn Tiền Tiểu Phi không dám nói ra hai chữ kia], nhìn đã thấy hãi rồi.

“Một vạn lượng, dù có chết cũng phải lấy!” Kim Hàn không thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục tìm tìm kiếm kiếm dưới đất.

Rốt cuộc, nam nhân kêu lên: “Chính là chỗ này!”

Đó là một khối gạch nhỏ bên cạnh một ngôi mộ hoang, nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng lại khớp với ký hiệu trên bản đồ.

Có hy vọng nha, giờ làm gì a? Lấy chứ gì! Vì thế, hai đại đương gia của đương kim võ lâm đại phái Kim Tiền Bang bắt đầu đào mộ người ta ngay giữa ban ngày ban mặt.

Đào được chôn rất sâu, đào ba thước vẫn chưa thấy. Đến khi thần bí vật phẩm lộ mặt, Tiền Tiểu Phi đã mệt sắp chết.

Lại là một cái hộp! Lôi hộp ra khỏi đất, đừng nói Tiền Tiểu Phi, cả Kim Hàn cũng chán hắn luôn! Đương nhiên nếu trong hộp là bí tịch, vậy hai người cũng đã bớt đau lòng, đằng này mở ra lại là một tấm da dê nữa.

“Ta muốn giết người – a -” Tiền Tiểu Phi phát điên, “Hại người a a a!”

Kim Hàn không đáp. Hắn giờ đã hoàn toàn tin tưởng vào cái gọi là “Gieo nhân nào gặt quả ấy”. Phòng chừng vị tiền bối Cổ Vận kia đoán trước Cổ Vận sẽ bị Kim Tiền hủy, cho nên mới ác chỉnh bọn họ, thay con cháu báo thù.

Lấy tấm da dê ra, Kim Hàn cẩn thận xem xét một hồi, cuối cùng mới hít sâu một cái: “Yên tâm đi, bản đồ này so với cái kia đỡ rắc rối hơn nhiều.”

“Há?” Tiền Tiểu Phi thò đầu vào xem

“Nhạ,” Nam nhân chỉ vào giữa bản đồ, “Đây là chỗ chúng ta, căn cứ theo dấu hiệu trên này, mục tiêu chỉ cách chúng ta khoảng mười bước về phía tây.”

“Mười bước?” Tiền Tiểu Phi nghi hoặc đứng dậy, thử đi về phía tây khoảng mười hai bước, chợt dừng lại, kêu to, “Thật là ở đây!”

Nghe vậy, nam nhân lập tức đi tới. Nhưng vừa đến nơi, mặt đã nổi đầy hắc tuyến.

Tầng đá, một tầng đá rất rất rất lớn, nếu vừa rời khỏi gạch kia là mặt trăng, vậy đây chính là mặt trời!

Tiền Tiểu Phi chậm rãi nhìn về phía nam nhân, người kia vội vàng lên tiếng: “Đừng nhìn ta, phải nâng thì cùng nâng!”

“Ô ô ô ~ Ngươi nói ngươi thích ta ~”

“Đừng có bày trò! Là nam nhân thì cùng nhau làm!” Kim Hàn đã hoàn toàn miễn dịch với âm mưu của Tiền Tiểu Phi.

“Một hai ba na, nhắc nhanh lên na, một hai ba na, nhắc nhanh lên na...”

Theo tiếng hô, phiến đá cũng dần di chuyển.

“Ta nói này, có thể không hét ầm lên như thế không.” Kim Hàn mở miệng, khó nghe muốn chết đi.

“Không hô ta không có sức a, bằng không chính người hô đi?”

“Được rồi được rồi, ngươi muốn hét gì thì cứ hét đi!”

“Một hai ba na, nhắc nhanh lên na, một hai ba na, nhắc nhanh lên na...”

“...”

“Oanh -” Cùng một tiếng vang, phiến đá cuối cùng cũng bị nhắc sang bên.

Lần này không cần đào nữa, tầng đá vừa bị nhắc sang bên một chút, bí tịch đã lộ ra ngoài. Tiền Tiểu Phi vội vàng chạy tới phủi bụi, cầm lên.

Kim Hàn đứng bên cạnh đầu đầy hắc tuyến – thật không biết vị tổ tiên Cổ Vận kia nghĩ gì, mất cái bản đồ rách thì giữ như bảo bối, đặt trong hộp gỗ, còn bảo bối thật thì lại tùy tiện vứt xuống dưới tầng đá?

“Hàn, sách này... Hình như rách.” Tiền Tiểu Phi giờ giờ cuốn bí tịch ra trước mặt nam nhân.

“Àn, thấy rồi.” Nhìn cái bìa chỉ còn có hai chữ “Bí sát”, ai cũng thấy mức độ tàn phá của nó.

“Làm sao giờ?”

“Còn làm sao nữa, rách nữa thì cũng là một vận lượng a, cứ cầm về khách *** nghiên cứu đã.” Kim Hàn bất đắc dĩ.

Mười hai tháng giêng, [bí sát phương] tái xuất giang hồ!

Đương nhiên, khu, khu, bề ngoài... có hơi kém một chút.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Khoảng cách từ thành Tiêu Dao tới Đạt Thông khách *** không thể coi là xa, nhưng một đường này với Kim Tiền có thể gọi là vất vả. Dù sao trong tay cầm [bí sát phương] người người mơ ước, cũng không tránh khỏi run chân. Vật chưa đào lên đã mang “kiếp nạn” tới cho hai người [đương nhiên cả cho Điền Ngật Thu], ai biết đào lên rồi còn có thể gây ra những cái gì.

Đến khi Tiền Tiểu Phi ngồi xuống ghế trong phòng khách, mồ hôi đã thi nhau nhỏ xuống bàn.

“Hô ~ Rõ ràng chúng ta dùng một vạn mua được, sao cảm thấy còn hơn cả ăn trộm vậy nè...” Tiền Tiểu Phi nghĩ mãi không hiểu.

Kim Hàn vẫn lạnh lùng không biểu tình, nhưng tim cũng đập thình thịch thình thịch không ngừng [vô nghĩa, ngừng thì chết xừ rồi còn đâu]. Dọc đường đi trái lo đánh lén phải lo ám khí, dây thần kinh cũng sắp đứt tới nơi. Cũng may là còn chưa đánh mất hình tượng “Lạnh lùng rắn rỏi” trước mặt người kia.

“Mau mau xem bí tịch đi, giờ cũng xem như là an toàn rồi.” Ổn định lại nhịp tim, nam nhân lên tiếng.

Tiền Tiểu Phi đã sớm tò mò không chịu được, nghe Kim Hàn nói vậy liền vội vàng mở sách ra. Kết quả quá tay một cái, bìa sách vốn chỉ còn một nửa bây giờ... bay luôn.

Một quyển sách rách không bìa và một vạn lượng... Kim Hàn nuốt nước miếng, buộc mình thôi không nghĩ nữa, nhanh chóng đi tới trước mặt Tiền Tiểu Phi, cùng nhau xem sách, kết quả...

“Ngươi giờ nhanh quá!”

“Là ngươi đọc chậm.”

“Chưa từng học nguyên lý mộc dừng a, nếu ta xem chậm ngươi phải chờ ta thôi!” (Mộc dừng nguyên lý... kiểu như là, một cái thùng gỗ ghép bởi nhiều tấm ván, nước đựng trong thùng đương nhiên chỉ có thể ngang bằng với tấm ván ngắn nhất.)

“Chúng ta không có nhiều thời gian, cứ giữ thứ này sẽ có nguy hiểm.”

“Nhưng người ta còn chưa đọc xong!”

“Nói sau đi.”

“Ngươi không thích ta...”

“Ngươi lại...”

Xoẹt – yên lặng. Vẫn là yên lặng. Ba phút mặc niệm cho [bí sát phương] bắt đầu.

“Hay rồi, khỏi phải tranh nhau.” Kim Hàn tròn mắt, cầm “chiến lợi phẩm” – một nửa cuốn [bí sát phương] trong tay, nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh, “Ngươi xem của ngươi ta đọc của ta.”

– Dụng độc thần thư vô giá danh trấn giang hồ sau một trăm năm trải đủ phong sương, rốt cuộc với sự giúp đỡ của Kim Tiền đã được chia làm hai nửa, hơn nữa còn tróc bìa, chết không toàn thây.

Tiền Tiểu Phi cũng chẳng thêm quan tâm, dù sao chỉ là chia đôi ra, cũng không thiếu cái gì, giá trị của bí tịch chả giảm đi. Vì thế hắn cũng tự tại mà xem nửa sau của [bí sát phương] trong tay.

“Độc được trong này quá phức tạp, mỗi cái đều phải mười mấy, thậm chí mấy chục loại nguyên liệu phối thành!” Nhìn một hồi, Tiền Tiểu Phi cau mày mở miệng, “Có thứ còn chưa từng nghe qua...”

“Nếu không làm sao có thể là kỳ độc có một không hai.” Kim Hàn cười, “Nguyên liệu khó tìm, giải được càng khó tìm hơn.”

“Đúng vậy a!” Tiền Tiểu Phi hưng phấn như vừa phát hiện ra đại lục mới, “Nửa sau này ghi lại cách phối giải được, gần như giống với cách chế độc vậy!”

“Cái này gọi là lấy độc trị độc.” Kim Hàn thần nhiên.

Chính là, cứ như vậy thì có một vấn đề lớn, nếu loại độc nào cũng phức tạp, khó chế biến, lại dùng những phối liệu quý hiếm như thế này, vậy sách này khác gì vớt đi? Ai, nghĩ tới đây Kim Hàn liền lật nhanh bí tịch trong tay, đồng thời không quên nói với Tiền Tiểu Phi: “Ngươi xem có loại độc nào dễ làm không.”

“Dễ làm...” Tiền Tiểu Phi vừa lăm nhăm vừa lật trang, một lúc sau cao hứng kêu to, “Hóa công tán này thật dễ nha! Chỉ cần...”

“Hừ -” Kim Hàn chột vội vàng nói nhanh, “Giấu đồ đi, có người tới!”

Tiền Tiểu Phi vừa đem hai nửa sách nhét vào dưới gối, người tới cũng đẩy cửa vào.

“Ban ngày ban mặt, làm gì mà đóng chặt cửa sổ vậy?”

“Yêu, hóa ra là Trịnh huynh! Mời ngồi mời ngồi, Tiểu Phi châm trà!” Kim Hàn nói xong đưa nam nhân tới ngồi cạnh bàn, ánh mắt bất an nhìn về phía gối đầu.

“Nhiệt tình như vậy?” Trịnh Ngân Tử nhướn mày, chớp mắt, “Chẳng lẽ vừa làm cái gì không dám gặp người?”

Đúng là không dám gặp người, đặc biệt là người! Tiền Tiểu Phi vừa thăm tổng sỉ vả Trịnh Ngân Tử, vừa bùng nước trà lên: “Trịnh huynh sao lại biết chúng ta ở đây?”

Nghe vậy, Trịnh Ngân Tử lập tức lên tinh thần: “Ta là ai a! Cơ sở ngầm chỗ nào trên giang hồ không có, muốn tìm một người quả thật dễ như trở bàn tay.”

Kim Hàn cố gắng cười gượng, nói: “Vội vã đi tìm chúng ta, Trịnh huynh chắc có chuyện quan trọng?”

“Đương nhiên!” Nam nhân biến sắc, cúi đầu tìm tìm kiếm kiếm.

“Chẳng lẽ giang hồ có đại sự gì?” Tiền Tiểu Phi có dự cảm không tốt.

“Đúng vậy!” Nam nhân vừa nói vừa ngẩng đầu lên, đồng thời lấy ra một thứ đặt trước mặt hai người, “[giang hồ bí văn] ra lò!”

Dự cảm trở thành sự thật.

Kim Hàn rất muốn đá cho tên kia một cước bay lên mặt trăng!

“Đúng, đúng là đại sự... ha, ha...” Tiền Tiểu Phi suýt khóc.

“Nhớ trước đây người có nói, sau này chúng ta nếu muốn đọc thì phải trả tiền, nhưng thật không đúng lúc, hai ta bây giờ trên người không có lấy một xu, chỉ xin lĩnh hảo ý của Trịnh huynh thôi vậy.” Kim Hàn cười cười, rất mong nam nhân cầm tạp chí té luôn cho đẹp trời.

“Đúng, đúng, chúng ta không mua nổi.” Tiền Tiểu Phi cũng vội vàng đệm theo. Hắn cũng không hy vọng mấy thứ lá cải, đặc biệt là báo lá cải của Trịnh Ngân Tử tiếp tục đã kích trái tim yếu ớt của mình.

“Uy, uy, các người quá đáng rồi đấy! Chúng ta còn có thể coi là bằng hữu sao? Ta nói bán cho các người lúc nào? Tặng, hiểu không, là cho không, không lấy tiền!” Trịnh Ngân Tử bi bi thương thương nói.

“Biết, biết, là không mất tiền chứ gì? Người không cần giải thích nhiều vậy.” Kim Hàn nhìn nam nhân, cười khò. Cái gì mà bằng hữu? Vừa rồi nói hai chữ “cho không”, nam nhân còn méo mặt như sắp đứt ruột tới nơi.

“Kia... Nếu Trịnh huynh có ý, chúng ta cũng xin có lòng.” Tiền Tiểu Phi “cứng nhắc” mở miệng, “chậm rãi” đưa tay ra, “từ từ” cầm lấy [bí văn], rất cố gắng cười gượng.

Trịnh Ngân Tử cũng chả khá hơn là mấy. Hai lượng bạc a! Nếu không phải vì hai tên này cùng với bí văn có quan hệ lớn, hắn sẽ không tiêu phí vậy đâu! Bất quá... Đợi đến khi bọn họ thật sự bị [bí văn] chinh phục, chắc chắn hắn không cần tặng, hai người cũng sẽ dốc bạc ra mua, hơn nữa có khi hai người xem một quyển, nghiện quá mà mua thêm một quyển nữa.

– Rất tin tưởng vào sức hút của tạp chí của mình, lại nghĩ tới sắp có hai khách quen, nam nhân bất giác cười ra tiếng.

“Người... không sao chứ?” Tiền Tiểu Phi lo lắng đẩy đẩy nam nhân, trên mặt treo đầy hắc tuyến.

“Đương, đương nhiên không sao.” Trịnh Ngân Tử sờ sờ khóe miệng, may quá, chưa chảy nước miếng. “Nếu sách đã tới tay, tại hạ xin cáo từ.”

“Trịnh huynh vội đi vậy sao? Không ngồi thêm chút nữa?” Kim, Tiền vừa nói vừa không hề do dự đẩy nam nhân ra cửa.

Nam nhân đã ra tới cửa, nghe thấy vậy vui vẻ quay lại: “Nếu vậy ta ngồi lại... Ân... Cái này... Vẫn là thôi đi. Gặp lại sau.”

Hai người kín như bức tường chắn cửa, rõ ràng đuổi người ta đi mà! Ô ô ô ~ Nam nhân bi thương rồi đi.

Kim Tiền rót cuộc thờ phào một tiếng.

“Nếu cái đài phát thanh kia biết chúng ta có... Sách, hậu quả khôn lường nha.” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, lạnh hết sống lưng.

Ai dè Tiền Tiểu Phi chưa dứt lời, một cái đầu lại thò vào từ cửa sổ: “Nếu có chuyện gì hay ho, các người nhất định phải cho ta biết nha!”

Tiền Tiểu Phi suýt nữa té ghế, vội vàng nói: “Nhất định! Nhất định!”

Kim Hàn cười tới vô cùng sáng lạn, ôn nhu nói với cái cửa sổ: “Trịnh huynh, đi thông thả.”

Chạng vạng, ngoài thành Tiêu Dao, khu mộ hoang.

“Uy, chúng ta tới đây làm gì?”

“Chôn bí tịch.”

“Khó lắm mới lấy được, giờ lại chôn sao?”

“Thứ nhất, chúng ta căn bản không dùng được bí tịch này; thứ hai, đây không khác gì quả bom hẹn giờ, cầm lâu coi chừng nổ tung xác.”

“Cho nên?”

“Tóm kết lại một câu, bây giờ không phải lúc để bí tịch tái xuất giang hồ.”

“... Cũng có lý. Vậy lúc nào chúng ta lại tới lấy?”

“Chờ tới khi đủ cường đại.”

Nói xong, hai người tức tốc đào đào đào đào.

Đến khi trời tối, Kim Tiền cuối cùng cũng hoàn thành công trình cất giấu báu vật.

“Giờ đi đâu?” Tiền Tiểu Phi hỏi Kim Hàn. Phòng tại Đạt Thông khách *** đã trả, tự nhiên không thể trở về.

“Chẳng phải ngươi vẫn muốn vào thành Tiêu Dao chơi sao, bây giờ không đi còn đợi lúc nào?” Kim Hàn cười.

Một dòng nước ấm chảy qua trái tim Tiền Tiểu Phi. Minh chỉ là thuận miệng nói chơi, không ngờ... Ha ha, đúng là đáng yêu mà.

“Đúng, đi thành Tiêu Dao!” Vui vẻ túm tay áo nam nhân, Tiền Tiểu Phi chạy về phía cửa thành.

Vừa tới cửa thành, Kim Hàn chợt dừng lại. Hắn kinh ngạc chỉ vào mẫu bố cáo dán trên cửa thành: “Ngươi xem cái gì đây?”

Tiền Tiểu Phi hồ nghi nhìn theo hướng tay Kim Hàn chỉ, không nhìn thì thôi, vừa coi liền kêu ầm lên: “Nữ nhân kia lấy chồng?!”

“Nữ nhân kia” chính là người vừa mới đây còn suốt ngày bám theo truy đuổi bọn họ, Chu Dẫn Sa!

Công chúa xuất giá, đại sự như vậy đương nhiên có hoàng băng chiêu cáo thiên hạ.

“Tân khoa Trạng Nguyên Hứa Kha Triệu... Sách, bất hạnh, bất hạnh.” Nhìn hoàng băng, Kim Hàn rót nước mắt đồng cảm với vị Phò mã xấu số kia.

“Các ngươi nghĩ vậy là sai rồi, ngoại sinh nữ của ta thật ra lại rất ôn nhu với vị tân khoa Trạng Nguyên này a!” Khổng Tiêu cười cười đi tới.

“Lâu không gặp, Khổng huynh.” Kim Hàn cười nhạt. Hắn giờ đã coi Khổng Tiêu như bằng hữu.

Mà Khổng Tiêu đương nhiên thích cách nói chuyện bình thân của Kim Hàn, hoàn toàn không coi hắn là “hoàng thân quốc thích”, thờ dài nói: “Gi mà lâu không gặp? Khỏi nói đi, giang hồ cũng chỉ là một trò chơi lớn, vui vui thôi.”

“Ngươi nói Chu Dẫn Sa thực ôn nhu với cái tên Trạng Nguyên kia? Gạt người a?” Tiền Tiểu Phi thật không dám tưởng tượng.”

“Cái này gọi là vô quỷ dày có móng tay nhọn. Nam nhân kia không biết dùng cách gì mà khiến cho Dẫn Sa ngoan ngoãn dễ bảo luôn.” Nói tới đây, Khổng Tiêu cười cười, “Đương nhiên chỉ với Hứa Kha Triệu thôi, còn chúng ta không tốt số vậy đâu. Đối với người khác, nàng vẫn chẳng khác gì trước đây.”

“Dù sao cũng khỏi lo bị đuổi giết nữa.” Tiền Tiểu Phi thờ phào. Nhưng còn chưa thở hết một hơi, đã bị Khổng Tiêu chặn đứng.

“Ai nói nàng buông tha các ngươi, theo ta được biết, Dẫn Sa vẫn đang hỏi thăm tin tức đâu.” Nam nhân nhàn nhã cười, đầy hứng thú xem diễn trò.

“Sao có thể?” Tiền Tiểu Phi cười lớn, “Chẳng phải nàng sắp thành thân sao?”

“Ha ha, nữ nhân thù dai mà.” Khổng Tiêu cũng cười.

“Sách, phiền toái không dứt rồi.” Kim Hàn bất đắc dĩ thờ dài. Bất quá từ lúc Kim Tiền Bang thành lập tới giờ, có lúc nào không có phiền toái đâu, bớt một thêm một cũng thế thôi.

“Đúng rồi, sao ngươi lại ở đây?” Tiền Tiểu Phi lên tiếng hỏi.

“Ta là du hiệp Khổng Tiêu nha,” Nam nhân vừa cười vừa chỉ vào ba chữ trên cổng thành, “Thành Tiêu Dao là nhà ta!”

Du hí nhân gian, tiêu dao giang hồ. Cũng là một loại cảnh giới khó đạt đến đi.

“Thế nào, có muốn tới nhà ta chơi không? Người trong này đều là hồ bằng cầu hữu của ta nga!” Không Tiêu nói xong cười ha hả, xem ra nơi này thật sự khiến hấn khoái nhạc.

“Đương nhiên, chúng ta đang muốn vào thành đi dạo nha.” Kim Hàn nói xong quay sang nhìn Tiền Tiểu Phi, kết quả lại bị dọa tới nhảy dựng lên, “Làm sao rồi?”

“Này... bụng đau quá, các người chờ, ta đi một chút!” Tiền Tiểu Phi không chờ hai người trả lời, liền nhanh chóng chạy vào rừng cây giải quyết “Nhu cầu sinh lý”.

Kim Hàn chỉ còn biết đứng một chỗ xấu hổ.

Không Tiêu lại chẳng thèm để ý, hào sảng nói: “Ta đi chuẩn bị một chút, xem như đón tiếp các người. Phát Nhiều Lâu, không gặp không về!”

Dứt lời, nam nhân xoay người vào thành, Kim Hàn vẫn đứng yên chờ đợi.

Một phút, hai phút, mười phút, hai mươi phút...

Nam nhân rốt cuộc chờ không nổi. Ba mươi phút, chậm thế nào cũng giải quyết xong rồi a! Hơn nữa với tính cách của Tiền Tiểu Phi, nhất định đang sốt ruột muốn chết, làm gì lại lâu như vậy... Một trận dục cảm xấu tràn lên trong lòng nam nhân.

Lao như bay tới rừng cây, bên trong đã không còn bóng dáng Tiền Tiểu Phi, hết thấy yên lặng như chưa từng có người tới, ngoại trừ...

Nam nhân chậm rãi ngồi xuống, nhặt lên mấy đồng “Kim Tiền tệ” Tiền Tiểu Phi mới khắc mấy hôm trước, nắm chặt trong tay.

Bất luận ai bắt Tiền Tiểu Phi, hấn chết chắc rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Kim Hàn không biết mình vào thành Tiêu Dao như thế nào, đầu óc hấn hoàn toàn trống rỗng, trước mắt đều là một mảng mờ mịt. Tới khi mọi thứ khôi phục lại rõ ràng, chân đã bước tới Phát Nhiều Lâu.

“Tiền Tiểu Phi bị bắt cóc?” Chuyện xảy ra bất ngờ làm Không Tiêu nhú mày, “Có biết là ai làm không?”

Kim Hàn đầu lòng nói: “Không có chút manh mối nào.”

“Dám bắt bang chủ Kim Tiền Bang danh trấn giang hồ, kẻ này hấn không đơn giản.” Không Tiêu nghĩ nghĩ, cố gắng tìm ra những người có gan làm việc này.

“Có lẽ... cũng không phải đại nhân vật gì,” Kim Hàn cười khò, “Bất cứ một tên tiểu binh tiểu tướng nào trên giang hồ, chỉ cần muốn, đều có thể làm được.”

“Là sao?”

“Tiểu Phi hấn... vốn không có võ công.”

“Cái gì?!” Không Tiêu tròn mắt không tin nổi, “Đường đường bang chủ Kim Tiền Bang, liên tiếp tiêu diệt Tung Vân Cổ Vận Ngư Hàn lại không có võ công? Các người làm kiểu gì vậy a?”

“Chuyện này... nói ra dài lắm.” Kim Hàn thật sự không muốn nhiều lời, hướng hồ cả đoạn nhân duyên trùng hợp đúng là không thể tóm gọn trong một hai câu. Trong đầu hấn bây giờ chỉ có một việc duy nhất – cứu Tiền Tiểu Phi.

Không Tiêu cũng biết Kim Hàn lo lắng, nói luôn: “Hiện tại cấp bách nhất là tìm Tiểu Phi huynh. Chúng ta coi như là huynh đệ, chuyện này ta nhất định sẽ xuất lực. Bây giờ, ta sẽ phái tất cả những người có thể điều động được, một khi có tin tức, lập tức thông tri cho người.”

“Kim Hàn xin cảm ơn trước.” Nam nhân thi lễ.

“Không cần.” Không Tiêu thoát tay, nói tiếp, “Bất quá người quả thật không có một chút manh mối nào? Một chút thôi cũng được rồi.”

“Chuyện này...” Kim Hàn cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm, chậm rãi nói, “Kẻ bắt Tiểu Phi có lẽ muốn [bí sát phương].”

“[bí sát phương]?” Không Tiêu kinh ngạc lên tiếng, không tin nổi nói thầm, “Các người tìm được?”

Kim Hàn gật đầu. Đối với nam nhân trước mắt này, Kim Hàn cũng không muốn giấu diếm gì nữa. Có đôi khi, tín nhiệm đến từ trong trực giác.

“Sách, đúng là huynh đệ của Không Tiêu ta!” Nam nhân vừa cảm khái vừa tiện thể tự sướng. Bất quá, ngay sau đó liền nghiêm mặt nói, “Ta sẽ tra từ chỗ này, bất quá phỏng chừng sẽ có khó khăn, dù sao kẻ muốn có [bí sát phương] thật sự rất nhiều.”

“Không huynh hỗ trợ, tại hạ thật sự vô cùng cảm kích.” Kim Hàn nói.

Thấy nam nhân nóng lòng muốn đi, Không Tiêu cũng không nhiều lời nữa: “Yên tâm, chuyện này cứ giao cho tại hạ.”

Kim Hàn xoay người cáo từ, vừa định đi lại bị Không Tiêu ngăn lại: “Tại hạ còn một lời muốn nói, bằng hữu chính là dùng trong những lúc thế này, người có thể tìm bao nhiêu thì tìm bấy nhiêu, giờ càng đông người càng tốt, các môn các lộ nhiều hơn thì hy vọng càng lớn hơn.”

Nhìn ánh mắt Không Tiêu, Kim Hàn gật đầu: “Ta nhớ kỹ.”

Mấy ngày sau đó, Kim Hàn không làm gì ngoài chạy lăng xăng khắp giang hồ. Điểm đến đầu tiên đương nhiên là Kim Tiền Phong.

“Nhị chương môn hôm nay tới... chẳng lẽ lại là vì tiền?” Đây là câu đầu tiên Triệu Ngọc Phong nói khi nhìn thấy Kim Hàn. Bọn họ giờ đang ở trong phòng nghị sự của Kim Tiền Phong, cả đại đường chỉ có hai người.

Nhu nhu thái dương, Kim Hàn cũng không có tâm trạng đùa cợt, đi thẳng vào vấn đề: “Đại chương môn của các người bị người ta bắt rồi. Ta bây giờ lấy danh nghĩa nhị chương môn yêu cầu toàn bộ đệ tử Kim Tiền Phong bắt luận ngày đêm điều tra, có tin tức lập tức báo cáo.”

“Chuyện này...” Triệu Ngọc Phong vừa khó xử lại vừa không tình nguyện. Nếu không phải có thư cùng lệnh bài của Mục Viễn Chi, bọn họ cũng không thêm nhận Tiền Tiểu Phi là chương môn. Vừa thiếu tình cảm làm trụ cột, lại thiếu uy tín trong bang, việc Tiền Tiểu Phi bị bắt hẳn đương nhiên không quan tâm nhiều như Kim Hàn.

Kim Hàn cũng sớm đoán trước chuyện này, vì thế lục lọi túi đồ một lúc, giờ đồ ta: “Kim Tiền chí quyết ở đây, Triệu Ngọc...”

“Rồi rồi rồi, ta phân phó xuống là được chứ gì?” Bất lực nhìn lệnh bài trong tay nhị chương môn, nam nhân thật sự khóc không ra nước mắt. Rõ ràng là lấy lệnh bài ra ăn hiếp đệ tử mà! Người ta làm chương môn đều dựa vào uy tín, có ai lúc nào cũng hô ầm “Lệnh bài ở đây” thế này không!

Biết nam nhân không tình nguyện, Kim Hàn vội nói: “Các người đừng làm cho có!”

Triệu Ngọc Phong nghe vậy lạnh nhạt trả lời: “Cái này cũng khó nói, Kim Tiền Phong nhiều đệ tử như vậy, ta làm sao quản được từng người?”

Kim Hàn không tức giận, chỉ cười lạnh: “Nếu ta nhớ không lầm, bảy ngàn lượng bạc là tiền tiết kiệm một năm của sư huynh đệ các người đi.”

“Có ý gì?” Triệu Ngọc Phong có dự cảm không tốt.

“Không có ý gì,” Kim Hàn nhàn nhã nói, “Ta chỉ hảo tâm nhắc nhở chút thôi, chủ nợ mất tích, vậy bạc cũng coi như đi theo luôn nga. Hắt nước đi còn có tiếng vang, đừng này...”

Không đợi Kim Hàn nói xong, Triệu Ngọc Phong đã hai tay ôm quyền, thần sắc nghiêm túc: “Chương môn gặp nạn, đệ tử không làm gì là bất trung, không toàn lực nghĩ cách cứu viện là bất nghĩa, đệ tử Kim Tiền Phong ta trung nghĩa cam đảm sao có thể làm những việc bất trung bất nghĩa như vậy! Nhị chương môn yên tâm, ta chắc chắn sẽ dốc toàn lực, chỉ cần có gió thổi cỏ lay lập tức thông báo, tranh thủ sớm ngày cứu chương môn ra!”

Kim Hàn “cảm động” nâng Triệu Ngọc Phong dậy, “chân thành” nói: “Ta thay mặt đại chương môn cảm ơn chúng đệ tử trước!”

— Ngự Hàn Phong đổi tên thành Kim Tiền Phong quả thật rất rất có lý.

Điểm dừng thứ hai của Kim Hàn là Vô Ưu sơn trang. Sa Ngữ không nghi ngờ gì là người hán quen biết lâu nhất ở đây, cho dù đã lâu không liên hệ, nhưng khi gặp chuyện, y vẫn là người đầu tiên hán nghĩ tới, việc này thậm chí ngay cả Kim Hàn cũng cảm thấy bất khả tư nghị. Có lẽ là cùng Tiền Tiểu Phi chạy tới chạy lui lâu, tìm cũng nhữn ra, đoạn trí nhớ về Xuân Phong Môn trước đây cũng trở nên quý giá.

“Quả thật là bất ngờ.” Đây là câu đầu tiên Sa Ngữ nói khi nhìn thấy Kim Hàn. Nhưng hán ngược lại cũng đồng thời rất hào phóng ôm chặt lấy Kim Hàn.

Kim Hàn đương nhiên hiểu nam nhân nghĩ gì. Đương nhiên cái sự hiểu này cũng chỉ đặt trong lòng chứ không nói ra.

Sa Ngữ biết rõ tính nam nhân, cũng không để ý, chỉ chế nhạo nói: “Sao, rốt cuộc bị Tiền Tiểu Phi huấn luyện thành con người rồi? Còn biết tới tìm ta!”

“Ta tới nhờ người hỗ trợ.” Nam nhân đi thẳng vào vấn đề.

Không ngờ Sa Ngữ thần nhiên cười: “Ta biết.”

“Người biết?” Kim Hàn không hiểu.

“Kim Hàn đương nhiên không vô duyên vô cớ tới tìm ta ôn chuyện, cho dù ngươi có đổi tính rồi cũng thế.” Sa Ngữ tuy là nói lời bông đùa, nhưng cũng rất thật, “Gặp chuyện gì?”

“Tiểu Phi bị bắt.” Đây là câu Kim Hàn nói nhiều nhất suốt mấy ngày nay, càng nói lại càng thanh tỉnh, càng nói lại càng đau.

Sa Ngữ nghe vậy biến sắc: “Ai làm!”

“Không biết mới phải vội vàng như vậy. Ta tới chính là hy vọng ngươi có thể hỗ trợ nghe ngóng một chút, bởi vì ta cũng sắp điên rồi.” Kim Hàn không e dè nói ra cảm giác của mình.

“Ta hiểu.” Nhìn bằng hữu bị tra tấn không còn dạng người, Sa Ngữ nheo mắt, sát khí trùng trùng.

“Ngươi... làm được chứ?” Kim Hàn sợ Sa Ngữ chưa giải quyết xong vấn đề của mình, chợt thấy lo lắng.

Không ngờ nam nhân đáp ngay: “Chuyện của ta đã sớm xong xuôi rồi. Cũng nhờ Tiền Tiểu Phi chỉ điểm, rắc rối nhiều năm này mới có thể một lần giải quyết sạch sẽ. Ta bây giờ tâm không phiền lòng không nhiều, cho nên chuyện của Tiểu Phi ta sẽ dốc toàn lực.”

Biết Sa Ngữ có thể tin cậy được, Kim Hàn cũng không nói gì nhiều.

Xoay người nhanh chóng rời đi, giọng nói của nam nhân lại vang lên: “Bất luận nôn nóng tới mức nào, ngươi cũng phải cố mà bình tĩnh.”

Mang theo lời cảnh cáo của Sa Ngữ, Kim Hàn ra khỏi Vô Ưu, tiến về Thiên Ý.

Vốn Thiên Ý Cốc là điểm dừng tiếp theo của Kim Hàn, không ngờ trên đường lại gặp được Trịnh Ngân Từ. Lúc ấy tên kia đang ở gần Thiên Ý Cốc chào hàng [giang hồ bí văn] hồi mười lăm.

“Chuyện lớn như vậy, tại sao ta đến một chút tin tức cũng không có?” Trịnh Ngân Từ nghe xong chuyện, giật mình nói.

Kim Hàn thấy vậy tâm cũng lạnh xuống. Nếu ngay cả Trịnh Ngân Từ cũng không có chút tiếng gió nào, vậy thủ đoạn giữ bí mật của kẻ bắt Tiền Tiểu Phi rõ ràng là rất cao siêu! Tìm Tiền Tiểu Phi chẳng phải so với tìm kim đáy bể còn khó hơn sao!

“Vậy ngươi có biết vì sao người kia lại bắt Tiểu Phi huynh không?” Trịnh Ngân Từ hỏi vừa để tiện cho việc tìm kiếm, vừa để thỏa mãn tò mò [Mấy kẻ viết báo lá cải có thể không có rất nhiều thứ, nhưng riêng trí tò mò thì không bao giờ thiếu].

Mà Kim Hàn bây giờ cũng đã bất chấp tất cả, Trịnh Ngân Từ vừa hỏi liền lập tức trả lời: “Có thể là vì [bí sát phương].”

“Cái gì?!” Nam nhân nghe vậy kinh ngạc há hốc mồm, “Ta chỉ tùy tiện viết viết, ngươi đừng có nói là hai người thật sự có bí tịch kia nha!”

Kim Hàn gật đầu: “Là thật.”

“Thiên a!” Trịnh Ngân Từ tùy tay vỗ vỗ gáy, “Giang hồ đại loạn rồi!”

Đây không phải mục đích của tạp chí của ngươi sao – Kim Hàn nói thầm.

“Ngươi không phải tự xưng lắm cơ sở ngầm sao? Vậy...”

Không đợi Kim Hàn nói xong, Trịnh Ngân Từ đã ngắt lời: “Kim huynh yên tâm, ngươi cùng Tiểu Phi là trụ cột của [bí văn]... A, không đúng, cái này... Hai người các ngươi là huynh đệ của Trịnh Ngân Từ ta, kể cả ngươi không nói, Trịnh mỗ ta cũng sẽ toàn lực tìm kiếm, nghĩa bất dung từ.” Trịnh Ngân Từ nói xong lên lút lau mồ hôi – suýt nữa nói thật rồi.

Kim Hàn cũng không quan tâm tới động cơ của Trịnh Ngân Từ, chỉ cần hắn giúp là được, dù có coi bọn họ như cây tiền hán cũng vui vẻ đáp ứng.

Cáo biệt Trịnh Ngân Từ, nam nhân liền tiến Thiên Ý Cốc. Vốn định vào Thiên Ý Cốc rồi mới lên Tuyệt Hạc Phong, ai ngờ Bạch Lãm Hạo cư nhiên đã ở Thiên Ý Cốc.

Quan hệ rắc rối phức tạp của hai người này bây giờ Kim Hàn cũng không có hứng thú tìm hiểu. Bất quá nếu cả hai ở chung một chỗ, vậy nhờ vả càng dễ. Vì thế hắn liền kê tóm gọn mấy câu cho họ nghe.

“Ý ngươi là có một kẻ thần bí nào đó bắt Tiền Tiểu Phi đi?” Bạch Lãm Hạo nghe xong thần nhiên nói.

Kim Hàn gật đầu.

Lãnh Duệ ngồi bên mở miệng luôn: “Ngươi cần Thiên Ý Chỉ tức là bằng hữu của Thiên Ý Cốc, nay bằng hữu gặp nạn, chúng ta nhất định hỗ trợ.”

Lãnh Duệ đang nói, Bạch Lãm Hạo liền tiện mồm xía vào mĩa mai luôn: “Yêu, ngươi vừa lên làm đại đệ tử chả được bao lâu, đã nghĩ mình là chương môn rồi?”

“Họ Bạch kia, ngươi có ý gì!” Lãnh Duệ phát hỏa.

“Nói thế nào ý thế đó,” Nam nhân nhàn nhã quay sang phía Kim Hàn nói, “Ngươi đừng ôm hy vọng gì với hân, ta khuyên thật lòng.”

“Ông nhà ngươi, ở địa bàn của ta còn dám giương oai! Không muốn sống nữa hả!”

Thấy một trận đại chiến lại chuẩn bị bắt đầu, Kim Hàn bắt đắc dĩ nhu nhu thái dương, hai người này quả thật không thay đổi chút nào. Mọi khi thì hân vẫn thích tọa sơn quan hổ đấu, bất quá bây giờ không có hứng thú ấy.

“Ta nói...” Kim Hàn cẩn thận nhảy vào giữa hai người, sau đó nói với Lãnh Duệ, “Ta không hoài nghi gì ngươi, chính là dù sao Thiên Ý Cốc cũng còn chường môn, lão nhân gia liệu có đồng ý giúp đỡ Kim Tiền Bang không?”

Gặp Bạch Lãm Hạo muốn lăm miệng xía vô, Lãnh Duệ lập tức cướp lời: “Đương nhiên không thành vấn đề! Sự phụ ta...” Nói tới đây, nam nhân khó chịu chỉ chỉ vào Bạch Lãm Hạo, nói tiếp, “Đang cùng sự phụ hân chơi cờ giữa sườn núi! Đây là trận đấu hàng năm của hai môn phái chúng ta, chưa tới đầu xuân bọn họ còn chưa xuống dưới đâu. Từ nay tới xuân còn cả tháng, Thiên Ý Cốc đều do ta quản lý.”

Kim Hàn nhướn mày, hai phái này quan hệ quả thật đủ kỳ quái, phong cách đối đầu đúng là không hiểu nổi. Lắc lắc đầu xua tan mấy cái ý nghĩ vô dụng, nam nhân chuyển hướng Bạch Lãm Hạo: “Ta vốn định lên đỉnh núi, bất quá ngươi đã ở đây, ta cũng xin kính nhờ luôn.”

Bạch Lãm Hạo nghe vậy lập tức nói: “Đây là tự nhiên, ngươi cũng là bằng hữu của Tuyệt Hạc Phong.”

Nói là nói vậy, nhưng Kim Hàn biết bọn họ đáp ứng chỉ là căn cứ vào đạo nghĩa, tiện thể tranh đấu với nhau luôn, dù sao Kim Tiền Bang với hai bang phái này cũng không kết giao nhiều. Bọn họ không giống Sa Ngữ hay Khổng Tiêu, cùng Kim Tiền Bang là huynh đệ, cũng không giống Trịnh Ngân Tử trông cậy hai người vì [bí vấn] tiếp tục cống hiến. Mọi người nhiều nhất cũng chỉ là bằng hữu bình thường, mà hiện tại Kim Hàn không cần loại giúp đỡ của bằng hữu bình thường, mà muốn họ dốc toàn lực giúp đỡ.

Cũng may, trước khi tới hân đã sớm nghĩ cách. Đó là...

“Ai, sớm biết một quyển [bí sát phương] rách nát lại rước lấy nhiều chuyện như vậy, lúc trước tiêu diệt Cổ Vận đã chẳng thêm cảm đi rồi.”

“Các ngươi thật sự có [bí sát phương]?!” Hai miệng đồng thanh.

“Ân,” Nam nhân trịnh trọng gật đầu, nói luôn, “Không phải [giang hồ bí vấn] viết rõ cả rồi sao?”

“Làm sao mà tin được cái đó a!” Lại đồng thanh. Xem ra nhị vị này cũng từng được làm nhân vật chính trong báo.

“Lần này các ngươi không tin cũng phải tin,” Kim Hàn giả bộ cười khổ, “Bởi vì Tiền Tiểu Phi cũng chính vì thế mới bị người bắt đi, dù sao kẻ mơ ước có bí tịch thật nhiều lắm.”

Đã nói tới nước này, Kim Hàn tin chắc lần này Thiên Ý Cốc cùng Tuyệt Hạc Phong nhất định sẽ dùng hết sức tìm Tiền Tiểu Phi... Nói đúng hơn, tìm [bí sát phương].

Ra khỏi Thiên Ý Cốc, trong đầu Kim Hàn lại vang lên câu nói của Khổng Tiêu – bằng hữu chính là dùng trong những lúc thế này, ngươi có thể tìm bao nhiêu thì tìm bấy nhiêu, giờ càng đông người càng tốt, các môn các lộ nhiều hơn thì hy vọng càng lớn hơn.

Nghĩ nghĩ, nam nhân lại tiếp tục bước tới mục tiêu khác.

Vài ngày sau, tin bang chủ Kim Tiền Bang Tiền Tiểu Phi mất tích lan tràn như lửa cháy rừng trên khắp giang hồ. Các lộ nhân giang hồ chỉ cần gặp mặt nhau, câu đầu tiên sẽ là: “Biết không? Tiền Tiểu Phi mất tích!” Trận động đất này liên tục lan khắp Trung Nguyên.

“Biết không? Tiền Tiểu Phi mất tích!”

“Còn chờ ngươi nói sao, giang hồ đại loạn rồi!”

“Bây giờ Kim Tiền Phong là tòa thành trống, các đệ tử đều đồng loạt ra ngoài!”

“Không sợ người khác nhân cơ hội hạ độc thủ sao?”

“Ai dám a! Đó là địa bàn của Kim Tiền Bang nha! Nghe nói Thiên Ý Cốc cùng Tuyệt Hạc Phong cư nhiên liên thủ chỉ để tìm vị bang chủ Kim Tiền Bang này!”

“Thế đã là gì, ngay cả Vô Ưu sơn trang mai danh ẩn tích đã lâu cũng xuất đầu lộ diện kia!”

“Cả Thệ Ảnh Châm Niếp Hiểu Nhã cũng đáp ứng thân thủ dâng lên tú phẩm tốt nhất cho ai tìm được Tiền Tiểu Phi!”

“Ngươi nói, Kim Tiền Bang tại sao lại có khả năng ghê gớm như vậy? Một cái bang chủ mất tích mà không khác gì giang hồ sắp sụp!”

“Nói không chừng Kim Tiền Bang này có quan hệ với triều đình nha, vừa rồi ta còn gặp một đội quan binh đang hỏi thăm chuyện Kim Tiền Bang bang chủ...”

“...”

Bang chủ Kim Tiền Bang Tiền Tiểu Phi mất tích, sự kiện này trở thành mớ đầu cho một loạt sóng ngầm trong giang hồ. Các bang phải thể lực âm thầm phân cao thấp, hoặc vì tình, hoặc vì nghĩa, hoặc vì danh, hoặc vì lợi, tựa như hồng thủy liên tục trào dâng.

Lúc này, tất cả mọi người, kể cả Kim Hàn đều không thể đoán trước, trận chấn động này lại gặp phải một việc rất củ chuối, cuối cùng im bật.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Tuy từ lúc dính vào Tiền Tiểu Phi tới giờ, Kim Hàn chưa đạt được tiến triển gì lớn trong chuyện đó đó, nhưng tốt xấu mỗi ngày cũng đều có thể ôm người kia, cảm giác mềm mềm ẩm ẩm [đương nhiên là dưới góc nhìn của mỗi bạn Kim Hàn thôi ~~~] luôn làm cho hắn ngủ thật ngon. Nhưng giờ, hắn đã mất ngủ hơn mười ngày.

Ngoài cửa sổ sao sáng trăng thanh, thỉnh thoảng lại có một tiếng chim thôn thức kêu vang. Gió đông lạnh lẽo tràn vào phòng, cũng ngập cả trái tim nam nhân.

Mấy ngày qua, khắp cả giang hồ không còn tác đất nào chưa bị đào, nói theo cách của Trịnh Ngân Tử thì “Mấy kẻ giang hồ không có may mắn được diện kiến người kia”. Nhưng kể cả giang hồ có bị lật ngược thì đã sao? Hắn không cần! Hắn chỉ muốn một người, mà người kia thì không có một chút tin tức nào!

Kim Hàn cảm thấy mình sắp phát điên, Kim Tiền tệ bị hắn nắm chặt trong tay đã nhiễm đầy huyết sắc, nhìn không ra hình thù, giống như trái tim hắn bây giờ.

Hắn hiện tại lại đang ở Đạt Thông khách ***, không chỉ vì tất cả những nhân vật chủ chốt của các bang phái có liên quan đều tạm thời ở tại đây, mà bởi vì nơi này là chỗ bọn hắn từng ở, vẫn còn... hương vị của Tiền Tiểu Phi.

Người, ở đâu rồi?

Cái gọi là tâm linh tương thông giữa những người yêu nhau thuần túy chỉ là bịa đặt, bằng không hắn tại sao không thể cảm giác thấy Tiền Tiểu Phi, chỉ cần một con mộng, một con mộng thôi cũng tốt rồi!

Giọng nói khàn khàn đầu đón vang lên giữa đêm khuya, mang theo vô hạn phiền muộn.

Kim Hàn trước khi tới nơi này, chưa bao giờ nghĩ mình có thể yêu bất cứ ai, càng đừng nói là một nam nhân. Nhưng vận mệnh vốn luôn thần kỳ như vậy, đem hắn tới đây, đem y tới đây. Một ngàn năm thời gian giống như chỉ là một sự chuẩn bị, để cuối cùng, người kia xuất hiện.

Hắn không ngại đi theo Tiền Tiểu Phi giải quyết rắc rối, cũng không để ý suốt đêm chạy trốn cùng y, ngược lại, hắn còn thật vui vẻ, rất rất vui vẻ. Bởi vì đó là loại thể nghiệm hắn chưa từng có, tràn ngập ánh sáng, tràn ngập phấn khích, cũng không thiếu chặt vật ngoài ý muốn. Ngủ vị câu tap mới là cuộc sống, Tiền Tiểu Phi biến hắn thành một người bình thường, một người như mọi người, một người rất rất xui xẻo, rất rất khoái hoạt, rất rất hạnh phúc...

Kháo! Nam nhân một mồi vô đầu, giống như một con thú bị vây khốn, tuyệt vọng chiến đấu.

Một tiếng gõ cửa vang lên, ngắt đứt chuỗi suy nghĩ của nam nhân, hắn chạy như bay tới mở cửa, bên ngoài là đệ tử Kim Tiền Phong tiến tới báo cáo mọi chuyện trong ngày.

“Thiên Ý, Tuyệt Hạc, Vô Ưu hôm nay không có tin tức gì, còn đang tiếp tục tìm hiểu.”

“Biết rồi.” Nam nhân khoát tay đuổi tên đệ tử xuống, cảm thấy khí lực trong cơ thể lại mất đi mấy phần.

Trên đời này không có nút thắt nào không thể tháo, đao khua lung tung chỉ cần hạ xuống cũng gọi là trăm. Tựa như Dương Quá khổ sở chờ đợi mười sáu năm, cuối cùng Chu Bá Thông mới là người phát hiện dòng chữ “Ta ở đây Tuyệt Tình Cốc” trên cánh ong mật, khó khăn mấy rồi cũng có cơ hội thôi.

Mà cơ hội của Kim Hàn xuất hiện lúc nửa đêm.

Khi ấy Kim Hàn đang trần trọc trên giường, tỉnh dạ làm thánh giác của hắn càng thêm linh mãnh, cho nên tiếng động lạ bỗng nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ không thể thoát khỏi lỗ tai hắn.

Nhanh chóng ngồi dậy, nam nhân kẻ sát vào vách tường, lặng lẽ đi tới bên cửa sổ. Thân ảnh chiếu qua tầng giấy có chút mờ hồ, nhưng vẫn có thể thấy được là một nữ nhân.

Đêm khuya, một nữ nhân ở trước cửa sổ phòng hắc. Kim Hàn không nghĩ ra đây là chuyện gì, chỉ có thể nín thở chờ đợi.

Tiếp theo, hắc thấy nữ nhân chọc thủng một lỗ trên cửa sổ giấy, sau đó đưa một ống trúc nhỏ vào.

Trúc trung tiền! Nam nhân lập tức nhận ra loại ám khí này! Hắc không dám vọng động. Người phía sau cửa sổ là ai? Muốn giết hắc sao? Nếu không thì muốn làm gì? Hết thấy nghi vấn đều không có đáp án.

Nữ nhân chậm rãi cúi xuống, Kim Hàn biết nàng chuẩn bị thổi khí vào ống trúc. Ám khí này vốn dựa vào khí lực, đem kiếm bên trong thổi ra, có thể coi là giết người vô ảnh.

Quả nhiên, một giây sau, một mũi tên đã ghim vào thành giường.

Tiếng vang chưa dứt, nữ tử ngoài cửa sổ đã biến mất. Thân ảnh chỉ nhoáng lên một cái, rồi tan biến trong nháy mắt.

Kim Hàn có thể chắc chắn đây là một cao thủ, bởi vì chỉ có những kẻ cực kỳ tự tin vào ám khí của mình mới không thèm chờ xem kết quả, bỏ đi ngay khi ám khí chưa tới nơi. Huống hồ dựa vào tốc độ biến mất kia, khinh công của người này cũng rất cao.

Lại nhìn ám tiễn cắm vào thành giường sâu hơn ba tấc, Kim Hàn phải tốn kha khá sức mới nhổ lên được. Ngay lúc lấy tiễn ra, một tờ giấy cũng rơi theo – Muốn tìm Tiền Tiểu Phi, hãy lên Tích Thiện Tự.

Mười chữ ngắn ngủi đủ làm trong lòng Kim Hàn nổi lên một trận sóng ngầm. Tiền Tiểu Phi ở Tích Thiện Tự! Hắc cư nhiên ở đó! Tại sao mình lại không nghĩ tới chứ? Từ đại môn phái chỉ còn một, [giang hồ bí vấn] lại thịnh truyền Tiền Tiểu Phi có [bí sát phương], tên Pháp Giới hòa thượng kia có cả trăm lý do để bắt Tiền Tiểu Phi!

Sau một giây kích động, Kim Hàn lập tức lãnh tĩnh trở lại. Lời Sa Ngữ nói vẫn thoáng bên tai.

– Bất luận nôn nóng tới đâu, người cũng phải cố mà bình tĩnh.

Đúng, phải bình tĩnh. Nhiều năm sát nhân làm tâm tình Kim Hàn đã có thói quen nhanh chóng an tĩnh lại. Người tới là ai? Tin tức là thật hay giả? Vì sao lại thông tri hắc bằng cách này? Hết thấy đều là một con số không.

Kim Hàn bắt đầu sợ hãi, hắc sợ sau khi hy vọng dang tràn, sẽ là thất vọng sâu sắc.

Nhưng bất luận thế nào đây cũng là một manh mối, mà kẻ có thể kiểm nghiệm thật giả, trừ bỏ người kia không còn ai.

Nghĩ vậy, nam nhân cũng không quan tâm đêm chưa hết, mặt trời chưa mọc, người kia thức hay ngủ, bởi vì nóng lòng muốn biết tin về Tiền Tiểu Phi mà không hề ngại ngần đứng dậy chuẩn bị sang đánh thức “Trung tâm phát thanh và truyền hình” dậy.

Nhưng khùng bố ở chỗ nam nhân vừa mở cửa, cái mặt hóng hót của tên kia đã ở ngay trước mắt, không những thế ánh mắt còn đại ra, phía sau âm phong vũ vu thổi.

“Trịnh, Trịnh huynh, nửa đêm rồi người không ở trong phòng ngủ mà đứng trước cửa phòng ta làm gì?” Khùng bố, quả thật là khùng bố.

“Vây – Kim – huynh – nửa – đêm – không – ngủ – ra – ngoài – làm – gì -” Không chỉ có ánh mắt đờ đẫn, cả tốc độ nói cũng chậm tới sồn gai ốc.

“Ta đang có việc tìm người ta!”

“Ta – tới – rồi – đây – -”

Gi?! Mình với Tiền Tiểu Phi lại không thể tâm linh tương thông, còn với tên này lại có?! Đừng mà ~~~~~ Để khỏi gai ốc bay tá lá góc gáy dựng tùm lum, cũng để thoát khỏi không khí quý dị bốn phía, Kim Hàn liền không do dự giơ tay tặng cho Trịnh Ngân Từ một chương.

Tiếng thét vang tận trời đen.

“A – Người làm cái gì!” Trịnh Ngân Từ dường như lập tức biến từ trạng thái cương thi trở về hình dạng con người, lần đầu tiên từ lúc gặp Kim Hàn làm ra một hành động giống người – xoa đầu.

“Ta còn muốn hỏi người làm cái gì!” Kim Hàn tức giận tròn mắt, “Hơn nửa đêm đứng trước cửa phòng ta giả thân giả quỷ vui ghê a!”

“Ta mệt quá thôi!” Trịnh Ngân Từ ai oán còn hơn Mạnh Khương Nữ (nàng này khóc chồng ba ngày ba đêm, sụp nguyên một góc vạn lý trường thành), nói, “Người có biết nửa đêm đang say ngủ phải bò dậy thống khổ tới đâu không?”

“Vây người cứ ngủ đi chứ sao!” Kim Hàn đã hoàn toàn quên mình vốn muốn ra ngoài để làm gì.

“Ta cũng muốn ngủ tiếp a, nhưng thật vất vả mới có tin tức của Tiểu Phi huynh, làm sao chờ được a!”

“Người nói cái gì!” Nam nhân nghe vậy tròn mắt, vội vàng lôi Trịnh Ngân Từ vào phòng: “Đến, vào trong nói, vào trong nói.”

Hề nhắc tới Tiền Tiểu Phi là sẽ nhận được đãi ngộ kiểu khác – Trịnh Ngân Tử bị ai thấy rõ sự “khác biệt đối xử” giữa mình và Tiền Tiểu Phi.

Trịnh Ngân Tử bước vào phòng, ngồi xuống cạnh bàn, nhìn nhìn Kim Hàn. Nam nhân hiểu ý, rất không tình nguyện rót trà. Một chén trà uống xong, hắn mới chậm rãi nói: “Chỗ Tiểu Phi huynh đang ở thật đúng là khó tìm a! Ta mất sức chín trâu hai hổ, dùng tất thảy các loại quan hệ mới... Ân... Cái kia... Nói ngắn gọn, Tiểu Phi huynh ở Tích Thiện Tự.”

Sở dĩ Trịnh Ngân Tử đang thao thao bất tuyệt lại vội vàng chốt hạ một câu, chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là Kim Hàn đã chuẩn bị giết người tới nơi. Mấy nhũ chắt, mím môi, trán nổi gân xanh, khoe miệng run run, tất cả chỉ có một ý tứ duy nhất – dài dòng nữa thì tự đi mà nhặt xác!

Tích Thiện Tự! Lại là Tích Thiện Tự! Kim Hàn thờ phào, nếu cả Trịnh Ngân Tử cũng khẳng định, vậy tám chín phần mười là chính xác rồi.

Nhưng để an toàn, nam nhân vẫn hỏi lại lần nữa: “Tin tức tin cậy chứ?”

“Đương nhiên!” Trịnh Ngân Tử đương nhiên không thích thú gì với câu hỏi của Kim Hàn, để bảo vệ danh hiệu “Vạn Sự Thông” của mình, nam nhân lập tức giải thích, “Tiểu Lục ẩn núp ở Tích Thiện Tự không phải một hai ngày, từ một tiểu sa đi làm tới Giới Luật Viện thánh tăng, tin tức của hắn sao có thể giả được! Chính là lần này Tiểu Phi huynh bị giấu quá kỹ, mới tốn nhiều thời gian như vậy!”

Từ tiểu sa đi làm tới Giới Luật Viện thánh tăng?! Nằm vùng tới mức này thì đúng là... hết chỗ nói.

“Thế nào? Tin chưa?”

“Tin thì tin rồi, nhưng mà...” Kim Hàn nhũ mày, “Trên giang hồ tin tức của ai có thể nhanh nhạy hơn người được?”

“Nói vậy là sao?” Trịnh Ngân Tử không hiểu.

Kim Hàn đưa tờ giấy vừa rồi ra: “Vừa rồi, có người dùng trúc trung tiễn đưa thứ này tới.

Trịnh Ngân Tử hồ nghi cầm lấy tờ giấy, sau đó thất thanh kêu lên: “Chữ viết này...?”

“Người nhận ra?” Kim Hàn vội hỏi.

“A... chuyện này... ý ta là chữ viết này... không quen nha!”

Choáng! Kim Hàn cảm nín luôn, nói kiểu này có là đồ ngu cũng biết là có vấn đề! Bất quá hắn cũng không muốn vạch trần, ai là người truyền tin có thể tìm sau, việc cấp bách nhất là lên Tích Thiện Tự cứu Tiền Tiểu Phi.

Sáng sớm, việc Tiền Tiểu Phi bị nhốt tại Tích Thiện Tự đã truyền khắp Đạt Thông khách ***, đệ tử các bang phái đều nhận được mệnh lệnh “Giữa trưa tập hợp tiến thẳng lên Tích Thiện Tự cứu người”. Kim Hàn sở dĩ tập hợp mọi người lúc trưa, không phải buổi sáng, là để các bang phái có đủ thời gian chuẩn bị.

Mà các bang phái đúng là làm như vậy luôn.

Phòng số một lầu hai “Biết lần này lên Tích Thiện Tự trừ cứu người còn để làm gì không?”

“Biết, tìm bí...”

“Suyt – biết là được rồi, không cần nói ra, nhất là không thể để phòng bên nghe thấy động tĩnh gì. Người truyền lệnh xuống cho ta, đặt nhiệm vụ cứu người lên đầu tiên, vì bí tịch rất có khả năng còn ở trên người Tiền bang chủ.”

“Cần tuân mệnh lệnh của đại sư huynh -“

Phòng số hai lầu hai “Tên họ Bạch phòng bên chắc chắn sẽ lại ra ám chiêu! Chúng ta tuyệt đối không thể thua! Biết chưa?”

“Dạ -“

“Chỉ cần có bí tịch kia, Thiên Ý Cốc chúng ta sau này có thể dẫn nát bét đám Tuyệt Hạc kia, thoải mái mà sống, cho nên việc này chỉ có thể thành công không cho phép thất bại, nhất định phải cứu được Tiền bang chủ!”

“Cần tuân mệnh lệnh của sư huynh -“

Phòng số tám lầu một “Tiểu Tam, lần này người phải cố gắng!”

“Uy, trước đây một đám việc còn chưa xong nha! Mấy tháng trước người bắt ta lên vào Ngũ Liễu sơn trang tìm cách vẽ lại diện mạo của Liễu nhị tiểu thư chưa từng lộ diện ngoài giang hồ, còn nói chỉ cần có nó, [bí văn] khẳng định bán cang...”

“Khụ khụ, chuyện này nói sau đi! Hôm nay tìm người là vì...”

Một lát sau “Hiểu chưa?”

“Yên tâm đi, vụ ‘Võ lâm nhân sĩ đồng tâm hiệp lực làm nên chính khí nghĩa bạc vân thiên diệt trừ Thiện Tự giả nhân giả nghĩa’ cứ giao cho họa tượng Tiểu Tam ta! Cam đoan [bí văn] kỳ sau sẽ khiến cho người ta không thể rời mắt!”

Giữa trưa, giang hồ các lộ nhân tụ thành một đội, chậm rãi tiến về phía Tích Thiện Tự. Mục tiêu chỉ có một – “Cứu người”.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Khi đoàn nhân mã “cứu viện” tới Thanh Phong Lĩnh [đỉnh núi đặt Tích Thiện Tự], thời tiết đột nhiên thay đổi. Trong chốc lát, cuồng phong tràn ngập, cát bụi mịt mờ. Bỗng phía gió thổi tạo nên những tiếng thét gào ầm ĩ rợn tóc gáy. Rừng tùng trên vách núi cũng loạn vũ, tăng thêm một nét quỷ dị trải suốt không gian.

Con người thường vô cùng nhạy cảm với những thứ đi ngược với lẽ thường, mà trận bão cát từ đâu ập tới này không chỉ làm người ta mờ mắt, còn đẩy lên một trận cảm xúc trong lòng người, từ giữa ngày tới nóng vội rồi hưng phấn khó nhin, cuối cùng bùng nổ tới cao trào nhất!

“Hắc hắc, thật hận không thể ngay lập tức thống khoái mà đánh đám hòa thượng kia!”

“Từ lúc vào Thiên Ý Cốc tới giờ chưa từng gặp trận thế lớn như vậy! Nghe này, cả đạo của ta cũng đang đòi ra khỏi vỏ!”

“Là nam nhân liền lên! Lão tử không nhin nổi nữa!”

...

“Uy, chút nữa run tay không cầm được bút thì phải làm sao?”

“Không thể nào, chẳng phải ngươi tự xưng là “Thần bút Tiểu Tam” sao? Còn nói bất luận ở đâu đối mặt ai cũng có thể tự nhiên huy bút, nếu không phải vậy ta trả một trăm lượng bạc một tháng không công a! Bây giờ còn dám nói không vẽ nổi?!”

“Ta chỉ lo lắng thôi, dù sao thì...”

“Mặt kệ! Vẽ không được ngươi đền bạc cho ta...”

“Lúc nào rồi a, giang hồ đại loạn rồi! Ngươi còn suốt ngày há mồm ngậm miệng quàng quạc bạc bạc?”

“Giang hồ đại loạn thì không phải ăn cơm à? Không dùng bạc sao? Ngươi dám không vẽ, đừng nói giang hồ đại loạn, kể cả giang sơn đổi chủ...”

“Rồi rồi rồi, coi như ta thua! Cam đoan mua bút thành họa luôn!”

...

Trong mắt Trịnh Ngân Tử, “Bạc” lúc nào cũng là mâu thuẫn chủ yếu của sự vật.

Cuối cùng, cuối cùng đoàn người cũng tới trước cửa Tích Thiện Tự. Cuồng phong rít gào, đập vào đại môn Tích Thiện Tự kêu “Đông đông”.

Đó là một phiến đại môn đã cũ kỹ, sơn đỏ đã bong gần hết, lộ ra mảnh ván gỗ phía dưới. Trước cửa làm một mảnh hoang vu cực hạn, không có bóng dáng của một cây tùng cây bách. Nếu không phải trên biển có ba chữ lớn sơn son, chắc không ai có thể tin nơi này đường đường là Tích Thiện Tự đứng đầu giang hồ tứ đại môn phái [ngày xưa thôi ~].

Nhưng mọi người cũng không ai có tâm tình nghiên cứu việc này, tất cả đều đã phản kích cực điểm, chỉ một ý niệm duy nhất trong đầu – phá cửa xông vào Tích Thiện Tự.

Trong mẩu nam nhân nào cũng có vài phân bạo lực, còn chưa đếm tới ba, cả đám đã nhào vào, đại môn vang lên một tiếng “ba” chấn động thần kinh! Bọn họ tựa như dã thú xông chuông, hận không thể lập tức vồ mồi, giống như bóng bay căng tròn lúc nào cũng có thể nổ! Tiếng hét lớn vang tới tận trời, ánh lửa sáng rực – “Sát – nha – ân?!”

Sự thật tàn khốc đã làm cả đám dã thú rình mồi đông cứng lại thành một đồng, khí cầu căng phồng lập tức xì hơi, cả cuồng phong cũng đình chỉ, thế giới chỉ còn một mảnh yên tĩnh. Ngẫu nhiên, vài âm thanh thanh thúy vang lên càng làm mọi chuyện trở nên... buồn cười.

Yên lặng.

Bình – Dao rơi xuống đất.

Bằng – Kiểm trượt khỏi tay.

Đinh – Phủ cắm vào đất.

Đương – Băng trùy bay ra.

A – Người bị băng trùy rơi vào gào thét.

“Này, có phải... về cảnh này không?”

Ngọn gió lạnh hiu hắt thổi qua ~ Đại đường phía trong chỉ có ba người, một lão hòa thượng, một lão hòa thượng, một nam tử trẻ tuổi. Nam tử trẻ tuổi không nghi ngờ gì chính là người mà các lộ giang hồ tranh nhau giải cứu, Tiền Tiểu Phi Tiền bang chủ, mà lão hòa thượng chính là kẻ được cho là đã hạ độc thủ với Tiền bang chủ, trụ trì Tích Thiện Tự Pháp Giới [lão hòa thượng tạm thời chưa nói tới ~]. Nhưng vấn đề là, vấn đề là, có con tin nào lại uy phong như thế kia – đứng ở giữa nhìn xuống, lại có kẻ bắt cóc nào chặt vật như vậy – nằm trên mặt đất kêu la?

Chúng ta... Thật là đang tới cứu người sao?

Công cuộc giải cứu bang chủ Kim Tiền Bang Tiền Tiểu Phi lần thứ nhất chính thức hạ màn. Bất luận bị bắt thế nào, sau đó ra sao, Tiền bang chủ vĩ đại của chúng ta cũng đã tự mình tìm được đường thoát, cái này gọi là năng lực nha! Người ta nói không thể nhặt xương trong trứng, cho nên chỉ có thể trách đồng chí Tiền nhanh chân nhanh tay một chút, khiến cho các huynh đệ võ lâm siêu cấp tụt hứng.

Sự vật luôn tuần hoàn theo quy luật nhân quả, trước có nguyên nhân, sau có kết quả. Vậy nên, “huyết lệ sử” của bạn Tiền chỉ có thể kể lại từ đoạn “giải quyết vấn đề trong rừng”.

Ngày hôm ấy, Tiền Tiểu Phi vừa ngồi xổm xuống chưa được bao lâu, liền cảm thấy không khí xung quanh có chút quỷ dị. Người đang trong “thời khắc đặc biệt” luôn cảm giác sâu sắc hơn bình thường [hắn ~], hướng hồ cảm giác này đã xuất hiện từ lúc bọn họ gặp Không Tiêu, chỉ là bây giờ càng thêm rõ ràng hơn! Vì thế hắn liền dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết “vấn đề”, sau đó kéo quần chạy ra khỏi rừng.

Tiền Tiểu Phi biết nếu có thứ mình thiếu, thứ ấy chắc chắn là võ công, cho nên vừa thấy nguy hiểm hắn liền cố chạy tới bên Kim Hàn, hướng hồ bây giờ còn có Không Tiêu ở đó.

Nhưng người tới sao có thể dễ dàng buông tha cho hắn, chưa chạy được mấy bước, Tiền Tiểu Phi đã cảm thấy trước mũi truyền tới một mùi gì đó rất nồng, sau đó liền mất ý thức, mà ý nghĩ cuối cùng trước khi ngất đi là “Quần còn chưa mặc xong mà.”

Không biết bao lâu sau, cảm giác đau đớn như rơi xuống hầm băng làm Tiền Tiểu Phi tỉnh táo lại. Mở mắt ra, thứ đầu tiên cảm nhận được là một trận choáng váng, một lúc sau hắn mới phát hiện ra mình đang bị trói trên một cái cọc gỗ, giống như phạm nhân sắp bị dùng hình.

“Thí chủ ngủ ngon giấc chứ?”

Giọng nói chột vang lên, kéo Tiền Tiểu Phi ra khỏi suy nghĩ của mình, lúc này nam nhân mới phát hiện trong phòng ngoại trừ mình còn có một người nữa! Đó là một hòa thượng, lại còn là một lão hòa thượng, mặc áo cà sa thêu chỉ vàng, xem ra địa vị không thấp.

Chính là, Tiền Tiểu Phi cũng không trông chờ vào cái gọi là hòa thượng từ bi, bởi vì kẻ vừa tạt nước lạnh vào mặt để đánh thức mình chính là người này này!

“Người... là ai?” Cảm giác tê cứng do nước đá gây nên làm Tiền Tiểu Phi gần như không thể nói chuyện bình thường, răng đánh vào nhau lộ cộp cộp một lúc mới có thể gian nan phun ra ba chữ.

“Bàn tăng Pháp Giới, kiến quá thí chủ.” Lão gia hỏa kia rất tự nhiên bày trò “bàn tăng”.

Tiền Tiểu Phi buồn nôn một trận, cắn răng nói: “Ta và ngươi không oán không cừ, vì sao lại bắt ta?”

“Thí chủ nói sai rồi, ngươi diệt hết Túng Vân Cổ Vận rồi lại thu Ngự Hàn, phạm sát nghiệt quá nặng, bàn tăng chỉ đang giúp thí chủ chuộc tội thôi.”

Lời hòa thượng nói khiến cho Tiền Tiểu Phi nhũn mảy. Túng Vân, Cổ Vận, Ngự Hàn, tứ đại môn phái chỉ còn Tích Thiện, chẳng lẽ...

“Thí chủ tựa hồ đã đoán ra, tại hạ chính là trụ trì Tích Thiện Tự Pháp Giới.” Hòa thượng kia cũng không muốn giấu diếm, thoải mái nói ra thân phận thật.

“Quả nhiên...” Dự cảm xấu dâng lên trong lòng, lần này chẳng phải đúng là bị từ địch bắt được sao, sách, đúng là khó có thể lạc quan nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55

Vốn Tiền Tiểu Phi đã không tin Phật, giờ hấn càng không tin hơn. Nhìn nhìn lão hòa thượng trước mắt, quả thật đúng là tướng từ tâm sinh.

“Thí chủ nghĩ kỹ chưa?” Hòa thượng nóng ruột nói, “Hay muốn bỏ qua cơ hội chuộc tội này?”

“Nói trước nghe coi đi.” Tiền Tiểu Phi không thể làm gì hơn là tùy lão hòa thượng dặt mũi.

“Lão nạp nghe nói khi bang chủ diệt Cổ Vận có thuận tay cầm đi một thứ, không biết có thể giao cho lão nạp không?”

Nguyên lai vẫn vì [bí sát phurong]! Tiền Tiểu Phi bắt lực thờ dài. Bởi vì tò mò mà trăm phurong ngàn kẻ lấy được, giờ mới thấy là mối họa khôn lường. Bất quá xem lão hòa thượng nói như vậy, hấn là chuyện hấn cùng Kim Hàn chôn bí tịch chưa lộ ra ngoài.

Vậy cứ giả ngu đi đã.

“Ta không hiểu đại hòa thượng nói gì, khi chúng ta rời khỏi Cổ Vận quả thật không cầm theo cái gì a. Hơn nữa Cổ Vận cũng không phải bọn ta diệt...”

“Ba!”

Tiền Tiểu Phi chưa nói xong đã thấy má trái nóng bỏng, nhìn lại, trong tay lão hòa thượng từ khi nào đã có một cái roi!

“Chơi xấu!” Tiền Tiểu Phi vô cùng ủy khuất! Đáng ra phải như thế này: Người xấu hỏi người tốt mấy câu, người tốt không nói, người xấu cường bức dụ dỗ, người tốt vẫn không nói, cuối cùng mới bị đánh tã toi! Nào có ai vừa gặp đã quật! Hơn nữa còn xuống tay độc ác như vậy!

“Ta không dư hơi đùa với người, cho nên người cũng thức thời chút đi.” Lão hòa thượng đã sớm vút lớp da người đi, hóa thân thành ác quỷ ghê tởm. [ít nhất là trong mắt Tiền Tiểu Phi]

“Những lời này đáng ra phải nói trước khi đánh người chứ?” Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục ủy khuất, “Người đầu tiên phải nói là ‘Nếu không nói cho ta biết bí tịch ở đâu, ta sẽ dùng roi’, sau đó bảo ta chọn a! Như thế này chẳng phải ta có nói ra bí tịch ở đâu cũng đã bị...”

“Ba!” Thêm một roi nữa, ngắt lời Tiền Tiểu Phi, đồng thời cũng đánh tỉnh hấn.

Lúc này hấn mới phát hiện, mình không phải đang đối mặt với Chu Duẩn Sa tùy hứng mà đơn thuần, cũng không phải Diệu Không Không kiêu ngạo, càng không phải Điền Ngật Thư ngốc nghếch, mà là Pháp Giới! Là kẻ tâm ngoan thủ lạt từng làm cho Kim Hàn bị thương nặng, dẫn đầu tứ đại môn phái tới tiêu diệt toàn bộ Xuân Phong Môn!

Có lẽ mọi chuyện trải qua quá dễ dàng, khiến hấn lầm lẫn, nghĩ rằng cái gọi là nguy hiểm trên giang hồ chẳng qua là một loại trò chơi, cho nên hấn cũng dùng thái độ vui đùa mà đối mặt. Nhưng bây giờ, Tiền Tiểu Phi có thể cảm nhận rõ ràng lệ khí trên người Pháp Giới!

“Còn nói linh tinh, sẽ không chỉ đơn giản là roi đâu.” Pháp Giới cười lạnh, “Ta có thể làm gì người nhi, Tiền bang chủ nói xem coi?”

Không để ý tới lời mĩa mai của lão hòa thượng, Tiền Tiểu Phi mím môi cố gắng phân tích tình huống trước mắt. Nếu mình không nói ra chỗ chôn bí tịch, vậy chắc chắn phải ăn không ít đau, thậm chí chưa chắc đã có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai; nhưng nếu nói ra hòa thượng có tha cho hấn không? Tiền Tiểu Phi cảm thấy chuyện này còn xa vời hơn.

Tiền Tiểu Phi yên lặng suy nghĩ, nhưng lão hòa thượng lại không được kiên nhẫn như thế. Roi liên tiếp hạ xuống như mưa roi trên người hấn, trước ngực, cánh tay, cổ, không nơi nào tránh được. Màng da thịt trước trán còn bị nước lạnh tẩm nhập, đau thống tâm can.

“Đừng, đừng đánh...” Tiền Tiểu Phi dùng hết khí lực toàn thân mới nói được mấy câu này, vết roi dày đặc trên người làm cho mỗi câu nói cũng như đều động tới miệng vết thương.

“Rốt cục muốn nói?” Hòa thượng khinh miệt nhìn Tiền Tiểu Phi, tựa hồ sớm đoán được kết quả này, hoặc nói là, đây là kết quả hấn muốn.

“Ta...” Một chữ ta vừa xuất khẩu, vô số hình ảnh những nhân vật anh hùng hiện lên trong óc Tiền Tiểu Phi. Hoàng Kế Quang xả thân lấp lỗ châu mai, Khâu Thiểu Vân bất động thiếu thân, Giang tỷ đối mặt khổ hình vẫn giữ nguyên đại nghĩa... Nghĩ nghĩ, Tiền Tiểu Phi khề cán môi: “Ta... nói.”

Không phải hấn không có cốt khí, cái gọi là hiên ngang lẫm liệt ấy chẳng qua vì họ có niềm tin bất di bất dịch với chủ nghĩa cộng sản, với dân tộc Trung Hoa! Mà hấn, đối với bí tịch chẳng có cái gì gọi là niềm tin mà đối với chính mình cũng không có gì tin tưởng, cho nên Tiền Tiểu Phi lựa chọn làm theo câu ngạn ngữ “Kẻ thức thời là tuân kiệt.”

Pháp Giới hiển nhiên hài lòng với biểu hiện của Tiền Tiểu Phi, rút cuộc cắt roi da đi, chờ nam nhân cung khai.

“Chuyện này... Bí tịch đã bị hủy từ lúc Cổ Vận yên diệt...” Mới nói tới đây, Tiền Tiểu Phi liền thấy hòa thượng gợn roi lên, vội vàng nói, “Ta không lừa người! Thật sự! Người chẳng phải cũng không tìm thấy gì trên người ta sao?”

“Nhưng cũng có thể ở trên người Kim Hàn chứ? Tên kia hẳn là môn chủ vô dụng chết đuối của Xuân Phong Môn?” Nói tới đây, hòa thượng cười khinh khinh.

Tiền Tiểu Phi cắn chặt răng, không ngừng tự nhủ phải bình tĩnh, cuối cùng mở miệng: “Tên kia chẳng qua là người hầu của ta, ai chẳng biết Kim Tiền Bang do một tay ta lập nên, nếu thực sự có bí tịch, ta sao có thể để cho một ngoại nhân giữ?”

Hòa thượng không nói gì, Tiền Tiểu Phi biết lời mình nói thật sự trúng ý lão gia hỏa này, tiếp tục cố gắng: “Cho nên ta thật sự không có bí tịch.”

Hòa thượng cười lạnh: “Thí chủ chẳng lẽ nghĩ người không có bí tịch thì ta sẽ thả người?”

Tiền Tiểu Phi đương nhiên không trông cậy vào chuyện đó, hắn vội vàng đáp: “Không, dù sao cũng thật vất vả mới thấy bí tịch, sao có thể bỏ qua dễ dàng đâu. Lúc ấy ta mất ba ngày ba đêm đọc thuộc lòng, chính là sau này đại thủy bất ngờ xảy ra, trong lúc lẩn trốn ta mới phải vứt bỏ bí tịch, may mà tuy rằng bí tịch bị nước lũ hủy, nhưng ta cũng đều đã ghi tạc trong đầu. Sư phụ nếu không chê, ta có thể viết cho người.”

Lúc đầu, vẻ mặt hòa thượng cũng bình tĩnh, nhưng khi nghe tới câu cuối cùng Tiền Tiểu Phi nói, lại cười tới âm ngoan: “Người chẳng lẽ cũng định nói rằng bí tịch kia dùng thứ chữ cổ quái không phải của người Trung Nguyên viết đi.”

Lời Pháp Giới nói khiến Tiền Tiểu Phi lạnh sống lưng, hắn quả thật muốn dùng lại cách đã lừa Điền Ngật Thu, nhưng tựa sao hòa thượng này lại biết? Chẳng lẽ... Hình ảnh thi thể Điền Ngật Thu hiện lên trong đầu Tiền Tiểu Phi, hắn tròn mắt nhìn hòa thượng, kẻ này thật sự lãnh huyết tới mức mặt không đổi sắc giết chết đồng bọn của mình.

Pháp Giới nhanh chóng giải đáp câu hỏi này của Tiền Tiểu Phi. Chỉ thấy hắn lôi một tập giấy Tuyên Thành từ trong người ra, ném bốp một cái vào mặt Tiền Tiểu Phi: “Thứ rác rưởi này chủ có thể lừa tên ngu ấy thôi!”

Đám giấy rơi xuống đất, Tiền Tiểu Phi nhìn theo, không khỏi choáng váng. Chẳng phải kia chính là [Tập truyện cổ tích] mình viết cho Điền Ngật Thu sao? Không còn gì để nghi ngờ, kẻ giết Điền Ngật Thu chính là Pháp Giới!

Tim Tiền Tiểu Phi đập mạnh. Hắn thật sự sợ hãi, là loại sợ hãi từ trong cốt tủy mà từ nhỏ tới lớn hắn chưa từng gặp qua. Chỉ một giây không chú ý thôi là có thể bị giết, không, không hề, lần này không hề giống ngàn lẻ một đêm!

“Ta từng được nghe, bí tịch kia vốn viết bằng Hán tự, chỉ cần là người biết chữ liền có thể đọc được, cho nên Tiền bang chủ có muốn nói thật hay không đây?”

Cổ trăn áp từng trận run rẩy trong lòng, Tiền Tiểu Phi ra vẻ thoải mái nói: “Đầu óc tên Điền Ngật Thu kia làm sao có thể sánh với sư phụ, mấy cái kỹ xảo mèo cáo này của ta có thể lừa hắn, sao dám bêu xấu trước mặt sư phụ đâu?”

“Ý người là...”

“Cho ta giấy cùng bút, lần này ta viết bí tịch thật.” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa cố nhớ lại mấy câu trong [bí sát phương].

“Người chỉ đọc thôi là được rồi, người có đầu, ta cũng có.” Hòa thượng quả thật giáo hoạt, thà rằng tự mình nhớ chứ không muốn viết lại trên giấy, quyết không để một cơ hội nào để bí tịch lọt ra ngoài! Tiền Tiểu Phi hoàn toàn có lý do để tin tưởng, ngày mình nói ra hết thảy mọi thứ cũng chính là ngày giỗ của mình!

Dù sao cũng không lo được nhiều như vậy, Tiền Tiểu Phi giờ chỉ có thể lừa dối qua cửa, vội vàng nói: “Người hãy nghe cho kỹ, loại đầu tiên là Chậm Khát Tán, gồm ba tiền nhu chậm huyết, năm tiền cúc hoa, hai tiền cầu kỷ, một lượng ái hao thảo, một gốc thạch ngọc hoa, nghiền nát thêm nước đun bốn canh giờ, sau đó cô đặc lại. Độc này trông như một viên được hoàn màu đỏ, nhưng vừa pha vào nước sẽ thành vô sắc, sát nhân vô hình.”

“Thật sao?” Lão hòa thượng vẫn còn nghi ngờ.

“Đương nhiên, không tin đi làm thử!” Tiền Tiểu Phi nói như thật.

Kỳ thực đương nhiên không làm được đi! Tiền Tiểu Phi hẳn không phải Trương Vô Kỵ, đọc một lần là mãi không quên! Chẳng qua là đem một đồng tên thuốc mơ hồ hồ còn nhớ được soạn lại, nói lung tung một hồi thôi. Đương nhiên cũng không tới nỗi sai nhiều lắm, bởi nếu thái quá hắn sẽ làm người khác hoài nghi. Chỉ cần bịa thêm mấy cái phối liệu vốn không có trên đời, tỷ như cái gì thạch ngọc hoa, vậy lão hòa thượng có ngồi cả đời cũng không biết sai chỗ nào.

Hòa thượng ngồi tụng nửa ngày, thật lâu sau mới nói tiếp: “Loại sau đi.”

“Loại được thứ hai tên Thất Huyết Phấn, hai tiền nhu ngư giác, ba tiền oa cự, năm tiền lộc nhung, một tiền bạch ngân thảo, trộn lẫn nghiền thành bột là được. Khi dùng có thể hòa vào nước hoặc cho vào trong lửa...”

“Loại thứ ba tên Thanh Nhân Đan, nhu...”

“Thứ tư Bách Độc Túy...”

“...”

“Thứ chín Cổ Tiền Cam...”

“...”

Tiền Tiểu Phi cố ý nói thật nhanh, không cho hòa thượng có cơ hội đặt câu hỏi, hắn cũng không tin một tên hòa thượng sắp xuống mồ có thể nhớ được nhiều như vậy! Hơn nữa hắn muốn đặt cược, cược xem hòa thượng có tin hắn thật sự nhớ rõ bí tịch, thậm chí thật sự đang đọc bí tịch hay không!

Rốt cuộc, lão hòa thượng đầu hàng.

“Hôm nay tới đây thôi, hôm sau ta lại tới.”

“Từ đã!” Tiền Tiểu Phi gọi Pháp Giới lại, “Người không coi trời ta ngủ thế nào a!”

Không ngờ hòa thượng thần nhiên cười: “Từ hôm nay trở đi đành phiền toái bang chủ ngủ đứng. Dù sao người có thể diệt cả tam đại môn phái, làm sao ta có thể bất cẩn đây, ta cũng không muốn hôm nào đó mất cái mạng nhỏ này luôn!”

Hòa thượng cứ như vậy cười khẩy bước ra ngoài.

TMD! Tiền Tiểu Phi ức chế chửi ầm lên. Tên hòa thượng này không phải người!

Ngày đầu tiên đã khó khăn như vậy, liệu hắn có đợi được Kim Hàn không? Tiền Tiểu Phi không chắc nữa. Áo nào cổ sức gãy dựa cổ tay, nhưng dây chỉ càng buộc chặt hơn.

Kháo, đau thật.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Pháp Giới đi rồi, Tiền Tiểu Phi mới có cơ hội xem xét kỹ xung quanh. Nơi này có lẽ là một gian phòng bình thường, không phải mật thất linh tinh lang tang gì gì đó, càng chẳng phải lao phòng [Một cái chùa có dư hơi thừa đất thế nào cũng sẽ không xây lao phòng đi], từ cửa sổ có thể nhìn ra viện từ bên ngoài, nhưng chắc chắn đây không thể là khách phòng rồi, bởi vì trừ cái cọc gỗ buộc hắn ra, trong phòng không còn gì cả.

Nhìn nhìn một lúc, kết luận, nơi này chính là lao phòng tạm thời được đặc biệt tạo ra cho hắn! Sách, lão hòa thượng kia quả thật cũng chu toàn đi.

Ban đêm, không khí trong lành gió mát lạnh trần trần thổi vào. Ai thấy thoải mái không biết chứ Tiền Tiểu Phi thì khổ không nói lên lời.

Tình trạng bây giờ của hắn là như thế này: thắt lưng đau, cổ tay đau, đầu càng đau hơn. Lúc này ăn nguyên một chậu nước đá còn chưa thấy khổ, bây giờ gió lạnh cứ nhẹ nhàng thổi vào từ cửa sổ, chẳng khác gì tra tấn luôn, mà chết người nhất là ngủ không nổi, vì hắn cứ sắp ngủ thì người lại nhuyển xuống, sau đó thì cổ tay bị buộc vào cọc sẽ đau tới bất hủ tinh thì thôi.

Cứ như vậy, trời sáng dần. Mà thực tế Tiền Tiểu Phi bây giờ đầu vưng não trướng cũng chả phân nổi ngày đêm nữa, nếu không có người tới đưa cơm hắn cũng chả biết sớm hay tối luôn.

Người tới là một tiểu hòa thượng, thoạt nhìn còn nhỏ tuổi hơn hắn, mặc tăng phục bằng vải thô, trên gương mặt non nớt không hề có chút cảm xúc nào, nhưng từ đôi mày khẽ nhíu vẫn có thể thấy y không phải không có chút đồng tình nào với Tiền Tiểu Phi.

“Trụ trì không cho thả người xuống, cho nên cũng đành phải thế này.” Tiểu hòa thượng nói xong dùng thìa xúc cơm đưa tới bên miệng Tiền Tiểu Phi.

Tiền Tiểu Phi quật cường ngoảnh mặt đi, bây giờ hắn đang rất khó chịu, căn bản không muốn ăn cơm, hơn nữa bị trói cả đêm, oán khí khó tiêu.

Tiểu hòa thượng cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo: “Thân thể phát phụ thụ chi phụ mẫu, phải quý trọng a.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy quả thật là không biết xả tức vào đâu: “Các người biết vậy còn trói ta một đêm liền? Đây là loại từ bi vì hoài gì đây?”

Tiểu hòa thượng cúi đầu không nói gì, Tiền Tiểu Phi cũng im lặng. Kỳ thực hắn chính là đang khinh thường bản thân vô dụng, không thể làm gì lão hòa thượng, giờ lại đi giận cá chém thớt, đổ oán khí vào một hài tử, tiểu hòa thượng này nhiều lắm cũng chỉ có mười mấy tuổi.

Đang lúc Tiền Tiểu Phi nghĩ tiểu hòa thượng sẽ quay đầu bước đi, thìa cơm lại đưa tới bên miệng. Lần này Tiền Tiểu Phi không cự tuyệt nữa, ngoan ngoãn nuốt xuống.

Tiểu hòa thượng thấy hắn nuốt xuống, liền cười thật tươi. Trong khi Tiền Tiểu Phi còn đang ngờ ngẩn không hiểu gì, tiểu hòa thượng đã chậm rãi nói:

“Phàm là người sống, trước hết phải từ bi với chính mình. Yêu mình rồi mới có thể yêu người khác.”

Luận điệu của tiểu hòa thượng làm Tiền Tiểu Phi kêu thành tiếng: “Chẳng qua là muốn ta ăn thôi mà, làm gì mà nói như đọc kinh.”

Tiểu hòa thượng lại yên lặng, chỉ mở to đôi mắt sáng ngời không có một tia căn bản, một thìa lại một thìa uy com

Cuối cùng, chính Tiền Tiểu Phi lại là người không chịu nổi không khí trầm mặc, lại mở miệng nói trước: “Người tên gì... ăn... ý ta là pháp danh là gì?”

“Tiểu tăng Không Từ Bối, pháp danh Không Vô.” Tiểu hòa thượng đáp ngay.

“Không Vô?” Tiền Tiểu Phi cười nói, “Pháp danh không có lấy một chút sinh khí.”

Ai ngờ tiểu hòa thượng lại trả lời: “Độn vu tục thể nãi tị dã, độn vi không môn nãi khí dã, độn vu thể hựu phù vu thể độn vu không môn hựu phù vu không môn phương nãi đại khoái hoạt”

Một loạt lời không khác gì khẩu hiệu làm Tiền Tiểu Phi choáng váng toàn tập: “Trẻ con như người học ai nói kiểu này vậy, tới lúc lớn lên chắc chắn làm người ta đau đầu chết.” Nhưng lập tức hắn lại nghĩ, tiểu hòa thượng lớn lên sẽ thành lão hòa thượng, vậy nên bổ sung thêm, “Bất quá mấy tên cao tăng đắc đạo há mồm Phật viết ngậm miệng Phật nói chắc hồi nhỏ cũng kiểu này cả. Nói vậy thì người cũng tính là một nhân tài nha.”

Tiểu hòa thượng nghe vậy cười cười không đáp, Tiền Tiểu Phi cũng không biết y có thêm nghe mình nói không, chỉ cảm thấy nụ cười kia bao hàm cả thâm ý hắn không hiểu nổi.

Ăn xong xong, Không Vô nhanh chóng bước đi. Không biết bao lâu sau, Pháp Giới đúng hạn lại tới. Cũng như lần trước, hắn chỉ tới một mình.

“Thế nào, có ăn com tốt không a, người không thể chết được đâu, bằng không ta biết hỏi ai bị tịch a.” Lời đầu tiên nói ra đã thôi muốn chết, Tiền Tiểu Phi chán ghét nhũn mỳ.

Thấy Tiền Tiểu Phi không thèm nhìn mình, về mặt Pháp Giới liền trở bên ngoan độc. Biến hóa này đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt bạn Tiền Tiểu Phi thông minh cơ trí của chúng ta, vì thế bạn liền lập tức nói: “Này... Ta bắt đầu đọc đây, người nhớ cẩn thận nha.”

Sau đó cũng không thèm quan tâm Pháp Giới đã chuẩn bị chưa, Tiền Tiểu Phi liền đem một đám độc được lung tung mình mất cả ngày để “ché biến” ra đọc một loạt. Hừ, đám độc được này là Tiền Tiểu Phi mất bao nhiêu chất xám mới nghĩ ra! Cơ hồ phải đem hết tất cả tiểu thuyết võ hiệp ôn tập lại một lần, cái gì cửu âm bạch cốt âm nhiên tiêu hồng càn khôn na di hàng long thập bát... đều có, suýt nữa còn nói luôn cả Tiểu Lý phi đao! (Bạn tác giả cũng thích Kim Dung như mình =)), cả đồng có mỗi Tiểu Lý phi đao là của Cô tiên sinh, còn lại đều là hàng của Kim tiên sinh :)))

Cũng không khác gì ngày đầu tiên, Tiền Tiểu Phi nói tới loại thứ mười, lão hòa thượng kêu dừng lại.

Chờ lão hòa thượng ra khỏi phòng, đã tới giờ cơm chiều. Tiểu hòa thượng lại tới.

“Sư phụ của người vừa đi.” Tiền Tiểu Phi thuận miệng nói.

“Là hắn không cho ta tới. Hơn nữa, hắn không phải sư phụ ta.” Tiểu hòa thượng không ngần đầu lên, ung dung mở thực hạp.

“Nga, ta còn nghĩ các người đều gọi trụ trì là sư phụ chứ.” Tiền Tiểu Phi nói.

Tiểu hòa thượng lấy bát com ra, nói: “Trụ trì là trụ trì, không phải sư phụ. Sư phụ là người dẫn dắt đệ tử đọc kinh Phật, dẫn đường đệ tử chân chính nhập môn, mỗi đệ tử mới đều có người tu hành cao tới quản lý, kẻ đó mới là sư phụ của bọn họ.” Nói tới đây Không Vô chợt ngừng đầu lên, chớp mắt, “Bất quá tiểu hòa thượng không có sư phụ.”

“Vi sao? Không phải đệ tử mới nhập môn đều có cao tăng quản lý?” Tiền Tiểu Phi tin chắc vừa rồi mình có nghe được câu này nha.

“Không biết, chỉ có tiểu hòa thượng là như vậy. Nghe nói tiểu hòa thượng là từ nhỏ được đem vào chùa, lão trụ trì không nói gì, cho nên cũng không ai quản tiểu hòa thượng, sau đó tiểu hòa thượng sẽ cứ như vậy lớn lên.”

“Lão trụ trì?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái nói.

“Àn, Viên Tịch đại sư, mười bốn năm trước tiểu hòa thượng được người nhặt về, khi đó người là trụ trì nơi này.” Không Vô không hề giấu Tiền Tiểu Phi điều gì.

Viên, Viên Tịch? Mặt Tiền Tiểu Phi nổi đầy hắc tuyến. Pháp danh này quả thật là dùng cho cao nhân đắc đạo nha!

“Nói vật, vị Viên Tịch đại sư kia xem ra viên tịch thật rồi.” Tiền Tiểu Phi thuận miệng nói. Đương nhiên là vậy đi. Nếu không qua đời, Pháp Giới sao có thể leo lên tới vị trí này, mình cũng không tham như vậy.

Ai ngờ Không Vô lại nói: “Lão trụ trì bảy năm trước đột nhiên mất tích, hiện tại... cũng không biết là viên tịch hay còn sống nữa.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy cũng không hỏi gì thêm, bởi vì thật rất có khả năng hỏi tới hỏi lui cũng chỉ nhận được thêm một đám hăm bà lằng nhằng quả Phật lý linh tinh, huống hồ hắn cũng không hứng thú với việc riêng của Tịch Thiện Tự.

Chính là tiểu hòa thượng trước mắt khiến cho hắn có cảm giác không thể nhìn thấu.

“Vì sao Pháp Giới lại cho người tới đưa cơm? Chuyện ta ở trong này chỉ sợ hắn không muốn cho bất cứ kẻ nào biết đi.”

Tiểu hòa thượng lại nói: “Cho dù trụ trì không muốn cũng không thể làm gì khác. Bởi vì một mình trụ trì căn bản không thể nhốt được người.”

Thấy Tiền Tiểu Phi hóng hóng hít hít, tiểu hòa thượng nói tiếp: “Bắt người lên núi, một mình trụ trì không làm được, đem người nhốt ở đây, trụ trì cũng không thể cả ngày canh cửa, về phần ta, chắc người cũng không trông cậy vào việc trụ trì đưa cơm mỗi ngày đi. Cái gọi là bí mật, chẳng phải là ít người biết, không có nghĩa là không ai hiểu.”

Nói tới đây, vẻ mặt Không Vô trở nên kỳ lạ. Tiền Tiểu Phi cảm thấy đáng vẻ kia, giống như là nhìn thấu hết thảy, như là tất cả mọi thứ dơ bẩn trên thế gian trong mắt y đều bị phơi bày, như một điều tất nhiên.

Mới nghĩ tới đây, cổ tay đã truyền tới một trận đau đớn, Tiền Tiểu Phi cố gắng quay đầu sang coi, kết quả phát hiện chỗ da xước qua hai ngày một đêm cọ vào dây thừng đã bắt đầu sinh mủ.

Không Vô cũng phát hiện, chỉ thấy y nhẹ nhàng đi ra ngoài, không lâu sau mang theo một chậu nước trở vào.

Không Vô tới gần Tiền Tiểu Phi, sờ sờ vào cổ tay nam nhân, sau đó dùng sức nặn mủ ra, mà đương nhiên kết quả của hành động này là một trận khóc thét của nam nhân. Tiểu hòa thượng hết chịu nổi, quay sang nói một câu làm Tiền Tiểu Phi im bật: “Hết nữa là trụ trì tới đó.”

Không bao lâu sau, mủ trên tay Tiền Tiểu Phi đã bị nặn hết ra ngoài, còn kèm theo vài tơ máu, tiểu hòa thượng dùng nước trong đổ lên cổ tay nam nhân, liên tục như vậy thật lâu mới dừng lại.

“Cứ như vậy chẳng bao lâu nữa sẽ lại sinh mủ mất.” Xong xuôi, tiểu hòa thượng nhàn nhạt nói.

“Nếu biết vậy thì chỉ cần bỏ đám dây thừng chết tiệt kia xuống là được, cổ tay ta tự nhiên sẽ ổn!” Tiền Tiểu Phi lập tức trả lời.

Tiểu hòa thượng lắc đầu, vẫn dùng ngữ điệu nhàn nhạt: “Trụ trì nói thả người ra người sẽ đại khai sát giới, cho nên ta không được mềm lòng.”

Ngất! Tiền Tiểu Phi cố áp chế tức giận, kiên nhẫn nói: “Người thấy ta có biết võ công không, có giống người xấu không? Đại khai sát giới, ta khai kiểu gì mới được?!”

Không Vô nghe vậy cười cười: “Trụ trì nói ta không được mềm lòng, thí chủ lại dùng mọi cách mê hoặc bần tăng, chẳng lẽ tiểu tăng thật trông giống người hay mềm lòng sao.”

Tiền Tiểu Phi không nghĩ Không Vô lại trả lời kiểu này, nhất thời không biết nói gì.

Không Vô cũng không truy hỏi, tiếp tục nói: “Kỳ thật thí chủ có võ công hay không cũng không quan trọng, tiểu tăng không thả người là vì việc thí chủ bị giam giữ không phải kiếp của tiểu tăng, người không ở trong kiếp số của mình, tiểu tăng chỉ có thể nhìn, không thể động.”

Không Vô nói một đồng, Tiền Tiểu Phi có nghe mà không có hiểu, nhưng ý của y thì hắn rõ ràng, chính là “không liên quan thì miễn”!

“Người thế này cũng gọi là xuất gia sao! Từ bi ở chỗ nào!” Tiền Tiểu Phi cố gắng dùng những câu người khác có thể nghe và hiểu để biểu đạt bất mãn của mình.

“Theo Phật pháp mà nói, thí chủ vừa phạm vào sân giới.” Giọng nói của tiểu hòa thượng tựa hồ vĩnh viễn lúc nào cũng nhàn nhạt, giống như tát thầy đều không ảnh hưởng tới y.

“Phi, phạm thì phạm! Ta không phải hòa thượng, tức thì cứ tức thôi, làm sao?” Tiền Tiểu Phi bực mình nói.

Không Vô cười: “Thí chủ đương nhiên có thể tức giận, nhưng đừng giận tiểu tăng. Trên đời có thứ gọi là tuần hoàn, có nhân rồi mới có quả. Kim Tiền Bang gây nên vô số sóng gió trong giang hồ, chính là nguyên nhân thí chủ bị giam ở đây. Thí chủ tự làm tự chịu, đâu có liên can gì tới tiểu tăng?”

Lời Không Vô nói hoàn toàn làm Tiền Tiểu Phi mơ mơ hồ hồ: “Người nói... xem ra cũng có lý, nhưng vì sao ta nghe lại thấy không ổn lắm đâu? Ý người là ta tự mình tạo nghiệt, cho nên mới phải chịu tội?”

Vô Không không đáp, chỉ lặp lại câu nói đầu tiên lúc mới đưa cơm cho Tiền Tiểu Phi: “Nhân, động vu thể hựu phù vu thể động vu không môn hựu phù vu không môn, phương nãi đại khoái hoạt.”

Tiền Tiểu Phi bỗng nhiên có cảm giác, người nói chuyện với hắn không phải một tiểu hòa thượng, mà là một lão già đã kinh biết mấy tang thương, tuy hắn nghe không hiểu hết những gì người kia nói, nhưng vẫn thấy được loại siêu thoát của kẻ đã nhìn thấu nhân sinh.

“Người bao nhiêu tuổi?” Tiền Tiểu Phi đột nhiên hỏi một vấn đề không liên quan gì.

“Mười bốn... Ân... Cũng sắp mười lăm” Không Vô đáp, lộ ra vẻ mặt non nớt đúng với tuổi của mình.

Tiền Tiểu Phi quả thật không hiểu. Tiểu hòa thượng này, đến tốt cùng là giỏi che giấu, hay căn bản chính mình cũng không phát hiện chỗ khác thường của bản thân? Không coi trời cho hần, nhưng lại rửa vết thương của hần, miệng nói không can dự vào kiếp số của người khác, lại kiên nhẫn uy com cho hần. Tiểu hòa thượng giống như một tập hợp phức tạp, khi thì tang thương bi lương, khi thì đơn thuần non nớt, hay loại khí tức hoàn toàn tương phản song tồn tại, tạo ra một cảm giác kỳ dị.

Tiền Tiểu Phi chợt nhớ tới, trước kia đã từng đọc được một câu như thế này.

– Con người, có đôi khi là loại sinh vật phức tạp tới bất khả tư nghị.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Thăm vắn, ăn com, lại thăm vắn, lại ăn com, liên tiếp n ngày cuộc sống của Tiền Tiểu Phi cứ vòng vòng vòng vòng kiểu này, mà do bị buộc trên cọc quá lâu, cả người hần hầu như không còn tri giác, ngủ lúc có lúc không. Kết cục, ở ngày thứ n+1, Tiền bang chủ cuối cùng cũng đã anh dũng... ngất.

Không biết bao lâu sau, Tiền Tiểu Phi mới dần dần tỉnh lại. Đây coi như là giấc ngủ dài nhất của hần từ lúc tới Tích Thiện Tự đến giờ.

Ngoài cửa sổ, trời đã tối đen, mà mình đang nằm trên một đống cỏ khô. Tiền Tiểu Phi không biết đống cỏ khô này từ đâu tới, bởi vì từ lúc ngất đi hần có biết gì nữa đâu. Trừ một giấc mộng.

Đến tốt cùng, giấc mộng đó như thế nào, Tiền Tiểu Phi thực cũng không nhớ rõ hết, chỉ biết trong mộng có Kim Hân, đúng vậy, hần mơ về nam nhân kia, người nam nhân đã nói yêu hần, người nam nhân lúc nào cũng giúp hần thoát khỏi đám rối tình rối mù. Sau đó, hần tỉnh.

Đôi mắt uon ướt, lòng lại càng khó chịu hơn. Đến khi Tiền Tiểu Phi phát hiện, nước mắt đã không còn ngừng được, giống như muốn đem tất thảy ụy khuất của mấy ngày qua phóng thích ra ngoài.

Đúng, là ụy khuất, Tiền Tiểu Phi tới tận bây giờ chưa từng phải chịu khổ gì, trước kia chưa có, tới Đại Minh lại càng không có. Hần dù sao cũng chỉ mới hai mươi tuổi, làm sao chịu nổi đủ loại tra tấn của Pháp Giới, bằng chứng chính là việc hần cuối cùng ngất xỉu luôn tại trận. Hần nhớ Kim Hân, nỗi nhớ như hồng thủy ồ ạt tràn vào trái tim, nếu hiện tại Kim Hân xuất hiện tại đây, hần nhất định không hề do dự nói yêu y, nói mình nhớ y, sau đó mãi mãi đứng ở cạnh y, không bao giờ rời xa.

Nếu Kim Hân biết mình bị đối xử như thế này, nhất định sẽ không tha cho tên xú hòa thượng kia, nhất định sẽ ra mặt giúp mình, nhất định sẽ...

Nghĩ nghĩ, nước mắt càng chảy mạnh. Tiền Tiểu Phi phát hiện ra, từ lúc tới nơi đây, hần ngày càng thích khóc.

Cửa bỗng nhiên mở ra, Tiền Tiểu Phi cả kinh, vội vàng lau nước mắt, giả vờ như không có chuyện gì.

Người tới là Không Vô.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Giọng Không Vô nói thật thản nhiên, nghe không ra cảm xúc gì.

“Ta ngất bao lâu?” Tiền Tiểu Phi hỏi.

“Không phải ngất mà là ngủ, ba ngày.” Không Vô nói xong liền đưa đồ ăn tới trước mặt Tiền Tiểu Phi: “Nhất định người đã đói rồi, ăn đi.”

Tiền Tiểu Phi quả thật đói muốn chết, vì thế vội vàng cầm lấy bát com ngấu nghiến ăn.

Đồ ăn vẫn như cũ, cảm thấy ngon thực ra cũng chỉ vì Tiền Tiểu Phi đã ba ngày chưa có hột com vào bụng, chính là không rõ vì sao, trừ bỏ ngon miệng còn có một loại cảm giác vui vẻ khó nói. Một lúc lâu sau, Tiền Tiểu Phi mới phát hiện, đây là lần đầu tiên kể từ khi bị bắt, hần tự mình ăn com.

“Các người sao không cột ta lại a? Chẳng lẽ ta ngất xỉu nên lương tâm lão hòa thượng kia lại trời dấy?” Tiền Tiểu Phi hừ lạnh một tiếng.

Không ngờ Không Vô lại nói: “Trụ trì sau này sẽ không trói người lại nữa.”

“Sao có thể?” Tiền Tiểu Phi kinh ngạc nói, “Hần không phải sợ ta dùng võ công sao?” Tuy rằng mình hết lần này tới lần khác nói rằng bản thân không biết võ, nhưng mấy tên hòa thượng này một mực không tin, sao giờ tự dưng lại khinh địch vậy?

“Bởi vì trụ trì cho người ăn hóa công tán, tự nhiên sẽ không kiêng kỵ nữa.” Không Vô thành thật nói.

“Hóa công tán?” Tiền Tiểu Phi bừng tỉnh đại ngộ, lão gia hỏa kia làm việc quả thật là cẩn thận, may là hần không có võ công, nếu không chẳng phải bị tên kia phê mất rồi sao! Bất quá...

“Được kia nếu người không có võ công ăn sẽ không có tác dụng kỳ quái gì chứ?” Tiền Tiểu Phi lo lắng. Vạn nhất không phé được võ công mà lại để lại di chứng gì, không phải là mệt rồi sao!

May mắn thay, Không Vô lắc đầu. Ánh mắt tựa hồ có chút khó hiểu. Tiền Tiểu Phi cũng biết, y vốn không tin mình không biết võ công. đành vậy thôi, ai bảo mình gây lăm chuyện như vậy đâu.

“Người từ từ ăn, ta đi báo cho trụ trì biết người đã tỉnh.” Không Vô nói xong phải quần bước ra ngoài.

Tiền Tiểu Phi vội vàng ngăn cản: “Người không thể để ta thoải mái một chút sao, tối nay không nói có chết ai đâu!”

Không Vô cau mày khó xử, lắc đầu nói: “Không nói, trụ trì sẽ phát hiện ra mất.”

“Vậy cứ chờ hần phát hiện đi, ta không muốn vừa tỉnh đã thấy mặt hần.” Tiền Tiểu Phi không biết có gì không ổn.

Không Vô thở dài, nói: “Ý ta không phải như vậy. Nếu không nói cho trụ trì, hần sẽ phát hiện việc người ngất đi không bình thường. Đến lúc có ai biết hần sẽ làm gì. Hơn nữa ta cũng phiền toái luôn.”

Lời Không Vô nói thật làm cho Tiền Tiểu Phi mơ hồ: “Ta ngất có gì không bình thường? Rõ ràng là hàng thật giá thật bị tra tấn tới ngất đi a, hơn nữa tại sao người lại phiền?”

“Bởi vì người không phải ngất thật, mà là ngủ. Chính là bị trúng mông hần được rồi ngủ, mà được là ta hạ.” Về mặt Không Vô vẫn bình lặng như thường làm cho người ta không rõ ý đồ của y.

“Vi sao?” Tiền Tiểu Phi hỏi lại, “Chẳng lẽ người cũng muốn...?”

“Dừng lại!” Không Vô nhanh chóng ngắt lời, “Ta không muốn biết trụ trì cần gì ở người, người đừng nói gì cả, một cái tên cũng không.”

“Nhưng người...” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

Không Vô thở dài ngồi xuống, mặt đối mặt với Tiền Tiểu Phi, sau đó chậm rãi cầm lấy cổ tay nam nhân.

“Uy, uy, nhẹ thôi!” Đau đớn khiến cho Tiền Tiểu Phi hét ầm lên.

Không Vô hơi nhíu mày: “Chính là vì cái này, nếu không cời trói cho người, chỉ sợ đôi tay này sẽ sớm bị phế luôn. Mà ta không thích như vậy.”

Nhìn cổ tay huyết nhục mơ hồ, Tiền Tiểu Phi không khỏi hít một hơi khí lạnh. Từ bao giờ mình đã thâm như vậy, đến chính hần còn không phát hiện ra! Bị trói quá lâu, cảm giác đều đã chết lặng. Nếu không cời trói, chỉ sợ đúng như lời Không Vô, thật sự sẽ tàn phế.

Lại nhìn nhìn Tiền Tiểu Phi, Không Vô nói tiếp: “Trụ trì rõ ràng không muốn người chết, hoặc ít nhất là không muốn người chết sớm, cho nên ta hạ mông hần được vào com của người, sau đó nói với trụ trì rằng người bị trói quá lâu nên mới ngất, như vậy trụ trì đương nhiên không thể mặc kệ.”

“Nhưng hần cho ta ăn hóa công tán.” Tuy rằng Tiền Tiểu Phi ăn thế chứ ăn nữa cũng chả sao, nhưng hần vẫn muốn biết Không Vô cảm thấy sao về việc này. Bởi vì mất võ công đối với một kẻ học võ quả thật là sống không bằng chết, chẳng lẽ Không Vô lại không nghĩ tới chuyện này sao?

Nghe Tiền Tiểu Phi nói vậy, Không Vô thần nhiên trả lời: “Ta nghĩ người hiểu lầm rồi. Ta hạ được ở com của người, chính là không muốn thấy tay người tàn phế, vì ta không thích như vậy, chứ không phải vì người hoặc vì bất cứ thứ gì khác, cho nên việc người mất võ công ta cũng chẳng quan tâm, dù có nghĩ tới cũng không ảnh hưởng gì tới quyết định của ta cả.”

Lời Không Vô nói, vào tai Tiền Tiểu Phi thành như thế này “Ta cho tiền khát cái chi để thỏa mãn tâm lý của mình, chứ không phải xuất phát từ tình thương người hay lòng quan tâm gì gì đó.”, quả thật chuyện này khiến Tiền Tiểu Phi không hiểu nổi.

Không Vô dù sao cũng không thể biết Tiền Tiểu Phi đang nghĩ gì lúc này, cho nên y nhanh chóng đứng dậy: “Ta đi nói cho trụ trì, người chuẩn bị tốt đi.”

Chuẩn bị? Tiền Tiểu Phi không rõ ý Không Vô là gì. Là nói hần chuẩn bị tinh thần đối trận, hay là chuẩn bị gạt người tiếp? Nhưng Không Vô hẳn phải không biết tới sự tồn tại của [bát sát phượng] mới đúng a.

Nhìn theo thân ảnh dần biến mất ngoài cửa, Tiền Tiểu Phi càng thêm rối loạn. Trong mắt hần, Không Vô giống như một thể thống nhất của vô số mâu thuẫn, khi thì như vậy, lúc lại thế kia, mà bản thân y lại không hề phát hiện ra, giống như mọi thứ đều là đương nhiên, hoặc nói là, tất thấy đều biểu hiện cho ý nghĩ thật sự của y. Nhưng một người, tại sao lại có nhiều biểu hiện mâu thuẫn như vậy...

Nghĩ chẳng được bao lâu, đầu Tiền Tiểu Phi đã đau như búa bổ. Hần phát hiện ra, mình không phải một người giỏi tự hỏi.

Mãi mới được cời trói, việc Tiền Tiểu Phi muốn làm nhất bây giờ là ra ngoài hít thở không khí trong lành. Không Vô từng lơ đãng nói, trụ trì có phái người canh gác bên ngoài, xem ra, hẳn là gác ngoài cổng viện tử. Nói cách khác, gian phòng này, cùng toàn bộ viện tử đều là phạm vi hần có thể tự do hành động. Nghĩ nghĩ, nam nhân không do dự bước ra ngoài viện tử.

Viện tử khá lớn, nhưng cũng rất hoang lương, nương theo ánh trăng có thể thấy từng đám cỏ dại mọc khắp nơi, trừ cỏ khô ra, trong viện tử chỉ còn có

một cái giếng, còn nước hay không thì Tiền Tiểu Phi cũng không có tâm tư gì mà kiểm tra, bởi vì giếng nước luôn làm hấn nhớ tới phim kinh dị Nhật Bản.

Nghĩ nghĩ, một thanh âm chợt vang lên, làm tim Tiền Tiểu Phi nhảy tọt ra ngoài. Care thận nghe kỹ lại, hóa ra là từ dưới giếng truyền lên!

Này này, đây không phải trong phim đâu, Tiền Tiểu Phi sợ tới mức không dám cử động, không gian bốn phía chợt tĩnh lại, thanh âm dưới giếng càng rõ ràng hơn.

“Pháp ~ Từ ~ sao ~”

“A -” Tiền Tiểu Phi lập tức liêu mạng hết âm lên, “Thái thượng lão quân mau tới, Quan âm bồ tát hiển linh, Ngọc Hoàng đại đế giúp đỡ, Chúa trời cứu mạng -”

Kết quả giọng nói dưới giếng còn chưa xuất hiện lại, cả đám gác cổng viện đã đập cửa vào, rống giận: “Kêu cái gì mà kêu! Ngất ba ngày tỉnh lại giờ dư hơi quá hả!”

Tiền Tiểu Phi vội vàng cầm miệng lặc đầu, chờ người đi hết mới thở phào một tiếng.

Có người ngay ngoài cổng viện, nghĩ vậy, lá gan Tiền Tiểu Phi cũng to lên một chút, hấn rất cẩn thận tới gần miệng giếng, run run nhìn xuống dưới, kết quả chỉ thấy một mảnh tối đen.

Thanh âm vừa rồi quả thật quá mức rõ ràng, vì thế Tiền Tiểu Phi thử nhẹ giọng nói: “Phía dưới có người sao?”

Yên tĩnh. Ngay lúc Tiền Tiểu Phi tưởng mình nghe nhầm, dưới tiếng lại truyền tới giọng nói kia: “Người ~ là ~ ai ~”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Lần này Tiền Tiểu Phi nghe thật cẩn thận, nhờ đó mới có thể loại bỏ khả năng người dưới giếng là Sadako (ai chưa biết thì thỉnh xem The Ring nhé). Thứ nhất, giọng nói của Sadako không thể nghe giả như vậy, thứ hai, Sadako nói tiếng Nhật, không nói tiếng Trung.

Nghĩ nghĩ, Tiền Tiểu Phi đánh bạo hỏi lại: “Người là ai?”

Từ dưới giếng lập tức có tiếng người vọng lên: “Viện tử này hoang phế nhiều năm, tại sao bây giờ lại có người ở? Sư phụ của người là ai?”

“Triệu thần thủ!” Tiền Tiểu Phi không hề nghĩ ngợi, lập tức đáp.

“Triệu thần thủ?” Người dưới giếng yên lặng một hồi, sau đó lại nói: “Người này xuất hiện từ khi nào ta? Hơn nữa pháp danh này nghe thế nào cũng giống đệ tử tục gia?”

Ngất! Trong chùa dường như không có người này! Tiền Tiểu Phi tròn trố mắt, đây là sư phụ của hấn ở thời hiện đại, mười năm liền dạy hấn cách móc túi a.

Bất quá nghe khẩu khí của người trong giếng, xem ra là người trong chùa. Nhưng tại sao người của chùa lại rơi vào trong này được?

“Ta là Tiền Tiểu Phi, không phải người trong Tích Thiện Tự. Người là ai?” Nếu muốn biết tên người khác, trước hết phải nói tên mình, cho nên Tiền Tiểu Phi rất thức thời nói luôn tình trạng hiện tại của mình, “Ta là bị lão... Ân... Trụ trì Pháp Giới mời tới đây làm khách!” Tiền Tiểu Phi cố ý nhấn mạnh chữ “mời”.

Không ngờ người trong giếng lại vui vẻ cười, tiếc là giọng cười của lão hòa thượng này quả thật không êm tai chút nào: “Nguyên lai là Kim Tiền Bang Bang chủ đang làm mưa làm gió trên giang hồ. Pháp Giới... cuối cùng vẫn xuất thủ sao.”

Nhất thời, Tiền Tiểu Phi không hiểu người trong giếng muốn nói gì, bởi vậy hấn liền hỏi lại: “Người là ai a? Vì sao lại rơi vào giếng?”

“Bàn tăng Viên Tịch.” Thanh âm trầm trầm truyền lên.

Viên Tịch? Tiền Tiểu Phi cảm thấy cái tên này quen quen, suy nghĩ lâu mới nhớ ra tên này từng được Không Vô nhắc tới.

“Chẳng lẽ người là tiền nhiệm trụ trì đã mất tích nhiều năm?”

“Đúng là bàn tăng. Bất quá nói mất tích là sai rồi, nơi này chính là chỗ bàn tăng tự lựa chọn.”

“Nghĩa là sao?” Tiền Tiểu Phi không hiểu. Chẳng lẽ là tình thế bức bách?

“Phật viết, hết thầy đều là nhân quả. Chuyện này kể ra thì thật dài, thí chủ nếu muốn có thể xuống đây nghe bàn tăng nói từ đầu.”

Gi? Tiền Tiểu Phi nghe xong, cảm thấy nửa rơi xuống giếng: “Xuống xong khỏi lên luôn a.”

“Lời này của thí chủ lại không đúng nữa, nếu bàn tăng mời thí chủ xuống giếng, tất cả cách đưa thí chủ ra ngoài.” Lão hòa thượng rất tự tin.

“Ta không tin.” Tiền Tiểu Phi chém đinh chặt sắt, “Nếu ngươi có thể đưa ta lên, vậy việc gì phải ở dưới đó lâu vậy?”

“Ngươi cho là lão nạp không thể lên sao? Không phải. Không phải không lên, mà thời cơ chưa tới thôi.”

“Có phải hòa thượng tên nào cũng thích nói mấy thứ mơ mơ hồ hồ này để giữ thể diện không?” Tiền Tiểu Phi vẫn là không tin.

“Thí chủ, người xuất gia không nói dối, lão nạp nói được nhất định làm được.” Giọng nói lại vang lên, “Không tin ngươi hãy nhìn vào mắt lão nạp. Ánh mắt không thể lừa người được.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy nhìn nhìn xuống dưới. Một mảnh tối đen.

“Ánh mắt của ngươi có phải đục ngầu không vậy, một tia sáng cũng không thấy.” Tiền Tiểu Phi phát hiện không biết từ bao giờ mình đã học được kiểu mỉa mai người khác của Kim Hàn.

“Khụ, khụ, lão nạp vì sao ở đây nhiều năm như vậy, ngươi hãy cẩn thận nghe hết đã.” Hòa thượng thản nhiên coi lời mỉa mai của Tiền Tiểu Phi như không có, bắt đầu kể thiên huyết lệ sử bi thống của mình.

“Lão nạp năm đó thừa di huấn của sư tổ, chỉ nhận một thù hạ đệ tử, hy vọng trong tương lai hắn có thể đem Tích Thiện Tự phát dương quang đại, người này chính là Pháp Giới. Sở dĩ chọn hắn, là bởi vì hắn thông minh lanh lợi, là người có tuệ căn nhất trong số tiểu hòa thượng, bàn tăng cơ hồ đem hết y bát truyền cho hắn. Nhưng hắn, ai, từ trong cốt tủy đã có sát khí chứa đựng, đã thành thâm căn cố đế, bàn tăng cho hắn thủ hào Pháp Giới, chính là hy vọng hắn giới tham giới sân giới si, vứt bỏ hết thầy tạp niệm mà dốc lòng tu Phật. Ai ngờ một lần đại hội võ lâm cải biến con người. Hắn muốn làm võ lâm minh chủ.”

“Võ lâm minh chủ?” Tiền Tiểu Phi kinh ngạc lên tiếng, quả thật có chức vị này sao!

“Đúng, là võ lâm minh chủ, ngươi nói xem, ngay cả ta cũng không dám hy vọng xa vời đi làm... Ân... Khụ, ý ta là, ý ta là người xuất gia không thể có tham niệm như vậy, cho nên bàn tăng mới ngăn cản Pháp Giới...”

Ngất, lão hòa thượng này cũng giỏi lấp liếm thật.

“Ai ngờ hắn lại muốn làm chương môn sớm, lợi dụng Tích Thiện Tự để làm chỗ dựa cho giấc mộng xưng bá võ lâm.”

“Vậy nên ngươi bị giam tại đây?” Tiền Tiểu Phi thuận miệng nói.

“Không, đây là do bàn tăng tự mình lựa chọn. Nếu phải ngày phòng đêm phòng không thể an tâm tu Phật, chi bằng ta tự mình rời khỏi thị phi. Hai mắt nhắm lại, quanh thân là Phật. Nơi này chính là thánh địa Phật môn của ta a.”

Tiền Tiểu Phi cố gắng bỏ hết định ngữ trạng ngữ bỏ ngữ đủ loại chồng chồng chất chất cả chuỗi dài ngoằng, cuối cùng đưa ra kết luận – Hắn sợ mình bị ám toán, cho nên đi trước một bước!

“Công phu của Pháp Giới rất lợi hại, chẳng lẽ không phải do ngươi dạy? Ngươi còn sợ không đánh lại hắn?” Tiền Tiểu Phi hỏi.

“Một thân võ công của hắn không liên quan gì tới lão nạp, là Pháp Giới tự mình vụng trộm luyện thành. Ai, ta mà biến thì hắn làm sao mà luyện nổi! Ta còn không trăm phương nghìn kế phá đám... Ân... Ý là ta người trong Phật môn không cần dùng võ công, chỉ cần mấy cuốn kinh Phật là đủ.”

Tiền Tiểu Phi bó tay nói: “Ngươi ở trong giếng lâu như vậy, tại sao lại biết ta?” Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, ngay lúc vừa gặp hòa thượng đã biết tới Kim Tiền Bang.

“Phật tri vạn vật, động tất trần thế. Mấy con sóng gió nhỏ trên giang hồ làm sao tránh được đôi mắt Phật.”

Đấy, lại nữa! Tiền Tiểu Phi bất lực luôn.

“Vậy ngươi ở đây nhiều năm như vậy, không cơm không nước, sống kiểu gì a?”

“Phật tại tâm trung, ngã thân bất tử.”

Tiền Tiểu Phi quyết định cầm nín và té khăn, một là hắn không có hứng thú với ‘bí mật Tích Thiện Tự’ (cái này có mỗi anh Trịnh Ngân Từ thích thôi), hai là nói chuyện với cái tên trụ trì quái gở này... mệt quá. Cứ tiếp nữa coi chừng mình cùng hắn đều tâm thần cả đám luôn không chừng.

Đang muốn bước đi, trong giếng lại truyền ra tiếng nói: “Muốn ra ngoài, ta có thể giúp.”

“Thật sao?” Tiền Tiểu Phi vẫn rất rất rất rất hoài nghi lời lão hòa thượng này.

Người dưới giếng chưa trả lời, cửa viện tử đã mở ra. Nguyên lai là Pháp Giới nghe thấy hán đã tỉnh lại, liền vội vàng vàng chạy tới.

Nhanh chóng vào phòng, Tiền Tiểu Phi giả vờ như chưa có chuyện gì. Tiếp theo lại là một vòng đầu trí.

Ban đêm, Tiền Tiểu Phi nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi không ngủ được. Viên Tịch, cái tên hòa thượng kỳ quặc này có đáng tin không? Nếu hán có thể cứu mình ra, tại sao lại phải một mình ở dưới giếng lâu như vậy? Nhưng trừ hán ra, mình tựa hồ không có hy vọng gì. Huống hồ...

Đang nghĩ tới chuyện lão hòa thượng, Tiền Tiểu Phi chợt cảm thấy không khí khác thường. Có người! Cũng không phải là cảm giác của hán linh mẫn [cái đó là độc quyền của đại hiệp võ công cao cường thôi], mà vì trong không khí tràn ngập một mùi nhân nhát vốn không thuộc về nơi đây.

Tiền Tiểu Phi rón ra rón rén chầm đèn, cả phòng sáng lên. Hán nhanh chóng liếc quanh bốn phía, phát hiện ra ở phía đông bắc có một người! Chẳng lẽ là trộm?!

Người này mặc hắc y, xem dáng người có lẽ là một nữ nhân. Nhưng... Trong phòng giờ đèn đuốc sáng trưng, mà người này hành động như đứng rồi, hoàn toàn không thèm quan tâm. Chẳng lẽ lại là một người mù?

Tiền Tiểu Phi thờ cũng không dám thờ mạnh, chỉ có thể lẳng lặng nhìn nhìn. Nữ nhân thuần thực dùng công cụ khoét tường, chẳng bao lâu đã lấy được một viên gạch ra. Bên trong khối gạch là một khoảng rỗng, nữ nhân sờ soạng một lúc lâu, cuối cùng lấy ra một khối ngọc bội, cất vào trong người.

Tiền Tiểu Phi giờ đã chắc chắn, thị lực của người này rất rất bình thường, bởi vì động tác khoét tường vừa rồi thật vô cùng lưu loát.

Hắc y nhân nhanh chóng đứng dậy, khiến cho Tiền Tiểu Phi giật mình một cái. Tiếp theo đó, nữ nhân chậm rãi xoay người, nhờ đó hán mới có thể thấy mặt nàng, hoặc nói đúng hơn là miếng vải che mặt của nàng!

Ánh mắt nữ nhân thân nhiên lướt qua Tiền Tiểu Phi, không thèm dừng lại, thái độ tự nhiên như thể Tiền Tiểu Phi là người vô hình. Tiền Tiểu Phi nhìn nàng chậm rãi đi qua mặt mình, bước ra cửa, rốt cuộc không nhìn được.

Hán chạy tới cản đường nữ nhân, nói: “Người vừa rồi... là trộm đồ, đúng không?”

Nữ tử nghiêng đầu không đáp, thần thái tựa hồ như muốn nói “Ta trộm thì sao?”

“Này, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, trước mắt mọi người... Ân... Trước mắt ta, người có phải là quá tự nhiên rồi không?” Tiền Tiểu Phi nhíu mày, chưa từng gặp tên trộm nào lớn mật như vậy a.

Không ngờ nữ tử lại cười khẩy: “Nếu có khả năng, ta rất muốn coi như người không tồn tại.”

Từ đây! Giọng nói này... Tiền Tiểu Phi tin chắc mình không nghe lầm! Nữ nhân này là Diệu Không Không!

Bất quá không đợi hán mở miệng, nữ nhân đã tiếp tục bước đi. Tiền Tiểu Phi vội vàng ngăn lại: “Uy, người thấy ta bị nhốt thế này mà không hỗ trợ gì sao?” Làm hán tưởng mình biến thành người vô hình rồi chứ.

“Ta thấy người sống thừ thả đó chứ, không có gì cần người khác hỗ trợ a.” Diệu Không Không bày ra vẻ mặt xem trò, “Ta tới nơi này để trộm Bàn Long Bội, người chết hay sống liên can gì đâu.”

“Này này!” Tiền Tiểu Phi vội vàng nói, “Ta chết rồi chẳng phải người hết đối thủ sao? Đến lúc đó người tìm ai phân cao thấp?” Bây giờ bảo mệnh là quan trọng nhất, Tiền Tiểu Phi thà chịu nửa đời sau dây dưa với Diệu Không Không còn hơn ngòm rục xương ở đây.

Ai ngờ nữ nhân lại nói: “Loại như người toàn dùng mấy thứ thủ đoạn bản thủ thì chết đi cũng tốt!”

Sách, Tiền Tiểu Phi bây giờ mới biết rõ sự khủng bố của nữ nhân khi oán hận.

Nhưng hán nào có thể bỏ cuộc được, cơ hội khó lắm mới có, vì thế hán vội vàng giơ cổ tay tới trước mặt nữ nhân.

Chiều này quả nhiên hữu hiệu, sẹo cùng miệng vết thương chẳng chịt làm nữ nhân nhíu mày. Tiền Tiểu Phi mừng thầm, xem ra nữ nhân lúc nào cũng giàu lòng thương người đi.

“Vết thương như vậy trên người ta còn nhiều thật nhiều, bất quá nam nữ hữu biệt, ta không thể cho người coi hết được.” Tiền Tiểu Phi rên sất còn nóng luôn, nói, “Xem ta đã thăm tới thế này rồi, người vẫn là không chịu giúp sao?”

Diệu Không Không mím môi, tựa hồ đang đầu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng ngẩng đầu nói: “Người không biết khinh công, đúng không?”

“Ân.” Tiền Tiểu Phi gật đầu, có dự cảm xấu.

Quả nhiên, Diệu Không Không cười cười: “Vậy đầu thế trách ra. Ngôi chùa này phòng vệ cẩn mật, nếu người không biết khinh công, ta cũng chẳng có cách nào.”

Ô ~ Tại sao tại sao! Tiền Tiểu Phi khóc thét trong lòng. Nhìn thấy Diệu Không Không sắp đi, hắn thật sự không muốn mất cơ hội tốt như vậy, vội vàng nói: “Không cứu ta cũng được, nhưng giúp ta truyền tin cho Kim Hàn, để hắn tới cứu ta, được không?”

“Này...” Diệu Không Không tự hỏi một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu, “Hắn chắc chắn đang ở cùng với tên kia, ta không muốn gặp phiền toái.”

Tiền Tiểu Phi biết “Tên kia” là Trịnh Ngân Từ, vì thế lại vội vàng nói: “Ngươi giúp ta truyền tin, ta nói cho ngươi biết nhược điểm của Trịnh Ngân Từ.”

“Thật sao!” Diệu Không Không lập tức tràn đầy tinh thần.

“Đương nhiên! Ghé tai lại đây...”

Cứ như vậy, Tiền Tiểu Phi cùng Diệu Không Không hoàn thành giao dịch. Tới khi Diệu Không Không rời đi, Tiền Tiểu Phi lại một lần nữa cảm thấy sinh lực trở lại. Thần may mắn đã quay về bên hắn rồi nha. Đầu tiên là Viên Tịch, tiếp theo là Diệu Không Không, xem ra mình quả thật đã đổi vận.

Nói tới Viên Tịch, Tiền Tiểu Phi lại trầm tư. Một hòa thượng lại có thể bí mật sống trong giếng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại thật sự không ăn không uống? Hắn có thể giúp mình ra ngoài không?

Ngày mai lại tìm hắn đi – trước khi lăn ra ngủ, Tiền Tiểu Phi nghĩ như vậy.

Đêm khuya. Giếng hoang.

“Sư phụ, Pháp Từ đưa com tới đây.”

“Đồ đệ tử bất hiếu này, sao giờ mới đến! Muốn vì sư đổi chết à!”

“Giới luật viện có việc, hơn nữa chẳng phải mười năm nay vẫn vậy có sao đâu...”

“Đó là vì thân thể vì sư cường tráng, bằng không mỗi ngày ăn có một chút như vậy làm sao ta sống được chứ.”

“Phải phải phải...”

“Có lẽ, sau này ngươi sẽ không phiền toái như vậy nữa...”

“Là sao? Chẳng lẽ sư phụ cuối cùng cũng muốn ra khỏi giếng? Ngươi đánh không lại Pháp Giới à!”

“Có nhân rồi sẽ có quả, giờ đã là lúc chấm dứt tất cả...”

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Qua một đêm tự hỏi, Tiền Tiểu Phi quyết định tin tưởng Viên Tịch một lần.

“Uy, ta lại tới nữa.” Tiền Tiểu Phi cúi xuống giếng thấp giọng nói. Tuy rằng là ban ngày, nhưng trong giếng vẫn tối đen. Xem ra giếng này quả thật rất sâu.

Đợi một hồi lâu, lão hòa thượng mới trầm trầm đáp: “Lão nạp biết thí chủ sẽ lại tới.”

Nói chuyện với một cái giếng cạn sâu không thấy đáy cũng chẳng phải chuyện gì hay ho, bởi vậy Tiền Tiểu Phi cũng không dài dòng, nhanh chóng nói: “Đầu tiên ngươi phải nói cho ta biết, vì sao lại giúp ta?”

“Thí chủ nghĩ sao?” Giọng nói của lão hòa thượng có pha chút tiểu ý.

Tiền Tiểu Phi không nghĩ liền trả lời: “Ngươi hẳn cũng được lợi đi.” Không phải một câu hỏi, là câu khẳng định.

“Sao lại cho rằng như vậy?”

“Ta ở giang hồ cũng được một đoạn thời gian, nào giờ chưa thấy người giang hồ nào làm việc không vì chính mình đâu. Cho dù là hòa thượng giang hồ cũng vậy thôi.”

Tiền Tiểu Phi dứt lời, dưới giếng vọng lên tiếng cười lớn. Ở dưới đáy giếng nhiều năm như vậy, vẫn có thể giữ được trung khí mười phần, Tiền Tiểu Phi không thể không bội phục lão hòa thượng này.

Tiếng cười dứt, lão hòa thượng lại mở miệng: “Lão nạp tại dưới này ở mười mấy năm, đương nhiên cũng muốn ra ngoài, chỉ tiếc là thời cơ chưa tới. Nay gặp thí chủ, quả thật là ngã phạt từ bi, thiên hữu tích thiện.”

“Ý ngươi là...”

“Sư tổ Tích Thiện dốc hết tâm huyết cho ngôi chùa này, không thể để nó bị hủy trong tay nghiệt đồ. Nay thí chủ xuất hiện giống như thần trợ, thiên ý, thiên ý, đây chính là lúc Tích Thiện ta thanh lý môn hộ.”

Nghe tới đây, Tiền Tiểu Phi mới mơ hồ hiểu ra mọi việc, nhưng hắn vẫn có phần bất khả tư nghị: “Ngươi ở dưới đây ngầy ngốc mười năm, chẳng lẽ là chờ ta xuất hiện? Nếu ta không tới, ngươi sẽ chết già dưới giếng sao?”

“Lời của thí chủ sai rồi, sinh tử có mệnh phú quý tại thiên, nếu ta thật sự chết tại dưới giếng cạn này thì chỉ có thể trách lão nạp không có duyên phận. Huống chi có nhân tự sẽ có quả, kiếp này Pháp Giới tạo nghiệt, tự nhiên kiếp này cũng sẽ phải nhận quả đáng. Phật, là phổ độ chúng sinh.”

Một đám lời sáo rỗng làm Tiền Tiểu Phi nhũn mảy, hắn bắt đầu tin rằng mấy kẻ xuất gia vì muốn trốn tránh thế tục phiền nhiễu chắc chắn rồi cũng sẽ hối hận, vì thứ mà bọn họ tưởng là không môn cũng ngại biện tà thuyết chẳng kém chốn thế tục phàm trần, với loại Phật lý vô dụng kiểu mọi thứ giống nhau mà không hẳn giống nhau.

Tiền Tiểu Phi quyết định không hao tâm tổn trí với đồng ngôn luận của lão hòa thượng, mà rút gọn lại nội dung chính liên quan tới mình: “Tóm lại là ngươi có thể giúp ta đào tẩu, mà ta có thể giúp ngươi thanh lý môn hộ.” – đây là kết luận của Tiền Tiểu Phi.

“Đúng vậy.” Lão hòa thượng trả lời ngắn gọn, mà Tiền Tiểu Phi thì lại rất muốn giết người – sớm như vậy không phải xong lâu rồi!

“Vậy ngươi có biện pháp gì?” Thứ mà Tiền Tiểu Phi quan tâm nhất chính là cái này.

Không ngờ hòa thượng lại nói: “Biện pháp... Ở chính trên người ngươi.”

“Ta?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

“Chính là bí tịch trong đầu thí chủ a.” Hòa thượng phun ra một câu.

“Cả chuyện bí tịch ngươi cũng biết?” Tiền Tiểu Phi kinh ngạc.

Hòa thượng cười: “Ta nếu có thể biết ngươi là Bang chủ Kim Tiền Bang, vậy sao không thể biết chuyện ngươi có bí tịch.”

Lời hòa thượng nói làm cho Tiền Tiểu Phi không khỏi khâm phục kỹ thuật truyền tin thời Minh. Chẳng lẽ thời này đã có điện thoại di động?

Dùng chuỗi suy nghĩ vớ vẩn hăm dọa hơi của mình lại, Tiền Tiểu Phi lại nhớ tới chính đề: “Ý ngươi là, [bí sát phương] trong đầu ra có thể giúp ta chạy đi?” Tiền Tiểu Phi vừa nói vừa khẩn cầu ác mộng không thành sự thật, bởi vì...

“Đúng vậy.”

Hòa thượng khẳng định, mà Tiền Tiểu Phi thì khóc không ra nước mắt – trong đầu hắn làm gì có bí tịch gì! Hôm ấy hắn cùng Kim Hàn đào bí tịch lên rồi lại chôn bí tịch xuống, trong đầu chỉ nhớ mỗi một loại hóa công tán.

Từ đã! Tiền Tiểu Phi bỗng hiểu được ý của hòa thượng, vội vàng nói vọng xuống giếng: “Ngươi muốn ta hạ được hắn, đợi tới khi hắn ngã xuống thì ta có thể thoát mái đi mà ngươi cũng có thể thanh lý môn hộ, phải không?”

Tiền Tiểu Phi vừa nói xong, Viên Tịch cũng nhanh chóng đáp lại: “Hừ – nói nhỏ thôi, đừng để người khác nghe thấy.”

Ngất, phong cách trưởng lão ở đâu a! Tiền Tiểu Phi mặt đầy hắc tuyến: “Ta bây giờ lại bắt đầu hoài nghi thân phận của ngươi nha...”

“Ha ha...” Hòa thượng cười nói, “Thí chủ đã nghĩ tới loại được thích hợp chưa?”

“Trong các loại được của bí tịch, quả thật có một thứ rất thích hợp để đối phó với Pháp Giới,” Tiền Tiểu Phi hít sâu, trịnh trọng nói: “Được đó tên là hóa...”

“Hóa thì phân?” Không đợi Tiền Tiểu Phi nói xong, Viên Tịch đã tiếp lời, “Ta cũng đã từng nghe nói...”

“Ngươi nghe nói rồi mà ta thì chưa nha!” Tiền Tiểu Phi lập tức ngắt lời – tên hòa thượng này cũng đủ độc đi.

“Vậy ý thí chủ là...”

“Là hóa công tán!” Tuy biết hòa thượng không nhìn thấy, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn nháy mắt một cái, “Đây là loại được đơn giản nhất trong bí tịch, rất thích hợp với điều kiện của chúng ta.”

“Điều kiện của chúng ta?” Hòa thượng nghi hoặc hỏi lại.

“Đừng giả vờ,” Tiền Tiểu Phi nói, “Ta không tin bao nhiêu năm nay đồ ăn nước uống đều do ngươi tự kiếm! Ngươi chắc chắn có cách liên lạc với bên ngoài đi.”

Viên Tịch yên lặng, coi như đồng ý, một lúc sau mới nói: “Vậy hóa công tán này cần những phối dược nào?”

Tiền Tiểu Phi cũng không dài dòng, lập tức trả lời: “Dược này chỉ cần hai loại nguyên liệu...”

.

Lại là một đêm mất ngủ, Tiền Tiểu Phi nằm trên đồng cỏ khô, nghĩ về khả năng thoát khỏi đây. Máy ngày nay Pháp Giới vẫn xuất hiện như bình thường, nhưng Tiền Tiểu Phi vẫn phát hiện ra sự thay đổi trong thái độ của hắn. Lão gia hỏa này chẳng lẽ đã biết gì rồi? Tiền Tiểu Phi quả thật không yên tâm nổi.

Vết thương trên cổ tay mặc dù không có chuyển biến xấu gì, nhưng cũng không tốt lên, Không Vô mỗi ngày chỉ dùng nước trong rửa giúp hắn, giữ vệ sinh thôi. Lại nói tới tiểu hòa thượng kia, thái độ gần đây cũng không có gì khác thường, nhưng Tiền Tiểu Phi cứ có cảm giác y biết gì đó. Tuy rằng nghĩ vậy có chút buồn cười, nhưng Tiền Tiểu Phi đôi khi lại chợt có những ý nghĩ kỳ quái kiểu như “có khi y đã sớm biết Viên Tịch ở dưới giếng.”

Rồi Tiền Tiểu Phi lại nghĩ tới Kim Hàn. Hắn đang làm gì? Đã nhận được tin mình ở đây chưa? Có khi nào đang trên đường tới Tích Thiện Tự không... Tiền Tiểu Phi kinh ngạc phát hiện, không biết từ bao giờ mình đã có thói quen ý lại vào Kim Hàn, đã quen với việc vừa quay đầu lại là thấy gương mặt không tính là tuấn lãng nhưng rất thuận mắt, còn cả đôi mày luôn nhíu lại của nam nhân.

Bên này Tiền Tiểu Phi trắng đêm không ngủ, bên kia cạnh giếng cũng không yên lặng.

“Sư phụ, ta đưa cơm tới đây, hôm nay là rau muống với đậu hũ người thích nhất nha.”

“Pháp Từ, có thể lấy giùm vì sư hai thứ không?”

“Đương nhiên có thể, sư phụ cần gì cứ việc phân phó.”

“Quả hồng cùng nước trà.”

“Àn?”

“Àn cái gì! Nhớ kỹ là nước trà qua đêm cùng với hồng thôi nha.”

“Gi?!”

Lâu này không tiếp xúc với bên ngoài sẽ làm thay đổi thói quen ăn uống của một người – đây là kết luận của Pháp Từ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Hóa công tán thuận lợi phối thành, mà Viên Tịch cũng cam đoan có cách để cho Pháp Giới ăn luôn. Cụ thể là cách gì thì Tiền Tiểu Phi không biết, nhưng năm ngày sau, chuyển biến lớn xuất hiện.

Hôm ấy, Tiền Tiểu Phi vẫn như mọi khi chạy đi chạy lại chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch, tức Pháp Giới, xuất hiện. Kết quả trái chờ phải sờ tới lúc mặt trời lên cao cũng không gặp bóng người nào. Tối giữa trưa, rốt cuộc mới có người gõ cửa phòng hắn [nếu gian nhà chỉ có bốn vách tường của hắn cũng có thể gọi là phòng ở].

Tiền Tiểu Phi đang kỳ quái tại sao lão gia hỏa kia lại tự xưng lễ phép như vậy, người tới đã đẩy cửa mà vào. Lần này có hai người bước vào, Không Vô thì khỏi phải nói, còn người đứng bên cạnh y...

Râu trắng, tuổi lớn, răng lóm khóm, mặt đầy nếp nhăn, Tiền Tiểu Phi còn tưởng mình gặp phải huynh đệ của Đông Thiên Thọ chứ.

“Này... Hóa công tán ngoại trừ việc phế bỏ võ công, còn có thể tăng tốc độ lão hóa?”

“Thí chủ nhìn cẩn thận, là lão nạp.”

Giọng nói quen thuộc làm Tiền Tiểu Phi bừng tỉnh, hắn cảm thấy rất may mắn là mình gặp Viên Tịch giữa ban ngày ban mặt chứ không phải nhìn qua miệng giếng. Gương mặt này mà kết hợp với cái giếng âm lãnh tối đen ngoài kia thì... Hàn ~

“Việc lớn đã thành, thí chủ giờ đã được tự do.” Viên Tịch mang tới tin tức Tiền Tiểu Phi vẫn mong đợi bấy lâu.

Nhưng hắn còn chưa dám cao hứng quá sớm: “Pháp Giới ở đâu?”

“Thí chủ xin hãy yên tâm, nghiệt đồ kia giờ đang ở trên đại đường, chờ đợi phán quyết.” Viên Tịch nói, “Bản tăng tới đây cũng để mời thí chủ.”

“Mời ta?” Tiền Tiểu Phi không hiểu.

Viên Tịch giải thích: “Lần này thanh lý môn hộ, thí chủ đã cho chùa một cái đại ân, nay nghiệt đồ bị bắt, thí chủ đương nhiên phải có mặt.”

Tuy rằng lời Viên Tịch nói hợp tình hợp lý, nhưng Tiền Tiểu Phi giờ chỉ mong nhìn thấy Kim Hân, liền lắc lắc đầu: “Quý tự thanh lý môn hộ, ta là ngoại nhân ở lại chỉ sợ không thích hợp, huống hồ ta...”

Tiền Tiểu Phi chưa nói xong, Viên Tịch đã ngắt lời: “Lời này của thí chủ sai rồi, Pháp Giới không chỉ là nghiệt đồ của bản tự, hắn cũng làm rất nhiều nghiệt sự với thí chủ, nay thí chủ đi trước, chẳng phải làm cho bản tăng cùng già trẻ Tích Thiện Tự sau này không dám nhìn mặt thí chủ sao!”

Sách, không khoa trương như vậy chứ! Tiền Tiểu Phi mặc dù nghĩ vậy, nhưng cũng không nói lên lời, người ta đã muốn giữ lại, mình cũng chẳng thể kiên trì đi, huống hồ hắn cũng muốn nhìn bộ dáng chật vật của lão gia hỏa Pháp Giới kia mấy cái cho hả giận.

Dù sao vết thương trên cổ tay còn chưa có khỏi, thậm chí vậy còn có kết luận nha!

Nghĩ nghĩ, Tiền Tiểu Phi nghiêng rằng: “Đi, chúng ta tới đại đường!”

Thực hiển nhiên, trong mấy ngày ngắn ngủi này, Viên Tịch đã xử lý hết thấy mọi việc ổn thỏa, khôi phục lại địa vị trong chùa, hơn nữa theo Tiền Tiểu Phi thấy thì uy vọng còn rất cao.

Đại đường lúc ấy đã chật kín chỗ, các trưởng lão chương quản Tích Thiện thì ngồi, còn chúng đệ tử thì đứng. Pháp Giới cúi đầu đứng giữa đại đường.

Viên Tịch là người đầu tiên lên tiếng: “Hôm nay cao thấp Tích Thiện tề tụ tại đây chỉ vì một sự kiện, đó là phải xử lý nghiệt đồ Pháp Giới như thế nào.”

Lời nói xong, đại đường một mảnh yên tĩnh. Trong hoàn cảnh này, đệ tử địa vị thấp đương nhiên không dám nói chuyện, phàm là người có thể mở miệng thì đều là các trưởng lão.

Người đầu tiên phát biểu ý kiến là một trưởng lão thấp béo, theo Tiền Tiểu Phi thì rất có thể hắn phụ trách về mắng ăn uống lương thực của tự.

“Lão nạp cho rằng, với những kẻ cùng hung cực ác thế này chúng ta không thể nương tay, nên án theo tự quy, xử tử.”

Viên Tịch chưa tỏ thái độ, Tiền Tiểu Phi đã nhú mày – xử tử, có phải quá độc rồi không?

Người thứ hai nói chuyện là một hòa thượng gầy, xem ra cũng là người đã tới tuổi hiểu rõ tang thương.

“Ngã phạt từ bi vì hoài, lão nạp cho rằng nên cho Pháp Giới một cơ hội, không bằng trực xuất hắn khỏi cửa chùa, tùy ý tự sinh tự diệt.”

Viên Tịch vẫn không tỏ thái độ, Tiền Tiểu Phi lại nhú mày – này... có phải nhẹ quá không?

Người thứ ba là một hòa thượng trẻ tuổi hơn, nhưng nhìn cũng rất trầm ổn.

“Ngã phạt từ bi, nếu có tâm hối cải, có thể đưa tới Bích Thần Am trong Thanh Phong Sơn thâm cốc tu, suy nghĩ về nghiệt mình tạo ra, suốt đời không được ra khỏi miếu nữa bước.”

Này... cũng được. Tiền Tiểu Phi nghĩ nghĩ, Viên Tịch cũng lên tiếng: “Suốt đời không thể ra khỏi miếu, dốc lòng hối cải, quả thật đúng là ngã phạt chi từ bi. Theo lão nạp, cách của Pháp Phạm có thể thực hiện được.”

Viên Tịch không hổ là trụ trì, vừa dứt lời, chúng đệ tử đã vô điều kiện chấp nhận: “A di đà phạt -“

Viên Tịch quay sang phía Tiền Tiểu Phi, ý hỏi, Tiền Tiểu Phi cũng rất nhanh gật đầu đồng ý.

Tuy rằng hắn muốn hành hạ tên xu hòa thượng kia một chút, nhưng dù sao đây cũng là thánh địa Phật môn, không thể quá kiêu ngạo được, huống hồ đó cũng không phải chuyện hắn muốn làm nhất bây giờ.

Pháp Giới đã bị xử lý, Viên Tịch cũng không đông dài, phát tay cho chúng đệ tử lui ra ngoài, trong đại đường chỉ còn lại Tiền Tiểu Phi, Viên Tịch cùng Pháp Giới.

“Lần này thí chủ xuống núi cần phải thật thận trọng.” Viên Tịch nói, “Kẻ mơ ước có được bí tịch trong Vô Lâm không chỉ có mình tên nghiệt đồ này.”

“Đa tạ sư phụ nhắc nhở, có kinh nghiệm lần này, ta nhất định sẽ cẩn thận tới mười hai vạn phần.” Tiền Tiểu Phi nói thật lòng. Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía Pháp Giới, lòng còn sợ hãi, nói: “Sư phụ lưu lại hắn, có phải giờ sẽ đưa nhập cốc không?”

“Đúng vậy,” Viên Tịch nói xong lấy ra một tập giấy đưa cho Tiền Tiểu Phi, “Đây là độc dược trong bí tịch, bị nhiệt độ vùng trộm ghi lại mang bên người, nay xin vật hoàn cổ chủ.”

Tiền Tiểu Phi không nhận giấy, cười cười: “Thứ này sư phụ cứ giữ cũng không sao, bởi vì đây căn bản không phải bí tịch, chỉ là mấy câu linh tinh ta bịa ra thôi.”

“Thì ra là thế, xem ra là lão nạp quá xem nhẹ Tiền bang chủ rồi.” Viên Tịch nói tới đây liền nở nụ cười.

Nhưng Pháp Giới ở dưới đất thì không có tâm tình tốt như vậy. Trong một nháy mắt, Tiền Tiểu Phi thấy rõ trong mắt hắn hiện lên tia cừu hận cùng không cam lòng. Tuy rằng chỉ trong một nháy mắt, nhưng cảm xúc lại thiên chân vạn xác.

Mặc dù có chút sợ hãi [là phản xạ có điều kiện được tạo nên qua mấy ngày liền bị hành đù kiêu], nhưng lại nghĩ tới việc Pháp Giới đã mất hết võ công, vì thế hắn cũng không quan tâm là mấy. Huống hồ một khi xuống núi, phỏng chừng cả đời này cũng không gặp lại nhau.

Nghĩ nghĩ, Tiền Tiểu Phi chấp tay chuẩn bị cáo từ.

“Sư phụ, nếu sự tình đã được giải quyết, vậy... Ân... Sư phụ, ngoài cửa hình như có tiếng động lạ?”

“Đúng vậy... Nghe giống như khẩu hiệu của mấy người chèo thuyền...”

“Một... Hai... Kỳ quái, ở ngoài cửa Tích Thiện tự thì thuyền đâu ra mà chèo?”

“Kỳ thực cũng không nhất định chỉ có mấy người chèo thuyền là kêu như vậy, có đôi khi lúc hợp lực để phá vỡ cái gì, mọi người cũng sẽ cùng nhau hô khẩu hiệu.”

“Tỷ như...?”

“Phá cửa?!”

Hai người vừa từ trên mây đáp xuống, cửa đã oành một cái bị phá tung ra. Sau đó, liền xuất hiện một màn như đã biết.

Chuyện đã tới nước này, đương nhiên dẫn tới kết cục đại đoàn viên. Mà biểu hiện rõ ràng là bạn Tiền Tiểu Phi sau bao nhiêu đau khổ cố gắng cuối cùng cũng có thể nhào vào vòng tay Kim Hàn.

Việc duy nhất Kim Hàn có thể làm bây giờ, chính là ôm chặt người trong lòng, chặt tới mức cơ hồ đem Tiền Tiểu Phi hòa tan vào thân thể mình.

Bên này người ta thân thân thiết thiết, bên kia chúng võ lâm hào kiệt trở mặt ra nhìn. Trước đây cũng đã nghe nói hai vị chủ nhân Kim Tiền Bang như hình với bóng, nhưng tuyệt đối không ai nghĩ tới tình cảm lại tốt tới mức này.

Người đầu tiên hoàn hồn chính là Trịnh Ngân Tử [dù sao người này cũng đã từng thấy hai kẻ kia làm những thứ... hơn thế rồi], chỉ thấy hắn ho nhẹ một tiếng thu hút chú ý của mọi người, sau đó cao giọng nói: “Đây đúng là huynh đệ tình thâm a -“

Tiểu Tam ngậm hiểu, họa bút vung như gió, không tới một phút sau, một bức họa toàn cảnh “Qua bao nhiêu kiếp nạn cuối cùng gặp mặt, huynh đệ thâm tình cảm động trời xanh” đã được hoàn thành.

Mà lời Trịnh Ngân Tử nói cũng làm chúng võ lâm nhân sĩ giật mình, sau đó là liên tiếp những câu phụ họa. Cuối cùng, mọi người nhất trí rút ra kết luận rằng – để có thể quản lý tốt bang phái, cảm tình giữa bang chủ là không thể thiếu.

Ngay lúc Tiền Tiểu Phi nghĩ mình có thể không chết trong tay Pháp Giới mà từ trong lòng Kim Hàn, nam nhân rút cuộc cũng buông tay ra. Hắn đẩy Tiền Tiểu Phi ra một chút, cẩn thận quan sát.

Tiền Tiểu Phi thấy thế cười cười: “Không thiếu tay không thiếu chân, ta thật sự không sao.” Đang nói, Kim Hàn bất cẩn đụng vào cổ tay hắn, Tiền Tiểu Phi liền kêu đau thành tiếng.

Kim Hàn lập tức cau mày, kéo cổ tay Tiền Tiểu Phi lên, thận trọng nhìn nhìn, sát khí đằng đằng tràn tràn tỏa tỏa.

“Đây là cái gì?” Ánh mắt Kim Hàn tối đen lại.

“Vết thương thôi.” Tiền Tiểu Phi chưa từng gặp Kim Hàn như vậy, khăn trương nuốt nước miếng.

“Ta biết là vết thương, ta hỏi do ai làm” Ngữ điệu bằng phẳng, nghe vào tai Tiền Tiểu Phi không khác gì đòi mạng.

“Ân...” Tiền Tiểu Phi không nói, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía sau.

Kim Hàn lập tức ngậm hiểu, bước nhanh tới trước mặt Pháp Giới cùng Viên Tịch. Kết quả còn chưa có động thủ, lão lão hòa thượng liền nhanh chóng gào ầm lên: “Chậm, chậm đã, thí chủ, lão nạp là người giúp Tiền bang chủ đào thoát nha!”

Kim Hàn không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp nhìn xuống chỗ Pháp Giới đang ngồi, đánh liên tục. Quyền phải gọi là ngoan, khừu tay phải coi là mãnh,

mà chân đá nên nói là mau, người xem hoàn toàn choáng váng.

Uy lực của Kim Hàn làm cho đám tiểu tôm tiểu cua giang hồ vô cùng kính nể.

“Không hổ là bang chủ Kim Tiền Bang, võ công cũng khác với thường nhân!”

“Đúng vậy, đúng vậy, vô chiêu thắng hữu chiêu, làm cho người ta căn bản không đoán ra tiếp theo sẽ là gì!”

“Đến tốt cùng là vô công môn phái nào a?”

“..”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy tròn trắng mắt, loại này gọi là đánh lộn đường phố, chẳng có lộ số gì đáng nói, là quyền từ tâm sinh. Nói trắng ra là nghĩ muốn đánh thế nào thì cứ đánh thế đó.

Vốn Tiền Tiểu Phi cũng không định ngăn lại, nhưng thấy nam nhân càng đánh càng hăng, mà Pháp Giới thì sắp ọ tới nơi, vì thế hấn vội vàng chạy tới cản Kim Hàn, lớn tiếng nói: “Đủ rồi, đánh tiếp là hấn chết luôn!”

“Chết càng tốt!” Kim Hàn không nghĩ trả lời luôn.

Tiền Tiểu Phi liền mang ôm lấy cánh tay Kim Hàn, kêu càng to hơn: “Người đã hứa với ta không giết người nữa!”

Kim Hàn nghe vậy lập tức dừng lại như phim đứng hình. Chính là, trong một nháy mắt không ai chú ý tới, Pháp Giới đã nắm chặt chủy thủ lạng lẽ đứng dậy, đâm thẳng về phía Tiền Tiểu Phi!

Kim Hàn ở gần Pháp Giới nhất, cũng là người duy nhất thấy rõ mọi việc, không nói hai lời lập tức ôm Tiền Tiểu Phi chuyển thân né tránh, không ngờ vẫn bị một vết thương trên tay.

Một lần không thành, Pháp Giới cũng đã tiêu hết khí lực còn lại, suy yếu ngã xuống đất. Nhưng Tiền Tiểu Phi thì chưa thể tha cho hấn, thù mới hận cũ chen nhau, lập tức phi tới trước mặt Pháp Giới.

Cùng là nam nhân, cùng là sát khí ngập trời, trong mắt Tiền Tiểu Phi giờ cũng tràn ngập huyết sắc khiến người ta run rẩy.

Chúng nhân giang hồ xem mà tròn mắt há mồm – xem ra Kim Hàn vừa nảy sử dụng chính là võ công độc môn của Kim Tiền Bang, bởi vì đại bang chủ cũng biết môn võ này! Hơn nữa góc độ ra quyền tốc độ cùng độ mạnh yếu không hề thua nhị bang chủ!

“Cái này...” Giang hồ tiểu tôm Giáp đẩy đẩy giang hồ tiểu cua Ất, “Vừa rồi Tiền bang chủ ngăn cản Kim bang chủ giết người phải không?”

“Đúng vậy a.” Giang hồ tiểu cua Ất gật đầu.

“Vậy hấn đang làm gì vậy?” Giang hồ tiểu tôm Giáp nhìn Tiền Tiểu Phi ra đủ loại quyền, run rẩy nói.

“Àn... chắc là hấn muốn tự mình động thủ ấy mà.” Giang hồ tiểu cua Ất kết luận.

Tới khi Pháp Giới đã hấp hối, Viên Tịch cuối cùng cũng lên tiếng: “Tiền thí chủ nghe ta nói, người cứ đánh tiếp, vậy chúng ta cũng khỏi phải nhốt Pháp Giới vào thâm cốc, cứ đem xuống chân núi chôn luôn là được rồi.”

Thanh âm của lão hòa thượng gọi lý trí Tiền Tiểu Phi trở về, hấn rút cuộc cũng chịu thu quyền, trong lòng chợt hiểu ra một việc. Nếu lúc trước hấn vẫn còn do dự trước tình cảm của Kim Hàn, vậy bây giờ quả thật đã trăm phần trăm rõ ràng. Hấn yêu Kim Hàn. Chỉ có khi người mình yêu bị thương tổn, bản thân mới có thể mất đi lý trí, làm những việc bất chấp hậu quả như vậy!

Tuy rằng để xác định được tình cảm của mình, ai, quả thật là phải ừn khuất Pháp Giới.

Mọi chuyện cuối cùng cũng chấm dứt, mà thừa lúc vô lâm nhân sĩ đều tụ hội, Viên Tịch cũng biết thời biết thế tuyên bố một sự kiện.

“Từ hôm nay, Tích Thiện rút lui khỏi giang hồ. Ân ân oán oán trước kia từ giờ cũng Tích Thiện Tự không còn can hệ! Bản tự chỉ cầu thanh tịnh, dốc lòng tu Phật -“

Ngày mùng một tháng hai, Tích Thiện rời khỏi giang hồ. Đến đây, tứ đại môn phái tung hoành một thời hoàn toàn biến mất khỏi võ lâm Trung Nguyên. Từ đó, trên giang hồ thịnh truyền một câu nói – thần bí chi bang, ngang trời xuất hiện, tứ đại môn phái, nhất thống Kim Tiền.

Trần ai lạc định

(Bụi trần lắng đọng)

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Sự kiện “Kim Tiền Bang bang chủ bị bắt cóc” chấn động giang hồ dưới một màn kịch vô cùng nhảm nhí của Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng kết thúc. Mà hai bạn Kim Tiền mãi mới gặp lại nhau, đương nhiên liền nhanh chóng trở lại Đạt Thông khách *** để giải nỗi khổ tương tư.

Các lộ hào kiệt ngoại trừ Sa Ngừ đẹp đường hồi phủ luôn, còn lại đều đóng quân tại Đạt Thông khách ***. Phần lớn trong số đó đều là những kẻ mơ ước đoạt được bí tịch, còn lại là loại như Trịnh Ngân Tử chuyên đi hóng hớt hoặc như Khổng Tiêu thích xem náo nhiệt.

Khách ***, phòng ba tầng hai, mẫn thất kiểu diêm.

“Vết thương đỡ hơn chưa?” Trên giường màn che chướng rừ, Kim Hàn hôn lên cổ tay đã băng bó kỹ càng của Tiền Tiểu Phi, đau lòng nói, “Đáng ra không nên tha cho lão gia hỏa kia nhanh vậy!”

“Nam tử hán đại trượng phu đâu có yếu ớt như vậy, đã sớm không đau rồi!” Tiền Tiểu Phi có chút ngượng ngùng lắc lắc đầu. Kim Hàn bây giờ đang nằm trên người hắn, khoảng cách quá gần làm cho Tiền Tiểu Phi cảm nhận được cả hơi thở của nam nhân, hắn bắt đầu cảm thấy thật sự khó thở.

Kim Hàn tựa hồ nhìn ra người dưới thân đang quần bách, khẽ cười nói: “Nhắm mắt lại.”

Tiền Tiểu Phi vốn đang khổ não vì không biết phải làm gì, nghe vậy lập tức ngoan ngoãn nhắm mắt. Hắn biết là Kim Hàn muốn hôn hắn, nhưng chờ mãi không cảm nhận được độ ẩm của đôi môi kia, khiến cho hắn cực độ bất an.

Kim Hàn ôn nhu nhìn cặp lông mi của Tiền Tiểu Phi khẽ rung rung, cảm thấy mỗi rung động đều như xáo trộn tâm hồn mình. Rốt cuộc, nam nhân cũng không nhịn được, hắn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi Tiền Tiểu Phi.

Nụ hôn say lòng người từ nhẹ nhàng trở nên mạnh bạo, từ ảm áp trở thành nóng bỏng, giống như một cơn bão cuốn hai người vào vòng xoáy ***. Đến khi Tiền Tiểu Phi có phản ứng, quần áo hắn đã chẳng biết biến đi đâu, mà Kim Hàn thì cũng đồng dạng luôn.

Tới lúc này, hết thấy ngôn ngữ đều là dư thừa, hai người giống như ném đi tầng ngăn cách cuối cùng, đều nhiệt tình mãnh liệt hơn. Bọn họ thăm dò thân thể đối phương, thật cẩn thận cảm nhận phản ứng của người kia, hết thấy xung quanh cũng nóng dần lên, giống như ngay cả không khí cũng sắp bốc cháy.

Khi đôi môi Kim Hàn lần thứ hai hôn lên Tiền Tiểu Phi, hai người đều biết đã tới lúc. Đối mặt với người mình yêu nhất, Tiền Tiểu Phi chậm rãi mở thân thể ra, chờ mong cùng Kim Hàn hợp hai làm một, đây cũng là phương thức trực tiếp nhất để biểu đạt tình yêu mà hắn có thể nghĩ ra.

Phản ứng của Tiền Tiểu Phi làm Kim Hàn cuồng hỉ, hắn có cảm giác mình trở thành người hạnh phúc nhất thế gian. Nam nhân không hề do dự, kêu một tiếng lên tinh thần, rồi lập tức tiến nhập thân thể ái nhân. Tâm cùng thân cuối cùng đạt tới kết hợp hoàn chỉnh nhất!

Nhưng...

Trên thế giới chả có gì hoàn mỹ, tình huống lần này cũng không ngoại lệ, luôn tồn tại một chút tiếc nuối, đó chính là – kinh nghiệm tình ái của Kim Hàn hoàn toàn có thể coi là “không đủ”, mà Tiền Tiểu Phi thì nên nói là “nghiêm trọng không đủ.”

Kết quả là...

“A – nha -” Đạt Thông, nửa đêm, tiếng thét rộn người.

Trải qua lần này, Kim Hàn cuối cùng cũng hiểu được một đạo lý – hạnh phúc thường rất ngắn ngủi.

Sau này, theo sự hồi tưởng của Trịnh Ngân Tử cùng Tiểu Tam, khi hai người nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, lập tức chạy tới trước phòng gỗ cửa hồi xảy ra chuyện gì, liền nhận được giải thích là nhị vị bang chủ Kim Tiền đang luận bàn võ nghệ. Mà đáp án này là do nhị bang chủ Kim Tiền Bang Kim Hàn nói vọng ra ngoài, Tiểu Tam từ đầu tới cuối không nghe thấy tiếng Tiền bang chủ, trừ bỏ giọng thét thảm thiết kia.

Vì thế, không lâu sau, giang hồ truyền lưu một câu nói, chính là đệ nhất cao thủ của Kim Tiền Bang kỳ thật là nhị đương gia Kim Hàn, võ công của hắn còn cao hơn Tiền bang chủ – người đã nhẹ nhàng dọn sạch tứ đại môn phái, rất nhiều.

Tới đây, “Thực lực chân chính của Kim Tiền Bang” càng ngày càng truyền xa.

Trải qua một đêm kịch tính, Kim Tiền hai người có thể nói là cân bì lực tấn, mặt trời lên quá ba sào mới lơ mơ tỉnh dậy. Nhưng thân thể đau nhức không áp chế nổi ngọt ngào trong lòng, dù sao trên thế giới này, không có chuyện gì hạnh phúc thỏa mãn bằng việc kết hợp với ái nhân.

“Còn đau không? Nhẹ nhàng ôm lấy Tiền Tiểu Phi, Kim Hàn trong lòng tràn ngập tự trách. Lúc đầu, hắn vốn muốn từ từ chuyện gì tới sẽ tới, nhưng vừa đụng tới thân thể nóng cháy của Tiền Tiểu Phi, cái gì cũng đều quên hết.

Tiền Tiểu Phi nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười trấn an.

Kim Hàn không kìm lòng được, lại hôn lên môi Tiền Tiểu Phi một lần nữa, chính là sau đó phải cố gắng khắc chế xuống. Tiền Tiểu Phi bây giờ không chịu nổi nhiệt tình lần nữa.

Rửa mặt xong, hai người dọn dẹp phòng ốc, tới khi ngồi vào chỗ đã tới giờ ăn trưa. Kim Hàn vốn định phân phó tiểu nhị đem đồ ăn tới, không ngờ Không Tiêu đã đến.

“Tiểu Phi huynh đêm qua nghỉ ngơi thế nào a, từ lúc ra khỏi Tích Thiện ta còn chưa có dịp trò chuyện với ngươi đâu!” Không Tiêu cao giọng nói.

“Đa tạ Không huynh quan tâm,” Tiền Tiểu Phi cười nói, “Ta bây giờ khỏe tới mức có thể ăn cả một cái đầu ngựa!”

Kim Hàn cũng lập tức tiếp lời: “Lần này lên Tích Thiện, ta còn chưa đáp tạ Không huynh tương trợ đâu!”

Ai ngờ Không Tiêu liền nghiêm mặt nói: “Đều là huynh đệ, còn nói những lời này làm gì! Hơn nữa ta cũng không giúp được gì, hoàn toàn đều dựa vào năng lực của Tiểu Phi huynh.”

“Ha, ha, đâu có.” Tiền Tiểu Phi chỉ đành cười gượng, vụ Tích Thiện này chỉ sự vài ba câu không thể nói hết.

“Bất quá...” Không Tiêu không nhìn ra Tiền Tiểu Phi có gì bất thường, đôi đề tài nói: “Cũng không phải tất cả mọi người đều như ta tới để giúp vui.”

Kim Hàn nghe vậy nói: “Ta biết Tiểu huynh có ý gì. Những môn phái Kim mỗ đưa tới đa số còn ở lại khách *** này, mỹ danh thì nói là chớ thân thể Tiền bang chủ hồi phục, nhưng ai còn không biết ý người say không phải ở rượu đâu.”

Nghe hai người nói, Tiền Tiểu Phi không hiểu ra sao: “Các ngươi đang nói cái gì bí tịch cái gì người say người tỉnh a? Tại sao ta lại chẳng hiểu gì vậy?”

Không Tiêu liền nói: “Ngươi nghĩ nhiều môn phái như vậy lên Thanh Phong Lĩnh quả thật là vì cứu ngươi?”

Nhìn nhìn Không Tiêu rồi lại nhìn Kim Hàn, nghĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi, Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng minh bạch. Nhưng minh bạch cũng vô dụng, vấn đề bây giờ là phải giải quyết chuyện này như thế nào.

Nghĩ nghĩ, Tiền Tiểu Phi quay đầu về phía Không Tiêu, nói: “Nếu Không huynh đã nói tới việc này, hẳn đã có cách giải quyết rồi?”

Không Tiêu ngừng một chút, nói: “Cách thì có một, hơn nữa còn có thể giúp cho nhị vị nhất lao vĩnh đạt, chỉ là không biết hai người có nguyện ý không thôi.”

“Nói nghe thử xem” Kim Tiền hai người đồng thanh.

“Đem bí tịch ra in, quảng bố thiên hạ.” Không Tiêu lập tức trả lời. “Như vậy các ngươi có thể hoàn toàn thoát khỏi phiền toái do bí tịch mang lại, mấy việc bất cóc tổng bí tịch như thế này sẽ không xảy ra nữa.”

“Công khai bí tịch?” Tiền Tiểu Phi xác nhận lại.

Không Tiêu trả lời: “Đây chỉ là ngu kiến của tại hạ, nếu nhị vị cảm thấy cứ như vậy buông tha cho bí tịch cũng đáng tiếc, vậy thì không cần nghe theo.”

Kim Hàn lập tức tiếp lời: “Nhưng nếu chúng ta không làm, vậy sẽ suốt ngày phải lo lắng đề phòng người khác xuống tay, đúng không?”

Không Tiêu nhún vai, ngụ ý quá rõ ràng.

Kỳ thực Kim Hàn cũng chẳng quý cái bí tịch kia là mấy, hắn sợ dĩ do dự là vì bí tịch phải bỏ một vạn ra mua a, mà Tiền Tiểu Phi chắc chắn 200% không muốn bạc trắng cứ thế tan theo mây khói.

Ai ngờ Kim Hàn mới nghĩ tới đây, Tiền Tiểu Phi bên cạnh đã sáng khoái mở miệng: “Công khai cũng tốt! Như vậy sẽ không lo bị tặc nhân nhòm ngó, cũng không sợ gặp họa nữa!”

“Lời này của Tiểu Phi huynh là thật?” Không Tiêu kinh ngạc nói.

“Đương nhiên.” Tiền Tiểu Phi trả lời, “Ngươi chưa gặp bí tịch đó thôi, cả đám thảo dược trong đó đều kỳ kỳ quái quái, ta có cảm thêm trăm năm nữa cũng chẳng chế được loại dược nào, không bằng quảng bố thiên hạ cho xong.”

Tiền Tiểu Phi vừa dứt lời, Không Tiêu lập tức cười nói: “Tiên huynh quả nhiên không phải người để ý danh lợi thế tục, không uống công Không Tiêu ta giao thác! Tối nay chúng ta ba người phải uống cho thống khoái, ta mời, coi như an ủi Tiểu Phi huynh luôn!”

“Vậy được!” Tiền Tiểu Phi hào phóng đồng ý, sau đó lại nói, “Không biết Không huynh có để ý việc ta mới thêm một bằng hữu khác không? Ân... Kỳ thực cảm tình cũng không tính là sâu sắc, nhưng mọi người đều quen nhau cả, hơn nữa... chuyện in bí tịch chỉ sợ còn phải tìm hẩn.”

“Tiểu Phi huynh nói tới...”

“Chủ bút [giang hồ bí văn] Trịnh -“

“Từ đây!” Tiền Tiểu Phi còn chưa nói xong, Khổng Tiêu đã vội vàng ngắt lời, chỉ thấy nam nhân khó nhọc nuốt nước miếng, sau đó nói quanh co, “Àn... Chuyện này... Ta chợt nhớ ra buổi tối còn có việc, bữa rượu này ra nợ, ngày khác nhất định trả gấp bội -“

Tiếng “bội” vừa ra khỏi miệng, thân ảnh nam nhân đã biến mất ngoài cửa.

“Tốc độ nhanh thật...” Tiền Tiểu Phi cứng lưỡi.

“Có thể không nhanh sao?” Kim Hàn cười nói, “Lên báo lá cải một lần là đủ rồi...”

Trang bốn mươi bốn giang hồ bí văn hồi thứ mười ba – đệ đệ của mã hoàng hậu vì trốn cung đình tranh đấu mà lưu lạc giang hồ.

Tiền Tiểu Phi bỗng cảm thấy, uy lực của Trịnh Ngân Từ cũng không thua gì tetramine (một loại độc dược), đúng là người gặp người sợ, chuột gặp chuột vong.

Cuối cùng, mặt trời đã lặn, nhưng Kim, Tiền vẫn chưa mời Trịnh Ngân Từ tới. Đương nhiên không phải là hai người sợ độ hóng của bạn Trịnh, nhưng Kim, Tiền chợt nghĩ rằng, trước khi bí tịch cầm tay thì không nên có động tĩnh gì. Nếu đã thảo kinh xà, chỉ sợ không chỉ kế hoạch công khai bí tịch chết từ trong trứng, mà còn mang tới nhiều phiền toái lớn hơn nữa. Lần này hành động yêu cầu tiên quyết là cẩn thận chuẩn xác nhanh chóng, nếu muốn thuận lợi chỉ có cách không cho phép người ngoài có thời gian chuẩn bị.

Kết quả, ngày hôm sau, Kim, Tiền mở tiệc yến tại đại đường Đạt Thông khách ***. Phàm là những môn phái chưa rời đi đều có thể tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Ban đêm ở Đạt Thông khách *** cũng có thể coi là xa hoa náo nhiệt đèn sáng người vui... Khụ, tóm lại là một đám ồn ào âm ỉ. Mà nguyên nhân chính là do Kim Tiền Bang chủ của chúng ta sau khi thoát hiểm trở về liền mở tiệc yến, tất cả các bang phái còn ở lại đều nhảy sang ăn ké.

Đương nhiên, sợ đi mọi người đồng tâm hiệp lực cùng tới ăn chùa thực chất là vì một việc rất rất quan trọng, đó là thám thính tin tức bí tịch, bởi vì từ lúc Tiền Tiểu Phi xuống núi tới nay, về vụ bí tịch, nhị vị bang chủ Kim Tiền nửa chữ cũng không nói.

Thấy mọi người đều đã ngồi vào chỗ của mình, Tiền Tiểu Phi lập tức nâng chén.

“Tiền mỗ may mắn an toàn thoát khỏi hồ khẩu tất cả đều nhờ các vị giang hồ bằng hữu dốc lòng tương trợ, cho nên hôm nay ta đặc biệt mời mọi người tới đây thiết yến bày tỏ cảm kích. Tiền mỗ xin kính trước!”

Bạn Tiền Tiểu Phi lần này nói chuyện cũng coi như là lưu loát hữu lý, tuy rằng mọi người rất xóc hông với cái câu “an toàn thoát khỏi hồ khẩu tất cả đều nhờ các vị giang hồ bằng hữu dốc lòng tương trợ”, nhưng vẫn lễ tiết mà uống cạn một chén rượu.

Kim Hàn vốn không thích nói nhiều, cho nên Tiền Tiểu Phi cũng không bày trò “nhị vị bang chủ Kim Tiền cùng phát biểu” linh tinh gì đó, mà vừa nói xong cũng liền để thời gian cho các bằng hữu giang hồ tán phét uống rượu cùng với...

“Thiên Ảnh Phái? Ở dưới chân Phượng Tiên Sơn phải không? Hạnh ngộ hạnh ngộ, tại hạ đại đệ tử Ngọc Kiếm sơn trang...”

“Kính đã lâu, kính đã lâu.”

“Nếu mọi người đều là bằng hữu của Kim bang chủ, vậy sau này chúng ta cũng là bằng hữu.”

“Ha ha, đương nhiên rồi, hành tẩu giang hồ phải dựa vào bằng hữu thôi!”

Cùng với... làm ngoại giao.

Rượu quá tam tuần, cũng đã qua canh một, cả đại đường đã ngập mùi rượu, yên vụ mê mông, Tiền Tiểu Phi cũng đã tới từng bàn kính rượu ba lần. Cho nên khi hần xuất hiện trước mặt Trịnh Ngân Từ lần thứ tư, người kia đã nhận ra vấn đề.

“Tiểu Phi huynh này, ngươi đã tới chỗ này ba lần rồi, rốt cuộc là ngươi đi kính rượu hay là đi tập thể dục a!”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy thầm chửi ầm lên trong lòng, ngươi tưởng ta muốn thể lăm sao! Bất quá hần vẫn phải cố gượng cười: “Trịnh huynh sao lại nói vậy, ta chẳng phải đang cảm tạ mọi người sao! Một lần lên Tích Thiện, ta mới phát hiện ra mình có nhiều huynh đệ như vậy, thật cao hứng a!”

Trịnh Ngân Từ không đáp. Cả hân cũng nhìn ra đám người kia vừa nghe thấy bí tịch hai chữ là mắt sáng như đèn, làm gì có chuyện Tiền Tiểu Phi không phát hiện. Bất quá chuyện đó cùng với bí văn của hân chẳng liên quan, cho nên hân cũng lười hỏi, chỉ cặn sạch rượu, coi như đáp lễ Tiền Tiểu Phi.

Đi qua chỗ Trịnh Ngân Từ, Tiền Tiểu Phi thở phào một cái. Quả nhiên người này thật rất sâu sắc, thiếu chút nữa đã lộ tẩy rồi. Nghĩ nghĩ, Tiền Tiểu Phi bất an nhìn xung quanh, cũng may trừ Trịnh Ngân Từ ra không có ai thấy gì khác thường. Huống hồ cho dù là người sâu sắc như Trịnh Ngân Từ tựa hồ cũng không phát hiện ra, trong đại đường giờ thiếu một người rất quan trọng, đó là Kim Hân.

Rượu quá tứ tuần, đã qua canh hai, cả đại đường giờ đã đảo đảo túy túy ngủ ngủ, cả đám ồn ào láo nháo chông chát lên nhau khò khò, còn Kim Hân cũng đã quý không biết thân không hay trở về tự lúc nào.

“Lấy được chưa?” Tiền Tiểu Phi khẩn trương nói nhỏ.

Kim Hân không trả lời ngay, đưa tay lên lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Bí tịch này thật sự là chúng ta chôn sao?”

“Đương nhiên!” Tiền Tiểu Phi lập tức trả lời, “Ngươi quên rằng hai ta cùng nhau nhấc tảng đá sao! Có chuyện gì, tìm không thấy?”

“Không không” Kim Hân vội vàng lắc đầu, “Tìm được rồi, ở ngay trong người ta.” Nam nhân bất đắc dĩ che dấu sự thật phũ phàng rằng chính mình quên mất chôn chỗ nào, cho nên đem tất cả các ngóc ngách đào hết lên một lượt.

Đúng, đây chính là mục đích thật sự của việc Kim, Tiền mở tạ yến. Đem tất cả những người mơ ước có được bí tịch gom lại một chỗ, sau đó Kim Hân nhân cơ hội chuẩn ra đào bí tịch lên, như vậy có thể tránh tai mắt của tất cả mọi người. Đương nhiên, muốn đem bí tịch quảng bố thiên hạ còn cần một quá trình dài, hơn nữa bước này còn phải tiến hành thật nhanh chóng. Trong đó, mấu chốt chính là người thực hiện việc này – Trịnh Ngân Từ.

Nửa đêm, đám giang hồ hào kiệt đều nửa say nửa tỉnh lao đảo về phòng [đây là công lao của Tiền Tiểu Phi], tạ yến thành công rực rỡ.

Phòng tám tầng một.

“Tiền huynh chắc không phải đuổi tới phòng ta chỉ để kính rượu đi!” Trịnh Ngân Từ ngạc nhiên nhìn Kim Tiền hai người đứng trước cửa phòng.

Tiền Tiểu Phi không có thời gian mà nói giỡn với hân, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Chúng ta muốn tìm người giúp một việc.”

“Giúp?” Trịnh Ngân Từ nhướn mày, “Nói thử xem.”

Kim Hân cũng không dài dòng: “Chúng ta muốn đem [bí sát phương] quảng bố thiên hạ.”

“Ngà? Đúng là chuyện hay.” Trịnh Ngân Từ hứng thú nói, “Sao lại làm thế, không thấy tiếc sao?”

“Một chút cũng không!” Tiền Tiểu Phi lập tức lắc đầu, “Thứ kia căn bản người bình thường xem không hiểu, huống hồ giữ lại chỉ tổ gọi họa tới, Tích Thiện Tự chính là một ví dụ, ta cũng không muốn gặp một tên Pháp Giới nữa!”

Trịnh Ngân Từ suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu: “Tiểu Phi huynh nói không phải không có lý, bất quá... ta không biết mình có thể giúp được gì?”

“Là như vậy,” Tiền Tiểu Phi giải thích, “Trong tay chúng ta có bí tịch, người chỉ cần dựa theo nguyên bản in lại, sau đó đem ra bán...”

Tiền Tiểu Phi còn chưa nói xong, bạn Trịnh Ngân Từ của chúng ta đã kích động cầm lấy hai tay hân, run rẩy nói: “Một quyển một trăm lượng, mười quyển một ngàn lượng, một trăm quyển một vạn lượng, một ngàn quyển...”

“Ừ, ừ đã!” Tiền Tiểu Phi khó khăn nuốt nước miếng, nói: “Trịnh huynh còn chưa đồng ý giúp mà?”

Kim Hân ngồi cạnh sùi bọt mép vì câu hỏi dở người của Tiền Tiểu Phi. Nhìn bộ dáng của Trịnh Ngân Từ bây giờ, đừng nói bảo hân đi in sách, có điều đi lên núi đào xuống biển lừa hân cũng không nói hai lời lao tới luôn!

Quả nhiên, Trịnh Ngân Từ nắm chặt tay Tiền Tiểu Phi, kích động nói: “Đồng ý! Đồng ý! Ta đương nhiên đồng ý! Thật là cảm ơn Tiểu Phi huynh suy nghĩ có Trịnh mộ như vậy, cho tại hạ một cơ hội ngàn năm có một!”

“Đâu có, đâu... ề!” Tiền Tiểu Phi rút cuộc phát hiện ra vấn đề, “Nói kiểu này khác gì gạt chúng ta ra!”

Trịnh Ngân Từ nghe vậy lập tức trả lời: “Chuyện này cứ giao cho ta, các người không cần nghĩ nhiều!”

“Mơ đẹp nhỉ!” Tiền Tiểu Phi hùng hổ nói, “Hôm nay ta tới là nói chuyện làm ăn nha! Ta cũng không phải Bồ tát cứu khổ cứu nạn!”

Trịnh Ngân Từ rơi từ thiên đường bạc trắng xuống mặt đất, trừng lớn mắt: “Làm ăn?”

“Đúng vậy!” Tiền Tiểu Phi gật đầu, nói, “Chúng ta phụ trách cung cấp bí tịch, mà người phụ trách in ấn cùng bán, cho nên bạc chia ba bảy, ta bảy người ba. Thế nào?”

“Ồ ô ô ~ Giết người ~”

“... Bốn sáu, người bốn ta sáu!”

“Ô ô ô ~ Cướp của ~”

“Năm năm! Không mặc cả!” Tiền Tiểu Phi đau lòng đưa ra tối hậu thư.

Đây chính là lý do bạn Tiền Tiểu Phi cam lòng bỏ qua một vạn lượng mà đem bí tịch công khai – thay vì cầm bí tịch vô dụng, không bằng dùng nó đi kiếm bạc!

Trịnh Ngân Tử vẫn tiếp tục giả vờ ôm mặt khóc, cho nên Tiền Tiểu Phi cũng không nhìn rõ vẻ mặt hắn. Sau ba giây, nam nhân ngẩng đầu. Chỉ thấy hắn thần sắc phồn phơ như đứng rồi bước tới trước mặt Kim Tiền, nói: “Việc này không thể trì hoãn lâu, để tránh đêm dài lắm mộng, nhị vị nhanh giao bí tịch cho tại hạ đi!”

Cái gì gọi là “Một khắc biến sắc”, Kim Tiền xem như hoàn toàn lĩnh giáo.

Trời cũng không còn sớm, Kim, Tiền cũng không muốn dây dưa lâu, cho nên Kim Hàn nhanh chóng lấy bí tịch ra đưa cho Trịnh Ngân Tử. Nhưng mà...

“Nhị vị huynh đài, người đưa tập giấy vụn này cho ta làm gì, bí tịch đâu?”

Kim Hàn đau đầu. Bất quá cũng không thể trách Trịnh Ngân Tử, nhìn bề ngoài của [bí sát phương] bây giờ – mặt bìa, rồi trang, rách làm hai, giấy ố vàng – được gọi là giấy vụn là vẫn còn đề cao chán.

Sau đó, Tiền Tiểu Phi phải ngồi tới nửa ngày mới có thể khiến cho Trịnh Ngân Tử chấp nhận sự thật rằng “Không bị thời gian ăn mòn không phải là đồ tốt”, tin rằng cái thứ bỏ xừ kia là bí tịch người người tranh đoạt.

Bất quá chuyện này lại làm cho Trịnh Ngân Tử nghĩ tới một vấn đề: “Làm thế nào mới khiến cho người trong thiên hạ tin đây là bí tịch thật sự đâu? Nếu ta nói là hai người chủ động đưa ra thì tin chắc là không ai mua!”

Không ngờ Tiền Tiểu Phi lại cười đáp: “Cứ bảo là lúc lên Tích Thiện Tự cứu ta tìm thấy trong phòng Pháp Giới.”

“Này... Mọi người có tin không?” Trịnh Ngân Tử có chút nghi ngờ.

“Ngốc, ta sẽ phối hợp với người a!” Tiền Tiểu Phi lập tức nói, “Chờ bí tịch ra lò, ta lập tức dùng thật nhiều tiền mua vào, còn tung tin muốn mua lại cả bản khắc in để tránh tiết lộ ra ngoài!”

“Đúng vậy! Nếu người thật sự có bí tịch, mà bản khắc là giả, vậy người cần gì phải làm như thế!” Trịnh Ngân Tử hưng phấn tiếp lời, “Sau đó, mọi người sẽ chen nhau tới mua, các người cũng vì ‘không có bí tịch’ mà được giải thoát luôn! Nhất cử lưỡng tiện!”

Cuối cùng Kim Hàn cũng hiểu được, nếu nói “Tiền Tiểu Phi ở một số thời điểm vô cùng thông minh” thì cái “một số thời điểm” này chính là những lúc “có thể kiếm tiền”.

Kim Hàn còn đang nghĩ, Trịnh Ngân Tử đã lại đặt câu hỏi, “Nếu Tiểu Phi huynh đã lo lắng chu toàn như vậy, vì sao còn đưa bí tịch thật sự cho tại hạ, cho ta khắc giả một bản, giang hồ cũng sẽ không nghi ngờ gì.”

Không ngờ Tiền Tiểu Phi lập tức lắc đầu: “Quân tử ái tài thù chi hữu đạo, chúng ta phải có trách nhiệm với người mua, sao có thể bất tín!”

Ngất! Kim Hàn bó tay luôn. Vừa điên cuồng tìm cách vét tiền, vừa muốn ngồi nói chuyện chữ tín? Tiền Tiểu Phi không có lúc nào không làm hắn thấy khó hiểu.

Trịnh Ngân Tử ngược lại vô cùng đồng ý với quan điểm của Tiền Tiểu Phi, chỉ thấy hắn nói như đúng rồi: “Lời Tiền Tiểu Phi huynh nói thật đúng với tâm sự của tại hạ a! Bí văn của chúng ta vẫn luôn theo đuổi sự thật, chỉ có sự thật mới là phương pháp tốt nhất để [giang hồ bí văn] chúng ta đứng vững vững trên giang hồ a!”

Lời này, đừng nói là Kim Hàn, đến Tiền Tiểu Phi cũng mặt đầy hắc tuyến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ thấy hắn nhanh chóng đi tới trước mặt nam nhân [vẫn đang làm nhảm “Tôn chỉ báo lá cải”], nói nhanh: “Việc này không nên chậm trễ, người đi chuẩn bị luôn đi!”

Trịnh Ngân Tử còn muốn nói gì đó, hai người đã đi tới cửa.

“Ta còn...”

“Bảo trọng!”

Phanh! – cửa phòng đóng lại.

Hiệu suất làm việc của Trịnh Ngân Tử quả thật không phải nói, ngay ngày hôm sau, bốn loại [bí sát phương] đã ầm ầm ra lò.

Bất quá trăm ngàn đừng hiểu lầm, không phải Trịnh tiên sinh đáng yêu của chúng ta muốn cướp bạc của người ta, thật ra bốn loại sách này đều là “Trịnh thị chế tạo”, là công sức của cả một đêm miệt mài đọc bí tịch của Trịnh Ngân Tử. Sau khi nghiên cứu xong, nam nhân phát hiện, trong bí tịch này vừa có

độc được lại cũng có bỏ được, mà hai loại này chẳng phải có khách hàng khác nhau sao? Kết quả là, sách được phân ra.

Giang bản – ghi lại các loại bỏ được trong bí tịch, giá thị trường năm mươi lượng.

Hồ bản – ghi lại các loại độc được trong bí tịch, giá thị trường năm mươi lượng.

Bí bản – ghi lại giải được cho các loại độc trong Hồ bản, giá thị trường năm mươi lượng.

Văn bản – bỏ được độc được giải được đủ loại hỗn tạp, giá thị trường năm mươi lượng.

Bốn bản [bí sát phương] vừa phát hành, lượng tiêu thụ đã tăng tăng tăng mãi. Đương nhiên, người khiến thị trường nóng lên chính là Tiền Tiểu Phi. Bất quá, chiến lược quảng bá lấy lòng tin của bạn Tiền Tiểu Phi sở dĩ thành công là bởi vì khả năng đào móc bí văn của Trịnh Ngân Từ quả thật vang danh giang hồ, cho nên hầu hết mọi người đều tin thứ mà Trịnh Ngân Từ bán chính là bí văn thật sự.

Hơn nữa, không thể kể tới công lao phân loại tỉ mỉ của Trịnh Ngân Từ, nhờ đó mà bí tịch tăng lượng tiêu thụ thêm những ba lần!

Đương nhiên, trong lúc buôn bán cũng xuất hiện một số hiện tượng cá biệt, ví dụ như là lực lượng Fans cuồng nhiệt của [giang hồ bí văn] mua cả bốn bộ chỉ vì bốn chữ “Giang, hồ, bí, văn”.

“Đương gia, hôm nay lại bán được năm trăm bản! Đây là bạc!” trong một khách phòng nhỏ của một khách *** nhỏ ở một trấn nhỏ, Tiểu Tam vui sướng.

“Ha ha, nhanh đặt xuống bên kia cho ta xem xem!” trong một khách phòng nhỏ của một khách *** nhỏ ở một trấn nhỏ, Trịnh Ngân Từ hớn hờ.

Bất quá hạnh phúc chẳng dài lâu, nam nhân vừa nghĩ tới trong một khách phòng nhỏ của một khách *** nhỏ ở một trấn nhỏ cách đó không xa, có hai nam nhân đang chờ chia một nửa số bạc trước mắt, tâm hần liền đau như dao cắt.

Tiểu Tam cũng nhìn ra vấn đề, vội vàng hỏi: “Chường quấy, sao vậy?”

Trịnh Ngân Từ nghe thấy, chợt nở nụ cười: “Không có việc gì! Phân phó xuống, chuẩn bị cho ta một con khoái mã, sau đó buộc bạc lên lưng ngựa, ta muốn chạy suốt đêm tới Phúc Lộc Trấn!”

So với đồng bạc này, nam nhân càng thích việc Kim, Tiền sáng khoái giao bí tịch cho mình – được bằng hữu tín nhiệm như vậy, còn cầu gì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Năm ngày ngắn ngủi, số bạc Tiền Tiểu Phi nhận được từ tay Trịnh Ngân Từ đã đủ mua cả chục cuốn bí tịch. Quả nhiên Trịnh Ngân Từ không hổ danh “Trần Ngân Từ” (Lột bạc), chính xác là một cao thủ vơ vét.

Mà trong mấy ngày này, các đạo nhân mã đóng quân tại khách *** cũng từ từ giải tán dần. Bí tịch đã công bố khắp thiên hạ, ở lại chỗ này cũng chẳng để làm gì. Có thời gian nhìn chăm vào hai kẻ mất giá Kim, Tiền còn không bằng trực tiếp móc bạc ra mua đủ các bản bí tịch cho xong. Về phần Không Tiêu, vì không có náo nhiệt nào để xem, cũng trở về thành Tiêu Dao.

Nhất thời, khách *** trở nên yên lặng hơn.

“Bạc cũng kiếm được rồi, giờ hẳn nên nghĩ kĩ về việc sau này đi.” Trong phòng, Tiền Tiểu Phi sau khi đếm lại số bạc lần thứ n, chợt mở miệng nói.

“Việc sau này?” Kim Hàn nghi hoặc, bọn họ giờ còn có gì để làm đâu.

“Chính là tìm căn cứ địa a.” Tiền Tiểu Phi ném cho Kim Hàn cái mặt “đồ ngốc”, “Ồ lại khách *** mãi cũng không được, hơn nữa Kim Tiền Bang cũng là một đại bang phái, dù sao cũng nên dần xếp một chỗ, làm một cái đại bản doanh chứ.”

Kim Hàn không trả lời. Hắn không nghĩ ra cách nào để biến chỗ ở cho hai người thành một cái đại bản doanh. Bất quá đúng như Tiền Tiểu Phi nói, không thể ở mãi trong khách *** được, bây giờ đang có bạc liền mua mấy gian phòng ở cũng tốt.

Tiền Tiểu Phi cũng chả thèm để ý tới phản ứng của Kim Hàn, một mình ngồi lăm nhăm: “Ngươi nói nhà của chúng ta nên ở đâu?”

“Nhà của chúng ta?” Kim Hàn ngẩn người.

“Ngươi ở ta cũng ở, hơn nữa chỉ có hai chúng ta, vậy không phải nhà của chúng ta thì là cái gì!” Tiền Tiểu Phi thần nhiên nói.

“Vậy a...” Kim Hàn cười cười, “Phải chọn chỗ thật tốt a...” Nhà của chúng ta, nghe cũng hay nha.

“Đúng đúng, nhất định phải có phong thủy tốt mới được.” Tiền Tiểu Phi nói như đúng rồi.

Kim Hàn cười thầm, với cái thể chất đặc thù của Tiền Tiểu Phi, đi tới đâu phá hư phong thủy tới đấy, còn chọn làm gì cho mệt.

Nghĩ nghĩ, một giọng nói chọt vang lên ngoài cửa: “Ta có thể vào không?”

Kim, Tiền nghe vậy ngẩng đầu lên, người tới là Bạch Lãm Hạo.

“Ngươi vẫn còn ở đây?” Bởi vì đầu bị bạc lấp, cho nên bạn Tiền Tiểu Phi thành thật đáng yêu của chúng ta nghĩ gì nói vậy luôn.

Tuy Bạch Lãm Hạo không che giấu ước muốn có bí tịch của mình, nhưng bị Tiền Tiểu Phi hỏi thẳng vậy thì cũng không đỡ được. Chỉ thấy mặt hắn nổi đầy hắc tuyến, khóe miệng run run: “Tại hạ... không được hoan nghênh như vậy sao?”

“Không phải không phải!” Tiền Tiểu Phi nhận ra mình lỡ lời, vội vàng sửa lại, “Ý ta là sau khi bí tịch in ra, cả thiên hạ đều biết rồi, ngươi còn ở...”

“Ý của Tiểu Phi huynh là tại hạ ở lại nơi đây chỉ vì bí tịch?”

“A! Không phải, không phải, đương nhiên không phải! Ý ta là trời còn sớm như vậy ngươi tại sao lại...”

“Khụ, chuyện này... Tiểu Phi huynh a...”

“Àn?”

“Giờ là giữa trưa.”

“...”

Kim Hàn bên cạnh nhìn không nổi nữa, rốt cuộc cũng phải ra mặt giải vây: “Ý của Tiểu Phi là chuyện Tích Thiện Tự đã xong, hào kiệt các lộ cũng đều trở về, Bạch huynh vì sao còn lưu lại?”

“Nguyên lai là như vậy...” Nếu Kim Hàn đã cho một cái thang, Bạch Lãm Hạo đương nhiên vui vẻ bước xuống, chỉ thấy hắn cười nói: “Kỳ thực ta cũng muốn đi rồi, tới đây là để chào từ biệt nhị vị. Bất quá vừa rồi ở cửa nghe Tiểu Phi huynh muốn chọn một chỗ đặt tổng đàn Kim Tiền Bang...”

“Đúng vậy, hắn còn đang phát sầu lên vì vụ này đây, sao vậy, Bạch huynh có đề nghị gì chăng?” Kim Hàn hỏi.

Bạch Lãm Hạo đáp: “Kim huynh cảm thấy Tuyệt Hạc Phong thế nào?”

“...”

Thấy nam nhân trầm mặc, Bạch Lãm Hạo liền nói: “Kim huynh nếu không muốn cứ nói thẳng là được rồi.”

Không ngờ nam nhân lại lắc đầu: “Bạch huynh đừng hiểu lầm, ta vừa nghĩ tới một việc khác.”

“Việc khác?”

“Àn, này giờ ta vẫn thấy có gì đó không đúng, giờ mới biết, nguyên lai là thiếu một người.”

Bạch Lãm Hạo không hiểu: “Ý Kim huynh là?”

Không đợi Kim Hàn trả lời, đáp án đã tự động bỏ tới cửa.

“Họ Bạch, ngươi là cái đồ tiểu nhân tí bít! Cưng nhện mượn sức Kim Tiền Bang sau lưng ta!”

Người tới vừa dứt lời, Kim Hàn cũng gật gật đầu. Thế này mới đúng, chỗ có Bạch Lãm Hạo sao lại không có Lãnh Duệ được!

Đương nhiên, chỗ vừa có Bạch Lãm Hạo vừa có Lãnh Duệ thì cũng sẽ có chiến tranh – “Con bà ngươi nói chuyện tử tế chút đi, cái gì mà mượn sức chứ!”

“Ta phi! Bất tận tay day tận mặt rồi mà còn chống chế! Ta rõ ràng nghe ngươi nói muốn bọn họ chuyển tới Tuyệt Hạc Phong nhà ngươi!”

“Cái gì mà Tuyệt Hạc Phong nhà ta! Mẹ ngươi, Thiên Ý Cốc không phải ở ngay phía dưới sao!”

“Đã vậy ngươi bảo bọn họ tới Thiên Ý Cốc đi!”

“Làm gì có chuyện dễ dàng thế! Cứ mơ đi! Bọn họ đương nhiên là tới Tuyệt Hạc Phong chỗ ta!”

“Ông nhà ngroi, tức chết ta mất! Xem kiếm!”

“Chỉ có mấy chiêu mèo cào! Xem trùy!”

“Ta chấn!”

“Ta lại đánh!”

“Ta lại chấn!”

“Ta đánh tiếp!”

“Ngroi con bà nó không có chiêu gì mới a! Ta khảm!”

“Ngroi thì hơn chắc? Cũ vậy là đủ rồi! Ta thêm!”

“Hôm nay không đánh ngã ngroi thì ta coi như sống uống đời này!”

“Câu này cũng là hàng cũ lôi ra xài lại! Ta nghe tới nhàm tai rồi, có giỏi thì làm thử đi!”

“Mụ nội nó muốn chết -“

Hai bạn Kim, Tiền thức thời đã trốn tới ngoài vùng chiến, ung dung tọa sơn quan hổ đấu. Trên đời có một số thứ, dù đã nhìn tới trăm lần, mà khi xem lại lần thứ một trăm linh một người ta vẫn thấy có lạ thú.

Một canh giờ sau, hai người thờ hồng học dừng lại, hai kẻ đã biết cả chiêu thức đối phương hạ hạ hạ hạ hạ hạ tên gì thì đánh mãi cũng thế thôi.

Vũ lực không dùng được tự nhiên chủ có thể dùng trí lực.

“Kim huynh cùng Tiền huynh nghĩ sao? Tuyệt Hạc Phong chúng ta nhất định sẽ đem nhị vị tôn kính như thượng khách!” Bạch Lãm Hạo dụ khi.

“Thiên Ý Cốc chúng ta giữa cuối đông trời đã đầy xuân, hoa thơm gió nhẹ trái đầy” Lãnh Duệ cũng xuất chiêu.

“Tuyệt Hạc Phong chúng ta bây giờ có thể thấy băng từng hiểm có!” – Liệt kê các loại ưu thế về phong cảnh.

“Thiên Ý Cốc chúng ta có ôn tuyến âm áp!” – Bày ra các loại phương tiện hưởng thụ.

“Tuyệt Hạc Phong trạm cao vọng xa!”

“Thiên Ý Cốc gần đất khảm thanh!”

“Con bà nhà ngroi muốn chết...”

“Ông ngroi thích đánh nhau...”

Tuy xem hai người đánh nhau cũng thực là có lạ thú, nhưng hai lần liền thì... Đừng nói là bọn họ, tất cả đồ vật trong phòng cũng trái ngã phải đổ sạch sành sanh! Vì thế Kim Hàn nhanh chóng hồi đáp.

“Dù sao từ giờ tới đầu xuân còn ít lâu nữa, không bằng chúng ta tới cả Tuyệt Hạc Phong Thiên Ý Cốc đi.”

Vốn tưởng rằng như vậy sự tình có thể chấm dứt, ai ngờ...

“Vay nhị vị tới Tuyệt Hạc Phong chúng ta trước đi.” Bạch Lãm Hạo đắc ý.

“Dựa vào cái gì?” Lãnh Duệ đương nhiên không chịu thua.

“Kim huynh nói tới Tuyệt Hạc Phong trước.”

“Phi! Thiên Ý Cốc chúng ta tại ngay chân núi, lại tiện nghi hơn, ra khỏi cốc rồi mới lên Tuyệt Hạc Phong cũng không muộn!”

“Ngroi – nói – cái – gì –“

“Nhị vị đại hiệp bình tĩnh -” Tiền Tiểu Phi cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, hấn hoàn toàn không nghĩ ra làm thế nào cùng trên một ngọn núi lại sinh ra hai loại người suốt ngày đá mông nhau thế này! Chẳng phải có câu nhất phương khí hậu dưỡng nhất phương người? Chả lẽ khí hậu của chân núi với đỉnh núi Tuyệt Hạc hoàn toàn khác nhau?

Nghe thấy Tiền Tiểu Phi nói, hai người đều quay đầu nhìn hấn, đồng thanh: “Tiền bang chủ quyết định sao?”

Sách, sao giờ lại đồng lòng thế! Tiền Tiểu Phi bất đắc dĩ nói: “Vốn là một chuyện nhỏ, nhị vị cần gì phải tranh nhau tới đầu roi máu chảy đầu. Rút thăm không phải là được rồi sao!”

“Rút thăm?” Sắc mặt Bạch, Lãnh mà gọi là tốt thì chả có ai trên đời khó coi nữa. Dù sao trò này bọn họ đã nghỉ chơi từ mười năm trước.

“Không ôn?” Tiền Tiểu Phi kỳ quái hỏi, “Mặc cho số phận không phải là công bằng sao?”

Bạch Lãm Hạo nghe vậy lập tức nói: “Biện pháp này được, chúng ta tới luôn! Ai rút trúng người đó tiếp đãi nhị vị trước!”

Nam nhân chưa dứt lời, Lãnh Duệ đã kháng nghị: “Không được! Người là đồ xấu tính!”

Bạch Lãm Hạo nhướn mi: “Sao?”

Mà Tiền Tiểu Phi, người đưa ra giải pháp này cũng mở to mắt chờ nam nhân trả lời, rút thăm thì có vụ gì mà không được?

Lãnh Duệ cũng không giấu diếm gì, chỉ thấy hần căm phẫn nói: “Mụ nội nó, lão tử từ lúc năm tuổi tới giờ chơi rút thăm với người có thắng bao giờ đâu! Người chắc chắn là đồ chơi xấu!”

Bạch Lãm Hạo làm sao chịu bị người kia vu hãm, lập tức nói: “Chính mình ngốc đừng có đổ cho người khác! Bạch Lãm Hạo ta quang minh lỗi lạc đi chính đứng trực, rút thăm cũng đường đường chính chính!”

Hần ~ Nói như không. Tiền Tiểu Phi đứng bên cạnh mặt đầy hắc tuyến, thậm chí quanh người cũng cuốn đầy hắc tuyến u u ám ám. Hần rất muốn biết hai người này thực ra biết nhau từ lúc nào, làm sao mà lại kết thù oán, tại sao nói tới cái gì bọn họ cũng đã đầu rồi, mà còn đầu từ rất lâu nữa.

Kết quả Tiền Tiểu Phi làm người thứ ba viết giấy rút thăm, Lãnh Duệ bắt được. Bọn Tiền tin tưởng từ nay về sau sẽ mãi mãi nhớ sâu khắc kỷ về mặt hoan hỉ “hông nô đổi đời” của Lãnh Duệ tiền sinh.

Cuối đông, Thiên Ý Cốc đã một phiên ẩm áp.

“Thiên Ý Cốc các người quả thật bốn mùa đều là xuân a.” Tiền Tiểu Phi không khỏi cảm khái.

“Vì ở đáy cốc nên khí hậu bên ngoài cũng không tạo ảnh hưởng lớn với chúng ta, không giống chỗ phía trên kia, một năm bốn mùa đông!” Lãnh Duệ vừa giải thích vừa đá đều ai đó.

“Ha, ha.” Tiền Tiểu Phi chỉ có thể cười gượng.

Kim Hàn tử tế hơn, quan tâm hỏi mấy câu: “Bạch huynh cứ trở về như vậy sẽ không gặp chuyện gì đi.”

Lãnh Duệ cười nhạt: “Ai thèm quan tâm! Ta cam đoan trong vòng mười ngày hần sẽ tới đây đòi người!”

— Mười ngày là kỳ hạn bọn hần ước định sẽ ở lại.

Cứ như vậy, Kim, Tiền hai người ở lại Thiên Ý Cốc. Theo lời Lãnh Duệ thì sư phụ của hần, tức đương nhiệm chương môn Thiên Ý Cốc đang cùng chương môn Tuyệt Hạc Phong, cũng chính là sư phụ Bạch Lãm Hạo ở “Hòa Khí cổ tự” giữa sườn núi tiến hành “Luận bàn võ nghệ từ cự nghê tân” mỗi năm một lần, cho nên còn lâu nữa mới xuống cốc. Kim Tiền hai người cũng vui vẻ tại, lúc rảnh rỗi thì ngâm mình trong suối nước nóng, đi xem hoa đào nở, cũng có một phen tư vị. Huống hồ bọn họ lúc nào cũng rảnh rỗi.

Nhưng mà Kim Hàn từ trước cũng đã lĩnh ngộ một điều, hạnh phúc luôn ngắn ngủi. Lần này, mới ở tại Thiên Ý Cốc bảy ngày, phiên toái đã mò tới.

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

“Xin hỏi Lãnh huynh, hôm nay Thiên Ý Cốc có chuyện gì đặc biệt vậy?”

Trong đại đường Thiên Ý Cốc, Kim Hàn nghi hoặc hỏi Lãnh Duệ, mà Tiền Tiểu Phi ở bên cạnh gật đầu như gà mổ thóc tỏ vẻ đồng ý, dù sao hần cũng muốn biết chuyện gì có thể khiến cả Thiên Ý Cốc náo loạn suốt cả một sáng.

Lãnh Duệ nghe vậy cười khò: “Cho dù nhị vị không hỏi ta cũng sẽ nói, Thiên Ý Cốc bị trộm ghé thăm.”

“Trộm?”

“Đúng vậy,” Lãnh Duệ gật đầu, “Trần bảo trong kho phòng Thiên Ý Cốc đều bị lục tung lên, mấy món quý giá nhất đều không cánh mà bay sạch.”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy kỳ quái hỏi: “Trong cốc canh phòng phi thường nghiêm cẩn, kẻ trộm phương nào có bản sự lớn như vậy? Trừ khi là Diệu...”

Từ đó! Tiền Tiểu Phi nói tới đây liền dừng lại, một dự cảm bất lành dâng lên trong lòng, hắn xoay người nhìn về phía Kim Hàn, mà người kia cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngay sau đó Kim Hàn cũng xác nhận luôn: “Đây là thư do tên đạo tặc lưu lại.”

Giấy trắng mực đen rõ ràng:

Làm bạn với Kim Tiên Bang tức là đối địch với ta, đây chỉ là giáo huấn nho nhỏ thôi, nhớ lấy.

– Diệu Không Không.

Tờ giấy chỉ có hơn hai mươi chữ, mà Kim, Tiền phải mất tới nửa ngày mới đọc xong. N lâu sau, Kim Hàn mới ngẩng đầu lên, áy náy nói: “Không ngờ hai người chúng ta lại mang phiền toái đến quý cốc, thật là...”

Lãnh Duệ thoải mái nói: “Kim huynh không cần phải như vậy, là ta mời nhị vị tới, mọi việc đương nhiên không liên quan tới hai người, muốn trách chỉ có thể trách Diệu Không Không đáng giận kia!”

Tiền Tiểu Phi đứng bên cạnh cảm thấy không ổn: “Nếu họa là do chúng ta gây nên thì chúng ta cũng phải có trách nhiệm. Thiên Ý Cốc mất thứ gì chúng ta sẽ bồi thường thứ đó!” Cũng may tiền bán bí tịch vẫn còn nguyên, Tiền Tiểu Phi hy vọng có thể đền bù phần nào tổn thất.

Không ngờ Lãnh Duệ lại thờ dài nói: “Kỳ thực mất đi cũng chỉ là mấy thứ đồ vụn vặt thôi, sư phụ cùng lắm chỉ lải nhải vài câu, chỉ là bức ‘Tuyệt sơn kính tụng đồ’ kia... Ai... Có bao nhiêu bạc cũng không mua được a!”

“Thứ kia thật quý giá sao? Là ai họa?” Tiền Tiểu Phi tò mò hỏi.

Lãnh Duệ lắc đầu nói: “Là sư phụ tự mình họa, nhưng đây cũng không phải điều quan trọng, cái chính là mặt trái bức họa có bút tích của đương nhiệm chương môn Tuyệt Hạc Phong.”

Tuyệt Hạc Phong thì liên quan gì? Kim Hàn nghi hoặc: “Các người cùng Tuyệt Hạc Phong không phải đối thủ một mất một còn sao? Tại sao trên tranh của sư phụ người lại có bút tích của chương môn bọn họ?”

Lãnh Duệ nghe vậy lại thờ dài nói: “Nhị vị có điều không biết, từ trước tới nay sư phụ lúc nào cũng đấu với lão gia hỏa Tuyệt Hạc Phong kia, chính là lần nào cũng đều là đánh ngang tay, số lần sư phụ thắng thật là rất ít ỏi... Khụ, đương nhiên, lão gia hỏa kia cũng chẳng thắng được mấy lần. Bọn họ ước định mỗi lần thua đều phải viết ‘Nhận thua trạng’, mà lần đó là gia sư thắng, cho nên lão gia hỏa kia ngay trên bức họa của gia sư viết ‘Nhận thua trạng’, tuy chỉ có mấy chữ, nhưng sư phụ lại quý như trân bảo, chỉ cần còn ở trong cốc, mỗi ngày đều lấy ra xem... Bây giờ... Ai...”

“Ai...” Kim, Tiền cũng phối hợp với Lãnh Duệ mà thờ dài. Xem ra lần này bọn họ gây đại họa rồi, bức tranh kia với chương môn Thiên Ý Cốc cũng có ý nghĩa không kém gì chức vô địch World Cup với bóng đá Trung Quốc.

“Xem ra chúng ta có lẽ nên đi thôi, miễn khỏi gây thêm tổn thất gì cho các người nữa, dù sao Diệu Không Không quả thật rất khó đối phó.” Bồi thường không nổi rồi thì đành bỏ của chạy lấy người thôi.

Không ngờ Lãnh Duệ lại kích động nói: “Vạn vạn không thể, ta đã mời hai người ở lại Thiên Ý Cốc mười ngày, sao có thể đổi ý được, đây không phải chuyện đại trượng phu làm!”

Kim, Tiền nghe vậy yên lặng không đáp, bất quá không phải vì cảm động, mà vì trong mắt Lãnh Duệ viết rất rõ câu này: “Sao có thể để một mình bên ta chịu hại, ba ngày nữa Tuyệt Hạc Phong tới đón người nhất định cũng phải ăn đủ, ha ha.”

“Ha, ha, nếu Lãnh huynh thịnh tình như vậy chúng ta đành cung kính không bằng tuân mệnh.” Tiền Tiểu Phi cười gượng.

Qua sự kiện lần này, Kim, Tiền lại rút ra một chân lý mới: Oan gia, tức là có chết cũng phải lòi thẳng kia xuống cùng.

Sau bao chờ đợi mòn mỏi, ngày thứ mười cuối cùng cũng tới, Bạch Lãm Hạo đúng hẹn tới nhận người. Bởi vì hắn hưng phấn quá độ nên đã không nhận ra thái độ khách sáo cùng vui vẻ khác thường của Lãnh Duệ.

“Nghỉ thức giao tiếp” chỉ mất khoảng nửa nén hương, Lãnh Duệ mỉm cười tiễn Kim Tiên ra khỏi Thiên Ý Cốc. Mà Kim, Tiền hai người đã hoàn toàn bội phục Lãnh Duệ, sau khi mất “Tuyệt sơn kính tụng đồ” lại tới “Thiên Ý, Tuyệt Hạc sơn yêu địa giới phân cát đồ”, “Tuyệt Hạc khẩu tạ Thiên Ý đáp cứu chi ân biểu” mà vẫn có thể cười tới tào nhả như thế thì quả thật rất kiên cường.

Đáng tiếc là Lãnh Duệ trả giá nhiều mà chả được bao nhiêu, Kim, Tiền chỉ ở lại Tuyệt Hạc Phong có sáu ngày ngắn ngủi. Đương nhiên “lời hứa mười ngày” của Bạch Lãm Hạo không thực hiện được không phải vì không thấy “Tuyệt Hạc sơn hệ bang phái chí tôn kỷ”, mất “Thiên Ý khắp bái Tuyệt Hạc thì được chi ân tín”, càng không phải vì “Thâm xuyên tiệm dĩ thượng giai quy Tuyệt Hạc lĩnh địa thừa nhận thư” bị xé, mà là – địch quân vây chặt, mà trên núi không gạo không lương... Hai người không muốn cũng không thể không đi a.

Cũng không biết có phải công chúa nhân quá hóa dở hơi không, vừa biết hai người ở Tuyệt Hạc Phong liền phái đại quân vây chặt sơn mạch, tuyên bố san phẳng núi bất người. Trận thế dần ra chặt tới ruồi còn chừa bay lốt.

Ai, cũng may Kim Tiền có sự giúp sức của Bạch Lãm Hạo liền theo mật đạo trốn xuống núi, sau đó cố tình lộ tiếng gió dẫn đại quân tới nơi khác tìm kiếm, không thì chỉ sợ cả đám phải gặm vỏ cây!

Trải qua hai lần gặp nạn, Kim Tiền đã chắc chắn Tuyệt Hạc sơn phong thủy không hợp cho Kim Tiền Bang đặt tổng đàn, mà Tuyệt Hạc hai phái cũng không thấy nhắc lại việc mời bọn họ lập đại bản doanh gần đó nữa [dám nhắc mới lạ], cho nên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, hai người quyết định –

Mông một tháng ba, xuân noãn hoa khai vạn vật sinh sôi, “Ngân hàng Kim Tiền” long trọng khai trương tại thành Tiêu Dao, pháo đỏ diếc tai, chiêng trống vang trời.

Nhưng thứ gây chú ý nhất là nhân khí. Cái gì Vô Ưu sơn trang, Thiên Ý Cốc, Tuyệt Hạc Phong, Tích Thiện Tự... phàm là người có tiếng trên giang hồ đều tới tham dự. Cũng chỉ có thể như vậy thôi, ai bảo người ta là Kim Tiền Bang đâu!

Lại nhìn chiêu bài do “Thệ ảnh châm” Niếp Hiểu Nhã đích thân dùng gấm Tô Châu chế thành, hành văn lưu thủy tựa thiên công, chỉ có bốn chữ mà ý vị lại thâm trường, là đồ độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Tùng ấy người ủng hộ, cho nên việc Tiền bang chủ của chúng ta cười phe phé giữa *** cũng là đương nhiên thôi.

“Tiểu Phi huynh, chúc mừng a!”

“Chúc mừng a, Tiểu Phi huynh!”

Pháo khai trương vừa dứt xong, Lãnh Duệ Thiên Ý Cốc cùng Bạch Lãm Hạo Tuyệt Hạc Phong cũng tới. Bất quá xét thấy hôm nay là ngày vui, hai người cũng cố gắng hòa thuận.

“Đa tạ nhị vị đường xa tới, Kim Hàn bên trong đã dọn sẵn tiệc rượu, nhị vị thỉnh ăn uống vui vẻ a!” Tiền Tiểu Phi vội vàng dẫn hai người vào trong, vừa nói vừa nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, hẳn cũng không muốn khai môn yến của mình thành chiến trường.

Hai người cũng thức thời, an an ổn ổn bước vào đại đường. Nhìn theo hai người, Tiền Tiểu Phi thờ dài, ghét nhau rồi còn thích đi cùng làm gì a!

Bất quá Tiền Tiểu Phi cũng không kịp nghĩ nhiều hơn, vì vị khách tiếp theo đã tới cửa.

“Cung hi cung hi, không nghĩ tới Tiểu Phi huynh đã đủ bạc để mở ngân hàng rồi nha -“

Tiền Tiểu Phi không ngẩng đầu cũng biết giọng nói sang sảng này của là Không Tiêu. Chỉ thấy hắn cố ý nhú mày: “Sao giờ mới tới a, tiểu *** của ta bất quá chỉ cách chỗ ngươi có hai con phố, còn tưởng ngươi không thèm tới nữa chứ!”

“Ha ha, sao có thể!” Không Tiêu cười, “Huynh đệ khai ***, ta nào có thể không tới góp vui!”

Tiền Tiểu Phi cũng cười: “Quên đi, lần trước ngươi đã giúp chúng ta, ta cũng không thêm so đo nữa.”

Không Tiêu nghe vậy bất đắc dĩ nói: “Duẫn Sa chỉ hơi tùy hứng chút thôi, lần trước nàng tự tiện dụng quân vây núi đã bị Hoàng Thượng giáo huấn rồi, thời gian tới có lẽ sẽ không tới tìm các ngươi nữa.”

“Cái gì? Giáo huấn?! Vậy chẳng phải nàng càng hận chúng ta?! Thiên a -” Tiền Tiểu Phi khoa trương khóc ầm lên: “Không huynh, sau này có chuyện ngươi nhất định phải giúp chúng ta nga!”

Không Tiêu cảnh giác nói: “Sao ta lại cảm thấy ngươi mở hàng tại thành Tiêu Dao là dễ dễ cầu cứu ta nếu Duẫn Sa tới đâu...”

“Nào có! Ngươi nghĩ nhiều rồi! Vào trong đi, Kim Hàn đang tiếp rượu ở đại đường...” Tiền Tiểu Phi vội vàng đẩy nam nhân vào trong.

Tới khi thân ảnh nam nhân biến mất tại đại đường, Tiền Tiểu Phi mới thở phào một tiếng, lấy tay lau mồ hôi trên trán – người này cũng thật nhạy bén đi.

Hai nén hương sau, Tiền Tiểu Phi vẫn tiếp tục tiếp khách không ngừng nghỉ, cả người tuy đầy mồ hôi mà trong lòng lại thật ngọt ngào, từ giờ, đây chính là nhà của Kim Hàn cùng hắn.

Ngoài cửa dần vắng người hơn, khách nhân đã tới đủ, Tiền Tiểu Phi xoay người vào trong định hỗ trợ Kim Hàn, không ngờ lại thấy Triệu Ngọc Phong lo lắng chạy ra.

“Đại, đại chương môn, không tốt rồi!” Nam nhân kinh hoàng kêu.

“Sao vậy?” Tiền Tiểu Phi vội vàng hỏi.

“Cái này... hai người Thiên Ý Tuyệt Hạc lại đánh nhau nữa!”

“Gi?! Lại nữa?!” Tiền Tiểu Phi trợn trắng mắt, “Nhị chương môn đâu? Chẳng phải hắn ở đại đường đãi khách sao?”

“Nhị chương môn đã sớm biến mất rồi, hần nói nhiều người nhìn như thế đâu!”

Gì chứ?! Tên này... Tiền Tiểu Phi tự thề với lòng tối nay phải cho chàng đẹp mặt, nói: “Đi, ta với ngươi vào xem!”

Triệu Ngọc Phong nghe vậy lập tức thả lỏng người: “Không hổ là đại chương môn!”

“Không có gì không có gì.” Có người khen đương nhiên phải phồng mũi, Tiền Tiểu Phi thiếu chút nữa bay luôn lên trời.

“Đúng rồi, chương môn, ngoại trừ hai tên đang đánh kia, trong đại đường vẫn còn chuyện khác cần ngài xử lý nữa.” Triệu Ngọc Phong vội vàng chạy về phía đại đường.

“Chuyện gì cũng không cần phải lo, cứ để cho chương môn ta!” Tiền Tiểu Phi chạy theo.

“Ta biết không gì làm khó được sư phụ mà! Cũng chỉ là một nữ tặc thôi!” Triệu Ngọc Phong vẫn tiếp tục đi.

“A?! Nữ, nữ tặc?!... Ta nghĩ mình nên ở ngoài này thêm một lát nữa...” Tiền Tiểu Phi lập tức đứng lại, xoay một trăm tám mươi độ, té khản về hướng ngược lại.

Dùng tốc độ trăm mét trên giây chạy tới cửa, Tiền Tiểu Phi mới hít sâu một hơi, thảo nào này giờ hần vẫn thấy thiếu thiếu mà, hóa ra là chưa gặp Trịnh Ngân Tử! Lúc cần nhất thì không tới là sao!

Bất quá Tiền Tiểu Phi tuy nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề nhưng cũng vẫn cảm thấy kỳ quái, sự kiện lớn như vậy sao có thể vắng người kia a?

“Là Tiền bang chủ sao?” Giọng nói chợt vang lên làm Tiền Tiểu Phi giật mình.

Hần vội ngẩng đầu lên, trước mắt là một người trẻ tuổi lạ mặt: “Các hạ là...”

“Tại hạ Tiểu Lục, Trịnh Ngân Tử là chương quây của chúng ta.” Người tới tự giới thiệu.

“Thì ra là thế, ta đang muốn hỏi chương quây của các ngươi sao còn chưa tới đâu.” Tiền Tiểu Phi tràn trề hy vọng.

“Nga, là như vậy, bảo khổ của Trần Quốc tướng quân đêm qua bị cướp sạch không còn một mẩu, chương quây của chúng ta đã dọn đồ tới đó điều tra rồi. Hần nhờ ta chuyển lời tới ngươi, nói hôm nay không tới được, ngày khác sẽ tặng lễ sau.”

Nam nhân nói xong liền rời đi, để lại một mình Tiền Tiểu Phi ai oán khóc thầm. Hần chưa bao giờ hy vọng gặp Trịnh Ngân Tử như bây giờ a! Không có y thì ai ngăn Diệu Không Không giờ? Sao lại trùng hợp vậy trời, tặc nào lại đi trộm kho của Trần Quốc tướng quân chứ...

Từ từ! Trùng là trùng chỗ nào? Tiền Tiểu Phi giật mình, trộm bình thường làm sao vào được nhà Trần Quốc tướng quân, có gan lại có đủ kỹ xảo làm việc này trừ nữ nhân kia còn ai nữa!

Ô ô ~ Sớm biết thế lúc bị nhốt ở Tích Thiện Tự đã không nói cho Diệu Không Không biết nhược điểm của Trịnh Ngân Tử là “Có đại sự nhất định phải tới!” Giờ hay rồi, gây ông đập lưng ông luôn rồi!

Nghĩ nghĩ, Triệu Ngọc Phong đã lại chạy ra.

“Đại chương môn, đại đường sắp nát bét tới nơi, ngươi còn không mau vào!”

Tiền Tiểu Phi cảm thấy đầu sắp nổ tung, hần đơn giản ngồi bệt xuống đất gào ầm lên: “Cứ cho bọn họ đánh đi! Đánh đánh chút cũng náo nhiệt! Lão tử mặc kệ!”

Không ngờ Triệu Ngọc Phong cũng ngồi xuống, ôn nhu nói: “Chương môn không muốn quản thì đừng quản, cứ giao cho đệ tử là được...”

Tiền Tiểu Phi nghe vậy cảm kích cầm tay nam nhân: “Ngọc Phong... Ngươi...”

“Hừ – chương môn, ngươi cái gì cũng không cần nói,” Nam nhân nhiệt tình nhìn vào đôi mắt Tiền Tiểu Phi, nhẹ giọng: “Chỉ cần ngươi trả cho chúng ta bảy ngàn lượng bạc, chúng đệ tử Kim Tiền Phong sẽ vì ngươi lên núi đao xuống biển lửa tuyệt không hai lời!”

“Ấn... Cái này... Khụ... Ta đi tìm nhị chương môn...” Tiền Tiểu Phi nói xong vội vàng chuẩn.

Triệu Ngọc Phong quyết không chịu buông tha: “Đại chương môn, ngươi có nghe ta nói không a! Kim Tiền Bang sắp đổi cả đám rồi –”

Tiệt mở cửa “Ngân hàng Kim Tiền” vẫn còn đang “náo nhiệt vui vẻ” tiếp tục.

Vì ngươi muốn báo thù, ta càng phải đi theo ngươi, ta tin mình có thể dùng phương pháp hoàn mỹ nhất để báo thù! – Tứ đại môn phái đều biến khỏi giang hồ, câu nói đùa của Tiền Tiểu Phi khi vừa ra khỏi Xuân Phong Môn đã trở thành hiện thực. Chuyện này, chỉ có thể quy cho vận mệnh.

Thành Tiêu Dao, tòa thành hai người vốn chỉ muốn chạy qua chơi chơi, cuối cùng vì đủ mọi duyên cớ mà trở thành nhà bọn họ. Chuyện này, cũng là vận

mệnh đi.

Mỗi thời đại trong giang hồ đều có một kẻ đứng đầu sóng ngọn gió. Hôm nay là Kim Tiền Bang, ai biết ngày mai sẽ lại là kẻ nào. Kỳ thực cần gì quản là Trương Tam hay Lý Tứ, bất quá cũng chỉ lại là một đoạn truyền kỳ.

Tây tử hồ bạn trà sơ thực, ôn nhuận noãn lô hương như cố.

Văn nhân ý song ngâm phong vũ, mặc khách thiên tiểu đàm giang hồ.

— Hoàn —

Bạn đang đọc truyện *Kim Tiền Bang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.